

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

echoes
OF YOU

THE LOST & FOUND SERIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CATHERINE
COWLES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SİZİN YANKILARINIZ

CATHERINE COWLES

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Maddie
2. Nash
3. Maddie
4. Nash
5. Maddie
6. Nash
7. Maddie
8. Nash
9. Maddie
10. Nash
11. Maddie
12. Nash
13. Maddie
14. Nash
15. Maddie
16. Nash
17. Maddie
18. Nash
19. Maddie
20. Nash
21. Maddie
22. Nash
23. Maddie
24. Nash
25. Maddie
26. Nash
27. Maddie
28. Nash
29. Maddie
30. Nash
31. Maddie
32. Nash
33. Maddie
34. Nash
35. Maddie
36. Nash

37. [Maddie](#)
38. [Nash](#)
39. [Maddie](#)
40. [Nash](#)
41. [Maddie](#)
42. [Nash](#)
43. [Maddie](#)
44. [Nash](#)
45. [Maddie](#)
46. [Nash](#)
47. [Maddie](#)
48. [Nash](#)

[Sonsöz](#)

[Glimmers of You Grae'nin Genişletilmiş](#)

[Önizlemesinin Keyfini Çıkartın](#)

1. [Grae](#)

[Teşekkür](#)

[Catherine Cowles'dan da temin edilebilir](#)

[Catherine Cowles Hakkında](#)

[Bağlantıda Kalın](#)

[OceanofPDF.com](#)

Telif Hakkı © 2022 The PageSmith LLC tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Margo Lipschultz

Kopya Editörü: Chelle Olson

Düzeltilme: Julie Deaton ve Jaime Ryter

Ciltsiz Biçimlendirme: Stacey Blake, Champagne Book Designs

Kapak Tasarımı: Hang Le

Kapak Fotoğrafı: Braadyn Penrod

OceanofPDF.com

Sam için.

Arkadaşlığınız için duyduğum minnettarlığı anlatacak kelime bulamıyorum. Bir hikayede kaybolduğumda sesimi bulmama ve içgüdülerime güvenmeme her zaman yardımcı olduğun için, en düşükleri paylaştığın ve en yüksekleri kutladığın için ve ne olursa olsun yolun her adımında orada olduğun için teşekkür ederim. Seni ölesiye seviyorum, sevgili dostum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

MADDIE

GEÇMİŞ

Ders kitabının sayfasındaki rakamlar ve harfler dalgalanıyordu. Gözlerimi kırıştırarak eğik yazıyı düzeltmeye çalıştım. Cebir yeterince kafa karıştırıcıydı; bulanık görüşümün buna eklenmesine gerek yoktu.

Saate bakarken kolama uzandım. Bir otuz üç. Her rakamın neon ışıltısı benimle alay ediyordu. Kendime bu hafta daha erken yatacağımı söylemiştim. Sonunda her gece en az altı saat uyumayı başaracaktım.

Bir kahkaha yükseldi ama bu histerik bir kahkahaydı. Altı saat uyumak bir hayal olurdu. Okul sonrası işim, insani yardım derneğindeki gönüllülüğüm, ev ödevlerim ve kâbuslarım arasında dört saati bir araya getirebilirsem şanslıydım.

Sandalyemde arkama yaslandım ve son birkaç saat içinde gerilmiş olan kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Pek yardımcı olmadı.

Koridorda ağır ayak sesleri duyuldu. İçgüdüsel olarak vücudum hazırlandı. Gözlerimi kapattım, derin nefes aldım. *Bu o değil. O gitmiş. Artık sana zarar veremez.*

Yatak odamın kapısı uçarak açıldı ve duvara çarptı. Eğer kapı mümkün olan en ucuz malzemedен yapılmış olsaydı, muhtemelen alçıpanda bir delik açardı.

Dengede durmak için kapının pervazına yaslanan annemin bedeni boşluğu dolduruyordu. Yüzü sağlıklı bir kırmızı renkteydi, bu da doğanın beni gelecek şeyler hakkında uyarma şekliydi. Dekolte askılı bluzunun ön kısmında bir çeşit dökülme gördüm -bira ya da daha büyük olasılıkla daha sert bir şey.

Bayat alkol kokusu odama yayıldı ve parmaklarım masamın üzerinde duran mumu yakmak için kaşındı. Komodinimin üzerinde duran oda spreyinden biraz sıkmak için. *Bu* kokuyu gidermek için her şeyi yapardım.

İçimden geçen ürpertiyle savaştım ve annemin bakışlarıyla karşılaştım. Hiçbir şey söylemeye zahmet etmedim, sadece bekledim. Tek umudum zamanımı beklemek ve tam olarak ne tür bir sarhoş ruh hali içinde olduğunu çözmeye çalışmaktı.

Annem öne doğru eğildi, dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Ne yapıyorsun?"

Ağarmış sarı saçlarını yüzünün dışına iterken kelimeleri birbirine karıştı, bütün bir cümle yerine tek bir cümleymiş gibi geldi.

Yutkundum, sanki bu beni bir şekilde koruyacakmış gibi tamamen hareketsiz kaldım. Sanki annem bir boz ayıymış ve ben de possum oynamalıymışım gibi. "Ödevimi bitiriyordum."

"Notlarının seni kurtaracağını mı sanıyorsun? Buradan çıkabileceğini mi?" Annem alay etti.

O tanıdık sızı göğsümde canlandı. Derin bir özlem... daha fazlası. Beni önemseyen ebeveynler için. Gerçek bir aile için. Beni seven biri için. Kaçış için.

Anneme tek kelime bile etmedim. Kendimi savunsam da, yaptıklarımı küçümsemsem de fark etmezdi. Yine de benden nefret etmek için bir neden bulurdu.

Gözlerini bana dikti. "Benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Çünkü onun kanı damarlarımda akıyordu. Onun ve *onun* kanı.

"Evet, öyle düşünüyorsun. Hartley denen çocukla takılmaya başladığından beri kendini onlar gibi süslü sanıyorsun. Ama değilsin. Çöpsün. Bir hiçsin. Sana ilgi göstermelerinin tek nedeni sana acımaları."

Acı göğsüme saplandı. *Yalanlar. Yalanlar. Yalan.* Bu kelimeyi tekrar tekrar söyledim.

İçeri girmesine izin vermezdim. Aklımı karıştırmasına izin veremezdim.

"Sen bir hiçsin!" Annemin ağzından tükürükler saçıldı. "Sen bir hiçten daha kötüsün. Her şeyi mahvediyorsun!"

Boğazından kırık bir hıçkırık döküldü ve kendi üzerine yığıldı. Boğazım düğümlendi ama masamdan kalktım ve ayağa kalktım. "Hadi, seni yatağa götürelim."

Kolunu tutmak için uzandım ama kolunu elimden çekti. "Dokunma bana! Onu benden aldın," diye feryat etti.

Ben hiçbir şey yapmadım. Her çürüğü ve kırık kaburgayı saklamıştım. Ama o çok ileri gitmişti. Ve polis devreye girdi.

O hastane yatağında yattığım zamanki kadar rahatladığımı hiç hissetmemiştim. Şef bana babamın gideceğini ve güvende olacağımı söylediğinde.

Annemin histerisi bir kademe daha artarak beni şimdiki zamana geri dönmeye zorladı. "Bırak sana yardım edeyim. Lütfen."

"Senden nefret ediyorum," diye tısladı.

"Biliyorum." Tekrar koluna girdim, onu iki katlı evimizin koridoruna ve odasına doğru yönlendirdim. Bu sözlerin ağırlığı içime işlemişti. Nefretinin bilgisi. Her gün onunla yaşamının bilgisi.

Annemin yatak odasının ışığını yaktım ve irkildim. Her Pazar karavanı baştan aşağı temizlerdim ama uzun zamandır odasına gizlice girememiştim. Çok sık eve gelirdi. Bu yüzden, sanki bir kasırga geçmiş gibi görünmesine şaşırmamalıyım.

Burnum kırıktı. Aynı bayat alkol kokusu buradaydı, ama başka bir şey de vardı. Kusmuk.

Ağzımdan nefes aldım ve annemi yatağına götürdüm. Gözyaşları hâlâ akıyordu ama artık kelimeleri ayırt edilemiyordu. Bu bir merhametti. Onun nefreti hakkındaki bilgimi değiştirmiyordu ama en azından tekrar tekrar duymak zorunda kalmıyordum.

Yorganı geri çektim ve annem bir şeyler mırıldanarak yere yığıldı. Eğildim ve botlarından birini yakaladım. Hızlı bir çekişle çıktı. Diğerine geçtim ve onu kurtarmak için mücadele ettim. Çizmeyi ileri geri hareket ettirince sonunda açıldı.

"Arkana yaslan," dedim, sesim yumuşaktı. O da itaat etti.

Annemin bacaklarını kaldırarak onu yatağa yerleştirdim ve battaniyeleri üzerine çektim. Onu yerleştirdiğimde, yumuşak horultular havayı dolduruyordu.

Ses bir nebze rahatlattı ama yeterli değildi. Çünkü annemin bu nöbetlerden birinden uyanmasını beklemek Rus ruleti oynamak gibiydi. Bazen pişmanlık duyardı. Ve hiçbir zaman gerçekten özür dilemese de, bana güzel görüldüğümü söyler ve okul yemeği için bana birkaç dolar verirdi. Diğer zamanlarda, beni saklanmak için koşturan bir öfkeyle uyanırdı.

Bu düşünceyle içimdeki her şey sıkıştı, bedenim milyonlarca farklı anıya tutundu ve hiçbiri hoş değildi. Ama bu beni harekete geçirdi.

Koridordan geçip oturma odasına yöneldim. Karavanın kapısı açıktı ve annemin çantasının içindekiler yere atılmıştı. Benden ne kadar nefret ettiğini söyleyebilmek için bir saniyesini bile boşa harcamamıştı.

Çantasını kaptığım gibi, parmaklarım sivri metalin etrafına dolanana kadar içindekileri karıştırdım. Bu riskleri almak aptalcaydı. Sonunda sicilimde bir iz kalabilirdi. Ya da daha kötüsü, koruyucu aileye verilebilirdim. İkinci seçeneğin ne kadar zor olabileceğini biliyordum ve geri dönmeme imkân yoktu.

Ama karşı koyamadım. Çünkü en kötüsü olduğunda, olmak istediğim tek bir yer vardı.

Yolda kenara çekilmemek için dua ediyordum. En azından on beşinci yaş günüm beraberinde ehliyetimi de getirmişti. Bu benim gibi değildi

sürücü eğitimine ihtiyacım vardı. On üç yaşımdan beri annem onu barlardan eve ben götürürdüm.

Kapıyı arkamdan çekip kapatarak serin gece havasına çıktım. Kapıyı kilitledim ve son demlerini yaşayan Plymouth'a doğru ilerledim. O gittiğinde ne olacağını düşünmek istemiyordum. O benim tek kurtarıcımdı. Tek kaçış aracım.

Direksiyonun arkasına kayarak koltuğu yukarı çektim ve motoru çalıştırdım. Çalışması iki deneme sürdü ama sonunda çalıştığında rahat bir nefes aldım. Çakıllı yolumuzdan geri geri çıkıp asfalt yola girdim.

Karavanımız daha iyi günler görmüş olabilirdi ama etrafındaki arazi çok güzeldi. Sayamayacağım kadar çok kez sığınağım olmuş olan sık ormana sırtını dayamıştı. Arabayı sürerken camı açtım ve çam kokulu havanın etrafımı sarmasına izin verdim.

Yol dağlara doğru yükseldikçe kıvrılıp bükülüyordu. Ay dolunaya yakındı ve ara sıra aşağıdaki gölü görebiliyordum. Manzarayla ilgili her şey bana dışarıda benden, ailemden ya da *herhangi* birimizden daha güçlü güçler olduğunu hatırlatıyordu.

Seattle'dan birkaç saat uzaklıkta olan Cedar Ridge, her zaman sevdiğim dünyanın geri kalanından uzak olma hissine sahipti. Her ne kadar evimden çıkmak ve üniversiteye gidip diploma almak istesem de bu kasabayı seviyordum. Tamamen mantıklı olmayan bir şekilde her zaman evim gibi hissettirmişti.

Heybetli bir kapıda yavaşladığımda, bu hissin bu yer yüzünden olup olmadığını merak ettim. Burada yaşayan insanlar yüzünden. Nash yüzünden.

Nash ve ben anaokulunda birbirimize bağlanmıştık ve burada evimden daha fazla zaman geçiriyordum. Diğer bazı arkadaşları bu yüzden onunla dalga geçse de *kız* olmamın bir önemi yoktu.

Bir elmanın iki yarısı gibiydik. Nash'i indirmeye çalışan bir zorbaya çelme taktığım andan itibaren en iyi arkadaşlardık. Aynı zorba ertesi gün benim peşime düştüğünde Nash onun burnuna yumruk atmıştı. Ailesi beş yaşındaki çocuklarının uzaklaştırma cezası almasından memnun olmamıştı ama Nash durumu açıkladıktan sonra

Bu durumda babası onun sırtını sıvazlamış ve dondurma yemeye götürmüştü. Kabadayı bir daha bizi rahatsız etmedi.

Ezbere bildiğim kodu girerken girişin üzerindeki ışığa kazınmış *Hartley* ismine baktım. Kapı açıldığında farlarımı kapattım. Bay ve Bayan Hartley'i uyandırma riskini almak istemedim.

Endişeliydiler. Mülklerine ne kadar sık gizlice girdiğimi bilselerdi, dünyamda işlerin yolunda gitmediğini anlarlardı. Ve bunu düzeltmeye çalışırlardı. Ama bunu yapmak her şeyi daha da kötüleştirme potansiyeline sahipti.

Arabayı yavaşça dolambaçlı yoldan yukarı yönlendirdim ve evin uzak tarafında durdum. Motoru kapatarak dışarı çıktım. Çantayla zahmet etmemiştim. Nasıl olsa güneş doğmadan gitmiş olacaktım. Ama önce birkaç saat huzur bulacaktım.

Evin yanından dönerken, ay ışığındaki gümüş parıltıya gülümsedim. Nash'in rastgele bir internet sitesinden yangın acil durum merdiveni sipariş ettiği zamanı hâlâ hatırlıyordum. O zamanlar kredi kartı olmadığı için en büyük kardeşi Lawson'ı satın almaya ikna etmek zorunda kalmıştı.

Ne olur ne olmaz diye her gece penceresinden aşağı indirirdi. Bu hareketin şefkati kalbimi sıkıştırdı. Ve hayatımda neredeyse hiçbir şeye güvenemezken, buna güvenebildiğim gerçeği. *Ona.*

Merdivene doğru ilerledim ve ellerimi basamağın etrafına sardım. Bir esinti başladı ve sertçe yutkundum. Yüksekliği sevmezdim, özellikle de bir binanın kenarından sarkarken, ama Nash'e ulaşmak için her şeyi yapardım.

Sesini neredeyse kafamın içinde duyabiliyordum. *"Aşağıya bakma. Sadece bir üst basamağa bak. Her seferinde bir adım."*

Dediğini yaparak tırmandım. Tepeye ulaştığımda pencere camına hafifçe vurdum. Birkaç saniye içinde yukarı kaydı ve sersemlemiş Nash beni içeri çekti.

Dağınık görüntüsüyle ilgili bir şey rahatlatıcıydı. Sarı saçları sanki parmağını prize sokmuş gibi her yöne doğru uzanıyordu. Ve yeşil gözleri biraz bulanıktı.

Nash ölü gibi uyurdu. Üç ağabeyi ve küçük kız kardeşi bu konuda onunla acımasızca dalga geçerlerdi. Yine de, her nasılsa, penceresine vurduğumda beni hep duyardı.

Nash'in kolları bana dolandı ve beni kucakladı. Bugünlerde beni daha sıkı kavriyordu. Belki de futbol için yaptığı antrenmanlar yüzündendi. Ya da ailesinin geri kalanıyla birlikte gönüllü arama kurtarma ekibinde çalışıyordu. Ama vücudu değişiyordu. Ve ben de bunu fark etmekten kendimi alamıyordum.

"İyi misin?" diye sordu, sesi hırçındı.

Omzuna doğru başımı salladım. "Sadece kafası iyiydi. Oradan çıkmam gerekiyordu."

Nash'in kolları gerildi ve geri çekildi. "O yapmadı-?"

"Hayır," diye hemen sözünü kestim. "Sadece huysuzlaşıyor."

Nash'in gerginliği biraz azaldı ama yeşil gözlerinde dönen gölgeleri kaçırmadım. Babamla olan olayın oraya koyduğu gölgeler. Suçluluk duygusu karnımda dönüp duruyordu. "Ben iyiyim, gerçekten. Ben sadece..."

Hissettiğim çekimi nasıl açıklayacağımdan emin değildim. "Sadece sana ihtiyacım vardı."

Nash'in yeşil gözleri beni tekrar kollarına çekerken parladı ve alevlendi. "Seni tuttum, Mads."

Sözleri içimi yaktı, en iyi acı türünü getirdi.

Orada birkaç dakika durduk ve Nash'in hissini içime çekmeme izin verdim. Onun kollarındayken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Sonunda beni bıraktı ve onun yokluğunu anında hissettim.

Nash beni yatağına doğru yönlendirdi ve sonra içeri girmemi işaret etti. Ayakkabılarımı çıkarıp yorganın altına girdim. Onun çarşafı benimkilerden çok daha yumuşaktı, yorganı kalın ve ağırdı.

Nash yanıma kaydı, kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti. "Keşke yanımıza taşınabilsen."

"Bu işler böyle yürümüyor, bunu sen de biliyorsun."

"Belki ailem koruyucu aile olarak onay alabilir-" "Ve yine de nereye yerleştirileceğim konusunda hiçbir kontrolümüz olmaz."

Babamla yaşadığım olaydan sonra, bir kasaba ötedeki bir grup evine yerleştirilmiştim. Hatırladıkça ürperiyordum.

Nash beni vücuduna doğru daha sıkı çekti, atletim bu hareketle biraz yukarı kalktı. Nash tarafından sarmalanmak dünyada en sevdiğim duyguydu - onun rahatlığı, koruması, ilgisi.

Parmakları saçlarıma dolandı. "Bu sefer ne dedi?" Gerildim.

"O kadar kötü mü?"

Boğazımdaki acıyı yuttum. "Benden nefret ettiğini. Onun için her şeyi mahvettiğimi. Yeni bir şey değil."

Nash'in boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. "O seni asla hak etmedi. Tanrım, çok isterdim-"

"Yapma." Bana doladığı kolunu sıktım. "O buna değmez."

Nash dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Yalnız değilsin. Ben varım. Her zaman."

Bu sözlerin tenime işlemesine izin verdim, hissettiklerimden zevk aldım. Ama her zaman doğru olmayacaklarını bilseydim, onlara biraz daha sıkı tutunurdum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MADDIE

ON ÜÇ YIL SONRA

SUV'UM dağ yolunun tanıdık virajını kucakladı. *Cedar Ridge'e Hoş Geldiniz* tabelasını geçtiğimde rahatlamayı bekledim ama parmaklarım direksiyonun etrafında kilitli kaldı, eklemlerim beyazlaştı.

Penceremi indirebilmek için elimi bırakmaya zorladım. Derin nefes alarak tanıdık çam kokusunu ciğerlerime çektim. Göl suyunun kokusunu bile aldığıma yemin edebilirim. İkisinin karışımı her zaman evim gibi hissettirecekti.

İki yılı aşkın süredir dönmediğim bir ev. Sertçe yutkundum.

Bu süre tamamen benim seçimim değildi, ancak her türlü nedenden ötürü en iyisi buydu. Yine de bunların hepsi cehenneme gitmişti.

Artık evimin aşinalığını arzuluyordum. Bu yolları avucumun içi gibi bilmek, manzarayı zihnimde resmedebilmek ve küçük topluluğun sakinlerinin en az yarısını isimleriyle tanımak bir güvenlik hissi veriyordu. Şimdi buna ihtiyacım vardı.

İhtiyacım olan başka bir şey daha vardı. Ruhumun neredeyse nefesimi kesecek bir vahşilikle arzuladığı bir şey. Ama onun adını bile söyleyecek gücü kendimde bulamıyordum.

Belki de bu yüzden en iyi arkadaşşıma mesaj atıp eve gittiğimi söyleyememiştım. Çünkü ondan gelecek tek bir mesajın beni yıkacağından korkuyordum ve yıkılmayı göze alamazdım.

Aracım beni Cedar Ridge şehir merkezine getiren son dalışı yaptı. Göl, ağaçların ve küçük, turistik bir kasabanın standart olanaklarını barındıran binaların arasından görünüyordu. Sanat galerileri, hediyelik eşya dükkanları, restoranlar, hatta küçük bir kuaför ve spa. Buraya en son geldiğimden beri çoğu şeyin değişmemiş olması beni rahatlatmıştı. Şu anda öngörülebilirliğe ihtiyacım vardı.

Başparmağımı eskiden bir yüzüğün durduğu yerde gezdirirken parmaklarım esnedi. On gün önce mutfak tezgâhına düşürdüğümünden beri elim daha hafif hissediyordu. Belki de pırlanta gülünç derecede büyük olduğu için. Belki de sonsuzluk ve aşk vaadinden çok bir pranga olduğu için.

Cipimi en sevdiğim pizzacının önünden geçirdim. Nash'le kaç kez o kabinlerden birinde oturup, ançuez dışında tüm malzemelerle birlikte bir turtayı mideye indirdiğimizi ve kahkahalarla güldüğümüzü düşününce ağzım bir karış açık kaldı. Nash bana Cooper Sullivan'a olan aşkımın aptalca olduğunu söylediğinde onu suya ittiğim iskelenin yanından geçtim. Ve neredeyse her gün okuldan sonra milkshake içmek için durduğumuz Dockside Bar & Grill.

Çok güzel anılar. Ama göğsümde bir sızının kök salmasına neden oldular - bir pişmanlık ve özlem.

Belki de buraya geri dönmek aptallıktı. Belki de tamamen yeni bir yer seçmeliydim; hem iyi hem de kötü anıların peşimi bırakmadığı bir yer.

Ama her şey yüzüme patladığında, buraya gelmek için iki bin milden fazla yol kat etmek gerekse bile, gitmek istediğim tek yer burasıydı.

Ana caddeden ayrıldım ve ormana doğru giden bir yola girdim. Ağaçların getirdiği örtüyü memnuniyetle karşıladım. Sanki beni dünyadan saklayabilecek bir battaniye gibiydiler.

Kulübeyi ararken ayağımı gaz pedalından çektim. Kabaca nerede olduğunu biliyordum ama on yılı aşkın bir süredir görmemiştim. Çakıllı bir araba yolunda, üzerinde aradığım adresin yazılı olduğu bir posta kutusu vardı.

Sinyal lambamı yaktım ve yola girdim. Virajlı, derme çatma yolda ilerlerken ağaçlar daha da sıklaştı. Sonunda bir kulübe görüldü. Daha eski ve kenarları biraz kaba görünüyordu, ama bir iş bulana kadar yetersiz birikimlerimle yaşayacağım, bu yüzden bu yapmak zorunda kalacaktı.

Arabayı durdurup kontağı kapattım ve yol kenarına park etmiş başka bir cipin yanına çıktım. Jordan Cohen'e ait olduğunu tahmin ettim. Turistler için tek durak noktası olan bir tatil şirketi işletiyordu: geziler, turlar ve kabin kiralama. Diğer kiralık yerler daha güzeldi, biraz lüks beklentisi olanlar için tasarlanmıştı, ama daha uzun vadeli bir şey için yalvarmak için aradığımda, tamir etmeyi beklediği bir tane olduğunu söylemişti. Görmeden kabul etmiştim.

"Maddie?"

Kadını sesle başımı kaldırdım.

Bir saniye sonra, minyon sarışın bir hareket bulanıklığı yaklaştı ve beni kucakladı. Keskin bir nefes aldım ama acının parıltısını ısırarak bastırdım.

"Aman Tanrım! Jordan'ın yeni kiracısı siz misiniz? Tabii ki bana tek kelime etmedi. Sadece yeni kiracıyla buluşup anahtarları vermemi söylerken homurdandı. Ama patron o."

Grae beni tuttuğu yerden bırakırken gevezelik etmeye devam etti. "Temelli mi döndün?"

Gülümsemeye zorlarken anahtarlarımı daha sıkı kavradım. "Bir yıllık kira kontratı imzaladım, yani en azından o süre boyunca buradayım."

Grae'nin ağzı kaşlarını çatarak aşağı doğru çekildi. "Kalmak istediğine emin misin? *Burada* mı? Jordan burayı gerçekten kiraya vermemeli. Bir ton işe ihtiyacı var ve _."

"İyi olacağım. Beni biraz zor olacağı konusunda uyardı. Ama sezonun bu geç döneminde piyasada uzun vadeli bir şey yoktu."

Grae dudağını ısırđı ve başını salladı. "Nash bana geri döneceğini söylemedi. Bunun için onu yumruklayacağım."

İrkildim. Elbette Grae kardeşinin ona Cedar Ridge'e döneceğini söylemesini beklerdi. Aramızda iki yaş fark vardı ama onunla ve en iyi arkadaşı Wren Williams'la yakındık çünkü hepimiz Hartley'lerin evinde çok zaman geçirmiştik.

"Henüz ona söyleme fırsatım olmadı. Yerleştiiimde ona mesaj atacaktım." Gerçek şu ki Nash'le konuşmalarım gittikçe seyrekleşiyordu. Beni herkesten daha iyi tanıyan bu insanla aramdaki mesafenin her bir zerresi ruhumu daha fazla öldürüyordu.

Grae'nin çenesi düştü. "Ona geri taşınacağını söylemedin mi?"

Suçluluk duygusu pençelerini derinlere sapladı. "İşler biraz çığıırından çıktı. Eve dönmek bir son dakika kararıydı."

"Ah." Kaşları çatıldı ama sonra yüzü bir gülümsemeye dönüştü. "Öğrendiğinde kendini kaybedecek. Çok mutlu olacak."

Dudaklarım kıpırdadı. Grae, Lawson'ın ilk oğlunun doğumundan bu yana küfürlü konuşmalarını temizleme görevini üstlenmişti. Bunun sonucunda da küfür içermeyen bazı yaratıcı kelimeler yaratmıştı. "Seni gördüğüme sevindim."

Bir çığılık attı ve gülünç bir mutluluk dansı yaptı. "Döndüğün için çok mutluyum. Wren de öyle olacak. En kısa zamanda kızlar gecesi için bir araya gelmeliyiz."

"Bunu çok isterim. Sadece yerleşmem için bana birkaç gün verin."

Grae yanıma geldi ve anahtarları uzattı. "Al bakalım. Burada kalıp temizliğe yardım etmemi ister misin?" Burnu kırıştı. "Buna ihtiyacım olacak."

Kıkırdadım. "Sorun değil. Ben halledebilirim." "Peki ya temizlik malzemeleri ve bakkaliye?"

"Yolumun üzerindeki bir Target'ta durdum ve beni en azından birkaç gün idare edecek tüm temel ihtiyaçları aldım. Ama teşekkür ederim."

"Numaram aynı. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Pazar günü aile yemeğine gelmek zorundasın."

Kalbim kırıldı. Hartley'lerde kaç aile yemeğine gitmişim? Sayılamayacak kadar çok. "Eğer o zamana kadar yerleşirsem, seve seve gelirim."

Grae beni inceledi, bakışları sanki derinlere gömdüğüm tüm sırları görmeye çalışıyormuş gibi benimkileri delip geçti. Konuşmaya başladı ve sonra başını salladı. "Geri dönmen çok güzel Maddie. Seni özlemiştik."

Kalbim sıkışmıştı. "Ben de seni özledim."

"Yerleşmene izin vereceğim. Ama unutma, bana mesaj at." "Atarım."

Grae cipine tırmandı ve garaj yoluna yöneldi.

Sesini duyduğumdan beri ilk tam nefesimi aldım. Nefesimi verirken gerginliğin vücudumdan akıp gitmesine izin vermeye çalıştım. Ama sanki kaslarım buna o kadar alışmıştı ki bırakmak istemiyorlardı. İçimdeki her şey hâlâ saldırıya hazırды.

Omuzlarımı geriye attım ve kapıya doğru ilerledim. Tırmanırken ön basamaklar gıcırdadı ve korkuluk sanki üzerine baskı yaparsam devrilecekmiş gibi görünüyordu. Paravan kapıyı açtığımda, menteşeler herhangi bir köpeğin ulumasına neden olabilecek tiz bir sesle gıcırdadı. Aklımdan WD-40'ı almam gerekenler listesine ekledim. Belki buradaki birkaç şeyi tamir edersem Jordan bana kirada indirim yapabilirdi.

İçeri girerken hapşırdım. Toz tabakası kalındı. Altında ne olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Kir ve pislik katmanlarının taşlaşmış olduğundan emindim. Yine de, tüm bunların altında, bu yerin kemikleri muhteşemdi.

Genelde bu eski kulübelerde küçük odalar ve ışık eksikliği olurdu ama burayı kim tasarladıysa zamanının ötesine geçmişti. Güneş, ormana bakan büyük pencerelerden içeri giriyordu ve tüm yaşam alanı açık ve havadardı. Her ne kadar eski olsa da, iyi büyüklükte bir

adalı bir mutfak, eski usul piknik masalı bir yemek odası ve büyük şömineli bir oturma odası. Olmayan tek şey bir kanepeydi.

İrkildim. Jordan bana kulübede mobilya olmadığını söylemişti. Ana yatak odası için bir yatak getirtmişti ama geri kalanını benim bulup getirmem gerekecekti.

Bunu yapabilirim. Şehirde Habitat for Humanity'yi destekleyen bir ikinci el dükkânı vardı. Muhtemelen orada ucuz bir kanepe bulabilirdim. Yemek masası ve bir yatakla birlikte ihtiyacım olan tek şey buydu.

Mekânda ilerlerken dört yatak odası ve üç banyoyu hızlıca kontrol ettim. Hepsi genişti ve yatak odaları da yaşam alanıyla aynı büyük pencerelere sahipti. İyice temizledikten sonra burası gerçek bir ev olabilirdi.

İçimde bir heyecan kabarcığı oluştu. Burayı istediğim gibi şekillendirebilirdim. Başka birinin emirlerine boyun eğmek ya da değişikliklerin başka birini kızdırıp kızdırmayacağı konusunda endişelenmek yoktu. Hepsi benimdi.

Sırıttım ve cipime geri döndüm. Kapağı açarak temizlik malzemesi torbalarını çıkardım. Hareket ettikçe kaburgalarım ağrıyordu ama aldırmadım. İşe koyulmadan önce birkaç Tylenol ve ibuprofen patlatacaktım.

Kulübenin içinde dolaşırken her pencereyi ve kapıyı açtım. Taze çam havası içeri doldu ve bayat kokunun en kötüsünü temizledi. Sonra işe koyuldum.

Sistemantik olarak her yüzeyin tozunu alırken kendimi kaybettim, yukarıdan aşağıya doğru çalıştım. Birkaç dakikada bir hapşırma krizleri geçiriyordum ama umurumda değildi. Evim olacak alanı temizlemek bir tür meditasyondur. Sakinleştirici. Huzur verici.

Ama bu süreçte dikkatim o kadar dağılmıştı ki birinin içeri girdiğini bile duymadım. Ta ki tanıdık, derin bir ses boşluğu yarıp geçene kadar. Çok uzun zamandır yüz yüze duymadığım bir ses. Ruhumu sızlatan bir ses.

"Hey, Mads."

O zaman neredeyse kırılıyordum. Adam beni duvara fırlattığında kırılmamıştım. Ayağını kaburgalarımaya vurduğunda da. Sürünerek yatak odasına gidip kendimi içeri kilitlediğimde değil. Beni yalnız bıraktığında da: *"Ne yaptığımı düşün."* O kadar acı çekerken bayılacağımdan korktuğum için SUV'uma sığabilecek her şeyi topladığımda değil. Ülkenin bir ucundan diğer ucuna tek başıma ve dehşet içinde gittiğimde değil.

Ama Nash'in sesini duymak? Neredeyse kırılıyordum.

Çünkü Nash Hartley'i kendimi bildim bileli seviyordum. Cedar Ridge sadece bir yerdı. Ama Nash her zaman evim olacaktı.

OceanofPDF.com

NASH

Tanrım, çok güzeldi. Gece yarısı saçları başının tepesinde düğümlenmiş ve toz içinde olsa bile. İçim sıkıştı. Maddie'yi bir uzvum gibi özlemiştim - onsuz doğru yürüyemediğim içsel bir parçamı.

Grae beni arayıp Maddie'nin döndüğünü söylediğinde kahvem boğazımda kalmıştı. Ona inanmamıştım. Dünyadaki en iyi arkadaşımın bana mesaj atma zahmetine bile girmeden ülkenin öbür ucuna, memleketimize geri dönme planları yapacağını asla düşünemezdim.

İçimde derinlerde bir yerde öfke alevlendi. Bize ne olmuştu böyle? Eskiden neredeyse her şeyi paylaşırdık. Bir süre sonra, işler değişmişti - o dangalak kanoyla birlikte olmak için Atlanta'ya taşınmasından kısa bir süre sonra.

Aramaları yavaşlamıştı ve onu telefonla aradığımda, adam etraftaysa hemen kapatıyordu. Ama hala *benim* Maddie'mden bir şeyler görüyordum. Hiçbir şey saklamadan gülen Maddie. İhtiyacım olduğunda bana cehennemi yaşatan ama aynı zamanda her zaman arkamı kollamayı başaran. Kendini benden sakladığını bilmek beni öldürüyordu.

Yine de Maddie sır saklamakta her zaman başarılı olmuştu. Uzman bir CIA sorgulayıcısı gibi gerçeği ortaya çıkarmak zorundaydım. Ama neredeyse her zaman bulabiliyordum. Neredeyse.

Genellikle kendini geri çekerdi çünkü üzerinde çalıştığı şeyin canını sıkacağını düşünürdü. Onun tüm sevinçlerini ve yüklerini istediğime asla güvenmedi.

Maddie saçındaki siyah telleri yüzünden uzaklaştırdı. Bu saçları hep sevmişimdir. Kuzguni siyah. O kadar koyu ki neredeyse mavi bir ton taşıyordu, sadece ruhumu doğrudan gören delici mavi gözlerle büyütülmüştü.

"Nash," diye mırıldandı.

Hareket etmedim. Tek kelime etmedim. Sanki cevap veremiyormuşum gibiydi. Çünkü bu dünyada en çok değer verdiğim kişi nasıl olur da aramazdı?

Maddie kıpırdandı, parmaklarını birbirine doladı, içinden geçen endişenin işaretlerini verdi.

Bu gerginlik belirtisi transımı bozdu. Onun rahatsızlığıyla hiç başa çıkamamıştım. Ona doğru yürürken bacaklarım aramızdaki boşluğu tüketti. Sonra hızlı bir hareketle onu kollarıma aldım.

Maddie önce gerildi ve neredeyse onu bırakacaktım ama sonra tüm kasları gevşedi ve içimde eridi. Ona kaç kez böyle sarılmıştım? Yüzlerce mi? Binlerce mi?

İlkokulda bile birbirimize karşı sevgi doluyduk, el ele tutuşur ve sarılırdık. Etrafımızdaki insanlar bunun tuhaf olduğunu düşünüyordu ama bu sadece bizdik. Yaşımız ilerledikçe el ele tutuşma olayı azalmıştı ama sarılma hiç olmamıştı.

Maddie en güzel sarılmaları yapardı. Sanki sadece bu hareketiyle ihtiyacı olan her şeyi söyleyebilirdi. Ve onun gücü beni her zaman şaşırtmıştır. Tutuşunun vahşiliği.

Ağzım saçlarının üzerinde gezindi. "Seni özledim." Maddie ürperdi. "Ben de seni özledim."

Sesinde bir şey duydum. Yanlış bir şey. Sanki bir duygu dalgasını bastırmak için mücadele ediyordu.

Yapmak istediğim son şey olmasına rağmen geri çekilebilmek için tutuşumu gevşettim. Bakışlarım yüzünü taradı. Maddie her zaman

ama teni artık çok solgundu. Gözlerinin kenarında koyu halkalar vardı.

Midem, onun iyi olduğundan emin olana kadar çözilemeyecek karmaşık bir düğüm haline geldi. "Ne oldu?"

İlk düşüncem bu olmalıydı, Maddie'nin dönüşünden haberdar edilmemenin acısı değil. Her şey yolundaysa tek kelime etmeden çekip gitmeyeceğini ve ülkenin öbür ucuna taşınmayacağını bilmeliydim. Ve o dangalaktan hiçbir iz görmemiştim.

"Yok bir şey, ben sadece-"

Gözlerimi kısıtım. "Bana palavra sıkma. Bunu yapmıyoruz, unuttun mu?"

Maddie'nin gözleri parlıyordu ve o dipsiz okyanus derinlikleri, yok etmek için her şeyi yapabileceğim bir acıyla doluydu. Pencereden dışarı baktı. "Her şeyi berbat ettim."

Saçlarını yüzünden çektim. "O zaman düzeltiriz."

Titreyen bir nefes verdi. "Çoktan düzelttim, yani." "Devam etmek için biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak, Mads."

Dudakları titredi ve bu hareketle içimde bir şey hafifledi.

"Adam konusunda haklıydın."

Kaşlarım çatıldı. "O

bir dangalak."

Bakışlarım hemen sol eline gitti. Yüzük parmağı çıplaktı. İçimi hızlı ve şiddetli bir rahatlama kapladı, çok yakından bakmak istemediğim bir duyguydu bu. Ama söz konusu Maddie olduğunda inkâr benim değişmez yoldaşımdı.

Ona sııttım. "O lanet mokasen ayakkabılar ilk ipucun olmalıydı. Püsküller mi? Gerçekten mi?"

Bir kahkahaya boğuldu. "Seni dinlemeliydim."

Gülümsemem genişledi. "Bir dahaki sefere benimle bir konuda tartıştığında bunu sana hatırlatacağım."

Maddie gözlerini devirdi. "Tabii ki yapacaksın."

Derin nefes alarak onu tekrar kollarıma çektim. Kokusu -vanilya ve biraz şeftali- üzerime sinmişti ve onunla birlikte bir huzur hissi de gelmişti.

iki yıldan uzun süredir hissetmemişti. "İyi misin?"

Kaslarında bir miktar gerginlik vardı ama başını salladı. "Artık öyleyim."

SUV'umu dolu patika başının yakınındaki açık bir noktaya ÇEKTİM. Sayılamayacak kadar çok araç vardı, bu da tek bir anlama geliyordu: Geç kalmıştım ve bunun sonunu asla duyamayacaktım.

Ama artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bütün gece dönüp durmuştum, Maddie'nin görüntüleri benimle alay ediyordu. Gözlerindeki gölgeler. Ne zaman o dangalakla ne olduğunu sormaya çalışsam, soruyu ustalıkla geçiştiriyordu. Maddie'nin özelliği buydu. Korkunç bir yalancıydı ama kaçınma konusunda da ustaydı.

Ona zaman tanımaktan başka çarem yoktu. Maddie her zaman kendi görünmez saatinin hızıyla hareket etmişti. Yapabileceğim tek şey, açılmaya hazır olana kadar onun yanında olmaktı. Ben de kaldım. Arabasını boşaltmasına ve o pis kulübeyi temizlemesine yardım ettim.

Kasabadaki dedikodulardan ve kardeşlerimin hayatlarından haberdar etmek için kulağını çınlatmıştım. Ama gözlerindeki o lanet gölgeler yüzünden ağır şeylerden kaçındım.

Arka dişlerim birbirine çarptı. Pislik herif muhtemelen onu aldatmıştı. Öyle bir tipe benziyordu.

Motoru kapatarak sürücü koltuğundan kalktım ve ailemin bulunduğu yöne doğru ilerledim. Arama ve kurtarmayla aramda bir aşk-nefret ilişkisi vardı. Doğanın içindeyken ihtiyacı olanlara yardım etmeyi seviyordum. Ailemle vakit geçirirken bunun getirdiği amaç duygusunu seviyordum.

Ama içinde sağlıklı bir nefret dozu da vardı. Kurallar ve düzenlemeler. Başkalarının beni kardeşlerimle kıyaslamasının bu kadar kolay olması. Grae, küçük güç merkezi, dışarıda olmak için çok şeyin üstesinden gelmişti.

burada bizimle. Holt, herkesin neşesine neşe katmak için geri dönen ve SAR ekip liderliği görevini üstlenen hayırsız evlat. Roan, sessiz ve soğukkanlı, tanıdığım herkesten daha iyi iz sürebilen. Lawson, hem burada hem de polis departmanımızın lideri olarak herkesin iyiliğini omuzlarına alan koruyucu ağabey.

Ben yaklaşırken babamın alnında çizgiler belirdi. "Her şey yolunda mı?"

Kaşlarımı çattım ama hemen yüzümdeki ifadeyi silmeye çalıştım. Babam geçirdiği kalp krizi ve kırık bacağından sonra denizdeki ayaklarını yeni yeni toparlıyordu. Benim üzüntüme ihtiyacı yoktu. "Alarmımı geç kurmuşum."

Endişe Grae'nin tipik sıcak yüz hatlarını gölgeledi ama tek kelime etmedi. Herkesin aşırı endişesinin odağı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Lawson sırtıma vurdu. "Maddie döndüğünden beri daha iyi bir ruh halinde olacağını düşünmüştüm."

Holt, "Geleceğini ona söylemediği için huysuzlanıyor," diye yardımcı oldu.

Ona doğru bir bakış gönderdim. "Ben huysuz değilim. Nesin sen, beş mi?"

Holt kıkırdadı. "Wren ve ben dün sana rastladığımızda kesinlikle havanda görünüyordun."

"Şaşırdım, hepsi bu." Kıvrınma isteğimle savaştım. Bu tür bir ilgiden nefret ederdim. Omuzlarımdan *başka* her yerde olmasını isterdim.

Grae düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Maddie'ye sormadım. Adam onunla birlikte geri mi taşındı?"

Dangalağın adını duyunca kaskatı kesildim. "Hayır."

Holt sırtıırken Lawson kısık bir ısıklık çaldı. Roan'ın kaşları kalktı ama çoğunlukla sessiz olan ağabeyimin tek tepkisi bu oldu.

Grae'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Yani nişan iptal mi oldu? Maddie bekâr mı?"

"Don't Başla, G," I uyardı. Benim kardeş vardı
olmuştur çalışıyor için Maddie ve benimle ortaokuldan
beri çöpçatanlık yapardı.

"Hadi ama Nash. Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz. Temelde sadece ikinizin bildiği bir dili konuşuyorsunuz. Seni çılgınlıklarından vazgeçirebilecek tek kişi o. Ve aynı tuhaf pizzayı bile seviyorsunuz."

Kız kardeşime kaşlarımı çattım. "Benim pizzam garip değil." "Her bir malzemesi mi?" Öğürür gibi bir ses çıkardı. "*Her* malzeme değil. Ançuez yok."

Grae içini çekti. "Aynı fark. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Bu sadece bunu kanıtlıyor. Bir hamle yapın artık! Eğer yapmazsan, başka biri o kızı kapacak. Çünkü o harika biri."

Maddie'nin *tekrar* uzaklara gideceği düşüncesi içimi burktu. Ama hepsini bastırdım. "Aramızdaki öyle bir şey değil. Onu iki yıldır görmedim bile." Yine de o ana kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen arkadaşlığımıza anında geri dönmüştük.

"Hadi ama. Tabii ki öyle. Ne kadar zaman geçtiği önemli değil. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm-"

"Kes şunu, G." Sesim amaçladığımdan daha sert çıktı ve Grae geri çekildi.

Babam elini kaldırarak, "Tamam, hadi hepimiz bir kademe geri gidelim," dedi. "Holt, partiyi başlatmak ister misin?"

Kardeşim bana endişeli bir bakış attı ama başını salladı. "Bu yılki SAR kadrosuna girmek isteyen yirmi dört kişi var. Hepsi oryantasyon ve açık hava okulundan geçti. Şimdi, öğrenmeleri gerekenleri öğrenip öğrenmediklerini görme zamanı. Nash, bugünkü alıştırmalar hakkında bilgi vermek ister misin?"

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Liderlik ailemin benden beklediği bir şey değildi. Şakalar mı? Elbette. Atıştırmalıklar? Kesinlikle. SAR seçmelerinde liderlik mi? Hayatta olmaz.

Boğazımı temizledim. "Elbette. Hepimize beklentiler hakkında bilgi vermek ister misin?"

Oryantasyon toplantısına katılmışım ama karakolda görevli olduğum için açık hava okuluna gitmemiştim. O bir haftalık dersler ve eğitim, kimin bu duruma ayak uydurup kimin uyduramayacağını ortaya koymaya başlamıştı.

Holt başıyla onayladı. "Pek çok kişi bunu başaracak, hiçbir soru sorulmayacak." Başını otoparkın karşısında diğer adaylarla birlikte duran çocukluk arkadaşımıza doğru eğdi. "Chris üyeliğinin sona ermesinden sonra yeniden yeterlilik almak için burada. Herhangi bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum ve odaklanabileceği olumlu bir şey olması onun için iyi olacak."

Holt'un söylemediği şey, Chris'in buna ihtiyacı olduğuydu çünkü en iyi arkadaşı geçen ay Holt'u ve kız arkadaşını hedefine koyan bir psikopat çıkmıştı.

Lawson başını salladı. "Katılıyorum. Takım için bir değer olacak."

Holt elindeki kâğıda bir şeyler işaretledi. "Diğer yerlilerden bazıları zaten temel bilgiye ve dayanıklılığa sahip. Kim beni çok şaşırttı. Her zaman onun daha çok kapalı alan tipi olduğunu düşünmüştüm, ama o antrenmanlarda döktüdü."

Grae gözlerini devirdi. "Birin makyaj yapması ve saçını yaptırmayı sevmesi, dağda da kış tekmeleyemeyeceği anlamına gelmez."

Holt onun saçlarını karıştırdı. "Not edildi."

Grae onu tersledi ve sarı saçlarını düzeltmeye çalıştı. "Peki ya göz kulak olmamız gerekenler?" Roan sordu.

Holt'un ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı. "Dan McConnell ve Kevin Sellers kesinlikle."

Lawson ve ben hep birlikte inledik.

Holt'un bakışları bize kaydı. "Büyürken benim de favorim değildi. Daha da mı kötüleştiler?"

Lawson, "Onları sayamayacağım kadar çok kez hapse attık," diye açıkladı.

Holt'un kaşları çatıldı. "Geçmiş kontrollerinde bir şey çıkmadı."

Lawson, "Her zaman önemsiz şeyler," dedi. "Çoğunlukla sarhoşluk ve düzensizlik. Arada bir bar kavgası. Bu da Dan'ın her iki yılda bir Cedar Ridge Polis Departmanına başvurmasını daha da saçma kılıyor."

Bir elimle çenemi ovuşturdum. "Kevin sadece kör bir takipçi ama Dan kargaşa yaratmayı seviyor." Sorun şuydu ki, her ikisi de adrenalin bağımlısıydı ve muhtemelen SAR'ın yüksek oktanlı maceralardan başka bir şey olmadığını düşünüyorlardı.

Holt'un dudakları seğirdi. "Birini tanımak için biri gerekir, değil mi?" "Hey, eğlence kargaşadan farklıdır," diye karşı çıktım.

Babam başını salladı. "Bunu, sen ve arkadaşların aramızda çamurda wakeboard yapmaya karar verdiğinizde ilk yıl hurdaya çevirdiğiniz cipime söyleyin."

Yüzümü buruşturdum. "Tüm onarım masraflarını karşıladım."

Grae'nin ağzı sıkıştı. "Eminim *hepsi* Caden'ın fikriydi."

Bunun için arkadaşımı otobüsün altına atmayı ne kadar istesem de yapamadım. "Bu ortak bir projeydi."

"Biriniz ölmediği için şanslısınız," diye homurdandı babam. "Bunun için Maddie'nin kayıp olduğunu fark ettim."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bunu asla kabul etmezdi. Sanırım o gün çalışıyordu."

"Hey," diye bağırdı Dan patika yolunun karşısından. "Bu işe devam edecek miyiz, etmeyecek miyiz?"

"Bu pisliğin takıma girmesine imkân yok," diye mırıldandı Lawson.

Roan onaylarcasına homurdandı.

Adama en çekici gülümsememi verdim. "İlk egzersiz sabırdır. SAR'da bir sürü acele et ve bekle."

Bu kadarı doğrudu. Teçhizatınızı almak ve arama noktasına gitmek için acele etmeniz, ardından ekibinizin geri kalanının toplanmasını beklemeniz gerekirdi. Hava koşullarını ya da arama noktasını yöneten kişinin talimatlarını beklemeniz gerekebilirdi.

Dan bana ters ters baktı. "Senden emir almak zorunda değilim Hartley."
Holt babamın kamyonetinin bagaj kapağına yaslandığı yerden doğruldu.
"Aslında var. Nash bugün saha egzersizlerimizi yönetecek."

Dan'in ağzı kapandı ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Konuşması birkaç saniye sürdü. "Bu şeyden senin sorumlu olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim," dedi Holt. "Ancak üyelere farklı liderlik sorumlulukları veriyorum."

Kevin arkadaşının yanına gitti. "Ve tabii ki bunu kardeşine veriyorsun. Tipik."

"Evet, tüm kardeşlerim ve babam takımda gönüllü. Ama onlara ayrıcalıklı davranılmıyor."

"Genellikle bu, angarya işleri bizim yapacağımız anlamına gelir," diye mırıldandım.

Grae kıkırdadı. "Yaralı yürüyüşçüyü oynamak zorunda kalman hoşuma gidiyor. Bu sefer sana yumruk atabilirim. Gerçek olduğundan emin ol."

Grae'yi yakaladım ve kafasına kilitledim, iyi bir önlem için ona bir noogie verdim.

Çılgılık attı, yan tarafımı çimdikleyebilmek için döndü. "Dikkat et," diye tersledi babam beni.

Grae ve ben donup kaldık. Elimden kurtuldu ve babamıza alaycı bir bakış attı. "Bende şeker hastalığı var baba, kırılğan kemik hastalığı değil. Kırılmayacağım."

Diğer bazı yerlilerin toplandığı bir yere doğru yürüdü.

Babam onun gidişini izlerken irkildim. Hepimiz o yollardan geçmiştik, yapmamamız gereken yerde haddimizi aşmıştık. Bunu yapmamak zordu. Neredeyse birini kaybetmek sizi işaretlemenin bir yoluydu.

"Tamam," diye seslendim gruba. "İlk kim kurbanı oynamak ister? Yaranız nedir? Kesik kol mu? Patlayan mide sorunları mı?"

Kalabalıktaki birkaç kişi güldü ama Dan ve Kevin sadece ters ters baktı.

Lawson öne çıkarken başını salladı. "Bu sefer kurbanı ben oynayacağım. Ama patlayıcı mide sorunlarını kendine saklaman gerekecek."

Kıkırdadım ve sırtına bir tokat attım. "Pekâlâ, hadi şu gösteriyi başlatalım millet."

Ve bu sadece onların yararı için değildi. Derimin altında bir enerji uğulduyordu. Maddie'ye geri dönme ihtiyacı. Onu kontrol etmek için. Sadece onun varlığında olmak için. Çünkü onsuz bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra bir saniyemi daha boşa harcamayacaktım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MADDIE

Dockside'dan güneş ışığına doğru adım attım. Havada hâlâ biraz serinlik vardı ama dağlarda bahar böyledir. Temmuz ayına kadar gerçek anlamda sıcak günler yaşamayacaktık.

Derin bir nefes alarak, tanıdık çam ve göl suyu kokusunun hayal kırıklıklarımın en kötüsünü yatıştırmasına izin verdim. Bu öğleden sonra ziyaret ettiğim yerlerin hiçbiri işe alınmamıştı. Ne Dockside ne de Wildfire. Ne sanat galerileri ne de hediyelik eşya dükkanları. Herkes haftalar öncesinden turizm sezonu için personel doldurmuştu.

Birikimlerimin ne kadar dayanacağını zihinsel olarak hesaplarken endişe derimi diken diken etti. Uzun sürmeyecekti. Para konusunda her zaman sorumluluk sahibi olmuşumdur. Annemle babamın ellerine geçer geçmez paralarını çarçur ettiklerini görmek beni bu hale getirmişti. Okul sonrası bir işte çalışmaya başladığım ilk andan itibaren para biriktirmiştım. Dockside'ı yönetmek ve defterlerini tutmak gibi tam zamanlı bir işe girdikten sonra da bu böyle devam etti, ayrıca boş zamanlarımda köpek eğitimi de yapıyordum.

Ama Atlanta'ya taşındıktan sonra bu para azalmıştı. Bir işe girmek istiyordum ama Adam iş için onunla birlikte seyahat etmemi istiyordu. Kâr amacı gütmeyen kuruluşu, ülkenin dört bir yanındaki bağış toplama etkinliklerine katılmak için sürekli uçaklara atladığı anlamına geliyordu.

Evdeyken köpek eğitimi hobimi sürdürmeye çalıştığımda, bunun kötü bir fikir olduğuna dair milyonlarca neden buluyordu. Ayrılmak zorunda kalabilirdik.

Son dakikada bir sebepten dolayı. Geleceğimizi inşa etmemize yardımcı olacak şeylere odaklanmamı istedi. Köpekler kötü kokardı.

Öfkelendim. Nash haklıydı. Tam bir dangalak. "Maddie!"

Sokağın karşısından gelen tanıdık sesle başımı kaldırdım. Wren'i gördüğümde ağzımı bir gülümseme kapladı. Sonra iki tarafa da bakarak kaldırımını koşarak geçtim.

Wren beni sıkı bir sarılmanın içine çekti. Neyse ki belime değil omuzlarıma sarılmıştı. "Döndüğün için çok mutluyum."

"Ben de." Onu bir kez daha sıktım ve bıraktım. "Nasılsın?"

Sırıttı. "Gerçekten iyi. Hâlâ polis merkezinde çalışıyorum. Holt ve ben göl kenarındaki arazimde bir ev inşa edeceğiz."

Kaşlarım neredeyse saç çizgime çarpacaktı. "Holt mu?"

Cedar Ridge'den ayrıldığımda Nash'in kardeşi neredeyse yedi yıl önce gitmişti ve ardında Wren'in kırık kalbini bırakmıştı. Ve Nash temizlik yapmama yardım ettiği saatler boyunca bir kez bile ondan bahsetmemişti. Ama konuşmayı da kesinlikle hafif tutmuştu.

Bana mahcup bir gülümseme verdi ama gülümsemesinin altında saf bir neşe vardı. "Geri geldi. İşleri yoluna koymak için elinden geleni yaptı."

Duygular boğazımı tıkadı. Wren'i vurulmasından ve Holt'un gidişinden sonra görmüştüm. Enkaza dönmüştü ve bu çok nazik bir ifadeydi. Sadece hayatını toparlamakla kalmamış, aynı zamanda böyle bir mutluluğu da bulmuş olması? Bu bana umut verdi.

"Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi kısılmıştı. "Peki ya sen?"

Gülümsemem soldu. İnsanlar en az bir düzine kez nişanlığının benimle birlikte Cedar Ridge'e geri taşınıp taşınmadığını sormuştu. Basit bir "yürümedi" cevabını tercih ettim ve dedikodunun içimde yayılmasını umdum.

Kırk sekiz saat. Bir hafta kadar daha omuz okşamalarına ve sempatiye katlanmak zorunda kalacaktım. Sonra normale dönebilirdim.

Ama Wren iyi niyetli bir yabancı değildi. O bir arkadaşı, yakın bir arkadaş. Doğru kelimeleri ararken parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrıldı. Güzel yalanlar olmayacak ama aynı zamanda gerçeği de tamamen ortaya çıkarmayacak kelimeler.

"Adam sandığım kadar iyi biri değilmiş."

Başta rolü iyi oynamıştı. Orantısız gülümsemesi ve dünyanın dört bir yanındaki topluluklara temiz içme suyu sağlama işi konusunda ne kadar tutkulu görüldüğü beni kendine çekmişti. Tanıştığımızda, Cedar Ridge'e yaptığı bir ziyaret sırasında Dockside'a geldiği andan itibaren her şeyiyle beni kendine bağlamıştı. Bana yerel bir yürüyüşte neredeyse boynunu kırdığını anlatırken kendini küçümseyen kahkahasını hala duyabiliyordum. *"Sanırım açık hava için biçilmiş kaftan değilim."*

Adam seyahatinin her günü Grill'e dönmüştü ve nihayet sondan ikinci gün bana çıkma teklif etmişti. Neredeyse gergin görünmesini çok çekici bulmuştum, bunun gösterişin bir parçası olduğunu göremiyordum. Ve Adam eve döndükten sonra, bir parçası olabileceğim geleceğin resmini çizen ve ne kadar meşgul olursa olsun sevecen ilgisini ortaya koyan uzun e-postalarla beni kendine çekmişti.

Parıltısı beni o kadar kör etmişti ki, altında gizlenen karanlığı görememiştim. İşinin sadece narsisizmini nasıl beslediğini. Pizzaya hangi malzemenin konulacağı gibi basit bir konuda bile kimsenin onunla aynı fikirde olmamasına nasıl tahammül edemediğini. Beni hayatımdaki herkesten nasıl yavaş ve metodik bir şekilde kopardığını görmemiştim.

Wren kolumu sıktı. "Üzgünüm, Maddie."

Başımı hafifçe salladım ve en kötü anıları aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Sorun yok. Artık evimdeyim. Ve bu deneyimden ders çıkardım."

Birinin öfkesini benden çıkardığı ilk seferde öğrenmem gereken bir dersi öğrendim.

"Kendinizi biraz ham hissettiğinizde ev gibisi yoktur."

"Haklısın. Ama her şeyi yeterince iyi düşünmemiş olabilirim. Arabamı topladım ve gittim."

Wren'in kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Bir yığın özgeçmişini elime aldım. "Kimse işe alım yapmıyor gibi görünüyor. Turizm sezonu için personel alım dönemini kaçırdım."

"Ne arıyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, şu anda para veren her şeyi kabul ederim. Tavuk kostümü bile giyebilirim."

Wren bir kahkaha patlattı. Yerel restoranlardan biri biz lisedeyken yeni bir pazarlama yöntemi denemişti: Birinin tavuk kostümü giyip koreografili bir dans yapması gerekiyordu. "Bir arkadaşımın o seviyeye inmesine asla izin vermezdim. Bu sabah The Brew'dayken Sue, çalışanlarından birinin onu terk etmesinden yakınıyordu. Belki de biri boşluğu kapmadan önce oraya gizlice girebilirsin. Seni seviyor."

"Sen Tanrı'nın bir lütfusun." Kaburgalarımın itirazına aldırmadan Wren'i çabucak kucakladım. Dünkü temizlik ve eşyaları yerleştirme işini biraz abartmış olabilirim.

Wren güldü. "Yerleştikten sonra beni ve G'yi bir şişe şarapla evine bırakarak borcunu ödeyebilirsin."

Onu serbest bıraktım, zaten The Brew'a doğru ilerliyordum. "Eğer bu işi alırsam, şarabı ben ısmarlayacağım."

"Sıra sende."

"Seni mutlu görmeyi seviyorum," diye seslendim geriye doğru yürürken.

Wren'in ela gözleri öğleden sonra ışığında parlıyordu. "Sıradaki Happy senin için geliyor."

Bu şu anda boş bir hayal gibi geliyordu. Memnuniyete razı olurdum. Güvende. Her sese atlamamak. Ama bunu söylemek yerine sadece gülümsedim ve el salladım.

Arkamı dönerek The Brew'e doğru ilerledim. Büyük pencerenin üzerinde asılı duran yeni tabelanın harfleri tuhaf ve mükemmeldi

kafenin içiyle eşleşti. Her yer *Alice Harikalar Diyarında* gibiydi. hissediyorum.

Masa ve sandalyelerden çaydanlık ve tabaklara kadar mekândaki hiçbir eşya birbiriyle eşleşmiyordu. Renkler her yere yayılmıştı. Buraya en son geldiğim zamankinden tamamen farklı bir havası vardı. Daha önce kahve dükkânı neredeyse kurumsal bir hava taşıyordu. Hiç karakteri yoktu. Güncellemeler harikaydı.

Kapıyı açtım, açarken karmaşık bir altın çan tıngırdıyordu.

"The Brew'a hoş geldiniz," dedi kadınsı bir ses. "Hemen geliyorum."

Bir hareket bulanıklığı gözüme çarptı, küçük bir kız çocuğu fırının etrafında uçuyordu. Önümde kayarak durdu. "The Brew'a hoş geldiniz," diye kadını taklit etti. Sonra sırtı ve ön dişinin eksik olduğunu gördüm. "Pamuk Prenses'e benziyorsun. Sen o musun? Sen misin?"

"Cady," diye azarladı benim yaşlarımda bir kadın kafenin arka tarafından çıkarken. "Ne demiştin ben sana?"

Küçük kız kaşlarını çattı, başı yana eğildi ve kırmızı bukleleri sallandı. "Davanın arkasında kalmam gerektiğini. Ama Pamuk Prenses'e benziyor anne."

Kadın bana mahcup bir gülümseme verdi. "Bunun için üzgünüm. Disney prensesi aşamasındayız." Kızını kaldırdı, yanlarını gıdıkladı ve kızın kıkırdamasını sağladı.

"Bir gün prenses olacağım," dedi Cady kıkırdamalar arasında.

Ona gülümsedim. "Bana iyi bir iş gibi geldi."

Cady başını sallayarak onayladı. "Her gün kahvaltıda dondurma yiyeceğim, binmek için bir tek boynuzlu atım olacak ve dünyadaki tüm kitaplara sahip olacağım."

"Beni kahvaltıda dondurma yemekle kandırdın," dedim ona.

Kadın Cady'yi yere bıraktı. "Bana bir iyilik yapıp peçeteleri kontrol eder misin? Yeterince koyduğumuzdan emin olmak istiyorum."

Cady'nin yüzü güldü. "Her masayı kontrol edeceğim." Cevap beklemeden çekip gitti.

Annesi güldü, yeşil gözlerindeki ışık dans ediyordu. "Kaos için üzgünüm. Genelde öğleden sonra vardiyasında çalışmam çünkü o küçük zıplayan fasulyeyle uğraşmak zorundayım ama personel sayımız az."

"Hiç sorun değil. Aslında ben de bu yüzden buradayım." Kadının kaşları kalktı.

Özgeçmişimi uzattım. "Ben Maddie Byrne. Birkaç yıl uzak kaldıktan sonra Cedar Ridge'e yeni taşındım ve iş arıyorum. Ayrılmadan önce yıllarca Dockside'da çalıştım, bu yüzden çok fazla restoran deneyimim var."

"Maddie, bütün gün aldığım en iyi haber sensin. Ben Aspen. Sue için burayı işletiyorum. Çoğunlukla yemek pişiriyorum ve defterleri tutuyorum ama kafede de birkaç sabah vardiyasında çalışıyorum."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Gülümsedi. "Sen de öyle. Özgeçmişinizi Sue'ya ileteceğim ve ne zaman bir görüşme ayarlayabileceğimize bakacağım."

Küçük bir hayal kırıklığı yaşadım. Bir yanım Sue'nun içeride olacağını ve beni hemen işe alacağını umuyordu. Ama işletme sahibinin her zaman yerinde olmaması mantıklı geliyordu, özellikle de bir müdürü varsa. "Boşum, ne zaman gelmemi istersen haber ver yeter."

"Umarım yakında. Çünkü bununla öğleden sonraları işleri yürütmeye devam edemem." Başını kızına doğru eğdi, koyu kıızıl saçları hareketle birlikte sallanıyordu.

Cady bu fırsattan yararlanarak peçeteliğe ulaşmak için masaya tırmanmaya çalışınca Aspen kızına doğru koştu. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Seni diken üstünde tutuyor."

Annesi onu tutarken Cady gülerek, "Bu benim işim," dedi.

"Gitmeden önce bir şeyler yemek ya da içmek ister misin?" Aspen sordu.

Midem guruldadı ama başımı salladım. Evde yiyeceklerim vardı ve dışarıda yemek bütçemde yoktu. "Böyle iyiyim. Ama teşekkür ederim."

Bana el salladı. "Yakında görüşürüz. Ve evine hoş geldin."

"Teşekkürler. Hoşça kal Cady," diye seslendim.

"Hoşça kal Pamuk Prenses. Bütün hayvanlara selamımı söyle."

Kafenin önüne doğru ilerlerken kıkırdadım. "Geleceğim. Özellikle de tek boynuzlu atı."

Kapıyı iterek açtım, tekrar güneşe çıktım ve cipime yöneldim. Bugün ilk defa içimde bir umut ışığı belirmişti. Eğer bu işi kapabilirsem, eve geldiğimden beri ilk kez gerçekten nefes alabilecektim.

Kilitlerimi çaldım ve direksiyona geçtim. Kulübeye gitmek on dakikadan az sürdü - konumun bir başka iyi yanı. Benzin depomu sık sık doldurmak zorunda kalmayacaktım.

Yeni evimin önünde duran aracı gördüğümde içimdeki her şey kasıldı. O eski Plymouth bu noktada koli bandı ve süper yapıştırıcıyla bir arada tutuluyor olmalıydı. Hemen geri dönme dürtüsüyle savaşıyor on kez sayana kadar olduğum yerde rölantide kaldım. Bunun yerine motoru kapattım ve sürücü koltuğundan kayarak indim.

Sundurmanın korkuluklarına yaslanmış, sigarasını tütüren kadını inceledim. Aynı görünüyordu, sadece yaklaşık on yıl daha yaşlıydı. Ağartıcı saçlarına zarar vermeye başlamış, uçlarını kırılğanlaştırmıştı ve ağzının etrafındaki çizgiler çok daha derinleşmişti. Ama gözleri hatırladığım kadar çukurdu.

"Döndüğünü duydum," diye mırıldandı.

Sigarasının pis kokusu bana doğru yayıldı ve midemi bulandırdı. Bu ve bayat alkol kokusu hiç tahammülüm olmayan iki kokuydu. Beni sadece unutmak istediğim bir zamana geri götürdüler.

"Geri döndüm."

Annem alay etti. "Sen ne yaptın da Mr. Moneybags?"

Yüzümü buruşturmam içgüdüsel. Elimde değildi. Annem insanları sadece kullanılacak ve istismar edilecek varlıklar olarak görürdü.

"İşler yolunda gitmedi."

Annem sigarasının külünü savurarak basamaklarıma düşmesine izin verdi. "Sana ne olacağını söylemiştim. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp buraya döneceğini. Ve işte buradasın."

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne. Ben içeri giriyorum. Sen de eve gitmelisin, tabii hâlâ araba kullanabilecek kadar ayıksan."

Merdivenleri çıkmaya başladım, ona geniş bir alan bıraktım. Ama o saldırdı, kolumu kavradı, tırnakları derime battı. "Benden daha iyi değilsin, kızım."

Yüzümü ona döndüm. "Hayır, değilim. Ama bu yüzden kendimi içkiye boğmayacağım."

Kolumu onun elinden çektim ve aceleyle kapıma yöneldim. Hızla kilidi açıp içeri girdim. Bunun benim ya da annem hakkında ne söylediğinden emin değildim.

-Hemen kapıyı arkamdan kilitledim.

Tahta levhaya yaslanarak derin bir nefes aldım ve bekledim. Boğuk bir küfür duydum, sonra bir motorun dönmek için çabaladığını. Sonunda çalıştı. Arabanın sesi sonunda kesildiğinde, ciğerlerimdeki havayı bıraktım ama hareket etmedim.

Cedar Ridge'e geri dönmekle ilgili pek çok harika şey vardı. Ama annem onlardan biri olmaktan çok uzaktı.

Telefonum çaldı ve çantamdan çıkardım. Ekrandaki isim kanımı dondurdu.

ADAM

Sinirlenmeyi bırak ve eve gel. On iki saatin var.

Ellerim titredi. Adam'ın adı telefonumda her geçtiğinde bunu yapmaya başlamışlardı, mesajın içeriği ne olursa olsun, sadece o dört harfi ekranımda görmek bile hafif bir titreme yaratıyordu.

Ben gittikten sonra bana mesaj atması neredeyse bir hafta sürmüştü. Kendi başıma döneceğimden o kadar emindi ki. Bu küstahlık benim tek tesellim olmuştu.

Yolculuğuma başladım, motellerin parasını nakit ödedim ve kredi kartımı hiç kullanmadım. Telefonum her ses çıkardığında, ekranda ne olabileceğini bekleyerek, bir şekilde nerede olduğumu öğrenip öğrenmediğini merak ederek hazırlandım.

Hücreme baktım. Bir avuç kelime kaburgalarımın etrafındaki mengeneyi sıkıyordu. On iki saat içinde Atlanta'ya dönmeyi denesem bile başaramazdım. Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Bu bir tehditti. Ve Adam her zaman bu tehditleri yerine getirirdi.

OceanofPDF.com

NASH

HOLT birasından bir yudum aldı ve sonra yerine koydu. "Tamam, Kim ve Chris bizi bir düzine yeni elemanla tamamlayacak. Eklemeyi düşünmemiz gereken başka biri var mı?"

"Dan ve Kevin değil," diye homurdandı Grae pizza ısıtırken.

"Orası kesin," dedi Lawson.

Roan onaylarcasına homurdandı.

Babam sandalyesinde arkasına yaslanırken iç çekti. "İçimden bir ses seçilmedikleri için sızlanacaklarını söylüyor."

Holt, "Takımımızı riske atmaktansa bu konuda sızlanmaları daha iyi," dedi. "İkisi de çok dikkatsiz."

Bir dilim pizzaya daha uzandı. SAR ekibinin seçimlerini tartışmak için Wildfire'ın arka odasına kapanmak gibi akıllıca bir seçim yapmıştık.

Grae kaşlarını çatarak tabağına baktı. "Ve onlar cinsiyetçi göt delikleri."

Bütün kardeşlerim ve ben sustuk. Yavaşça Grae'ye döndüm. "O pisliklerden biri bugün bir şey mi yaptı?"

Kaşları daha da çatıldı. "Dan bir kayanın üzerinden geçmeme yardım edeceği bahanesiyle kıcımlı tutmaya çalıştı."

Küçük odadan öfkeli muhalefet sesleri yükseldi.

Bir elini kaldırdı. "Ona yardımına ihtiyacım olmadığını söyledim."

Yüzüme bir sırtıma yayıldı. "Ne yaptın, G?"

Koyu bordoya boyanmış tırnaklarını inceledi. "Onu kollarından kavrayabilir ve bir dahaki sefere eli *kayarsa* benimkinin de *kayacağı* ve bir parmağını kaybedebileceğini söyleyebilirdim."

Roan alçak sesle kıkırdadı ve beşlik çakmak için elini uzattı. Onun için bu bir "*seni seviyorum*" da olabilirdi.

Lawson'ın kaşları çatıldı. "Onunla konuşacağım ve-" "Hayır." Grae onun sözünü kesti. "Ben hallettim. Kendi savaşımı kendim vereceğim konusunda bana güven." "Ama-"

"Aması yok," diye karşı çıktı ve en büyük kardeşimizi bakışlarıyla kısırdı.

"Peki," diye homurdandı. "Ama seni bir daha rahatsız ederse bana söyleyeceğine söz ver."

"Elbette," diye kabul etti, çok hızlı bir şekilde.

Arka odanın kapısı açıldı ve elinde bir pizza kutusu tutan genç bir kız belirdi. Bakışlarımla karşılaştığında kızardı. "Turtanı getirdim, Nash. Hamsi hariç tüm malzemeler."

Masadan kalkarken ona bir sırtış attım. "Teşekkürler, Sheila."

"Elbette." Başını eğdi ve odadan dışarı çıktı.

Holt kıkırdadı. "Birileri aşık olmuş."

Masadan telefonumu ve anahtarlarımı aldım. "Onu suçlayabilir misin? Ben harikayım."

Grae homurdandı. "Ve hiç egon yok."

"Tüm özelliklerimi görmene çok sevindim." Dilini bana doğru uzattı.

"Gitmem gerek. Benden başka bir şey ister misin?" Holt'a sordum. Başını salladı. "Sonuçları bu gece göndereceğim."

Babam bana baktı. "Maddie'yi görmeye mi gidiyorsun?"

Başımı salladım. "Kaldığı kulübe bir ahır. Orayı deli gibi temizliyor, ben de muhtemelen yiyeceğe ihtiyacı olacağını düşündüm."

Babam kaşlarını çattı. "Eğer u y g u n değilse Jordan ona kiralamamalıydı."

"Tamamen katılıyorum."

Grae iç çekti. "İyi davranmaya çalışıyordu. Uzun süreli kiralanabilecek başka bir yer yoktu."

"Para kazanmaya çalışıyordu," diye karşı çıktım. "Her neyse."

Pizza hâlâ sıcakken küçük kız kardeşimle patronu hakkında tartışacak vaktim yoktu. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Dışarı çıkarken bir dizi *later* ve çene kaldırma hareketi aldım. Aceleyle cipime bindim ve Maddie'nin kulübesine doğru yola çıktım. Yanına geldiğimde hava hâlâ aydınlıktı. Pencereleri açtı ve içeriden gelen süpürge sesini duydum.

Ön basamakları tırmanıp kapı koluna uzandım. Kilitliydi. Güzel. Son zamanlarda buralarda yaşadığımız her şey göz önüne alındığında, çok dikkatli olamazdınız.

Elimi kaldırdım ve yüksek sesle kapıya vurdum. Bir saniye sonra vakum kesildi.

"Kim o?"

"Büyük kötü kurt. Ama hediyelerimle geldim." Bir homurtu duyuldu ve kapı açıldı.

Maddie'nin güzelliği her zaman emici bir yumruktu. Nefesinizi keser ve sizi olduğunuz yerde dondururdu. Yıllar geçtikçe bu duyguya alışmıştım ama ondan bu kadar uzun süre uzak kalmak? Bağışıklığımı ve duyarsızlığımı biraz kaybetmiştim.

Şimdi ona bakarken mi? Her şeyi hissettim.

Elimdeki kutuya bakarken unutulmaz mavi gözleri genişledi. "Wildfire?"

"Tüm soslar."

Çılgılık attı ve küçük bir sıçrama yaptı.

Kıkırdadım. "Bu içeri girebileceğim anlamına mı geliyor?"

Maddie geri adım attı. "Tabii ki. İçecek olarak sadece kola, su ve süt seeneklerim var."

"Pizzamızı beklerken zaten bir bira içtim. Kola iyidir."

"Kutuyu yemek odasındaki süper harika piknik masamın üzerine koyabilirsin."

Boşluğa kaşlarını çatarak baktım. "Mobilyaların geri kalanı ne zaman teslim edilecek?" Bugün kesin gelir diye düşünmüştüm.

Omuz silkti. "Gerçekten sadece bir kanepeye ihtiyaım var.

Benim bir yatağım var." "Jordan tam bir baş belası," diye homurdandım.

"Gerçekten değil. Bana buranın zor olduğunu söyledi ama aresizdim."

"Her zaman misafir odamda kalabileceğini biliyorsun."

Bu tehlikeli bir teklifti ama söz konusu Maddie olduğunda hep ateşle oynamıştım. Gerçek şu ki, bedenim onunkine sarıldığında kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Hiç bu kadar iyi uyumamıştım. Ama o günler çoktan geride kalmıştı. Ve lanet olsun, onları özledim.

Maddie birkaç tabak ve iki kola alıp piknik masasında benimle buluştu. "O kadar da kötü değil. Burayı benim yapma fikri de hoşuma gidiyor. Hayal ettiğim her şey olabilir."

Bankın zerine kayarken kaşlarını çattım. "nceki evinde bunu yapamadın mı?"

Eğer gözümü kırpmış olsaydım, Maddie'nin yanımdaki yere doğru alçalırken hareketindeki hafif aksamayı kaırabilirdim.

"Adam ve benim farklı zevklerimiz vardı."

Sadece adı bile beni rahatsız ediyordu. En iyi arkadaşımı incelerken, bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğuna dair bir his vardı içimde.

"Evine istediğin şeyi yapmana izin vermedi mi?"

Maddie pizza kutusunun kapağını çevirerek açtı, peynir ve et kokuları havayı dolduruyordu. "Orası bizim evimizdi, bu yüzden uzlaşmak zorundaydık. Burada bunu yapmak zorunda kalmayacağım. Hepsi benim olacak."

Neden konu o dangalak olduğunda pek uzlaşma olmayacağı hissine kapıldım?

"SAR eğitimi nasıldı?" diye sordu, açıkça konuyu değiştirmek istiyordu.

Zorlamadım. Zaten o pislik hakkında konuşmak istemiyordum. Kendi pizza dilimimi kaptığım gibi tabağıma götürdüm. "Güzel. Yeni ve sağlam bir ekibimiz var. Dan McConnell ve Kevin Sellers bu yıl seçmelere katıldı."

Maddie gazozunun kapağını açmak için hareket ederken parmakları kıpırdamadı. "Bana pek takım oyuncusu gibi gelmediler."

"Çünkü değiller. Holt beş dakika içinde onları listeden sildi."

"Muhtemelen iyi bir fikir. Sizin bir birim olarak çalışmanız gerekiyor."

Başımı salladım ve pizzamdan bir ısırık aldım. "Yerleştikten sonra, K9 idarecileriyle bağlantı kurmalısın. Eminim senin uzmanlığından faydalanabilirler."

Maddie'nin bakışlarının üzerinden bir gölge geçti ve kaslarım gerildi. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Sadece paslandım, hepsi bu."

Neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım kadına baktım. Hayvanlarla, özellikle de köpeklerle arası her zaman iyiydi. Kaç tane sokak köpeğinin onun kapısına geldiğini unutmuştum. İster ürkek ister saldırgan olsunlar, her zaman onlara ulaşmanın bir yolunu bulurdu. İlçemizdeki insani yardım derneğinde gönüllü olarak çalışmış ve oradaki bir eğitmenden canlılarla nasıl çalışılacağını öğrenmişti. Ama bundan daha fazlasıydı. Bu bir hediye idi.

Maddie'nin ruhunun bir parçası olan bir çıkış noktasına sahip olmaması fikri beni rahatsız ediyordu. "Neden?"

Bir parça kabukla oynadı. "Sadece meşguldüm, sanırım."

Sesi şimdi yumuşaktı, sanki bir utanç kaplaması taşıyordu. İçimdeki her şey sıkıştı. "Artık zamanın olacak."

Maddie başını kaldırdı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yapacağım."

Ağzının o küçük kıvrımı bile içimdeki gerilimi boşaltmıştı. "Aynen öyle."

O kıvılcımı, ateşi ve yaşama sevincini geri kazanacaktı. Bundan emin olurdum.

Maddie pizzasını ısırdı ve bir inilti çıkardı. Ses doğrudan sikime gitti. Onu indirmeye fırsat bulamadan tepki verdi. Soğuk duşları hayal ettim. Polis merkezindeki iğrenç soyunma odası, kaç kere temizlenirse temizlensin hep ayak kokuyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Maddie yemeğinin etrafında. "Bunu özlemişim. Seksten daha iyi."

Neredeyse dilimde boğuluyordum. İhtiyacım olan son şey onun ağzından çıkacak bu kelimeydi. "Seks hayatının detaylarına gerçekten ihtiyacım yok, Maddie." Tüm yetişkin hayatım boyunca onun seks hayatı yokmuş gibi davranmıştım.

"Kapa çeneni ve mutluluk anımı yaşamama izin ver."

Onu içime çekerken donakaldım. Sanki Nirvana'ya ulaşmış gibiydi. Gözleri kapalıydı. Başı geriye eğikti. Yüzünde saf bir coşku.

Maddie'nin gözleri açıldı ve yanakları kızardı. "Dik dik bakıyorsun."

Maddie'nin tüm baştan çıkarıcı imgelerini zihnimden uzaklaştırdım. "Pizzanın peşinden bu kadar istekle giden birini daha önce hiç görmemiştim."

Peçetesini top yaptı ve bana fırlattı. "Sen en kötüsüsün."

Bileğinden tutup kendime doğru çektim ve yan tarafını gıdıklamak için uzandım. "Ne dedin sen?"

"Nash!" diye bağırdı, içinden kahkahalar fışkırıyordu. Ama kaburgalarında bir noktaya vurduğumda haykırdı.

Donup kaldım. "Mads?"

Benden uzaklaştı. "Üzgünüm, sadece yanımda bir dikiş var."

Bu, birinin kramp girdiğinde çıkardığı ses değildi. Bu ıstıraptı.

İçgüdülerimle hareket ettim ve tişörtünün yan tarafını çekiştirdim. Etrafımdaki her şey durmuştu. Kulaklarımdaki kan uğultusundan başka bir şey duyamıyordum. Görüşüm Maddie'nin tarafında tünelleşti.

Bir renk kaleydoskopuydu. Siyahlar, morlar, maviler ve yeşiller. Ve hepsi çizme izi şeklindeydi.

Öfke içime akarken nefeslerim kesik kesik geliyordu. "Kim?
Yaptım. Bunu mu?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MADDIE

Nash'in içinden dalga dalga öfke akıyordu. Her yeni düşüncenin onu ele geçirdiğini görebiliyordum. Bu konudaki her şeyden nefret ediyordum - hatalarımın ve zayıflığımın ona acı vermesinden, benim hakkımda ne düşünmesi gerektiğinden...

"Bunu kimse yapmadı. Ben düştüm." İnkâr dilimden nefes almak kadar kolay döküldü. Ama bunun bedeli kendimden biraz daha nefret etmektir. Annem kaç kez bana babamla ilgili bu inkârları telkin etmişti? Bisikletten düşmüştüm, ağaçtan düşmüştüm, yatağımdan atlarken yaralanmışım.

Her küçük yalan ruhuma işliyordu ve ben yine de burada daha fazlasını serbest bırakıyordum. Ama şu anda Nash'i kasıp kavuran öfkeyi dindirebilirim, bu kendinden nefret buna değecekti. Bedelini tekrar tekrar ödeyecektim.

Nash'in burun delikleri alevlendi. "Lanet olası kaburgalarında bot izi var!"

Kelimeleri gırtlaktan gelen bir feryat gibiydi - sanki her biri boğazından pençeleriyle kurtulmuş gibiydi.

Dondum kaldım, görünmez bir dehşet beni olduğum yere kilitledi. Kaçmak, onun öfkesinden, gerçeklerden... her şeyden saklanmak istedim. Ama yapamadım. Sanki korkum beni esir almıştı.

Nash'in tüm tavrı bir anda değişti. Öfke ve hiddet gitmişti. Normal nefes almaya çalışırken bile ifadesi yumuşamıştı. "Maddie."

Bana yaklaştı, elleri yaralı bir hayvana yaklaşır gibi alçak ve yatıştırıcıydı. Ve bazı açılardan öyle olduğunu tahmin ediyordum. Yine de dehşet beni ele geçirmişti. Zincirleme reaksiyon bir kez başladığında, onu durduracak gücüm yoktu. Sanki artık kendi bedenimde değilmişim gibi sadece yukarıdan izleyebiliyordum.

"Maddie?"

Sesindeki endişe gözlerimi yaşlarla doldurdu.

Nash'in elleri kollarımı o kadar yavaş sardı ki neredeyse acı veriyordu. Tutuşunun sabitliği titrediğimi fark etmemi sağladı; kasırgaya yakalanmış lanet bir yaprak gibi titriyordum.

"Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun. Değil mi?"

Bu sözlerde acı vardı. Mutlak bir ıstırap. İçimde bir şeyler kırıldı.

Ben.

"Biliyorum."

"Güzel." Nash kollarını bana doladı, beni nazıkçe kendine doğru çekti. ona ve bana sarılıyordu.

Onu içime çektim. Tanımlayamadığım bir şeyle karışmış dumanlı sedir kokusu etrafımda kıvrılıyor ve paniğin en kötüsünü hafifletmeye yardımcı oluyordu. Bu koku benim için her zaman güvenlik anlamına gelecekti.

Annemle geçirdiğim kötü bir geceden sonra Nash bana kaç kez sarılmıştı? Bir kâbustan uyandıktan ve kısa bir süreliğine güvende hissetmeye ihtiyaç duyduktan sonra? Sayılamayacak kadar çok.

O koku beynime kazınmıştı. Sırf o kokuyu yanımda taşıyabilmek için tişört ödünç almak için yalvarırdım. Böylece evimdeki sigara ve bayat alkol kokularıyla savaşıbilirdim. Tişört etkisini yitirdiğinde yenisiyle değiştirirdim.

Atlanta'ya giderken yanımda bir tane götürmüştüm. Dumanlı sedir ağacının solması uzun sürmemişti ama yine de saklıyordum. Ne zaman zorlansam yüzümü içine gömüyordum.

Adam bunun kime ait olduğunu anladığında bana öyle bir yumruk attı ki bayılmışım.

Nash inanılmaz bir nezaketle beni kucağına aldı ve kucağına kaldırdı. "Seni tuttum, Mads."

Gözlerimin arkasındaki basınç arttı. Tek yapmak istediğim dağılmaktı. Parçalara ayrılmak ve Nash'in daha önce defalarca yaptığı gibi her birini yakalamasına izin vermek. Ama yapmadım. Her zaman ona yaslanmak adil değildi.

Nash sanki hâlâ o vahşi hayvanı sakinleştiriyormuş gibi bir elini yatıştırıcı darbelerle saçlarımın üzerinde gezdirdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Eli bir an için durdu ve sonra tekrar hareket etmeye başladı. "Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok."

Ama yaptım. O kadar çok ki izini kaybettim. Adam'ın oyununa kanarak. En sevdiklerimle arama mesafe koymasına izin verdim. Her özür dilediğinde güzel yalanlarına inandım. Değişmeyeceğini bildiğim halde kaldım.

"O muydu?" Nash sesini alçaltarak sordu.

Tanrım, bundan kaçmanın bir yolu yoktu. Konuyu geçiştirmenin ve Nash'in yan tarafımdaki kızgın morlukları hiç görmemiş gibi davranmanın bir yolu yoktu. Ve bunlar en kötüsü bile değildi.

"Başlangıçta böyle değildi," dedim usulca. Nash hareketsiz kaldı.

"Nazik biriydi. Şefkatliydi. Ona söylediğim her şeye dikkat ederdi. Şehir dışındayken ona izlemek istediğimi söylediğim bir filmle birlikte en sevdiğim yemeği gönderdi. Beni aptal yaptığını düşündüğüm her şeyi sevimli bulurdu. Eski müziklere olan sevgimi. Bir kitabın son bölümünü her zaman önce okumam çünkü ne olacağını bilmek istiyorum."

Nash beni nazikçe kavramak için mücadele etti. Sanki bana yeterince sıkı sarılırsa, beni dünyadaki her türlü kötülükten koruyabilirmiş gibi.

"İyi olduğunu düşünmüştüm."

"Ama değildi," dedi Nash, sesini törpüleyen bir sesle.

"Hayır. Değildi." Adam'ın öfkeyle çarpıtılmış sesi zihnimi doldurdu. "Ama öyleymiş gibi davranmakta ustaydı. Gördüğüm en iyi aktördü. Oscar almalıydı."

Nash'in çenesi ileri geri hareket etti. "Çoğu istismarcı öyledir."

Başımı salladım. "Anlamıyorsun. O usta bir manipülatör. Şu anda burada oturuyor olsaydı, ona cehennemi yaşatan bir fahişe olduğuma seni ikna edebilirdi. Bana katlandığı için bir aziz olduğuna."

Nash geri çekildi. "Seni tanıyorum Mads. Herkesten daha iyi. Hiç kimse beni senin iyilik ve ışıktan başka bir şey olduğuna ikna edemez."

Başım aynı şekilde sallanmaya başladı. Gerçek bir anlaşmazlıktan çok bir tiki andıran ileri geri hareketi. "Yanılıyorsun. Bu işte çok iyi." Nash'in bakışlarıyla karşılaştım, gözlerim yanıyordu. "Korkunç bir insan olup olmadığını merak etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Belki de birinin senin hakkında söylediği tüm o kötü şeyler doğrudur?"

Nash'in yanağındaki bir kas kıpırdadı ve elleri yüzümü kavramak için kalktı. "Yanılıyor. Seni tanıyorum. Ruhuna kadar. Eğer kim olduğunu unuttuysan bana sor, sana hatırlatayım."

Bir damla gözyaşı serbest kalarak yanağımdan aşağı kaydı. Nash başparmağıyla gözyaşımı sildi. "Sen benim yaralanmamı önlemek için bir kabadayının ayağına çelme takan kızsın. Grae'yi kaybedebileceğimizi düşündüğümüzde yanımda oturan, hastaneden eve dönene kadar elimi hiç bırakmayan kızsın. En vahşi köpeğe bile nazık davranabilen ve yaşayan her canlıya şefkat gösteren kız. Aklıma gelen saçma sapan fikirlerle boyumu aşan işlere kalkışmamamı sağlıyorsun. Beni kimsenin güldürmediği kadar güldürüyorsun. Mads, sen tanıdığım en iyi insansın. Seni bu konuda şüpheyi düşürmüş olması, onu yavaşça deşmek istememe neden oluyor."

Göğsümde bir acı hissettim ama bu seferki iyi türdendi. "Nash..." Öne doğru eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Seni tanıyorum." "Ben mükemmel değilim."

"Kimse değil."

Gözyaşlarım hızlanırken nefesim kesildi. "İşaretleri görmeliydim. Onları herkesten daha iyi tanıyorum. Çok aptaldım-"

"En iyi arkadaşım hakkında böyle konuşma."

İçimden bir kahkaha yükseldi ama hemen hıçkırığa dönüştü. "Kimsenin beni babam gibi incitmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Asla annem gibi olmayacağıma, her korkunç patlamayı görmezden gelmeyeceğime. Ve tam olarak bunu yaptım."

Vücudum titrerken gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı. Bunun olmasına nasıl izin vermiştim?

Dersimi nasıl öğrenemedim?

Nash beni kendine çekti. "Bu senin hatan değil."

"Ama öyle." Sonra tüm utancımı ağzımdan dökerek aramızdaki havaya karışmasına izin verdim. "Bu ilk sefer değildi, Nash."

OceanofPDF.com

NASH

"Bu ilk sefer değildi, Nash." Bu sözler kafamın içinde korkunç bir döngü halinde tekrar tekrar yankılandı. O pislik Maddie'ye zarar vermişti. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, onu korumak için orada değildim.

Onu kendime doğru daha sıkı tuttum, hassas kaburgalarına dikkat ettim. "Bu senin hatan değildi." Sonunda beni duyana kadar bunu ona sık sık söyleyecektim.

Hıçkırıklar Maddie'nin bedenini sarstı. "Asla böyle biri olmak istemedim - başka birinin beni incitmesine izin veren ve bunu kabullenen biri."

Sözlerindeki kendinden nefret ve utanç göğsümü çatlattı. "Maddie..."

Hıçkırıklarından biri daha sözümü kesti ve artık beni duymayacağını biliyordum. Tek yapabildiğim ona sarılmaktı. Bedenimle ona yalnız olmadığını ve asla olmayacağını söylemekti. Ona sahip olduğumu.

Ağlama sesleri önce daha hızlı geliyor, şiddetli bir fırtına gibi vücudunun etrafında sekiyordu. Sadece tutundum. Bu dünyada hiçbir şey beni bırakamazdı.

Maddie kucığımda kıvrılmış, kollarım onu sarmış halde ne kadar oturduğumuzu bilmiyordum. Sonunda hıçkırıkları yavaşladı, titreyen nefeslere dönüştü ve sonra tamamen kesildi. Yine de bırakmadım.

Maddie'nin nefes alış verişini düzleştirdi ve uykunun onu ele geçirdiğini söyleyecek şekilde derinleştirdi. Dikkatle ayağa kalktım ve koridora doğru yöneldim. Yatağı olan tek odayı bulana kadar kafamı odanın içine soktum.

Maddie'nin şu anda uykuya ihtiyaçı vardı. Dinlenmeliydi ki hem bedeni hem de zihni iyileşebilsin. Onu nazikçe yatağı yatırdım. Ellerimi çektiğim anda dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek yatağın etrafında aceleyle dolanırken dişlerim birbirine çarptı. Kendimi yatağı bıraktım ve daha önce defalarca yaptığım gibi bedenimi onun bedenine doladım. Onu kollarımın arasına aldığım anda inlemeleri kesildi.

Maddie'nin dudaklarından çıkan o ilk sıkıntı sesinden beri ciğerlerimin rehin tuttuğı nefesi dışarı verdim. Nefes alışları tekrar dengelendi ve derinleşti. İçimdeki canavarı yatıştıracağını umarak nefes alıp verişlerini dinledim. Ama bu yeterli değildi.

İçimdeki her şey yandı. Ham ve perişan hissediyordum. Suçluluk duygusuyla kavruldum.

Her şey çok tanıdıktı. Korkunç derecede tanıdık. Çünkü oraya gitmemiştim. *Tekrar.*

Babam ve ben hastane koridorunda yürürken spor ayakkabılarım muşamba zeminde gıcırdıyordu. Çok sessizdi. Çok sessizdi. Sadece ayakkabılarımın sesi, kısık sesler ve ara sıra bir makinenin bip sesi havayı dolduruyordu.

Her adım midemi daha da sıkıyor gibiydi, tıpkı arka bahçemdeki ip salıncakta kardeşlerimden birinin bizi kusturmak için ipi sıkıca sardıktan sonra bırakıp etrafımızda döndürmesi gibi.

Babamın adımları yavaşladı ve kapalı bir kapının önünde durdu. Bakışları benimkilerle buluştu, gözlerimiz artık neredeyse eşitti. Elini omzuma koydu. "İyi misin?"

Başımı salladım ama bu hareketin yalan olduğunu biliyordum. Babam da muhtemelen anlamıştır.

Her zaman yapabiliirdi.

Annem telefonu açtığından beri kendimde değildim. Hepimiz yemek masasındaydık ve çalan ev telefonuna cevap vermek için ayağı kalkmıştı. Yüzündeki kanın nasıl çekildiğini, ellerinin nasıl titrediğini asla unutamam.

Babam bir anda ayağa kalkıp onun yanına gitmişti ve tüm kardeşlerim ve ben ölüm sessizliğine bürünmüştük. Ama dudakları iki kelimeyi bir araya getirdiğinde bir parçam ölmüştü. "Ben Maddie."

Babam telefonu almış, karakoldaki arkadaşından tüm bilgileri alıyordu. Onlar konuşurken bir santim bile kıpırdamamıştım. Ama babam yanıma geldiğinde kaçmak istedim. Bana anlatmak üzere olduğu kabustan kaçmak istemiştım.

Ama bu bir kabustan daha kötüydü. Yaşayan, nefes alan bir terördü.

Babam omzumu tekrar sıkarak dikkatimi tekrar ona ve önceki gecenin anılarından uzaklaştırdı. "Maddie normalde olduğu gibi görünmeyecek."

Benimle sanki on iki değil de sekiz yaşıdaymışım gibi konuşuyordu. "Biliyorum."

"Doktorların ona yardım ettiğini unutmamalısın. O iyi olacak."

Parmaklarım hızlı bir ritimle uyluğuma vurdu. "Artık içeri girebilir miyim?"

Mads'in bana ihtiyacı vardı. Bu konuda ne hissettiğimin bir önemi yoktu.

Babam başıyla onayladı ve kenara çekildi. "Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

Her zaman öyleydi. Çünkü benim babam Maddie'nin babasına hiç benzemiyordu. Bu da kendimden biraz daha nefret etmeme neden oluyordu. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Kapıya doğru ilerleyerek ittim ve açtım. Odanın ışıkları kısıktı, sadece makineleri kullanmak ya da gitmeniz gereken yeri görebileceğiniz kadar parlaktı ama daha fazlası yoktu. Yatağa doğru ilerlemeye başladım ama adımlarım duraksadı. Önümdeki manzara beni olduğum yerde dondurdu.

Maddie. Benim Mads'im. Ama bu o değildi. Her zaman parlayan yüzü şimdi hastalıklı bir şekilde solgundu. Bu da yüzündeki izleri daha da belirginleştiriyordu. Sağ gözü şişmiş, renk değiştirmeye başlamıştı ve başını kalın bir bandaj sarıyordu.

Anaokulundan beri her gün sevdiğim kıza bakarken boğazıma bir safra düğümlendi. Tanıdığım en nazik insandı. Ve biri

onu en çok sevmesi gereken kişi onu incitmişti.

"Nash?" Maddie mırıldandı.

Sesi beni donmuş halimden fırlattı. Aceleyle yatağına doğru ilerledim ve yanındaki sandalyeye kaydım. Kollarından biri alçıdaydı, diğesinde ise serum ve oksijen monitörü vardı. Ama ona dokunmam, yanında olduğumu göstermem gerekiyordu.

Ben de kabloların olduğu eli yerine avucumu ön koluna koydum. "Mads. Neden bana söylemedin?"

Onu öldürebilirdim. Neye mal olacağı ya da ödemek zorunda kalacağım bedel umurumda değildi. Babasının işini bitirirdim ve bunun hakkında iki kere düşünmezdim.

Maddie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Kimsenin bilmesini istemedim."

Ona sarılmam gerekiyordu. Gitmesine asla izin vermemeliydim. Ama bunun ona sadece acı vereceğini biliyordum.

"Bunu ödeyecek," diye homurdandım.

Sertçe yutkundum. "Annem çok kızgın."

"Annen bir bok parçası." Çünkü o kadın neler olduğunu, kızının içinde bulunduğu cehennemi biliyor olmalıydı. Ve hiçbir şey yapmamıştı. Maddie'nin annesini hiç sevmemiştim. Her zaman biraz kaba biri olmuştu ve Maddie'yle asla ailemin benimle ilgilendiğı gibi ilgilenmemişti. Ama bunu hiç beklemiyordum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Herkes senin kadar şanslı değil. Herkesin onları seven bir ailesi yok."

Kalbim göğsümde gümbürdüyor, her atış çatlakları daha da derinleştiriyordu. "Ben artık senin ailenim. Seni seviyorum, Mads. Ve ben hep yanında olacağım. Her zaman."

Maddie kısık bir inilti çıkararak beni alay eden anılardan uzaklaştırdı. Bu ses bir sıkıntı ve acı sesiydi. Uykusunda iki büklüm oluşu kaburgalarının onu öldürdüğünü söylüyordu. Ve yine de o kadar yolu

Atlanta'da. *Yalnızdı*. Bu felaket kulübeyi temizlemek için günlerini harcamıştı. Bu bilgi içimdeki suçluluk duygusunu daha da derinleştirdi.

Mürekkep rengi saç tellerini yüzünden uzaklaştırdım ve yüz hatlarındaki buruşukluk bir nebze olsun hafifledi. Nefesleri yeniden eşitlendi ve kasları gevşedi. Aramıza uzanarak ön cebimden telefonumu çıkardım.

BEN

Bu akşam bir hasta için vaktin var mı? Sana bir tane borçlanacağım.

Neredeyse bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve sonra bir mesaj geldi.

DOC

Bana bir ömür boyu ödeyemeyeceğin kadar çok iyilik borçlusun.

BEN

Park cezalarını düzeltebilirim.

DOC

Hiç park cezam yok.

BEN

Lütfen.

DOC

Tamam. Yarım saat içinde ofise gel. Yine beyin sarsıntısı mı geçirdin? Motosiklet kazası mı?

BEN

Teşekkür ederim. Aslında benim için değil. Bir arkadaş için. Onunla tanıştığında üzerine gitme. Çok şey yaşadı.

Üç küçük nokta belirdi, sonra kayboldu, sonra yeniden belirdi. Sonunda bir mesaj geldi.

DOC

Tabii ki. Bir şey hakkında uyarılmaya ihtiyacım var mı?

Ekrana bakarken dudağımın iç kısmını çiğnedim. Onun izni olmadan Maddie hakkında konuşmak ihanet gibi geliyordu ama Doktor'un ihtiyacı olan tüm bilgilere sahip olmasını istiyordum.

BEN

Tacizci eski sevgilisi. Kaburgaları epey hırpalanmış.

DOC

Özür dilerim. Onu içeri getirin, elimden geldiğince yardım edeceğim.

BEN

Teşekkürler. Birazdan görüşürüz.

Doktor iyi biriydi. Tanrı bilir ne yaparken kendimi yaraladığımda gece geç saatlerde ve hafta sonları gelirdi. Bu kasabanın insanlarını önemserdi ve her zaman elinden gelenin fazlasını yapardı. Maddie'yi iyileşme yoluna sokacağını biliyordum.

Maddie'nin on beş dakika daha uyumasına izin verdim, bakışlarımla nefes alış verişlerini takip ettim ve göğsünün her iniş çıkışını izledim. On iki yaşındayken ben de aynı şeyi yapmıştım ve o hastanedeydi. Ailem günlerce eve gitmemi sağlayamamıştı. Hastanedeki sandalyede oturup onun nefes alışını izlemiş, hayatta olduğuna kendimi inandırmıştım. Sonunda bir hemşire benim için bir karyola getirmişti, böylece ben de biraz dinlenebilecektim. Ama sık sık panik içinde uyanıyor, Maddie'nin nefes aldığını görmek istiyordum.

Bir elimi Maddie'nin kolunda aşağı yukarı gezdirdim. "Uyanma vakti Mads." Kıpırdandı, uykusunda yer değiştirdi. "Mmm."

Dudaklarım belli belirsiz kıvrıldı. Onu uyandırmak her zaman zor olmuştu, derin bir uykudaydı. En azından benimleyken.

"Gitmemiz gerek."

Maddie tekrar yer değiştirdi, bu sefer sırt üstü yatıyordu. Gözleri yüzüme odaklanmadan önce birkaç kez göz kırptı. "Merhaba."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Nasıl hissediyorsun?" Bakışları düştü. "Yorgun. Utanmış."

Elimle yanağını kavradım. "Hey, benim. Utanacak bir şey yok."

"Seni kaybettiğim için özür dilerim."

Başparmağım uykudan pembeleşmiş pürüzsüz tenini okşadı. "Cehennemî yaşadın. Güvende olduğunda tüm bunları geride bırakma ihtiyacın doğal."

Gözlerini tekrar benimkilere dikti. "Bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyorum."

"En son yapacağın şey zayıf olmak. Dışarı çıktın. Buradasın. En zor şeyi yaptın ve kaçtın. Şimdi seni iyileştireceğiz, böylece iyileşmeye başlayabilirsin."

Maddie'nin kaşları çatıldı.

"Klinikten senin için bir randevu aldım. Geçen yıl yeni bir doktorumuz oldu ve kendisi harika biri."

Maddie başını salladı. "Sadece kaburgalarım zedelenmiş. İyi olacağım. Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Çünkü o zaman sorulara cevap vermek zorunda kalacaktı. Elim çenesinden boynunun arkasına doğru gitti ve hafifçe sıktım. "Emin olmamız gerek. Kaburgaların ya da başka bir şeyin kırılmış olabilir. Kontrol edilmen gerek."

"Yapamam, Nash. Bu konuyu başka kimseyle konuşamam. Senin de bildiğin gibi yeterince zor."

"Lütfen. Benim için." Alnımı onunkine bastırdım. "Sana bir şey olmasına izin veremem."

Maddie nefesini bıraktı, içindeki mücadele dışarı sızıyordu. "Tamam, ben gidiyorum."

OceanofPDF.com

MADDIE

Kaburgalarım protesto çığlıkları atarken oturur pozisyona geçtim. Bir doktorla konuşmak yapmak isteyeceğim son şeydi ama belki de iyileşmeyi hızlandıracak bir şeyler biliyordu. Bu yan tarafımdaki kızgın ürüklerle ilk karşılaşmam değildi ve acının geçmesinin sonsuza kadar süreceğini biliyordum.

Ayağa kalktım ve acının en büyüğü geçene kadar kıpırdamadan durdum. Nash bir anda yanımdaydı, botlarını giymişti bile. Bana güven verici bir gülümseme verdi ama yüzündeki endişeyi fark etmedim. Endişeyi oraya ben koymuştum... hem de ilk kez değil.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Eve gelip bunu Nash'in kapısına getirmekle bencillik etmiştim. Ama istediğim tek şey onun rahatlamasıydı.

Nash Hartley'i tanıştığımız andan beri seviyordum. Bu aşk yıllar içinde masum, çocuksu aşktan ortaokul aşkına, lise özlemine ve ötesine kadar değişti ve dönüştü. Ama bana karşı en ufak bir ilgi bile göstermemişti, en azından bir arkadaştan başka bir şey olarak.

Onu her farklı bir kızla gördüğümde ruhumun bir parçası ölüyordu. Hiçbiri birkaç randevudan uzun sürmedi ama yine de beni öldürdü. Cedar Ridge'den kurtulmanın ve beni gerçekten isteyen bir adamla bir hayat şansı yakalamanın tüm sorunlarıma cevap olacağını düşünmüştüm. Ama çok yanılmışım.

Artık istediğim tek şey en iyi arkadaşımın yanımda olmasıydı, bu ona asla tamamen sahip olamayacağım anlamına gelse bile. Başkaları yerine onun yankılarına sahip olmayı tercih ederdim.

Nash elini belime bastırdı. "Hadi yola çıkalım. Eve dönerken hamburger alabiliriz."

Gözlerim parladı. "Pizza." Piknik masasının üzerine bırakmıştık. Nash başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Pizzayı başka bir gün alırız. Dünya kadar vaktimiz var."

Boğazım yandı. "Tamam."

Beni evden çıkarıp cipine doğru götürdü, yolda durup anahtarlarımı aldı ve kapıyı kilitledi. Nash her ne kadar gözü pek biri olsa da, söz konusu ben olduğumda her zaman dikkatli davranırdı.

Ona sıırttım. "Memur Aşırı Korumacı tam etkide mi?"

Bana kaşlarını çatı. "Evdeki tüm mobilyaların çalınmasından nefret ederim. Oh, bekle..."

Omzuna bir şaplak attım. "Kapa çeneni. İkinci el dükkanından bir kanepe alacağım."

Nash kıkırdadı. "Ben de seninle geliyorum."

"Neden?" Yolcu koltuğuna kayarken sordum.

"Çünkü kanepe seçimini sana bırakırsam, güzel görünen ama çok rahatsız bir şey alacaksın."

"Yapmazdım."

Motoru çalıştırırken beni bakışlarıyla kısırdı. "Peki ya ilk dairendeki kanepe kılığına girmiş o beton blok?"

Yüzümü buruşturdum. Oldukça kötüydü. "Yine de çok tatlıydı. Kollarında pirinç çiviler vardı."

"Daha çok kışımındaki pirinç çiviler gibi. Zemin daha rahattı."

Homurdandım. "Peki, benimle bir kanepe seçmeye gelebilirsin."

"Teşekkür ederim."

Yolculuğun geri kalanında sessizdik. Nash ve ben birlikteyken sessizlikten hiç rahatsız olmamıştık. Asla garip ya da rahatsız edici değildi. Sadece birbirimizin varlığından keyif alıyorduk.

Ama şehir merkezinin dışındaki muayenehaneye yaklaştıkça sinirlerim daha da geriliyordu. Sanki lastiklerin her dönüşü midemi daha da sıkıyordu.

Nash çoğunlukla boş olan otoparkta bir yere park etti. Elimi tuttu ve sıktı. "Her şey yoluna girecek."

Boğazımdaki kuruluğu gidermeye çalışarak yutkundum. "Tamam."

Beni bıraktı ve araçtan indi. Biraz daha uzun sürdü ve birkaç derin nefes aldım ama sonunda onu takip ettim. Nash indiğinde beni bekliyordu, beni itmiyor ya da acele ettirmiyordu, sadece hazır olduğumda yanımdaydı.

Tekrar elimi tuttu ve beni kliniğin kapısına doğru götürdü. Yirmili yaşlarının ortasında genç bir adam tam biz geldiğimizde çıktı. Nash'e sırtıttı. "Doktor sizi bekliyor. Giriş formlarını tezgâhın üzerine bıraktım. Yarın geldiğinde onları dosyalayacağım."

"Sağ ol, dostum," dedi Nash.

Adam bana başıyla selam verdi ve otoparktaki bir MINI Cooper'a yöneldi.

Nash beni içeri çekti ve kalp atışlarım hızlandı. Bekleme odası tamamen boştu ve bunun için minnettardım. Nash panoyu aldı ve oturduk. Evrakları doldurmaya başladı, sigorta bölümüne gelene kadar benden herhangi bir bilgi almasına gerek yoktu. "Sigorta kartınız yanınızda mı?"

Başımı salladım ve çantamdan cüzdanımı çıkardım. Kartları karıştırarak ihtiyacı olanı ona uzattım.

Birkaç saniye sonra geri verdi. "Hepsi tamam."

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Nash dizimi sıktı. "Ben buradayım."

"Biliyorum."

Umduğum en iyi teselli ve merhemdi.

Arka taraftaki kapı açıldı ve altmışlı yaşlarında görünen bir kadın dışarı çıktı. Sarı saçları gümüş rengindeydi ve bize sıcak bir gülümseme verdi.

"Merhaba, ben Dr. Staunton, ama herkes bana Doktor der."

"Merhaba," diye selamladım, sesim biraz cızırtılıydı.

"Ben Maddie." "Memnun oldum Maddie."

Nash, "Bizi araya sıkıştırdığınız için teşekkürler," dedi.

Doktor ona bir sırtış gönderdi. "Saçma sapan bir spor yaparken yere düştükten sonra senden çok daha nazik görünüyor."

Benden küçük bir kıkırdama kaçtı. "Acı çektiğinde oldukça huysuz olabiliyor."

"Hey," diye kestirip attı Nash. "Birine karşı çete kurmak hiç hoş değil."

Doktor güldü. "Pekala. Seni burada somurtman için yalnız bırakacağız Nash. Maddie, neden benimle geri gelmiyorsun?"

Ben ayağa kalktım ama Nash de benimle birlikte ayağa kalktı, yüzündeki mizah ifadesi kaybolmuştu. "Ben de sizinle geliyorum çocuklar."

Doc, Nash'i "iş demek istiyorum" bakışıyla kısırdı. "Yapamazsın Nash. Maddie'yle yalnız konuşmam ve onu özel olarak muayene etmem gerekiyor."

"Doktor-"

"Üzgünüm," diye sözünü kesti. "Bu senin cazibenin kazanamayacağı bir savaş." Nash'in kolunu sıktım. "İyi olacağım. Söz veriyorum."

Gerçek şu ki, içim bir savaş alanıydı. Bir yanım onsuz hiçbir yere gitmek istemiyordu. Diğer yanım ise Nash'in yaralarım hakkında konuşmasını istemiyordu. Şimdiye kadar kendini toparlamıştı ama bu tür şeyleri ayrıntılı olarak tartışmanın onu çileden çıkaracağını biliyordum.

Bakışlarımla buluşmak için başını eğdi. "Emin misin?" Başımı salladım. "İşim biter bitmez çıkacağım."

"Bana ihtiyacın olursa seslen yeter."

Doktor elini uzatarak beni koridorun sonundaki odalara doğru yönlendirdi. İlk odaya girdi. "İçeri gel. Masanın üzerinde bir önlük var. Sen üstünü değiştirirken ben dışarı çıkacağım. İç çamaşırını üzerinde bırakabilirsin."

"Tamam." İç çamaşırım ve kâğıt önlüğümden başka bir şey giymemiş olma fikri beni fazlasıyla savunmasız hissettirdi ama endişemi bastırıp örtüyü kaldırdım.

Muayene odasının kapısı kapandığında bluzumu çıkardım. Bu hareket nefesimin kesilmesine neden oldu ama yürümeye devam ettim. Birkaç dakika sonra kapı yumuşak bir şekilde çalındı.

"İçeri gel," diye seslendim. Muayene masasına oturdum. Çoraplarım dışında çıkarmam gereken tüm giysilerimi çıkarmıştım. Nedense onları üzerimde tutmak kendimi daha iyi hissettiriyordu.

Doktor odaya girdi ve bana güven verici bir gülümseme verdi. "Bilmen gereken ilk şey, sen dur dediğin anda ben de duracağım. Bu en önemli kuraldır."

Dilim ağzımda ağırlaştı, bu yüzden konuşmak yerine başımı salladım. Nash ona durumumu yeterince anlatmış olmalıydı ki dikkatli davranıyordu.

"Bana hangi semptomları yaşadığınızı söyleyebilir misiniz?"

Yutkundum, ağzımdaki kuruluğu biraz olsun gidermeye çalıştım. "En kötüsü kaburgalarım. Başımı da çarptım ama son birkaç gündür daha iyi oldu."

Doktor bana yaklaştı. "Anladığım kadarıyla romantik bir partnerle tartışmışsınız?"

"Evet. Kızgındı. Beni duvara fırlattı ve kaburgalarım tekme attı."

Doktor'un gözleri parladı. "Başınıza gelenler için çok üzgünüm."

Cevap olarak bir şey söylemedim. Buna ne dedin? *Teşekkür* mü ettin? *Önemli bir şey değil miydi?* Hiçbir şey doğru gelmedi.

"Bilincini hiç kaybettin mi?" diye sordu.

"Birkaç saniyeliğine, belki? Duvara çarptıktan sonra yere düştüm. Her şey biraz bulanık."

Doktor bir kalem ışığı çıkardı. "Sonrasında herhangi bir baş ağrısı, mide bulantısı veya bulanık görme yaşadınız mı?"

"Baş ağrısı, belki biraz mide bulantısı."

Işığı gözlerime tuttu. "Peki bu azaldı mı?" "Geçti. Şu anda beni rahatsız eden sadece kaburgalarım."

"Tamam. Sanırım hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiniz ama şimdi iyileşme yolundasınız. Olay ne kadar zaman önce oldu?"

"Yaklaşık on bir gün."

"Kulağa doğru geliyor. Kaburgalarını görmek istiyorum. Önlüğünüzü kaldırabilir misiniz?"

"Elbette." Ellерim titreyerek kâğıdı buruşturdu.

Yavaşça kaldırdım.

Doktor'un dudakları sanki küfretmemek için kendini zor tutuyormuş gibi büzüldü. "Bir ile on arasında bir ölçekte, ağrı seviyeniz nedir?"

Alt dudağımı endişelendirdim. "Belki altı? Yanlış hareket edersem yedi." Yan tarafımdaki morlukları inceledi. "Nefes almakta zorlanıyor musun?"

"Sadece çok derin nefes aldığımda acıyor."

"Bu mantıklı. En azından kemiklerinde zedelenme var ama bir yerlerin kırılmış olsaydı şaşırmazdım." Bakışlarına karşılık verdi. "Fiziksel muayene yapmadan önce sana bir soru sormam gerekiyor."

"Tamam..."

"Maddie, tecavüze mi uğradın?"

Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Hayır. Oraya hiç gitmedi." Adam öfkelenildiğinde tam tersini yapardı. Bana iğrenç olduğumu söylerdi. Bir fahişe. Hasta ve sapkın.

"Tamam." Doktor başını salladı ve cebinden bir şey çıkardı. "Sana şehirdeki bir terapistin adını vereceğim. Kendisi harika biri ve

destek grubunu yararlı bulabileceğini düşünüyorum." "İhtiyacım yok-"

Doktor elini uzatarak küçük dikdörtgen kâğıdı uzattı. "Sadece kartı al. Kullanmak isteyip istemediğine sonra karar verirsin."

"Pekala."

Bana gülümsedi. "Biraz dürtmem ve dürtmem gerekecek. Harika hissettirmeyecek. Çok fazla gelirse bana söyle."

Başımı salladım.

Doktorun parmakları kaburgalarımın etrafında gezinirken nazikti. Her baskı acımı artırırken gözlerimi sıkıca kapattım. Yeni bir kaburgayı keşfetmek için bir santim yukarı çıktı ve bembeyaz bir acı beni yaktı.

Dudaklarımdan kaçan çığlığa engel olamadım.

Doc'un elleri bir anda yok oldu ama artık çok geçti. Kapı uçarak açıldı ve Nash'in 1,5 metre boyundaki sinirli hali kapı aralığını doldurdu.

OceanofPDF.com

NASH

Kıpırdamadan oturamıyordum. Bir yere hapsolmak sadece anıların beni sürüklemesine izin veriyordu. Bu yüzden yürümeye başladım. Kliniğin kapısından koridorun ağzına kadar, bir ileri bir geri. Her seferinde adımlarımı saydım: on üç gidiş, on üç dönüş.

Sonra Maddie'nin acı çığlığını duydum. Tepkim tamamen içgüdüsel. Muayene odasının kapısı duvara çarptı.

"Nash!" Doktor beni tersledi.

Umurumda bile değildi. Gözlerim sadece Maddie'yi görüyordu. Üç uzun adımda ona doğru ilerledim, ellerim yüzüne gitti. "Ne oldu? İyi misin?"

"Ben iyiyim."

"Çığlık attın."

Nefesini dışarı üfledi. "Bu bir çığlık değildi. Ben sadece... Ben bağırdım. Kaburgalarım hassas ama sorunun ne olduğunu anlamak için doktorun beni muayene etmesi gerekiyor."

Doc'a sert bir bakış attım. "Onu buraya yardım etmen için getirdim, canını yakman için değil."

Doktor iç çekti. "Bir muayene yapmam gerekiyordu." Ona ters ters baktım.

"Nash..." Maddie azarladı.

Doktor Maddie'ye el salladı. "Sorun değil. Onun havlamasına alışkırım. Seni röntgen için geri götürelim. Bu bize endişelenmemiz gereken bir kırık olup olmadığını söyleyecektir."

"Bu ona zarar verecek mi?"

Üsteledim. "Hiç de değil."

"Tamam o zaman," diye kabul ettim.

Maddie nefes nefese kaldı. "Kendi adıma cevap verebilirim, biliyorsun. Kaburgalarım kırık olabilir ama ağzım kırık değil."

O ateşin bir kısmı geri geliyor... Kahretsin, sesinde bunu duyduğuma sevindim. Eğer koşullar farklı olsaydı, gülerdim.

Boynunun arkasını sıktım. "Sadece senin için endişelendim, Mads."

Yumuşadı, içimde eridi. "Biliyorum. Şu röntgen işini halledelim de buradan gidelim."

"Bu taraftan," diye talimat verdi Doc. "Nash ben fotoğrafları çekerken benimle birlikte kabinde bekleyebilir, çünkü ondan kurtulamayacağımızı biliyorum."

Maddie güldü. "Anaokulunda tanıştığımız günden beri her şeye burnunu sokuyor ve her şeye karışıyor."

"Buna inanıyorum."

"Biliyor musun, ikinizin arkadaşça davranmasından hoşlandığımı sanmıyorum," diye homurdandım. "Çok kötü," diye kestirip attı Doc. "Ondan hoşlanıyorum."

Maddie güldü. Son birkaç saatlik endişeden sonra duymayı hayal edebileceğim en tatlı şeydi. Tanrım, bu sesi özlemiştim. Çok uzun zamandır ondan yoksun kalmıştım.

Maddie muayene masasından kaydı ve yüzünün buruştuğunu fark etmedim. Onun yanına gittim. "Seni taşımamı ister misin?"

Başını kaldırıp bana baktı, gözlerindeki ışık dans ediyordu.

"Yürüyebiliyorum." "Canın yanıyor."

"Beni taşıman muhtemelen daha çok acıttırdı. Şimdi kötü değil. Sadece belli şekillerde hareket ettiğimde oluyor."

Doktora döndüm. "Ona ağrı kesici yazacaksın, değil mi?"

Doktor bıkkın bir iç çekiş yaptı. "Evet, Nash. Ciddi bir yaralanma olup olmadığını kontrol ettikten sonra. Haydi."

Bize koridorda X-ray cihazının bulunduğu odayı işaret etti. "Buraya aşına olacaksın Nash."

Maddie başını salladı. "Her zaman kazaya meyilli olmuştur."

"Eğer bir tür ödül programım olsaydı, kesinlikle ödülü o kazanırdı."

"Siz ikiniz çok kabasınız," diye homurdandım.

Maddie göğsümü okşadı. "Alabilirsin."

Doktor Maddie'ye baktı. "Hamile olma ihtimalin yok mu?" Maddie'nin rengi soldu. "Hayır. Hiç ihtimal yok."

Doktor başıyla onayladı ve onu makinenin önüne yerleştirdi. "Kabine gir," dedi bana.

Maddie'nin bakışlarıyla karşılaştım. "İyi olacak mısın?" "İyi olacağım. Söz veriyorum."

Kabine girdim ama gözlerimi Maddie'den ayırmadım.

Birkaç saniye sonra Doktor da bana katıldı. "Ona karşı oldukça korumacısın." "Beş yaşımızdan beri en iyi arkadaşımdı ve biri az önce onun canına okuyacağım. Sen nasıl olurdun?"

"Anlaşıldı." Doktor dahili telefon düğmesine bastı. "Ben söyleyene kadar nefesinizi tutun."

Maddie söyleneni yaptı. Bir klik sesi ve bir vızıltı duyuldu. "Normal nefes alabilirsin," dedi Doktor.

Aynı şeyi Maddie farklı pozisyonlardayken iki kez daha tekrarladı.

"Hepsi bitti. Neden muayene odasına geri dönmüyorsun? Görüntülere bir göz atacağım. Resmi rapor için bir radyoloğa gitmeleri gerekecek ama kabaca bir fikir edinebilirim. Siz de gidip giyinebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Maddie.

Kolumu omuzlarına doladım ve muayene odasının dışında durarak onu koridorda yönlendirdim. "Giyinmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Maddie'nin yanakları kızardı. Nasıl hissettiğini her zaman anlayabilirdiniz çünkü krem rengi teni bunu ele verirdi. "Hayır, ben iyiyim."

"Ben burada olacağım. Bana ihtiyacın olursa bağır yeter."

Başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak içeri girdi.

Saniyeler bana bin yıl gibi geldi. Kapının önünde volta atıyor, hareket etme ihtiyacı duyuyordum. Derimden sürünerek çıkmak isteme hissi derinlere işlemişti. Sanki içimde bir tür yaratık yaşıyordu ve kurtulmak için mücadele ediyordu.

"İçeri girebilirsiniz," diye seslendi Maddie.

İki saniyeden kısa bir sürede kapıdan çıktım. "İyi misin? Çok mu acıdı?"

"Ben iyiyim. Yemin ederim."

Ama gözlerinin etrafındaki gerginliği kaçırmadım. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Çok üzgünüm Mads." Üzgünüm demek bile yetersiz kalıyordu. Öfke derinden geliyordu. O pisliğin bağırsaklarını deşmek istedim.

"Tamam," dedi Doktor odaya girerken. "Filmlere bir göz attım."

Maddie doktora bakmak için benden uzaklaştı ve ben onun uzaklığını anında hissettim - onun varlığı olan hayati sıcaklığı. Her parçamla özlediğim bir şeydi bu.

"İyi haber mi, kötü haber mi?" Doktor sordu. "Kötü haber," diye yanıtladı Maddie.

"Üç kırık kaburgan var."

Üç mü? O boş adam Maddie'ye öyle sert bir tekme atmıştı ki üç kaburgasını kırmıştı. Yüzü gözümün önüne geldi, ama bu sefer acı içinde buruşmuş, durması için yalvarıyordu.

"Peki ya iyi haber?" Maddie sanki ruh halimin karardığını hissetmiş gibi bastırdı.

"Bunlar kendi kendine iyileşmesi gereken basit kırıklar. Ne yazık ki

kırık kaburgalar için yapabileceğiniz çok fazla bir şey yok; dinlenmek ve yorucu aktivitelerde bulunmamak.

İlerlemenizi kontrol etmek için bir hafta içinde sizi tekrar görmek istiyorum. Size iki reçete yazacağım. Biri anti-enflamatuar, diğeri de ağrı kesici. Bu sizi rahatlatacaktır."

Doktor ceketinin cebinden bir bloknot çıkardı ve kâğıdı yırtıp Maddie'ye vermeden önce üzerine birkaç şey karaladı. "Eczane şu anda kapalı, bu yüzden sana burada bir doz vereceğim. Akşam yemeği yedin mi?"

Başını iki yana salladı.

"Yanında götürmen için sana vereceğim. Önce bir şeyler ye, sonra bunu al." Doktor cebinden bir anahtar çıkardı. "Hemen döneceğim."

Maddie'nin bakışları üzerimde gezindi. "İyi misin?" "İyi miyim?"

"Yüzünde bir şeyleri kıracağım bakışı var."

Nefesimi dengede tutmaya çalıştım. "Beni suçluyor musun? Doktor az önce üç kaburganın kırık olduğunu söyledi ve tek düşünebildiğim onları nasıl aldığın."

Maddie benim alanıma girdi, elleri yüzümde geziniyordu. "Bunu düşünme. Bitti ve ben iyileşiyorum."

"Bir rapor hazırlamamız gerekiyor." Maddie geri çekildi. "Hayır."

Ona bakakaldım. "En azından bir koruma emrine ihtiyacın var."

"Bu, Adam'a tam olarak nerede olduğumu söylemekten başka ne işe yarar ki? Şu anda hiçbir fikri yok. Bu beni bir kağıt parçasından çok daha güvende tutar. Bunu çoğu insandan daha iyi biliyor olmalısın."

Arka dişlerim birbirine sürtündü çünkü Maddie bazı açılardan haklıydı. Cedar Ridge Polis Departmanı'nda geçirdiğim yıllardan biliyordum ki koruma emri çıkartmak bazen işleri kızııştırabiliyordu. Ayrıca faili, kurbanın tam olarak nerede olduğu konusunda bilgilendiriyordu. Her zaman ideal bir çözüm değildi ama elimizdeki en iyi çözüm buydu.

"Buraya gelirse bize başvurma hakkı verecek. Ve Doc'un belgeleriyle suç duyurusunda bulunabilirsiniz."

Maddie'nin gözlerinde gölgeler oynaşıyordu. "Bir davanın insana ne yaptığını bilirim.

Oraya bir daha gitmek istemiyorum."

Acı göğsümde sekti. Zaten çok şey yaşamıştı. İçimi çektim. "Tamam." İnandığım her şeye ters düşüyordu ama kendimi zorlayamadım. "Koruma emrini düşünecek misin?"

"Elbette, bunu düşünceğim." Tek isteyebileceğim buydu.

OceanofPDF.com

MADDIE

RÜYAMDA çölde yürüyordum, güneş üzerime vuruyordu. Çok sıcaktı. Çok sıcak. Rüya gördüğümün farkında olarak döndüm ve kendimi uyandırmaya çalıştım. Ama döndüğümde sert bir yüzeyle karşılaştım.

Göz kapaklarım açıldı, gözlerim bana ormanı hatırlatacak kadar zengin yeşil gözlerle buluştu. Nash sıırttı. "Günaydın."

Birkaç kez göz kırptım. "Ne?"

Kıkırdadı, sesi tenimi hoş bir ürpertiyle sardı. "Ağrı kesici ilaçların etkisinde kalmışsın. Muhtemelen bu yüzden her şey biraz bulanık."

Parçaları bir araya getirmeye çalışarak çılgınca anılarımı araştırdım. Doktorun muayenehanesinden hamburger almıştık. Sonra eve geldik ve yemek yedik. Duş almış ve pijamalarımı giymiştim, Nash bana o güçlü küçük haplardan vermişti ve sonra yatağıma uzanmıştık.

Silik bir anı beynimi tırmaladı; dilimin ucuna kadar gelen bir itiraf.

"Seni özledim."

Söylediklerimin hepsi bu kadarsa kendimi şanslı saymalıyım. Çok daha kötü olabilirdi.

"Kaldın mı?" Bunu bir soru gibi söyledim ama cevabı çok açıktı.

Nash'in kaşları birbirine yaklaştı. "Başka nerede olabilirdim ki?"

Ağzım kurudu ve gözlerim yandı. Sadece bu basit soru bile ağlamak istememe neden oldu - gözyaşlarına boğulmak ve asla durmamak.

"Kaldığınız için teşekkürler," dedim sessizce.

Dudaklarını alnıma bastırdı. "Tabii ki. Horlamayı özledim. Onlarla daha iyi uyuyorum."

"Ben horlamam."

Nash kıkırdadı. "Çok tatlılar."

"Her neyse," diye homurdandım. "En azından uykumda konuşmuyorum." "*Bir* kere oldu," diye karşılık verdi.

"Bir keresinde o kadar gürültü yaptın ki kendini uyandırdın. Geri kalan zamanlarda senin garip mırıldanmalarına katlanmak zorunda kaldım."

Nash çok tuhaf şeyler hakkında konuşurdu. Zombilerin istila edip edemeyeceği ya da Mars'ta yaşam olup olmadığı gibi.

"Sen küçük bir yalancısın," diye takıldı. "Nasıl daha iyi hissedeceksen..."

Telefonum komodinin üzerinde çaldı ve onu almak için uzandım. Mesajı taradığımda iyi ruh halim kayboldu.

ADAM

Küçük oyunlarından bıktım, Madison. Beni seni bulmaya zorlama.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim ve Nash anında cep telefonuma uzandı. "Ne oluyor be? Bu sürünge sana mesaj mı atıyor?"

Bakışları metin geçmişinde dolaştı. Sadece üç mesaj daha vardı. Hiçbiri açık tehdit değildi ama satır aralarını okuyabiliyordum. Nash bakışlarını bana çevirdi. "Sen de ona mesaj attın mı?"

"Yapmadığımı biliyorsun."

Bunu ekranda görebiliyordu.

"Neden onu engellemedin?" Nash talep etti.

Bu harika bir soruydu ve açıklaması zor bir yanıtı vardı. "Mads?" diye itti.

Çarşafı parmaklarımın arasında döndürdüm. "Mesajların gelmesine izin verirsem, en azından aklının nerede olduğunu bilirim. Ne kadar kızgın olduğunu. Hâlâ beni arıyorsa. Hazırlıklı olabilirim."

Nash'in ifadesi yumuşadı. "Bu bir savunma."

Başımı salladım. "Ne olacağını bilmem her zaman daha iyiydi. İşler çok kötüye gitmeden önce etkisiz hale getirmeye çalışabilirsem. Bu her zaman işe yaramıyordu ama bazen işe yarıyordu."

Nash'in yanağında bir kas kıpırdadı. "Anlıyorum. Nefret ediyorum ama anlıyorum." Bir an beni inceledi. "Atlanta'ya geri mi dönüyorsun? Ona geri mi döneceksin?"

Sarsıldım. "Hayır."

"Güzel," diye homurdandı. "O zaman o pisliğin kafasının nerede olduğunu bilmene gerek yok çünkü hayatından çıktı. Onun için endişelenmene hiç gerek yok."

Panik beni ele geçirirken kaburgalarım sıkıştı. "O kadar basit değil. Nerede olduğunu ya da ne planlıyor olabileceğini bilmem gerek. Bilirsem daha güvende olurum." Sosyal medyasını da aynı nedenle düzenli olarak kontrol ediyordum.

Nash telefonumu yatağın üzerine indirirken yüz ifadesi yumuşadı. "İstismar mağdurlarına söylediğimiz ilk şey, istismarcının kendileriyle iletişime geçebileceği her türlü yolu ortadan kaldırmaktır. Herhangi bir tepki onu sadece cesaretlendirecektir. E-postaları geri döner ve aramaları bağlanmazsa, durumu etkisiz hale getirebiliriz ve sen de gerçekten özgür olursun."

Avuç içlerim nemlenirken kulaklarımda kan pıhtılaştı. Gerçekten bu kadar kolay mıydı? Bir ayar değişikliği ve o gitmiş mi olacaktı?

Nash'in eli benimkini kapadı. "Lütfen, Maddie. Güven bana. Bu tür şeyleri daha önce de gördüm. Eğer şikâyetçi olmak ya da uzaklaştırma emri çıkarttırmak istemiyorsan en iyi seçeneğimiz bu."

Elimi onunkinden çektim ve telefonumu aldım. Adam'ın kişisine dokunarak engelle seçeneğine bastım ve sonra Nash'e uzattım.

Cihazı aldı ve sonra elimi sıktı. "Doğru olanı yaptın. Artık endişelenmene gerek kalmadığı için kendini daha hafif hissetmeye

başlayacaksın.

ondan duymak."

Telefonun almasını ya da Adam'ın herhangi bir köşede belirmesini bekleyerek nasıl her zaman hazır ol vaziyetinde olduğumu düşündüm. Bazen antrenman sınıfımın dışında bekler ya da kafede ortaya çıkar, bana sürpriz yapmak istediğini söylerdi. Ama hiçbir zaman mutlu bir sürpriz gibi hissetmedim. Sanki gözetim altındaymışım gibi geliyordu.

Ürperdim. "Mesaj zincirini ve numarasını telefonumdan siler misin? Onun adını bir daha görmek bile istemiyorum."

Nash bir an beni inceledi. "Mesajlarını bir bulut hesabında saklıyor musun? Olur da bir kayda ihtiyacımız olursa diye."

Ellerim battaniyenin içinde kıvrıldı ama başımı salladım.

"O zaman bunları zevkle sileceğim." Nash'in parmakları telefonumun ekranında gezindi ve sonra durdu. "Seni Arkadaşlarımı Bul ya da bunun gibi herhangi bir takip uygulamasına kaydetmiş mi?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. Kafamın içinde hâlâ Adam'ın sesini duyabiliyordum. *"Benimle dalga geçmeyi aklından bile geçirme. Nereye gittiğini çok iyi biliyorum."* Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım. "Ayrıldığımda onu Arkadaşlarımı Bul'dan attım."

"Güzel. Kullanmış olabileceği başka bir şey olmadığından emin olmak için uygulamalarınıza ve ayarlarınıza hızlıca göz atmamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette." Sanki orada devlet sırları varmış gibi.

Nash cihazın içinde gezindi, oraya buraya dokundu. Birkaç dakika sonra bana geri verdi. "İyi olmalısın. İçinde başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

Çünkü Adam ona asla karşı gelmeyeceğimden çok emindi. Beni bu şekilde eğitmişti. Bu düşünce beni kızdırdı. Tek istediğim sonunda bu tür bir kontrolden kurtulmaktı. Bu tür bir korkudan. Her an yumurta kabuklarının üzerinde yürümeyi bırakmak, sadece patlamayı beklemek.

"Mads?"

Bakışlarımı kaldırdım. "Özür dilerim, düşüncelerimde kayboldum."

"İyi misin?"

"Evet. Kendimi daha hafif hissediyorum."

Nash sırttı. Her zamanki gibi kocaman bir gülümseme değildi ama yine de bir şeydi. "İki yüz kiloluk bir d a n g a l a ğ ı kaybetmenin verdiği his bu."

Kıkırdadım. "Saçmalıklarla dolu bir dangalak. Bu ekstra ağır."

"Eminim." Nash'in bakışları yüzümü taradı. "Bugün ne yapmak istiyorsun?"

Ona göz kırptım. "Senin çalışman gerekmiyor mu?" "Yerime bakacak birini bulacağım."

Başımı salladım. "İşe gidiyorsun. Benim için gereğinden fazlasını yaptın zaten."

"Beni kovmaya mı çalışıyorsun?" Nash alaycı bir tavırla sordu.

"Evet, öyleyim. Çünkü bir iş görüşmesi için hazırlanmam gerekiyor." Dün gece Sue'dan bugün için bir toplantı ayarlamak üzere bir e-posta almıştım.

Nash'in kaşları kalktı. "Şimdiden mi? Nereye?"

"The Brew'da. Baktığım başka hiçbir yer işe almıyordu, bu yüzden umarım beni kabul ederler."

Nash'in yüz hatları endişeyle aydınlandı. "Eğer biraz borç paraya ihtiyacın olursa, alabilirsin."

Söylememem gereken bir şey söylememek için yanağımın içini ısırdım. Sadaka vermek hiç de rahat edeceğim bir şey değildi. Ama Hartley'lerin hepsi hataya yer bırakmayacak kadar cömertti. Nash'in babası Nathan bir açık hava şirketi kurmuş ve bu şirketi büyük bir holdinge sattığında aileye yüklü miktarda para kazandırmıştı. Ailedeki tüm çocuklara geçinmeleri için kolayca yetecek kadar vakıf fonu bırakmıştı, ama hepsi bizim gibi çalışıyordu.

"Ben iyiyim. Biraz birikimim var. Maaş çekimi aldığımda daha rahat nefes alacağım."

"Mads, emanete neredeyse hiç dokunmadığımı biliyorsun. Bunu bir arkadaşıma yardım etmek için kullanmaktan mutluluk duyarım."

"Oyuncaklarını almak dışında," diye mırıldandım.

Nash'in öyle çılgın bir malikanesi falan yoktu ama makinelerini severdi. Motosikletler, ATV'ler, bisikletler ve diğer saçma açık hava ekipmanları. Hangi çılgın hobiyi edinirse edinsin en üst düzey ekipmanları alırdı.

"Evet, evet, ama daha çok var ve bunu vermek isteyeceğim kimse yok."

Boğazım yandı. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Minnettarım ama buna ihtiyacım yok."

Nash o yeşil bakışlarıyla beni kıştırdı. "Bu değişirse bana söyleyecek misin?" "Söz veriyorum." Gerçekten mahvolmadığım sürece söylemeyecektim, belki de söylemeyecektim.

O zaman bile. Ama umarım durum böyle olmazdı.

"Çok kötü bir yalancısın," diye mırıldandı.

Ona bakakaldım. "Ben değilim."

"*En kötüsü*. Her şey yüzüne yansıyor. Asla pokeri eline alma."

Yataktan bir yastık aldım ve onunla ona vurdum.

The Brew'e adımımı attığımda o küçük altın çan çaldı. Aspen tezgâhın arkasından başını kaldırdı ve bana gülümsedi. Kadın kızıl saçları ve kusursuz, açık teniyle gerçekten muhteşemdi ve ondan yayılan gerçek nezaket bunu daha da güçlendiriyordu.

"Günaydın Maddie. Nasılsın?"

Sinirlerim tepemde dolaşsa da gülümsemesine elimden geldiğince karşılık verdim. "Ben iyiyim. Sen ve o küçük baş belan nasılsınız?"

Aspen kıkırdadı. "Cady her zaman beni zorluyor. Ama bu seni genç tutuyor, değil mi?"

"Sadece hayal edebiliyorum. Sue içeride mi? Bir görüşme için onunla buluşmam gerekiyor."

Aspen başını salladı ve küçük bir koridoru işaret etti. "Şu anda ofisinde. Tüm parmaklarım ve ayak parmaklarım senin için çarpı işareti yapıyor. İçimde iyi bir his var."

"Bu iyi duyguya tutunacağım." Çünkü son iki hafta içinde olan her şey yüzünden neredeyse hissizleşmişim.

Tüm Kafeinli Şeylerin Yüce Hükümdarı yazan bir kapının önünde durana kadar koridorda ilerledim. İçimden fişkırان kahkahaya engel olamadım. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Kapıyı hafifçe çaldım.

"İçeri gel," diye seslendi bir ses.

Kapıyı açtım ve içeri girdim.

Sue bana sırtıttı, gözlerinin etrafındaki çizgiler kırıştı. "Maddie. Döndüğüne çok sevindim."

"Teşekkürler. Geri döndüğüme sevindim." Kapıyı kapatırken levhayı işaret ettim. "Yeni tabelanı beğendim. Ve yeni dekoru. Mekan harika görünüyor."

"Hepsi Aspen. O bir cevher. Fikirleriyle işimi en az iki kat b ü y ü t t ü ."

"Bu harika. Gerçekten iyi birine benziyor."

Sue sandalyesinde arkasına yaslandı. "Öyle ama garson olduğu için onu çok çalıştırıyorum. Beni bırakmasını istemiyorum."

Sue'ya umutlu bir gülümseme verdim. "Bu konuda yardımcı olabilirim..."

Sue kıkırdadı. "Lütfen, sen zaten işe alındın. Seni buraya getirdim çünkü seni kendim görmek istedim."

Çenem düştü. "Bunu bana söyleyebilirdin. Ter içinde kaldım."

Sue bana el salladı. "Sanki endişelenecek bir şeyin varmış gibi. Kasabadaki herkes senin ne kadar çalışkan olduğunu biliyor."

Yanaklarım kızardı. İş ahlakım ve çılgın ailem muhtemelen tek bilindiğim şeylerdi.

Sue beni inceledi. "İyi misin? Adı her neyse ondan ayrıldığını duydum." Homurdandım.

"Ne?" Sue alaycı bir masumiyetle sordu. "En sevdiğim insanlardan birini Cedar Ridge'den uzaklaştıran hiç kimseden hoşlanmam."

Kendimi masada onun karşısındaki sandalyeye bıraktım. "Düşündüğüm kişi değilmiş. Her şey bitti ve ben hayatıma devam ediyorum."

Sue ellerini birbirine vurdu. "Aferin sana. Yarın başlayabilir misin?"

Sırıttım. "Bana sadece ne zaman burada olacağımı söyle." Kaburgalarım benden memnun olmayabilirdi ama banka hesabım mutlu olurdu.

Sue bana birkaç kağıt parçası uzattı. "Saat on harika olur. Saat dörtte kapanana kadar seni burada tutacağız. Günleri ilerledikçe belirleyeceğiz ama tam zamanlıya yakın diyebilirim. Bunları doldurun ve yanınızda getirin."

"Kulağa hoş geliyor." Kağıtları çantama tıktırdım. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Gemide olmana sevindim."

"Beni kabul ettiğin için teşekkürler."

Sue homurdandı. "Şanslı olanın ben olduğumu ikimiz de biliyoruz. Sen ve Aspen'in arasında, emekli olabilirim ve burası kendi kendini idare eder."

"Güneşin altındaki o adayı düşünmeye başla."

"Şimdiden kafamda *Margaritaville* şarkısını söylüyorum."

İçimden bir kahkaha patladı. "Bunu duyduğuma sevindim." Ayağa kalktım. "Yarın görüşürüz, Sue."

El sallayarak beni yoluma gönderdi.

Kafeye geri döndüm ve Aspen kasanın arkasında kahve içerken bakışları anında bana kaydı. "Ee?"

"Yarın başlıyorum."

Aspen alkışladı ve küçük bir sıçrama yaptı. "Tebrükler! Burada çalışacağın için çok mutluyum."

Güldüm. "Hem çalışıp hem de o tatlı turtayı kovalamak zorunda kalmayacağın için mutlusun."

"O da var." Aspen latteyi dengeledi ve fırın kasasının etrafından dolaştı. Beni tek koluyla sıktı. "Bu harika olacak. Çok eğleneceğiz."

Genelde saatlerce ayakta kalmayı eğlence olarak görmezdim ama Aspen'in bunu başarabileceğine dair bir his vardı içimde. "Başlamak için heyecanlıyım."

Latteyi gülümseyerek bir müşterinin masasına bıraktı ve sonra bana döndü. "Müesseseden bir ikrama ne dersin?"

"Ben iyiyim, gerçekten." Bedavalar hiç de iyi karşılanan bir şey değildi. Ben.

Hayal kırıklığı yüz hatlarını kapladı ve ben de hemen fikrimi değiştirdim. "Neden bana Cady'nin en sevdiği şeyi vermiyorsun?"

Aspen'in gülümsemesi tüm gücüyle geri gelmişti. "Bu çok kolay. Double çikolata muffin."

"Neden içimde beni şeker komasına sokabilecek bir his var?"

"Biraz sütle iç. Dengeler." Keki paketledi ve bir fırın poşetinin içine koydu. "Afiyet olsun. Ve tekrar tebrükler."

"Teşekkür ederim. Kek için ve bu kadar misafirperver olduğun için." "Hızlı arkadaş olacağız. Bunu biliyorum."

Haklı olduğunu umarak Aspen'e sııttım. Arkadaşlara ihtiyacım vardı. Son birkaç yıldır hepsinin elimden kayıp gitmesine izin vermişim. Adam hiçbirini onaylamamıştı. Bu düşünceden sıyrılıp güneş ışığına doğru adım attım ve neredeyse biriyle çarpışıyordum.

"Özür dilerim. Seni görmedim-" Annemi gördüğümde sözlerim kesildi.

"Maddie."

"Hey."

Yeni şekillendirilmiş gibi görünen bir tutam saçıyla oynuyordu. Ve gözleri sanki bu sabah henüz bir şey içmemiş gibi berrak görünüyordu. Boğazımdaki yumruyu yutarken içimi bir şaşkınlık kapladı. "Güzel görünüyorsun."

Elini saçlarının üzerinde gezdirdi, elinin uzantısında hafif bir titreme vardı. "Elimden gelenin en iyisini yaptığımdan emin olmak istedim."

Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım.

Annem gülümsedi - beni her zaman temkinli yapan bir gülümseme. "Geçen gün bu kadar şımarık olmasaydın sana söylerdim. Babanın şartlı tahliye duruşması var. Onu serbest bırakabilirler."

OceanofPDF.com

NASH

İstasyonun otoparkına girdim ve telefonuma baktım. Maddie'den hâlâ haber yoktu. Şimdiye kadar mülakattan çıkmış olmalıydı. İşi alacaktı. Sadece bir aptal onu işe almazdı. Ama içimdeki endişe hâlâ ağır basıyordu. Bunu onun için istiyordum. Bir amaç duygusu. Bir parça Hayatını yeniden inşa ediyordu. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

Cipimden inerken, adımın sesiyle döndüm. Lawson aracından iniyordu. Kardeşim park alanını geçerken bekledim. Yaklaştıkça gözlerinin altındaki mor halkaları gözden kaçırmadım. Üç sevimli ama cehennemlik yeğenimi tek başına büyütme ve buradaki tüm işleri arasında, mumun iki ucunu da yakıyordu.

"İyi misin?" diye sordum. "İyiyim, neden?"

"Yorgun görünüyorsun."

"Bok gibi görüldüğümü söylemenin güzel bir yolu bu." Homurdandım. "Sen söyledin, ben değil."

Boynunu kırdı. "Charlie gecenin bir yarısı kabus görerek uyandı."

"Ah, dostum. Ufaklık nasıl?"

"Benimle yatmasına izin verdikten sonra iyiydi ama kaburgalarım, dalağıma ve götüme en az üçer kez tekme yedim."

Bir kahkaha attım. "En azından çocuklarınız var. Aile mücevherleri bundan sonra bitebilir."

Lawson kasıklarını örtmek için bir hamle yaptı. "Benimle yatarken bir kap takmaya başlamam gerekecek."

"Muhtemelen kötü bir fikir değil."

Lawson karakola doğru yürümeye başladı. "Maddie'yle geceniz nasıl geçti? Yerleşiyor mu?"

Doğru kelimeleri ararken onu binanın önüne kadar takip ettim.

Lawson'ın adımları yavaşladı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sorun yok. O iyi. Bu sabah The Brew'da bir görüşmesi vardı." Her şeyi kardeşimin omuzlarına yıkmak ve ondan tavsiye istemek istedim ama bu adil değildi. Bu Maddie'nin hikâyesiydi ve Lawson, Holt'un eski arkadaşı Jude ve memur arkadaşlarımızdan Amber, yanlış yönlendirilmiş bir saplantı yüzünden Holt ve Wren'i hedef almaya başladıklarında cehennemden gelen davayı daha yeni kapatmıştı. Ve pek çok başka insan da çapraz ateşin ortasında kalmıştı.

Lawson sırtıttı. "İşi çantada keklik. Sue onu seviyor." "O kadar gerginim ki sanki ilk iş görüşmemi *yapıyormuşum* gibi hissediyorum."

Lawson güldü. "Maddie'nin sorunlarını her zaman kendi sorunların haline getirdin."

Denemiştım. Ama her zaman başarılı olamadım. Başarmış olsaydım, onu bir dünya acıdan kurtarmış olurum.

"Hartley!" diye bağırdı bir ses.

Hem Lawson'ın hem de benim kafam kaldırırma fırlayan Dan McConnell'ı görmek için kalktı.

İnleme isteğimle savaştım. Yetişkin bir adamın sinir krizi geçirmesi gibisi yoktu.

"Bu bir tür şaka mı?" diye tükürdü.

Ona tembel bir gülümseme verdim. "Öfke nöbeti mi geçiriyorsun? Umarım öyledir."

Dan'in burun delikleri alevlendi. "Sen ve ailen SAR'ın sahibi olduğunuzu sanıyorsunuz. Flaş haber, bir bok sahibi değilsiniz. Kafanızın üstünden gidiyorum."

Lawson öne çıkarak yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Her yıl sınırlı sayıda yer var. Holt bize çok yönlü bir takım sunmak için elinden geleni yapıyor, ancak işler her zaman değişiyor. Gelecek sezon tekrar başvurmalısınız."

Dan öfkeli bakışlarını kardeşime çevirdi. "Bunu Holt'un yapmadığını biliyorum. Nash'in işi. Saha tatbikatları sırasında bana ve Kevin'e bir sürü şey söyledi. Kendini tehdit altında hissediyor."

Kendimi tutamadım; güldüm. "Neyle tehdit ediyorsun? İki kelimeyi zar zor bir araya getirebilmen mi?"

Dan'in boğazında bir kızarıklık belirdi. "Sen bir pislisin ve bunu herkes biliyor. Polis teşkilatında iş bulmanın tek nedeni kardeşinin zaten liderlik koltuğunda oturuyor olması. Sen onların yanında ölü bir ağırlıktan başka bir şey değilsin."

Bakışlarım sertleşti, arka dişlerim birbirine çarptı.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," diye bağırdı Lawson. "Yürüyüşe çıkın. Huzuru bozduğun için seni içeri tıkmak zorunda kalmak istemem."

Dan ağzını kapattı ama bana bakarken gözlerinde hâlâ öfke vardı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve sinsice uzaklaştı.

Lawson bir nefes verdi. "Onu iğnelemek zorundaydın."

Omuz silktim. "Hayatı biraz daha az ciddiye alması gerekiyor. Bu bir *gönüllü* arama ve kurtarma ekibi."

Ses tonum sanki tartışmadan hiçbir şey çıkmamış gibi hafifti. Ama Dan'in sözleri etrafımda dönüp duruyor, içimi sızlatıyor ve derine işliyordu. Çünkü ailem için sadece bir şakacı olduğumu defalarca yüzüme vurmak zorunda kalmıştım. Baş belası. Asla güvendikleri kişi olmadım. Ve belki de bu akıllıcaydı. Çünkü ben sadece insanları hayal kırıklığına uğrattım.

Maddie'nin kulübesine çıkan merdivenleri tırmanırken korkuluklara kaşlarımı çatarak baktım. Bu merdivenler tam bir ölüm tuzağıydı. Bu hafta sonu aletlerimi çıkarıp onarım işlerine başlamam gerekiyordu. Maddie'nin ihtiyacı olan son şey takılıp bileğini kırmaktı.

Ön verandaya ulaştığımda boynumu kırdım ve gün boyunca üzerimde biriken baskıyı hafifletmeye çalıştım. Dan'le olan sahne, sonra ardı ardına gelen ihbarlar. Sahilde kavga eden sarhoş turistler. Bayan Callum vandalizmi bildirmek istiyor, ancak vandalizmin beş yaşında bir çocuğun kaldırımında tebeşir kullanması olduğunu söylüyor. Bir cesaretle hırsızlık yapan gençler ve çocuklarının asla böyle bir şey yapmayacağını savunan öfkeli ebeveynler.

Tek istediğim bir bira açmak, arkama yaslanmak ve bir süreliğine dünyayı görmezden gelmekti. Ne yazık ki bu bir seçenek değildi. Ama belki de en azından beni bekleyen şey için iyi bir arkadaş bulabilirdim.

Elimi kaldırdım ve Maddie'nin kapısını çaldım. Birkaç saniye sonra ayak sesleri duydum ve kapı açıldı.

Kaşlarımı çattım. "Kim olduğunu sormadın."

Maddie gözlerini devirdi. "Pencereden cipini gördüm."

Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için bir süre ona baktım.

Yemin eder gibi elini kaldırdı. "Ciddiyetle yemin ederim, Memur Aşırı Koruyucu."

Bakışlarım onun yüzüne takıldı. Orada gerginlik ve başka bir şey vardı.

"Neyin var? Ağrın mı var? İlaçlarını aldın mı?"

Maddie bana eve girmem için el salladı. "Ben iyiyim. Anti-enflamatuar ve yarım ağrı kesici aldım."

"Neden hepsini almadın?"

"Çünkü yemeğimde bayılmak istemedim."

Haklıydı. O hap dün gece onu bayıltmıştı. "Yemek yedin mi?" diye sordum.

Maddie başını salladı. "Sadece ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum."

"Güzel, çünkü benimle geliyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi öyle miyim?"

Kıkırdadım. "Aile yemeği."

Maddie kaskatı kesildi ve içimi bir endişe kapladı. Aile yemeklerini her zaman sevmişti. Benim evimde kendi evinden daha sık yemek yedi.

"Bilmiyorum. Uzun bir gün oldu."

Onu dikkatle inceledim. "Görüşme iyi geçmedi mi?" Maddie'den bütün gün haber alamamıştım ve bunun beni ne kadar kızdırdığına çok yakından bakmak istemiyordum. Ama şimdi yaralarını sardığı için böyle olmasından endişeleniyordum. Tek başına.

"Hayır. Sue işi bana verdi. Yarın başlıyorum."

Bunların hiçbirisi akla yatkın değildi. "Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun." "Öyleyim. Dediğim gibi, sadece yorgunum.

Uzun birkaç hafta oldu."

Bu yüzyılın en hafif deyimiydi. Maddie'nin yerine geçip onu kucakladım. "O zaman bırak da annem seninle biraz ilgilensin. Pişirmek zorunda olmadığın bir akşam yemeği ye. Sonra da erkenden çıkıp buraya geliriz. Annem seni görmek için can attığını söyleyen en az yarım düzine mesaj attı."

Maddie bana karşı eridi. "Sonra buraya geri gelecek misin?"

"Dün gece yıllardır uyumadığım kadar iyi uyudum." Maddie bu kadar çok şey yaşarken onu yalnız bırakacağımı düşündüyse, başına başka bir şey gelmişti.

"Ben de öyle," diye fısıldadı.

Bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim, omurgasındaki çıkıntılar parmaklarımla oynuyordu. "Güzel. Şimdi, yemeğe geliyor musun?"

"Tamam. En azından çiçek getirebilmem için çiçekçiye uğrayabilir miyiz?"

Maddie'yi bırakmadan önce onu son bir kez daha sıktım. "O zaman gitsek iyi olur. On beş dakika içinde kapanacak."

"Çantamı alayım."

Sırttım. İhtiyacım olan şey buydu -Maddie, ben, bir aile yemeği. Hayat normale dönüyordu, her zaman olması gerektiği gibi. Ama göğsümdeki ağrı bana bunun yeterli olmadığını söylüyordu. Konu Maddie olunca hep daha fazlasını isteyecektim.

OceanofPDF.com

MADDIE

NASH, avucunun içi gibi bildiği dağ yollarında SUV'una kılavuzluk ediyordu. Yine de lazer gibi önümüzde uzanan kaldırıma odaklanmıştı. Bu odaklanmada kendini kaybediyor gibiydi ama aynı anda sanki milyonlarca mil uzaktaydı.

"Nerede o kafan?"

Nash sanki araçta onunla birlikte olduğumu unutmuş gibi sarsıldı. "Bilmiyorum bile, sadece dalmışım sanırım."

"Şimdi, kötü yalancı kim?" Ben sordum.

Bana mahcup bir gülümseme gönderdi. "Ben kötü bir yalancı değilim. Sadece her şeyi görüyorsun."

"Konuş benimle." Nazik bir yalvarıştı ama umutsuzca cevap vermesine ihtiyacım vardı. Son iki gündür kendimi onun önünde çırılçıplak bırakmışım ve onun da aynı şeyi yapmaması beni biraz fazla savunmasız hissettiriyordu. Birbirimizle her şeyi enine boyuna konuşurduk ve artık böyle olmadığını düşünmek kalbimde küçük çatlaklar oluşturdu.

Büyürken, ondan sakladığım tek şey ev hayatımdı.

-Bir de onu ruhumun her zerresiyle sevdiğim gerçeği. Ama Cedar Ridge'den ayrıldığımdan beri aramızdaki tek şey sırlarmış gibi hissediyordum. Bu duygudan nefret ediyordum.

Nash yüz ifademden bir şeyler okumuş olmalı ki elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Çok kötü bir şey değil. Dan McConnell SAR'a giremediği için karakola gelip sinir krizi geçirdi."

İnledim. "Bu adam çok kötü." Çocukken bile istediğini elde edemediğinde dram yaratırdı. Bakışlarım Nash'in üzerinde yoğunlaştı. "Yine de bu seni kara kara düşündürmezdi."

Nash ofladı pufladı. "Ben kara kara düşünmüyorum."

Nash'in yüzünü parmağımla daire içine aldım. "Uzun mesafeli bakışlar. Sıkışmış kaşlar. Kilitlenmiş çene. Somurtkan. Dökül dostum."

"Bazen beni bu kadar iyi tanıdığına pişman oluyorum." Omuz silktim. "Artık çok geç."

Nash koltuğunda kıpırdandı ve gözlerini yola dikti. "Az önce beni kızdıran bir şey söyledi."

"Peki bu neydi?" Dürttüm.

"Kardeşlerimin taşıdığı ölü bir yük olduğumu."

Kıpırdamadan durdum, Dan'in kasıklarına bir diz atma dürtüsü içimde titreşiyordu. Nash her zaman kaygısız ve şakacı biri olmuştu. Büyürken başını tahmin edebileceğinizden çok daha fazla belaya sokmuştu. Bu ona kardeşleri ve genel olarak ailesi arasında biraz ün kazandırmıştı. Onu her zaman bir beladan çekip çıkarırlardı.

Ama Nash'in tek özelliği bu değildi. Sessiz, ciddi bir tarafı vardı. Şefkatli bir yanı. Sevdği insanlar için her şeyi yapardı - ailesi, Caden, ben. Bazen ailesi onun kendileri ve toplum için gösterdiği tüm çabaları unuttur ve sadece şapşal baş belasını görürdü. Bu onların bilebileceğinden çok daha fazla acı veriyordu.

Yanına uzandım ve elini sıktım. "O yanılıyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Nash sadece omuz silkti.

Elini daha sert sıktım ve bir anlığına bana odaklanmasını sağladım. "Değer verdiğin her insan için ortaya çıkıyorsun. Benim için sayamayacağım kadar çok kez ortaya çıktın. Lawson bunaldığı için kaç kez çocuklardan birini onun elinden aldın? Bebeklerini özlediğini bildiğin için günü annenle geçirdin? Sana ihtiyacı olmadığını tıslayarak söylemesine rağmen Grae'ye evindeki işlerde yardım ettin?"

Nash yine kıpırdandı, övgülerim onu rahatsız ediyordu. "Bu en azı."

"Öyle değil, güven bana. Bazı aileler siz yanıyorsa bile alevleri söndürmez."

Sertleşti. "Öyle demek istemedim-"

"Biliyorum. Ama ne kadar nadir bulunduğunu görmem gerek. Ne kadar şefkatli. Ne kadar şaşırtıcı. Saçma sapan konuşan bir mikro penisliyi dinleme."

Bu Nash'in gülmesine neden oldu. "Mikropenis?"

"Lütfen, bir adam böyle bir kriz geçirir mi? Aleti küçük olmalı."

Nash başını salladı ama yine sırtıyordu. Nash'in sonsuz bir gülümseme kaynağı vardı, ama onu bunca yıldır olduğu gibi yakından izlediğimde, tüm farklı türleri tanımaya başlamıştım. Ondan beklendiği için zorla verdiği gülümsemeleri vardı. Şeytani olanlar bana onun iyi bir şey yapmadığını söylüyordu. Gerçek ve hayat dolu olan kolay olanları. Ve sadece benim için olanlar. Kalbimi yerinden oynatan şefkatli olanlar. Uzun zamandır beni bir arkadaştan daha fazlası olarak sevebileceğini umduğum dudaklarının kıvrımı.

"Olayları nasıl perspektife oturtacağını biliyorsun Mads." "Elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum."

Nash ailesinin evinin kapısının önünde durduğunda eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

Kapı kodunu girebilmek için elimi çekti ve aynı anda bıraktı. Dokunuşunun kaybolması geride sanki baş döndürücü bir vızıltı bıraktı.

Sistemim Nash ile bu kadar yakın vakit geçirmeye alışık değildi.
Toleransımı tekrar geliştirmem gerekiyordu.

Nash dik araba yolundan yukarı çıktı ve anılar bana saldırdı. Gecenin bir yarısı sayısız araba yolculuğu. Penceresine sonsuz tırmanışlar.

"Acil durum merdiveni hala sende mi?"

Nash kıkırdadı. "Sana lisede bir keresinde annemin bulduğunu söylemiş miydin?"

Koltuğumda doğruldum. "Öyle mi yaptı?" Başını salladı.

"Ne dedi?"

"Ne olduğunu ve neden bende olduğunu bilmek istedi. Sanırım gizlice kaçtığımı düşündü."

"Ondan nasıl kurtuldun?"

Nash'in sırtışı genişledi. "Uzman oyunculuk becerilerim olduğunu biliyorsun. Ona *Backdraft*'ı izlemenin beni korkuttuğunu ve evimizde yangın çıkarsa mahsur kalma konusunda paranoyak olduğumu söyledim."

Ona bakakaldım. "Yapmadın."

Omuz silktili. "Rol yapma becerilerim bu sefer biraz fazla iyiydi çünkü ateş korkum yüzünden beni bir terapistle götürdü."

İçimden kahkahalar yükseldi. "Peki nasıl geçti?" "İki seans ve mucizevi bir şekilde iyileştim."

"Tanrım, anneniz ona yaşattıklarınıza katlandığı için melek kanatlarını hak ediyor."

"Hey, hayatı onun için ilginç kıldık."

Başımı salladım. "Ona gri saçlar verdin."

"O da var."

Nash arabayı derme çatma bir park yerine çekti. Devasa evin önünde bir avuç araç park etmişti bile. Burayı hep sevmişimdir. Kaçışım ve güvenli sığınağım. Büyük olmasına rağmen hiç steril hissettirmiyordu. Bu

sıcak ve ev gibiydi. Ahşap, taş ve cam karışımı yapının kendisi de sanki dağın kendisinden fıskırmış gibiydi.

"Hazır mısın?" Nash sordu.

İçimi bir endişe kapladı ve ellerimi kot pantolonuma sildim. "Neden bu kadar gerginim?"

Nash bir elini saçımın altından geçirdi ve enseme sıktı. "Buraya gelmeyeli bir dakika oldu. Ama yakında kaosu başlayacağını ve artık ilgi odağı olmayacağını biliyorsun."

O haklıydı. Hartley toplantılarında her zaman çok fazla *hayat* vardı. Bağışmalar, sataşmalar ve o kadar çok kahkaha vardı ki, oradan ayrıldığımda karnım ağrıyordu. "Haklısın. Hadi yapalım şu işi."

"İşte benim kızım."

Sözleri en iyi şekilde canımı yaktı. Bu bir iddiaydı. Ama ben onları Nash'in hiç istemediği bir şekilde istedim. Onları ruhuma damgalamak istedim. Bunun yerine, kapıyı açtım ve cipten dışarı kaydım.

Nash bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni ön kapıya doğru yönlendirdi. İçeriden sesler geliyordu, gürültülü ve acı verici bir şekilde tanıdık. Nash kapıyı çalma zahmetine girmedi, sadece kapıyı açtı ve içeri girdi. "Ben buradayım, hepiniz özleminizi dindirebilirsiniz."

Holt homurdandı. "Hepimiz ellerimizi ovuşturarak senin gelmeni bekliyorduk," diye seslendi oturma odasından.

Nash'i boşluğa kadar takip ettim ve o da kardeşinin omzuna vurdu. "Artık daha rahat nefes alabilirsin."

Nash'in annesi Kerry başını salladı ama doğruca bana yöneldi. "Özlemini çektiğim kişi bu." Beni sıkı bir sarılmanın içine çekti. Neyse ki kolları belime değil de omuzlarıma dolanmıştı. "Seni çok özledim. Evde olduğun için çok mutluyum."

Gözlerim yandı. "Burada olduğum için mutluyum." Beni bıraktığında buketi ona uzattım. "Senin için."

"Oh, bunlar çok çarpıcı. Ama bana bir şey getirmek zorunda olmadığını biliyorsun."

"Ben istedim."

Lawson yanıma geçerken bana alaycı bir bakış attı. "Hepimizi utandırıyorsun." Beni kucakladı. "Seni özledim."

Sıkı tutuşu beni gerdi ve Lawson bu hareketi kaçırmadı. Beni kavrayışı yumuşadı ve beni dikkatle inceleyerek geri çekildi.

Geniş bir gülümsemeye zorladım. "Seni de özledim, Law. Çocuklar nerede? Bahse girerim Charlie'nin bir ayağı uzamıştır."

Lawson'ın yüzündeki endişe ifadesi eridi ve başını bodrum kapısına doğru eğdi. "Muhtemelen bir video oyunu kumandası için ölümüne mücadele ediyorlardır."

"Sadece işleri bittiğinde mobilyalardaki kanı temizlediğinden emin ol," dedi Nathan bana doğru ilerlerken kıkırdayarak. Yürüyüşü hâlâ biraz bozuktu. Birkaç ay önce kalp krizi geçirmiş, ardından da düşerek bacağını kırmıştı ama tamamen iyileşme yolunda olduğu açıktı.

Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ait olduğun yere dönmen çok güzel."

"Teşekkür ederim. İyi görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

Nathan alay etti. "Hiçbir kalp krizi beni durduramaz. Sadece SAR'a geri dönmeye çalışıyorum."

Kerry kaşlarını çatarak, "Eğer fizyoterapistin talimatlarına uyarsa," dedi.

"Evet, evet," diye mırıldandı Nathan.

Odadaki son kişiyle bakışlarımızı kilitledim. Roan'un yeşil gözleri Nash'inkilerden daha koyuydu, gerçi belki de gözlerindeki gölgeler sadece öyle görünmelerine neden oluyordu. Bakışları üzerimde geziniyordu ve sanki tek bir bakışıyla tüm sırlarımı biliyor gibiydi. Belki de biliyordu.

Roan her zaman herkesten daha anlayışlı olmuştu, sessiz doğası ona etrafındakileri incelemek için zaman veriyordu. Ama daha fazlası vardı. On yıl önceki vurulma olayından sonra, şüpheli konumuna düştüğünde kasabanın göz açıp kapayıncaya kadar ona karşı cephe alması. Bu onda etrafındakileri sürekli değerlendirme ihtiyacı yaratmıştı.

Ama Roan'da her zaman sevdiğim ve hayran olduğum bir özgünlük vardı. Ona gülümsedim. "Seni görmek güzel, Roan."

Gülümsememe karşılık vermedi ama başını eğdi. "Evine hoş geldin."

Holt kıkırdadı. "Kahretsin, bu ondan bir öpücük ve kucaklaşma." Roan kardeşine kaşlarını çattı ama tek kelime etmedi.

Bir çığlık duyuldu ve Grae odaya uçarak girdi, Wren de arkasından. "Buradasın, buradasın, buradasın!"

Nash küçük kız kardeşini bana çarpmadan önce belinden yakaladı. "Dur bakalım. Mads'i yere düşürmeyelim. İhtiyacı olan karşılama tam olarak bu değil."

Grae parmağını yaladı ve kardeşinin kulağına soktu. "Bırak beni."

"Hasta!" Nash havlayarak onu yere düşürdü.

Grae güldü. "Onu her seferinde yakalıyor." Kolunu benim koluma doladı ve beni oturma odasından dışarı çekmeye başladı. "Hadi, Wren ve ben kız kıza konuşuyoruz ve *her şeyi* konuşmamız gerekiyor."

Her şeyin normalliği içime bir sıcaklık yaydı. Hoş karşılandığım için. Hartley'ler bana her zaman bu kabulü hissettirmişti ve hiçbir zaman gerçekten onların bir parçası olamayacak olsam bile her zaman hissettireceklerdi. Ama bu kalbimin bunu istemesine engel olmayacaktı. Sadece acıyla yaşamayı öğrenmem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

NASH

LAWSON bana bir bira uzatırken elini omzuma sıkıştırdı. "Hadi bunları verandada içelim."

Bu sesi tanırdım. Konuşmak istediği anlamına geliyordu.

Zihinsel olarak küfrettim. Holt sandalyesinden kalkarak, "Ben de geliyorum," dedi.

Roan sesini çıkarmadı ama koltuktaki yerinden kalktı.

Beynimde daha fazla küfür uçtu. Kardeşlerim her zaman kendi iyilikleri için fazla anlayışlı olmuşlardı.

"Anneme yardım edecektim-"

Annem başını sallayarak sözümü kesti. "Baban bana yardım edecek. Sen git kardeşlerinle hasret gider."

Ona ters ters bakmamaya çalıştım. Beni otobüsün altına attığının farkında değildi. "Elbette," diye homurdandım.

İdam sehпасına giden bir mahkûm gibi Lawson'ı kapıdan dışarı kadar takip ettim. Dördümüz dışarıda olduğumuz ve kapı arkamızdan kapandığı anda Lawson bana döndü. "Maddie'nin nesi var böyle?"

Cahil numarası yaptım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona sarıldığımda irkildi," dedi Lawson.

"Gördüm," diye katıldı Holt.

"Doğru hareket etmiyor," diye homurdandı Roan.

Sallanan koltuklardan birine çöktüm ve nefesimi üfledim. "Onun güvenini kıramam."

Lawson karşımdaki verandanın korkuluklarına yaslandı. "Neler olup bittiğini bilmezsek yardım edemeyiz."

"Sessizlik konisi," dedi Holt, benimkinin yanındaki sallanan koltuğu alarak. "Wren'e bir şey söylemeyeceğim bile."

Ne yemin ama. Holt kız arkadaşından sır saklamazdı.

Lawson'ın yanındaki parmaklığa yaslanmış olan Roan'a baktım. Kaşlarını kaldırdı. "Kime söyleyeceğim?"

Koşullar farklı olsaydı gülerdim. Ama paylaşmak zorunda kalacağım şeyi düşündükçe midem bulanıyordu. Kardeşlerime olanları anlatırsam Maddie çok kızardı. Ama onlara, yardımlarına ve rehberliklerine ihtiyacım vardı. Resmi bir rapor vermek istemiyordu ama güvende olduğundan emin olmak için başka yolları da olabilirdi.

-Özellikle de güvenlik bağlantıları olan Holt.

Gözlerimi kasabaya ve göle diktim ve gerçeği serbest bıraktım. "Adam sadece bir pislik değildi. O istismarcı bir pislikti."

Bir dizi küfür ve hırıltı etrafımdaki havayı doldurdu. "Bir rapor hazırladı mı?" Lawson sordu.

"Öldü mü?" Roan aynı anda sordu. "Hayır ve keşke."

Onlara bildiğim her şeyi anlattım, ki bu çok fazla bir şey değildi, ama ön verandadaki öfke seviyesini on bire çıkarmaya yetti.

Lawson eliyle çenesini ovuşturdu. "En azından bir koruma emri çıkartması gerekiyor. Yargıç karşısına çıkana kadar acil bir emir çıkartabilirim."

"Denedim. İstemiyor çünkü nerede olduğu konusunda bilgilendirilmesi gerekecek."

Holt gözlerini ufka dikti. "Muhtemelen zaten biliyordur. Bunun gibi adamlar takip edilmeyecek kadar kontrolcüdürler."

"Maddie gitmeden önce o n u Arkadaşlarımı Bul'dan çıkardı ve ben de telefonunu aradım. Başka hiçbir takip uygulaması yoktu," diye açıkladım.

Roan alçak bir sesle, "Onun çizgiyi aşacağını düşünemeyecek kadar kibirli olabilir," dedi.

Lawson, "Hiçbir şey beni bir kadına ya da çocuğa zarar veren birinden daha fazla sinirlendiremez," diye homurdandı.

Ses tonunda bir ağırlık vardı. Ruhunda yaralar bırakmış bir geçmişin ağırlığı.

"Aşağıların en aşağısı," diye yineledi Holt, Lawson'a bakarken yüz hatlarını endişe kaplamıştı.

"Ama Maddie o durumdan kurtuldu. Özgür ve güvende," dedim, kardeşimin gerginliğini biraz olsun azaltmaya çalışarak.

Holt dikkatini tekrar bana çevirdi. "Onun eve döneceğini düşünerek buraya gelebilir."

"Olabilir," diye kabul ettim. "Ama burada yalnız değil." "Onunla mı kalıyorsun?" Roan sordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Sırıttı ama sırtışının kenarları vahşiydi. "Ona bulaşmaya çalışan herkesi öldüreceğini."

"Aynen öyle." Geçmişte Maddie'yi hayal kırıklığına uğratmış olabilirdim ama bunun bir daha olmasına asla izin vermeyecektim.

Lawson, "Onu hapse atarsak Maddie'yle uğraşma şansı kalmaz," diye karşı çıktı. "Atlanta Polisi'ne ulaşabilirim ve-"

"Hayır," diye sözünü kestim. "O bunu istemiyor. Ve ne kadar zorlamak istesem de zorlamayacağım. Bu adamın son birkaç yıldır hayatının her yönünü kontrol ettiğini hissediyorum. Ben de aynısını yapmayacağım."

Onu doktora gitmeye ve yanında kalmaya ikna ederek zaten ısrarcı davrandığımı biliyordum ama bu onu zorlayacağım bir şey değildi.

"O haklı," dedi Holt. "Yıllar boyunca çok sayıda aile içi şiddet mağduruyla çalıştım. Hayatlarının kontrolünü geri almak yapabilecekleri en önemli şeylerden biri. Biz sadece bu yolda ona destek olmalıyız."

Holt'un güvenlik şirketinde geçirdiği yıllar onu her türden insanı koruyacak bir konuma getirmişti. Sapıklarla, adam kaçırmaya girişimleriyle, her şeyle uğraşmıştı.

"Sence neye dikkat etmemiz gerekiyor?" Ona sordum.

Holt sanki bıçakların çıkardığı ses daha iyi düşünmesine yardımcı oluyormuş gibi ileri geri sallanıyordu. "Adam'ı daha iyi tanımam gerek. Kalıplarını ve geçmişini."

"Maddie'ye soramazsın."

Holt iç çekti. "Pekâlâ. Bu adamı araştırayım ve ne bulabileceğime bir bakayım. Daha iyi bir fikir edinebilmek için yeterince derine inebilirim."

Lawson'ın kaşları çatıldı. "Büyük bir hayır kurumu işletmiyor mu?" Roan alay etti. "Sanki bunun bir anlamı varmış gibi."

Holt, "Karanlığını gizlemenin bir yolu olabilir," dedi.

İçim içimi yiyor, milyonlarca olasılık kafamda çirkin bir döngü halinde dönüp duruyordu. Maddie neye maruz kalmıştı?

Birini kendime doğru çekerken vanilya ve şeftali kokusu etrafımda dönüyordu. Bu koku vücudumun içgüdüsel olarak tepki vermesini, sıkılaşmasını, istemesini sağladı.

"Nash?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Oh, kahretsin.* Etrafında k ı v r ı l d ı ğ ı m beden Maddie'nindi ve bu konuda nasıl hissettiğimi saklayamazdım.

Hızla sırt üstü yuvarlandım. "Kahretsin."

Güldü. "Lütfen, sanki ilk kez kalçama batan ereksiyonunla uyanıyormuşum gibi."

İnledim. Bu sayılamayacak kadar çok kez olmuştu. Maddie haftada birkaç kez yatağımı paylaşıırken ergenlik bana pek nazik davranmamıştı.

"Soğuk bir duşa ihtiyacım var." Ya da Maddie'yle ilgili saklamak için çok uğraştığım düşüncelerimi serbest bırakacağım sıcak bir duşa.

"Kulağa pek eğlenceli gelmiyor. Ama sen bunu yaparken ben de kahvaltı hazırlayabilirim."

"En azından bunu yapabilirsin."

Bana kaşlarını çattı. "Ne halt ettim ben?"

Ona hiç kızmadan ters ters baktım. "Eğer bu kadar harika bir kışın olmasaydı, bu bir sorun olmazdı." Ve eğer bu kadar güzel kokmasaydı ya da bu kadar muhteşem olmasaydı.

Maddie bana bön bön baktı. "Bunu az önce söylemedin." Omuz silktim. "Bu doğru."

Yan tarafımı çimdikledi.

"Kaba." Bileğinden tutup Maddie'yi kendime doğru çektim. Nefesini içine çekti ve bakışları dudaklarıma kaydı.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Yıllar boyunca o muhteşem mavi gözlerdeki arzuyu özenle görmezden geldim. Bana *daha fazlası* için yalvaran bakışları engelledim. Ama kahretsin, bu çok zordu, şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi.

Maddie'yi çabucak bıraktım ve doğruldum. "Soğuk duş beni çağırıyor."

Yolda çantamı kaptığım gibi banyoya yöneldim. Suyu gidebildiği kadar soğuğa çevirerek vücudumu kontrol altına alana kadar spreyin altında kaldım. Sanki bedenim ve ruhum Maddie'yle aralarındaki mesafeyi korumak için savaşıyormuş gibi her zamankinden daha uzun sürdü.

Duştan çıktıktan sonra hızla havlumu aldım ve hazırlandım. Yaşam alanına çıktığımda, burun deliklerimi muhteşem bir şeyin kokusu doldurdu. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydin?" Seslendim.

Maddie homurdandı. "Yani miden beni seviyor demek istiyorsun." "Aynı şey."

"*Elbette*," dedi Maddie bana peçeteye sarılı bir kahvaltı burritosu uzatarak. "Ne kadar geç uyuduğumuzu fark etmemiştim. The Brew'a gitmem gerek. İlk vardiyam için oraya erken gitmek istiyorum."

Bakışlarım onun üzerinde dolaştı. Ben duştayken o güne hazırlanmış ve kahvaltısını yapmıştı. Saçları yüzünü çevreleyen uzun, gevşek dalgalar halinde kıvrılmıştı ve mümkünse gözlerinin mavisini bir şekilde daha parlak gösteren hafif bir makyaj yapmıştı. Ve dudakları... onlara her ne yaptıysa çok öpülesi görünüyordu. Ya da belki de ben onları öyle görüyordum.

Bugün The Brew'a gelen ve ona asılan sonsuz bir erkek akını fikrinden nefret ediyordum. Boğazımı temizledim. "Seni bırakabilirim. Zaten istasyona gitmem gerekiyor."

Maddie'nin kaşları çatıldı. "Eve dönebilmek için arabama ihtiyacım var." "Seni eve bırakırım."

"Nash... benimle yirmi dört-yedi saat birlikte olamazsın." Ona sııttım. "Benden bıktın mı?"

Kızgın bir şekilde iç çekti. "Etrafımda olmanı sevdiğimi biliyorsun. Ama aynı zamanda yük olmak da istemiyorum." "Boş ver onu."

"Affedersiniz?"

Maddie'yi kaburgalarına dikkat ederek kucakladım. "Bana asla yük olmayacağını kafana sok. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum ve sen yokken seni çok özledim. O yüzden bırak da Mads'imle vakit geçireyim."

Gerginliği erirken bana doğru gevşedi. "Tamam."

"Güzel. Şimdi yola koyulalım."

"Senden en az bir saat önce çıkıyorum. Arabama ihtiyacım var."

Küçük bir hırıltı çıkardım ama haklı olduğunu biliyordum. "Tamam, ama seni SUV'umla takip edeceğim."

Maddie içini çekti. "Seninle tartışacak enerjim yok."

"Güzel." Onu bıraktım ve kahvaltılık burritomdan bir ısırık aldım. Serbest kalan inlemeye engel olamadım. "Sen ölümlüler arasında bir meleksin."

Maddie homurdandı. "Sen sadece pastırmayı seviyorsun." "İkisi de doğru olabilir."

Cipime atladım ve Maddie'yi kasabaya kadar takip ettim. Yolu yarılamaadan burritoyu bitirdim. The Brew'un önünde durduğumuzda Maddie köşeye park edince dışarı fırladım.

Ona doğru yürürken Maddie'nin hareketlerini inceledim. Acı çekiyor gibi görünmüyordu, sadece kaskatı kesilmişti. "Kaburgaların çok ağrımaya başlarsa bana mesaj at, seni eve götüreyim."

Maddie başını salladı. "İyi olacağım. İlacımı aldım ve açıkçası ayakta durmak oturmaktan daha rahat."

"Sadece nasıl olduğunu haber ver."

Maddie'nin yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı. "Yapacağım." Parmak uçlarına doğru uzandı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi günler dilerim."

"Sen de." Elimi dudaklarının olduğu noktaya bastırma dürtüsü güçlüydü. Onu kendime çekmek ve içime çekmek için duyduğum derin ihtiyaç daha da güçlüydü. Ama o kafenin içinde kaybolurken kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım.

İçimdeki yakıcı ihtiyacı yuttum ve tekrar cipime tırmanarak istasyona doğru yola koyuldum. Otoparkın arka tarafında bir yere park edip kapımı gereğinden biraz daha fazla kuvvetle çarptım. İçimde biriken hayal kırıklığını bir şekilde dışarı atmalıyım. Belki Holt'u daha sonra benimle dövüşmeye ikna edebilirdim.

İstasyonun önüne doğru ilerlerken, caddenin karşısındaki köşeden dönen birini görünce adımlarım duraksadı. Dan bana ters ters baktı ve orta parmağını havaya kaldırdı. Gözlerimi devirdim. Gerçekten de sinir krizi geçiren bir çocuk gibiydi. Maddie için endişelenmek ve bilinen en kötü mavi top vakası gibi uğraştığım diğer her şeyin üzerine onun çöpüne ihtiyacım yoktu. O idman seansına kesinlikle ihtiyacım vardı.

MADDIE

The Brew'a adımıımı attığımda kulaklarımı sohbet ve kahvaltı keyfi yapan insanların sesi doldurdu. Telaşlı görünen bir Aspen masaların arasında dolaşıyordu. "Oh, Tanrıya şükür buradasınız. Bütün sabah çok yoğunduk."

"Ne istiyorsunuz?" Aceleyle kafenin derinliklerine doğru ilerlerken sordum. "Yazar kasa kullanmayı biliyor musun?"

"On iki yaşımdan beri okul sonrası işlerde çalışıyorum. Kasayı ben hallederim."

Aspen gülümsedi. "Sen benim yeni favori insanımsın." "Bu kolay oldu."

"Burayı memnun etmek kolay. Siparişleri alır ve insanların çıkışını yaparsanız harika olur. Joe arkada kahvaltı siparişleri üzerinde çalışıyor."

"Kulağa hoş geliyor." Fırın kasasının etrafından dolandım ve çantamı arka dolaba yerleştirip telefonumu cebime attım. Zaten birkaç kişilik bir kuyruk vardı ve hemen işe koyuldum.

Kasaya ve kredi kartı sistemine alışmam sadece birkaç denememi aldı. Neyse ki turistler sabırlı ve nazikti. Para çekmecesini kapattım ve başımı kaldırdım. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bakışlarım, içinde bir parça sertlik olan kehribar rengi bir bakışla kilitlendi. "Hey, Dan."

Bana kaşlarını çattı. "Döndüğünü duydum."

"*Eve hoş geldin*" ya da "*seni görmek güzel*" yok. Ama *kibarlık* onu tanımlamak için kullanacağım bir kelime değildi.

"Döndüm. Daha geçen gün döndüm."

"Eminim Hartley şimdiden kuduz bir köpek gibi peşinden nefes nefese koşuyordur," diye alay etti. Sertleştım. "Affedersiniz?"

"Oh, lütfen, Nash her zaman senin külotuna girmek için yanıp tutuşmuştur."

Keşke Dan ne kadar yanıldığını bilseydi. "Nash ve ben *arkadaşız*. Bir ara sen de deneyebilirsin ama bu, başka bir insana karşı biraz nezaket göstermen gerektiği anlamına gelir."

Dan'in gözleri sertleşti. "Ağzından çıkana dikkat et, seni küçük-"

"Bu kadar yeter," diye tersledi Aspen, Dan'e ters ters bakarken tezgâha doğru ilerledi. "Çalışanlarla bir daha böyle konuşursan, bu müesseseye girmen yasaklanır."

Karanlık bakışları Aspen'e kaydı. "*Müşteri her zaman haklıdır* sözüne ne oldu?"

"Personele karşı sınırdaki kötü muamelede bulundukları zaman değil."

Dan'in çenesi titredi. "Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Kahven zaten berbat." Topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Ellerim titreyerek tezgâhtaki tutuşumu bıraktım.

Aspen bana endişeli bir bakış gönderdi. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım ama zoraki gülümsememin pek de ikna edici olmadığıнын farkındaydım. "O her zaman bir parça iş olmuştur."

Kafenin ön tarafındaki pencerelerden dışarı baktı. "Bana hiçbir zaman sıcak duygular hissettirmedi. Umarım geri gelmez."

"İlk günümde sana bir müşteri kaybettirdiğim için özür dilerim." Parmaklarım avuçlarımanın içinde kıvrıldı, tırnaklarım derimi ısırıldı. Bu pek de iyi bir ilk izlenim sayılmazdı.

Aspen bana el salladı. "Eğer onu bana kaybettirdiysen, bunun için sana teşekkür edeceğim. Zalimlikten daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur."

Aspen'in yeşil bakışlarında bir şey parladı. Sanki gölgeler kısa bir süre için orada titreşmiş gibiydi.

"Ben de hayranı değilim." Hayatım boyunca onunla çok fazla zaman geçirmiştım. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

"O zaman The Brew'da pisliklere yer yok derim."

Kıkırdadım. "Bunun arkasında durabilirim."

Cebimdeki telefonum çaldı ve hızlıca ekrana bakmak için çıkardım. Annemden haber gelmediği için babamın şartlı tahliye duruşmasının ne zaman olduğunu öğrenmek için Mağdur Hakları Kurulu'nu aramıştım.

Özgürce nefes alması ve sığınağım olması gereken bu yere geri dönmesi fikrinden nefret ediyordum. Ama dışarı çıksa bile onun için Cedar Ridge'den vazgeçmezdim. Hartley'lerle aile yemeklerinden ve Nash'le geçireceğim zamandan vazgeçmezdim. Babam hakkında bildiğim bir şey varsa o da beladan uzun süre uzak kalamayacağıydı, bu yüzden şartlı tahliyesinin uzun süreceğinden şüpheliydim.

Ekranı taradım, kaslarım gerildi.

BİLİNMEYEN NUMARA

Beni engelleyebileceğini mi sanıyorsun?

Başka bir mesaj gelmeden önce tepki verecek zamanım bile olmadı.

BİLİNMEYEN NUMARA

Sana her yerden ulaşabileceğimi unutmamalısın.

"Maddie?"

Başımı kaldırdım.

Aspen'in yüzünü endişe kapladı. "Ne oldu? Gerçekten solgunlaştın."

Parmaklarım telefonumun yan tuşlarını karıştırarak onu kapatmaya çalıştı. "Sadece benim aptal eski sevgilim." Gülmeye çalıştım ama boğuk bir ses çıktı. "Buraya girmesine izin verilmezdi çünkü kesinlikle pisliğin teki."

Aspen'in çenesi gerildi. "Sence buraya gelir mi?"

Korku karnımda birikti. Tanrım, umarım öyle değildir. "Sanmıyorum. İşi onu neredeyse tüketiyor." Ama ayrılmamın imajına yapacağı etkiden nefret ederdi.

"Belki de her ihtimale karşı bana fotoğrafını göstermelisin. Böylece ben de göz kulak olabilirim. Kimsenin sana zorluk çıkarmasını istemiyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Aslında hepsini telefonumdan sildim. Tek bir tane bile yok."

Bu açıklama karşısında Aspen'in yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Katartik bir arınma. Bunu sevdim. Peki ya sosyal medya?"

Uygulamaya girip Adam'ın kullanıcı adını tuşlarken başparmağım hafifçe titredi. Karşıma çıkan ilk fotoğraf Atlanta coğrafi etiketli olunca rahat bir nefes aldım. Sanki hayır kurumu için bir bağış toplama etkinliğindeymiş gibi görünüyordu. Tablosundaki ikinci fotoğraf ikimizin eski bir fotoğrafıydı. Atlanta'ya taşındığım gün çekilmişti. Beni abartılı bir şekilde geriye yatırıyor ve ben de katıla katıla gülüyordum. Tüm o vaatler nasıl *bu* hale gelmişti?

Aspen kolumu sıktı. "Ona iyice baktım. Kapatabilirsin."

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Bana küçük bir gülümseme gönderdi. "Kıyafetlerini şenlik ateşinde yakmayı denedin mi? Bunun iyi bir yöntem olduğunu duymuştum."

"Senin de mi pislik bir eski sevgilin var?"

Aspen'in gözlerinde yine o gölgeler dolaştı. "Hayır, ama o tipleri bilirim."

Doğruyu söyleyip söylemediğini merak ederek omzumu onun omzuna yasladım. Eski sevgiliyle zor bir durumdan kurtulmanın ve aynı zamanda bakılması gereken bir çocuğa sahip olmanın ne kadar zor olabileceğini hayal bile edemiyordum. Son birkaç haftadır kendime verdiğim acıma partisi yüzünden kendimi biraz pısırik gibi hissediyordum. "Yaşadıkların için üzgünüm."

Kendisini tutsak eden anıdan silkinerek kurtuldu. "Teşekkürler." Bakışları bana kaydı. "Kimsenin sana kötü davranmasına asla tahammül etme."

zalimliğin ipucu. Bu her zaman kötü şeylerin olacağının işaretidir."

Yanımdaki kadını inceledim. O haklıydı. Ve buna bir daha katlanmaktansa hayatımın geri kalanında yalnız kalmayı tercih ederdim. Bunda özgürlük vardı. Uzun zamandır umutsuzca kendime ait bir ailem olsun istiyordum. Birine ait olmayı. Ama gerçek şu ki, buna zaten sahiptim. Hartley'lerde, Wren'de ve Nash'te. Ve artık evde olduğum için bunu daha da geliştirecektim. Televizyondaki ya da kütüphanede okuduğum resimli kitaplardaki aileler gibi görünmeyebilirdi. Ama bundan daha tatlıydı çünkü *gerçektir*.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Sanırım iyi arkadaş olacağız."
Aspen de bana sırtarak karşılık verdi. "Ben de öyle düşünüyorum."

Kapıdaki işareti *kapalıya* çevirirken sırtımı kamburlaştırdım. Aspen birkaç saat önce Cady'yi almak için çıkmıştı ve ben yere çöküp uyuma isteğimle savaşıyordum. Ayaklarım ağrıyor, sırtım ağrıyor ve kaburgalarım acı çekiyordu.

"Bu masaları ne kadar çabuk silerseniz, buradan o kadar çabuk çıkarsınız."

Artık kendi kendime konuşmaya da başlamıştım. Günü atlatmak için ne gerekiyorsa.

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve kendimi hazırlayarak açtım. Açıldığı anda milyonlarca ding sesi duyuldu. Midem bulandı. Altmış üç yeni mesaj.

Nash'in Adam'ın bir tepki vermek istediğine dair sözleri kafamda yankılandı. Parmaklarım titreyerek numarayı engelledim. Sonra düzenle düğmesine bastım ve hiçbirini okumadan tüm mesajları sildim.

Orada durmuş, telefonuma bakıyordum. Birdenbire beni rehin tuttuğunu fark ettiğim cihaz, Adam'ın işkence aletiydi.

O kazanamadı. Artık kazanamaz. Müzik uygulamamı açtım ve altmışlı yıllara ait bir soul istasyonu seçtim. *Kızım* küçük hoparlörden döküldü ve bir nefes verdim.

Eve döndüğümde bulduğum mutluluğu kimsenin ya da hiçbir şeyin çalmasına izin veremezdim. Adam'ın değil. Ne babamın hapisten çıkma ihtimali. Sarsak müşterilerin değil. Bir evim vardı. Harika iş arkadaşlarımın olduğu bir işim ve tadı inanılmaz olan bedava yemeklerim vardı. Arkamı kollayan arkadaşlarım. Kendime bir hayat kuruyordum ve bu harika bir hayat olacaktı.

The Temptations, Aretha Franklin ve James Brown'ın beni temizlemesine izin verdim. O kadar da uzun sürmedi. Müziği kapattım ve telefonumu çantama attım. Kayışını omzuma atarak kapıya yöneldim.

Öğleden sonra güneşi, genellikle havayı dolduran soğuğa karşı savaştı. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, eve döndüğümde uzun bir yürüyüş yapmayı tercih ederdim. Bunun yerine, küvette ıslanmayı ve belki de bir film izlemek için para harcamayı planladım. Belki Nash'i benimle birlikte zombili bir şeyler izlemeye zorlayabilirdim.

Köşeyi dönünce cipime doğru ilerledim. Her şeyi kavradığımda adımlarım duraksadı. Önümdeki görüntüde bir şeyler yanılttı. Ama ne olduğunu anlamam için yaklaşmam gerekti. Birisi dört lastiğimi de kesmişti.

OceanofPDF.com

NASH

"KÜÇÜK WILLIAMS," diye bağırdım Wren'in sevkiyat masasına doğru yürürken. "Bana böyle demeye devam etmek zorunda mısın? Bunu konuşmuştuk. Ben

özellikle küçük ve Büyük Williams yok."

"Üzgünüm, bir takma ad belirlendikten sonra geri alınamaz."

Gözlerini devirdi. "Neden burada beni rahatsız ediyorsun? Yapacak işin yok mu senin?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Bilmeniz gerekiyorsa, bir suçu araştırıyorum."

Wren kaşlarını kaldırdı. "Peki bu suç ne?"

"Birisi dinlenme odasındaki son çöreğimi çalmış." Bakışlarımı ona diktim, vereceği tepkinin tüm ipuçlarını yakalamaya çalışıyordum. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Wren'in gözleri yana kaydı ve çenem düştü. "O sendin!"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"O lanet kutunun üzerinde benim olduğunu söyleyen yazıyı görmedin mi?" Wren parmaklarını masaya vurdu. "HmMMM, görmedim mi?"

Ye, cezası ölüm mü? Ya da Nash's Donuts, Ye ve Kahvene Ex-Lax Koyayım? Ya da kişisel favorim, Bunlar Zehirli, Uyarıldınız mı?"

"Bir dahaki sefere, sırf siz hainlerden öç almak için onları zehirleyeceğim. Bugün o çöreklerden sadece dört tane aldım. *Dört* tane. Bu büyüyen bir çocuk için yeterli değil."

Wren'in kahkahası sonunda galip geldi ve patladı. "Her seferinde çöreklerinizi yemeye devam edeceğim çünkü tepkinizi izlemek çok eğlenceli."

Ona doğru yürüdüm. "Ben gidiyorum-"

Lawson beni gömleğimin arkasından yakaladı. "Sözünü bitirme. Sizi rapor etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Beni ihbar mı edeceksin? Peki ya aramızdaki hırsız? Suç duyurusunda bulunabilir miyim?"

Lawson başını salladı. "Yiyeceklerin korunmasını istiyorsanız, onları masanızdaki kilitli çekmecedeki tutmanız gerektiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalısınız."

Gözlerim kardeşime dikildi. "Holt ona kilit açmayı öğretti. Geçen hafta annemin bana yaptığı kurabiyeleri çaldı."

Wren bana bir ataç fırlattı. "Kerry'nin Holt ve bana yaptığı ve masamdan çaldığın kurabiyeleri mi diyorsun?"

"Annem biraz alabileceğimi söyledi," diye homurdandım.

"*Bir tane* alabileceğini söyledi. Ama sen hepsini aldın."

"Çocuklar..." Lawson başladı.

Merkezdeki telefon çaldı ve Wren'in yüzündeki mizah ifadesi anında kayboldu. "Cedar Ridge polisi, itfaiye ve sağlık ekibi. Acil durumunuz nedir?"

Bir süre dikkatle dinledi. "Selam Maddie. Ben Wren." Tüm vücudum buz kesti. Maddie. 911'i mi arıyorsun?

Lawson kolumu kavradı. "Sadece bekle. Acil olmayan hattı aradı. Gördün mü?"

Wren'in telefonunda yanan ışığı işaret etti. 911 çağrılarına cevap veren telefon değildi. Ama göğsümün etrafındaki mengenede bir gevşeme olmadı. Maddie neden beni aramamıştı?

Wren'in parmakları klavyesinin üzerinde uçtu. "Nash ve Law burada. Onlardan birinin gelip rapor vermesini sağlayacağım. Bunun için çok

üzgünüm.

oldu. Bahse girerim turist gençler yapmıştır. Bu hafta aldığım ilk vandalizm ihbarı olmayacak."

Bir an daha durakladı. "Tamam. Umarım günün bundan sonra daha iyi geçer."

Wren aramayı sonlandırdı ve sandalyesinde döndü. "Ne oldu?" Homurdandım.

Ses tonum karşısında Wren'in gözleri parladı. "Maddie iyi ama arabasının tüm lastikleri patlamış."

İçimden öfke ve korku karışımı bir his geçerken Lawson bir dizi küfür savurdu.

Şaşkınlık Wren'in yüz ifadesini aydınlattı. "Berbat bir durum ama sigortası var. İskeleyi spreyle boyayanların aynı çocuklar olduğuna eminim."

"Gitmem gerek," diye mırıldandım, kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Tanrım, umarım ellerinde çok fazla zamanı olan birkaç öfkeli gençten başka bir şey değildir. Ama aklımı en kötü korkular dolduruyordu. Adam'ın burada olması. İzliyordu.

Lawson, "Ben de geliyorum," diye seslendi.

Kardeşimi beklemedim. İstasyondan çıkıp öğleden sonra güneşine doğru ilerledim. Ruh halim günün güzelliğiyle uyuşmaya yaklaşmadı. Cedar Ridge'in pitoresk şehir merkezine bakan bir insan burada karanlık bir eylemin gerçekleşebileceğini asla düşünmezdi. Ama hepimiz olabileceğini biliyorduk. Küçük bir kasaba sizi bundan kurtaramazdı.

"Durur musun?" Lawson havladı.

"O yalnız," diye homurdandım. Korunmasız. Daha önce de böyle olmuştu ve yaralanmıştı. Neredeyse ölüyordu.

Lawson bana yetişmek için koşmaya başladı. "O iyi." "Bunu bilemezsin."

"Ben biliyorum. Az önce Wren ile telefonda konuşuyordu."

"Peki telefonu kapattığından beri kaç saniye geçti? Zarar görmesi için sadece bir saniye yeter." Sesim çatallaştı, duygularıma ihanet etti.

Lawson bana endişeli bir bakış attı ama itiraz etmedi. "Hadi ona gidelim o zaman."

İkimiz de koşturaya başladık. Kardeşlerimle ilgili olan şey buydu, birbirimize cehennemi yaşatabilirdik, hatta anlaşmazlığa düşebilirdik, ama işler kötüye gittiğinde, her zaman birbirimizin arkasını kollardık.

Artık karanlık olan kafeyi geçtik ve köşeyi döndük. Maddie orada durmuş, kollarını kendine sarmış, cipine bakıyordu. Çok küçük ve savunmasız görünüyordu. Sanki tüm dünya ona karşıymış gibi. Bunu yapan kişiyi diri diri yakmak istedim.

Bacaklarım aramızdaki boşluğu doldurdu ve onu kollarıma çektim. Yaralarına dikkat etmeye çalıştım ama tek istediğim ona olabildiğince sıkı sarılmak ve asla bırakmamaktı. "Neden beni aramadın?"

"Çalışıyordun." Kelimeler göğsümde boğuklaştı.

"Çalışıyor olmam umurumda değil. Eğer bir şey olursa, bilmek isterim."

Biraz oflayıp pufladı. "Seni aradım sayılır. İstasyonu aradım."

"Yeterince iyi değil, Mads."

Yan tarafımı çimdikledi ama parmaklarındaki hafif titremeyi fark etmedim. "Sana hiç zorba olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Hayatı boyunca sadece her gün," dedi Lawson yukarı çıkarken. "Ama genellikle bu kontrol sorunları yemekle birlikte ortaya çıkar."

Maddie'den bir kahkaha yükseldi ve bana baktı. "Ben senin hayatındaki çöreklerle eşit miyim?"

Ağzımın köşesi kalktı. "Hayır, sen Boston kremalı turtası statüsündesin, sonuna kadar."

Lawson alçak sesle ıslık çaldı. "Kahretsin, Maddie. Hiç bu kadar övgü duyduğumu sanmıyorum."

Başını salladı ve kendini tuttuğum yerden kurtardı. Bunu yaparken hafifçe irkilmesi gözümde n kaçmadı. "Canın acıyor mu?"

Maddie bana sert bir bakış attı. "Ben iyiyim. Sadece uzun bir gün geçirdim."

Tamamı boyunca ayakta kaldığı bir olay. Kaburgaları muhtemelen onu öldürüyordu.

Lawson, "İfadeni alacağım ve sonra seni eve götüreceğiz," dedi.

Maddie yan gözle cipine baktı ve dudağının kenarını dişledi. "Arabamı çektirmem gerekecek." Kaşları çatıldı. "Yeni lastik almak ihtiyacım olan son şeydi."

Lawson'ın bakışları kalktı. "Sigortanız bunu karşılayacaktır." "Ama bu ne kadar sürer?"

"Raporu bugün halledeceğiz," dedim. "Fotoğrafları çekin ve sigorta şirketinize gönderin. Hızlı hareket etmeleri konusunda onlarla konuşacağım."

Maddie bana döndü. "Konuşabilir miyiz?"

"Kiminle konuşursa tehdit edeceğini söylüyor," diye ekledi Lawson yardımsever bir şekilde. "Beni otobüsün altına atmanın yolu," diye mırıldandım.

Lawson'ın dudakları seğirdi. "Hey, gerçek bu." Dikkati Maddie'ye kaymıştı. "İşten kaçta çıktın?"

"Sanırım saat dört-on beş civarında kapattım."

Lawson telefonuna birkaç şey yazdı.

"Aracınıza geldiğinizde etrafta kimseyi gördünüz mü?" diye sordum.

Maddie başını salladı. "Fark ettiğimden değil. Lastiklerin kesildiğini fark ettiğimde etrafıma bakındım ve sıra dışı bir şey görmedim."

Lawson bulunduğumuz küçük yan sokağı inceledi. "Buradaki dükkânların hiçbirinde kamera olduğunu sanmıyorum ama kontrol edeceğim."

Sadece bir hediyelik eşya dükkânı ve bir kırtasiye vardı ve onlar da caddenin diğer tarafındaydı.

Lawson yazmaya devam etti. "Bugün olağandışı bir şey oldu mu?"

Maddie yerinde kıpırdandı, bakışları yana kaydı.

"Ne oldu?" Homurdandım.

Belirsizlik bir bakışa dönüştü. "Bana hırlama, Nash Hartley."

"Uh-oh, sana tam adını verdi. Adımına dikkat et," diye mırıldandı Lawson. Nefesimi dengede tutmaya çalıştım. "Mads, bugün belli ki bir şey oldu. Lütfen bize ne olduğunu söyle."

"Bu daha iyi."

Eğer bu kadar endişeli olmasaydım, sırtırdım. Kimse bana Maddie gibi haddimi bildiremezdi. Ama şu anda gülümseyemeyecek kadar endişeliydim.

Maddie çantasının kayışını parmağının etrafında döndürdü. "Birkaç şey vardı. Dan McConnell kafeye geldi."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "O pislik ne yaptı?"

"Korkunç bir şey değildi ama kabaydı. Senin hakkında bazı şeyler söyledi. Aspen ona daha iyi davranmaya başlamazsa onu kovacağını söyledi."

"Aspen kim?" Ben sordum.

"Kafenin müdürü. Kızıl saçlı. Gerçekten güzel."

Başımı salladım. Kadın daha önce de sipariş almak için geldiğimde bana hizmet etmişti ama şimdi gelip kız arkadaşımın arkasını kolladığı için ona iyi bir bahşış vermem gerekiyordu.

"Kaba derken neyi kastediyorsun?" Lawson dürttü.

Maddie omuz silkti. "Sadece Nash ve benim hakkımda bazı kaba şeyler söyledi. Beni tehdit ettiği falan yok."

Lawson başıyla onayladı. "Dan ile bir konuşma yapacağım." "Bunun için ben de geleceğim," diye homurdandım.

Lawson bana döndü. "İhtiyacımız olan son şey senin bu konuşmaya dahil olman. Muhtemelen onu yere serersin ve ben de *seni* tutuklamak zorunda kalırım."

"Onu yere sermeyeceğim." En azından üniformalı olduğumda.

"Olmaz, Nash." Lawson Maddie'ye baktı. "Başka bir şey mi oldu demiştin?"

Bakışları kaldırıma kayarak tekrar yer değiştirdi. "Bugün değildi ama dün anneme rastladım. Babama şartlı tahliye duruşması verdiklerini söyledi. Eğer dışarı çıkacağını düşünüyorsa ve benim şehre döndüğümü biliyorsa,

arkadaşlarından birine bana bu güzel mesajı göndertmiş olabilir."

Kanım dondu. "Ne dedin sen?"

Lawson kolumu kavradı ve sertçe sıktı. "Bir kademe geri al."

Ama kulaklarımdaki kan uğultusundan onu zar zor duyabiliyordum.

Maddie zorlukla yutkundu, bakışları benimkilere kaydı. "Kimse bana söylemedi. Duruşmanın ne zaman olduğunu öğrenmek için Mağdur Hakları'nı aradım ama sanırım dün ya da bugündü."

"Neden?" Lawson sordu.

Maddie'nin dudakları büzüldü. "Annem bu olay için saçını yaptıırıyordu."

Ağzımdan bir sürü küfür döküldü. O kadın müsveddesi, kızına dehşet saçan adamı destekliyordu. Aynısını ona da yaptığından emindim.

Acı Maddie'nin yüzüne kazınmıştı, o kadar derin ve hamdı ki asla iyileşemeyeceğiniz türden olduğunu biliyordum. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu kendime doğru çektim, öfkemi bastırmak için elimden geleni yaptım. Şu anda buna ihtiyacı yoktu.

"Çok üzgünüm, Mads."

Kucağıma daha da gömüldü. "Ona erken çıkma şansı vereceklerini düşünmemiştim. Cezasının tamamını çekmek zorunda kalacağından emindim. Şartlı tahliyeyi değerlendirdiklerinde her zaman bir mağdur etki beyanı yazarım. Sadece düşündüm ki..."

Sözleri kesildi. Sistemin onu korumak için çalışacağını düşünmüştü ama sayılamayacak kadar çok kez başarısız olmuştu.

"Sana yaklaşmayacak." Her kelime bir söz ve bir yemindi.

"Arayıp neler olduğunu öğreneceğim," dedi Lawson. Bakışları kollarımdaki Maddie'nin üzerinde gezindi, çenesi gergindi. Bundan en az benim kadar nefret ettiğini biliyordum. Mads'i her zaman küçük bir kız kardeş olarak görmüştü ve onun yaşadıkları onu öldürüyordu. "Ayrıca bir şeyi daha göz önünde bulundurmalıyız."

Maddie soru sorarcasına ona baktı.

"Eski sevgilinin hala Atlanta'da olduğuna emin misin?"

Maddie kollarımda kaskatı kesildi, bakışları yavaşça bana döndü. "Ona söyledin mi?"

"Mads-"

Sarsılarak elimden kurtuldu. "Bu özeldi, Nash."

"Biliyorum, ama-"

"Ama hiçbir şey. Bunu sana sır olarak söyledim. Başka kimsenin bilmesini istemediğimi söyledim."

Lawson yardım etmeye çalışarak, "Bize söylemek istemedi," diye araya girdi. "*Bize* mi?" Maddie bön bön baktı.

Lawson yüzünü buruşturdu. "Roan, Holt ve ben yemekte yaralandığınızı anladık. Bir şeyler olduğunu anladık ve Nash'in peşine düştük."

Elleri iki yanında yumruk oldu. "Tanıdığım en meraklı aptallar olsalar bile bunu paylaşmaya hakkın yoktu."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Paylaştığım için benden memnun olmayacağını biliyordum ama bu kadar aşırı bir tepki beklemiyordum.

Maddie kesik kesik bir nefes verdi. "Artık bitti." Tekrar Lawson'a döndü. "Az önce sosyal medyada onu bu sabah Atlanta'da bir etkinlikte gösteren bir gönderi gördüm. Ve lastik kesmek pek onun tarzı değil."

Lawson yavaşça başını salladı, tek kelime daha etmedi.

"Bu kadar mı?" Maddie sordu. Sesi keskin değildi, hatta sinirli bile değildi. Düzdü. Boştu. Sanki içindeki tüm hayat tükenmişti.

"Sanırım şimdilik iyiyiz. Bunu sizin için polis kamyonuna çektireceğim."

"Teşekkürler. Minnettarım." Sesinde hâlâ duygu yoktu. Onunla ilgili her şey boş bir maskeden ibaretti. Bundan nefret ediyordum.

"Seni eve bırakayım," diye teklif ettim.

Maddie itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra başını hafifçe salladı.

"Elbette. Teşekkürler."

Beni beklemeden istasyona doğru gitmeye başladı.

Lawson bana endişeli bir bakış gönderdi. "Özür dilerim. Seni otobüsün altına atmak istememiştim."

"Bu senin suçun değil." Benim hatamdı. Maddie'yi yine hayal kırıklığına uğrattım.

OceanofPDF.com

MADDIE

Nash kulübeme doğru ilerlerken dümdüz ileriye baktım. Dağ yollarında kıvrılırken kendimi o sarı çizgiye odaklanmaya ve başka hiçbir şeye odaklanmamaya zorladım. Bu bir çeşit meditasyon gibiydi. Eğer sadece buna odaklanabilirsem, belki o zaman diğer her şey yok olacaktı.

Nash flaşörünü yaktı ve çakıllı yoluma girdi. Sarı çizgi kayboldu ve her şey su gibi geri geldi. Öfke içimde zonkluyor, beni içten dışa doğru ısıtıyordu.

Ama ne kadar kızgın olsam da, bunun gerçekten Nash'e olmadığını biliyordum. Kendime idi. Ama bunun tam olarak inmesine izin verirsem, darbeden kurtulabileceğimden emin değildim.

Nash arabayı durdurdu ve o bir şey söyleyemeden ben cipten indim. Aceleyle kapıya yöneldim, anahtarlarım çoktan elimdeydi. Kilide sokabilmek için birkaç deneme yapmam gerekti ama sonunda başardım.

Nash'in benim bu zavallı tavrımdan bıkip evine döneceğini umuyordum ama... öyle olmadı. Kapıyı açtığım anda hemen arkamdaydı. Tartışacak gücüm yoktu.

"Ben banyo yapacağım." Tepkisini kontrol etme zahmetine girmedim. Çantamı tezgâhın üzerine bıraktım ve banyoya yöneldim.

İçeride kaybolurken kapıyı arkamdan kapattım ve kapının arkasına yaslanıp derin nefes aldım. Ellerim hâlâ titriyordu. Kabus gibi bir karışım

anılar ve utanç içimde dönüp duruyordu. Onlarla savaşmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama yine de tahribat yarattılar.

Pençe ayaklı küvet ve duş kombinasyonuna geçerek perdeyi geri çektim ve suyu başlattım. Haşlama derecesine geldiğinde fişi gidere yerleştirdim. Köpük banyom yoktu ama vücut losyonum şimdilik işimi görürdü. Suyun içine biraz dökerek köpürmesini izledim.

Ayakkabılarımı ve iş kıyafetlerimi çıkardım ve onları yerde bir yığın halinde bıraktım. Küvete girdim ve banyoya gömülürken iç çektim. Birkaç dakika içinde derin küvet doldu ve suyu kapattım. Arkama yaslanıp gözlerimi kapattım.

O lanet anılar duvarlarımı yıkmaya çalıştı ama ben onları içeri almadım. Kafamda ya da hayatımda yer edinemediler. Babam bunca yıl sonra ortaya çıkarak beni yeniden terörize edemezdi. Ve Adam da artık beni rehin tutamazdı.

Bunun yerine, en sevdiğim oyunu oynadım. Hayalimdeki evi zihnimde tasarlamaya başladım. Bu kez başladığım yer mevcut kulübemdi. Yapının harika kemikleri vardı ve eğer birinin ona ayıracak zamanı ve enerjisi varsa inanılmaz bir ev olabilirdi.

Seri katil bodrum katını oyun odası ve kişisel sinema salonu kombinasyonuna dönüştürürdüm. Sıcak ve rahat olması için tüm alanı halıyla kaplardım. Sonra sinema salonuna kocaman, aşırı doldurulmuş sandalyeler ve sedirli loveseatlar koyardım. Dışarıda olmanın berbat olduğu kış ayları için mükemmel olurdu.

Sonra yaşam alanına geçtim. Mutfaktaki tezgahı yeniler, belki bir kiler eklerdim. Şömineyi rustik ve modern karışımı bir şeyle yenilerdim. Belki biraz parlıtlı taş. Ve içinde kaybolabileceğiniz büyük bir koltuk. Bu şarttı.

Kapı hafifçe vuruldu. "İçeride iyi misin?"

"Hayalimdeki evi tasarlıyorum," dedim gözlerimi kapalı tutarak.

Kapı gıcırdayarak birkaç santim açıldı.

Sarsıldım, duş perdesini tuttum ve kendime doğru çektim. "Nash! Küvetteyim."

"Hayalinizdeki evi tasarladığınızı söylediğinizi sanıyordum." "İkisini de aynı anda yapabilirim."

Bir an sessiz kaldı. "İçeri girebilir miyim?"

Sesinde öyle bir keder vardı ki anında pes ettim. "Peki."

Perdeyi sadece başım görünecek şekilde çektim ama baloncuklar yine de vücudumun büyük kısmını gizledi.

Nash kapıyı iterek açtı ve içeri adım attı. Bakışları bana kaydı ve zorlukla yutkundu. "Hey."

"Hey," dedim usulca.

Yavaşça bana doğru yürüdü ve sonra küvetin yanındaki duvardan aşağı kayarak karo zemine oturdu. "Gerçekten çok üzgünüm. Hiçbir şey söylememeliydim. Law beni zorladığında, bu kadar çok öğrenmek istiyorsa seninle konuşmasını söylemeliydim."

Elime biraz köpük aldım ve köpüklerin parmaklarımın arasından akıp gitmesine izin verdim. "Bir şeyler olduğunu bildikleri halde böyle bir şeyi kardeşlerinden saklamayı beklememeliydim. Ben sadece..." Parmaklarım sıkılaştı, baloncuklar havaya uçtu. "İnsanların bana nasıl baktığını biliyorum. Kırıkılmışım gibi. Acınası. Bana bir daha asla öyle bakmalarını istemiyorum."

Nash'in yanağındaki bir kas kıpırdadı. "Kardeşlerim bu yüzden sana asla farklı gözle bakmazlar. Olanlar Adam'ın suçu, senin değil."

"Ama artık Law bildiğine göre, bunu polis raporuna araştırılması gereken bir şey olarak yazması gerekecek. Sizce bunun kasabada duyulması ne kadar sürer?"

Nash neredeyse hırlamaya benzeyen bir ses çıkardı. "İstasyondaki herhangi biri koca ağzını açarsa, pişman olacak."

"Çünkü bu daha önce çok işe yaradı." Dönüp ona baktım. "Uzaklaştırma aldın ve yine de bitmedi."

On iki yaşına geldiğimizde ve babamın saldırısından sonra nihayet okula döndüğümde, Nash koruma ve koruyucu rolünü üstlendi. Çoğu çocuk sadece bakıyor ve arkamdan fısıldıyordu, ama bazıları acımasızdı, bana çöp ve diğer korkunç isimler takıyorlardı. Bir çocuk, babamın beni neredeyse öldüreceğini duyduğunu ve işi bitirmemiş olmasının çok kötü olduğunu söyleyerek benimle alay etti.

Nash ona öyle sert bir yumruk atmıştı ki çenesi çatlamıştı. Sonuç olarak, okul ikisine de iki hafta uzaklaştırma cezası vermişti. Kerry ve Nathan'ın benden nefret edeceğinden emindim. Ama Nathan Nash'e doğru olanı yaptığını söylemişti, her ne kadar bazen bunun bir bedeli olsa da.

Alaylar ve sataşmalar durmamıştı ama insanlar Nash'in önünde bir şeyler söylemeyi bırakmışlardı.

Bana baktı ve o yeşil bakışlarda çok fazla duygu gördüm. "Özür dilerim. Bir kısmı bencilceydi. Kendimi kaybediyordum." Bir elini sarı saçlarında gezdirdi, saçları gelişigüzel dağılmıştı. "Sana bir şey olmasına izin veremem."

Bu sözlerde öyle bir inanç vardı ki, her biri kalbimin göğsümde biraz daha sert çarpmasına neden oldu. "Benimle dünya arasında duramazsın."

Nash uzandı, eli yanağımı kavradı. Başparmağı ileri geri hareket ediyor, üzerindeki nasırlar tenimde hoş bir ürperti yaratıyordu. "Lanet olsun ki deneyebilirim." Alnını benimkine bastırdı. "Bu dünyada hiç kimse benim için senden daha önemli değil."

Zihnim bunun ne anlama gelebileceğine dair milyonlarca olasılığı gözden geçirirken göğsümdeki gümbürtü hızlandı.

Nash bir parça geri çekildi, bakışları dudaklarıma kaydı.

Bir kuş delici bir çığlık attı ve Nash geri çekildi, eli yüzümden düştü. Aceleyle ayağa kalktı. "Gidip akşam yemeği için bir şeyler alacağım. Birazdan dönerim."

Ağzımı açtığımda çoktan gitmişti. Sanki beni öpme fikri o kadar travmatikti ki kaçmaktan başka çaresi yoktu.

OceanofPDF.com

NASH

Ne düşünüyordum ki? Maddie banyodayken onunla konuşmayı mı? O ipeksi tene dokunmak, o köpüklerin altında çok daha fazlası olduğunu bilmek? Tam bir aptaldım.

Anahtarımı kontağa soktum ve cipimi çalıştırdım. Çakıllı yoldan o kadar hızlı iniyordum ki sanki cehennem köpekleri peşimdeydi. Ellerimi kendime saklayamadığım için geri dönüp onlarca yıllık dostluğu mahvetmeyeceğime güvenebilmem için biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

Direksiyonumdaki bir düğmeye bastım. "Caden'ı ara."

Şu anda mantığın sesi olabilecek biri varsa, o da oydu. Neredeyse Maddie ve benim kadar uzun süredir arkadaşlık. İkimizin de ailesi enerjimizi boşaltmamız için bize bir çıkış yolu bulmaya çalışırken, küçükler futbolunda tanışmıştık. Bu işe yaramamıştı ama New York'ta babasının otelini işletmek için kırımını terk etmiş olsa da hayat boyu arkadaş olmuştuk.

Dördüncü çalışta cevap verdi, sesi nefes nefese geliyordu. "Selam dostum." "Eğer seksin ortasında cevap verdiysen, gerçekten travma geçireceğim."

Caden kıkırdadı. "Bu sadece arkadaşlığımıza olan bağlılığımın ne kadar derin olduğunu gösterir."

"Böyle bir sadakate ihtiyacım yok."

"Aslında arabamdan bir sürü eşya indiriyordum. Kasabaya yeni geldim."

Birkaç kez göz kırptım. "Cedar Ridge'de misin?"

"Evet. Yaşlı adam boğma zincirini salladığında koşarak gelmelisin."

Yüzümü buruşturdum. Caden'ın babası tam bir baş belasıydı. Ama kız kardeşini on yaşındayken kaybettikten sonra aile onun için her şey demekti. Bu bağları koparmayacaktı, koparması gerekse bile.

"Bir ziyaretçi için vaktin var mı?" Ben sordum.

Sesimden bir şeyler duymuş olmalı ki "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Anlayacağını bildiğim tek bir kelimeyle cevap verdim. "Maddie."

"Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor. Yukarı gel. Şu anda kaos içinde yaşadığımı bilin."

Caden'ın kaos anlayışı benim mükemmel düzen anlayışımdı.

"Pislik içinde yaşadığın için seni yargılamamaya çalışacağım. Yerinde olmayan bir yastık var mı? Geri dönüştürmediğin bir pizza kutusu?"

"Siktir git," diye kırptı Caden.

Kıkırdadım ama sesim pek doğru çıkmadı. "Birazdan orada olurum."

Dikiz aynama baktım ve sonra bir U dönüşü yaptım. Yol daha önce milyonlarca kez geçtiğim bir yoldu. Caden'ın ailesi dağların arasında yer alan devasa tatil köylerinde yaşıyordu. Zengin seçkinlerin *kaçmak* için gittikleri yerlerden biriydi. Kışın çoğu misafirin helikopterle gelmesi gerekiyordu çünkü Cedar Ridge'e ulaşmak için dağ geçitlerine kar yağabiliyordu. Ama bu durum bazı insanlar için cazibeyi daha da arttırıyordu.

Bir nöbetçi kapısına yanaşıp camımı indirdim. Karakolun başındaki adam bana şüpheyle baktı. "Bir sorun mu var memur bey?"

"Hayır. Caden Shaw'ı görmeye geldim." Adam doğruldu. "İsim ve kimlik."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Polis cipimdeydim. Sırf tatil köyüne girmek için polis arabası çaldığımı mı düşünüyordu? "Nash Hartley." Ona ehliyetimi uzattım.

Dikkatle inceledi. "Pekâlâ. Bay Shaw'ın evine giden bir haritaya ihtiyacınız var mı?"

"Ben hallederim."

Başıyla onayladı, kimliğimi geri verdi ve kapıyı açtı.

Ayağımı frenden çektim ve devasa ferforje demir kapılardan geçtim. The Peaks tatil köyü, hayal edilebilecek en rustik yerlerden birinde kurulmuş, dünya dışı bir lükstü; aralarında mahremiyet sağlayacak kadar boşluk bulunan, dağın yamacına yerleştirilmiş havuzlu ve jakuzili özel kulübeler, birkaç restoranı, spa'sı, sinema salonu ve bowling salonu olan devasa bir pansiyon. Bir gece kulübü bile vardı.

Bay ve Bayan Shaw'ın, Caden'ın kardeşi Gabe gibi, olayların merkezinden çok uzakta olmayan kendi evleri vardı. Ama Caden biraz daha mahremiyeti tercih etmişti. Cipim tatil köyü yolunun etrafında kıvrıldı. Golf sahasını, spor salonunu ve ahırları geçerek dağın yamacında daha da yükseğe tırmandım.

Sonunda dar bir yol gördüm. Yoldan saptım ve Caden'ın evine ilk kez baktım. Üniversiteden mezun olduktan kısa bir süre sonra, ailesinden biraz uzaklaşmak için çaresizce inşaata başlamıştı. Ev tam bir afetti.

Koyu renkli ahşap ve camın bir karışımı olan bu ev, bir şekilde hem rustik hem de modern olmayı başarmıştı. Evin ön tarafındaki pencereler içeriği göremeyeceğiniz bir şeyle kaplanmıştı ama evin arka tarafındakilerin su gibi berrak olduğunu biliyordum.

Caden'ın G-Wagon'unun arkasında durup SUV'umu kapattım. Ben indiğimde Caden ön kapıyı açıyordu.

"Seni görmek güzel, dostum." Beni sırtımı sıvazlayan bir kucaklamanın içine çekti.

"Sen de öyle. Çok uzun zaman oldu." Caden'ı en son Noel'de bira içmek için görmüştüm.

"Artık benden bıkacaksın."

Bunun üzerine kaşlarımı

kaldırdım.

Caden bana el salladı. "İçeride konuşabiliriz."

İçeri girdiğimde ağzım açık kaldı. Kutular her yere yığılmıştı. "Geri mi taşındınız?"

Omuz silktili. "Hâlâ New York'ta bir evim var ama en az bir yıl burada olacağım."

"Ve sen bunun bir mesaj gerektirmediğini mi düşündün?" En iyi arkadaşlarımla haber bile vermeden devasa hamleler yapmasının sebebi neydi?

Caden yüzünü buruşturdu. "Çok son dakika oldu. Bugün arayacaklarım listesinde sen de vardın."

"Evet, evet."

Caden sırtımı sıvazladı. "Surat asma. Mutfakta Bayan Pat'in meşhur sosundan biraz var."

Buna sevindim. Caden'ın çocukluk aşçısı dünyanın en iyi aşçısıydı. "Yedi katmanlı mı?"

"Bunu biliyorsun. Aç kalmayayım diye buzdolabımı doldurmayı kendine görev edindi."

"Affedildin."

Caden kıkırdadı ve büyük bir güveç kabı ile bir torba tortilla cipsi çıkarıp büyük adanın üzerine koydu. "Bira ister misin?"

"Yapmasam iyi olur." Dağdan aşağı inmek zorundaydım ve daha sonra Maddie'ye döndüğümde aklımın başımda olması gerekiyordu.

Caden iki kola aldı ve birini bana uzattı. "Beni neden panik içinde aradığını söyleyecek misin?"

"Maddie geri taşındı."

Kaşları kalktı. "Bunun iyi bir şey olacağını düşünürdüm."

Adadaki taburelerden birine kayarken yüzümü buruşturdum. "Onu neredeyse öpüyordum."

Caden kısık bir ıslık çaldı. "Zamanı gelmişti."

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve bir çip almaya uzandım. "Bu olamaz ve biliyorsun ki o."

Omuz silkti. "Nişanlısından kurtulduktan sonra neden bir sorun olduğunu anlamıyorum."

Dişlerimi birbirine geçirirken çenem çatırdadı. "O artık yok." Caden içini çekti ve yanındaki tabureye oturdu. "Onunla neden sadece çıkmadığını asla anlayamayacağım. İkinizin de birbirinize deli olduğunuz ilk günden beri belliydi. Ve o da gözleri zorlayan biri değil."

Ona doğru homurdandım.

Caden bir kahkaha patlattı. "Bu. İşte bu. Onun çıktığı her erkekten nefret ettin."

Bunun üzerine sertleştim. Anlaşılan onlara karşı yeterince sert davranmamıştım. Maddie bana ciddileştiklerini söylediği anda Adam'ın geçmişini araştırmalıydım.

Kahkaha Caden'ın dilinde söndü. "Ne?"

Başımı iki yana salladım. Bugün olanlardan sonra Maddie'nin güvenine tekrar ihanet etmek isteyeceğim son şeydi. Tortilla cipsimi sosun içine soktum. "Eski sevgilisi iyi bir adam değil diyelim."

Caden'ın gözleri kısıldı. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

Cipsi ısırdım, kelimelerimi dikkatle seçerken çiğnedim. "Paylaşamam. Paylaşmak istiyorum ama..."

"Burası senin yerin değil."
"Aynen öyle."

Caden kutusunun üzerindeki etiketle oynadı. "Bir konuda kaynağa ihtiyacınız olursa, söylemeniz yeterli."

"Teşekkürler. Holt benim için bir şeyler araştırarak."

"Güzel. Bu tür şeyler için en iyi bağlantılara sahip kişi o."

Bunun doğru olmasını umuyordum çünkü Maddie'nin güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Caden birkaç uzun an boyunca beni inceledi. "Onu seviyorsun." Bu bir soru değildi, ama bir tür yanıt için yalvarıyordu.

Zaman kazanmak için sodamdan uzun bir yudum aldım. "Onu hep sevdim. Bunu biliyorsun."

Caden alay etti. "Arkadaşlık aşkından bahsetmiyorum. Her şeyi tüketen, ruhu parçalayan aşktan bahsediyorum."

Ona baktım. "Ruh ezici aşkı böyle mi tanımlıyorsun?"

Omuz silkti. "Uygun bir tanım."

Caden için kesinlikle öyleydi. Küçük kız kardeşi Clara öldükten sonra kimsenin ona yaklaşmasına izin vereceğini sanmıyordum. Böylesine etkilenebilir bir yaşta birini kaybetmek, bir insanı işaretler. Bir de üstüne onların yok oluşunu izlemek? İnsanı sonsuza dek değiştirir.

"Arkadaş kalmamız en iyisi."

Caden'ın bakışları üzerimde yoğunlaştı. "Neden? Anlamadığım şey hep bu olmuştur."

"Her şeyi berbat edecek bir şey yapacağım. Bu adımı atarak onu tamamen kaybetme riskini göze alamam. Maddie'ye her zaman onun yanında olacağıma söz verdim ve bunu yapabileceğimi bu şekilde biliyorum."

Caden taburesinde arkasına yaslandı.

"Tamam." "Tamam mı?"

Omuz silkti. "İlişkiler yürüdüğünden daha sık felaketle sonuçlanıyor, bu yüzden anlıyorum."

Caden beni zorlamadığı için rahatlamadım. Doğru seçimi yaptığımı düşündüğü için de rahatlamadım. Çünkü gerçek şuydu ki, Maddie'yi bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum. Ama en çok onun güvende ve bütün olmasını istiyordum.

OceanofPDF.com

MADDIE

En yumuşak eşofmanlarımı çektim. Sıcaklığa ve rahatlığa ihtiyacım vardı çünkü Nash'in ortadan kaybolması beni çok üşütmüştü. İnsanın ısınabileceğinden emin olmadığım türden bir soğukluk.

Battaniyeyi üzerime çekerek, sanki bu beni bir şekilde koruyabilirmiş gibi altına girdim. Tüyden başka bir şey değildi ama sahip olduğum tek şeydi.

Göğsümdeki derin sızı bana en başta Cedar Ridge'den neden kaçtığımı hatırlattı. Çünkü Nash'le aramızdaki ilişkinin değişeceğini tekrar tekrar umut etmek beni her seferinde yıkıma uğratiyordu. İnsanlar umudun ne kadar tehlikeli bir duygu olabileceğinin farkında değillerdi. Ne kadar acımasız.

Ayaklarımın dibinde her parçalanışında kalbimden bir parçayı da beraberinde götürüyordu. Sonunda hepsini kaybedeceğimden ve isteyebilecek birine verecek tek bir parçam bile kalmayacağından korkmaya başlamıştım. Umut hepsini yok ederdi.

Nash'in suçu değildi. Bana hiçbir şey için söz vermemişti. Beni hiç özlediğim şekilde öpmemişti. Beni bir arkadaştan başka bir şey olarak istediğini söylememişti. Ama bazen onu bana bakarken, bakışları dudaklarımda ya da kalçalarımın kıvrımlarında gezinirken yakalıyordum ve o lanet olası umut yeniden alevleniyordu.

Ama her zaman kesildi. Nash geri çekilir ya da biriyle buluşurdu. Ya da şehirdeki bir kadının Nash'i nasıl elde ettiğini anlattığını duyardım.

onun yatağında. Her seferinde içimden biraz daha ölüyordum. Lise boyunca, yerel üniversitemize gidip gelirken ve sonraki yıllarda da böyle oldu. Ama her küçük hayal kırıklığı yarasının bedelini ödedim.

Onu kapatmak ve ne olursa olsun her zaman yanımda olan en iyi arkadaşım hakkında böyle hissetmekten vazgeçmek için her şeyimi verirdim. Ama denediğim hiçbir şey işe yaramadı. Ve son çabam neredeyse ölmeme neden oluyordu.

Komodinin üzerindeki telefonum çaldı ve hain kalbim Nash olduğunu umarak ona uzandım.

BİLİNMEYEN NUMARA

Benden önce bir hiçtin. Çöp. Seni cehennemden kurtardım ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun?

Telefona bakarken tüylerim diken diken oldu.

BİLİNMEYEN NUMARA

Hiçbir erkeğin sana dokunmasına izin vermesen iyi edersin. Ben bilirim. Ve fahişelerin cezasını biliyorsun.

Anılar zihnimin duvarlarını döverken gözlerimde yaşlar birikti.
Koltuğumda arkama yaslandım ve mesajı tararken içimden bir kahkaha yükseldi.

NASH

Gelen fotoğraf. Charlie, Drew'in sanat malzemelerini aldıktan sonra.

Fotoğrafta Lawson'ın üç yaşındaki oğlu tepeden tırnağa her renk boyayla kaplıydı.

NASH

Yıllarca halıdaki boyayı temizleyeceğiz.

"Bu kadar komik olan ne?" Adam kanepeden sordu.
Sesi aldatıcı bir sakinlikteydi; avuçlarımda anında nemlenmesine ve midemin bulanmasına neden olan türden bir sakinlik. Sertçe yutkundum.
"Bir resim

bir arkadaşımın oğlu. Biraz boyaya bulaşmıştı ve oldukça tatlıydı."

Nash'in adını ağzıma almamak için elimden geleni yaptım. Anladım. Gerçekten anladım. Erkek arkadaşımın potansiyel olarak benden daha yakın olduğu bir kadın arkadaşı olmasından heyecan duyacağımdan emin değildim. Nash ile telefon görüşmeleri arasındaki süreyi uzatmak için elimden geleni yaptım ve her zaman Adam etrafta yokken görüştüm.

"Hangi arkadaş?" Soru sanki gerçekten merak ediyormuş gibi rahattı.

"Lawson."

Adam'ın parmakları telefonunun etrafında sıkıştı.

Geçen yıl boyunca, her küçük hareketi kaydetme ve ilişkimdeki ani sıcaklık değişimine hazırlanma konusunda iyi olmuştum.

"Sana kim mesaj attı?"

"Nash." Cevap vermekte tereddüt etmedim. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

Adam'ın gözlerinin etrafında küçük gergin çizgiler oluştu. "Peki Nash ne yapıyor söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Sadece Charlie'nin fotoğrafını göndermek istedim."

Adam sonunda telefonundan başını kaldırdı ve soğuk gri bakışları benimkilerle çarpıştı. "Başka bir adamla arkadaşlığını sürdürmeye bu kadar kararlı olman sence senin hakkında ne söylüyor?"

Sırtımdan boncuk boncuk terler aktı. "Beş yaşımdan beri hayatımda. Aramızda romantik bir geçmiş yok."

"Ama keşke olsaydı diyorsun."

Bir yılı aşkın süredir birlikte olduğum erkek arkadaşıma baktım. "Ben seninleyim. Senden başka kimseyi istemiyorum."

Adam alay etti. "Beni aptal gibi gösteriyorsun. Carl'la konuşuyordum ve seni neden terk etmediğimi anlamadığını söyledi. Belli ki bana ve ilişkimize hiç saygın yok."

Kalbim küt küt atmaya başladı, içimi mide bulandırıcı bir korku kapladı. "Bu doğru değil. Seninle birlikte olmak için ülkenin öbür ucuna taşındım. İşimi bıraktım. Seninle seyahat ediyorum."

Ne zaman ihtiyacın olursa."

Gözleri sertleşti. "Bunları yapmak istediğini sanıyordum."

"Ben yaptım. İstiyorum. Ama bu ilişkinin yürümesini ne kadar istediğimin kanıtı olmalılar."

Adam sandalyesinde arkasına yaslandı. "Eğer bu doğruysa, neden telefonunu bir kenara bırakıp gelip benimle biraz vakit geçirmiyorsun?" Kanepede yanındaki yastığı okşadı.

Nash'ten gelen mesajlara baktım. Cevap vermeden onları okuduğumu görebilecekti. Bu fikirden nefret ediyordum ama suçluluk duygusunu bir kenara itip Adam'ın yanına gittim.

Beni yanına çekti, elimden telefonu aldı ve yan masaya koydu. Kollarını bana o kadar sıkı sardı ki nefes almakta zorlandım. "Özür dilerim Madison. Seni çok seviyorum ve bunun yürümesini istiyorum. Sen istemiyor musun?"

"Evet." Boğazım o kadar sıkılmıştı ki kelimeyi çıkarmakta zorlandım. "Güzel."

Ama iyi olduğundan o kadar emin değildim. İyi olduğu anlar vardı. Kendimi güvende hissettiğim ve önemsendiğimi düşündüğüm anlar... Ama nişan yüzüğüme bakarken giderek daha fazla kapana kısılmış gibi hissettiğimi fark ettim.

Açılan bir kapının sesi beni anılarımdan uzaklaştırdı. Etrafımı saran battaniyeden parmaklarımı kurtarmak için elimden geleni yaptım. Bu anı o kadar da kötü bir anı değildi. Sembolize ettiği şeydi. Gelgitlerin iyiden çok kötüye dönmeye başladığı o bir avuç an.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Hazırlanmak için elimden geleni yaptım. Duygularımı saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştım. Herkesin görebileceği şekilde yüzümde oynuyorlardı. Babamla ve Adam'la başımı derde sokmuşlardı. Ama Nash beni herkesten daha iyi okuyabiliyordu.

Yatak odamın kapısını doldurdu, geniş formu alanı kaplıyordu. Gözleri üzerime dikildiği anda sustu. "Neyin var?"

Parmaklarım battaniyenin içinde kıvrıldı. "Yok bir şey. Sadece yorgunum."
Nash boşlukta ilerleyerek kendini yatağın üzerine bıraktı. "Bundan emin misin?"

Bir nefes verdim. "Sadece anılar."

"Baban mı?"

"Adam," diye itiraf ettim. Sadece adını söylemek bile bana Nash'e son mesaj yağmurundan bahsetmediğimi hatırlattı. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun ne yararı olacaktı ki? En iyi arkadaşımı tekrar kızdırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Nash'in çenesi gerildi. "O senin beyninde bir saniyeyi bile hak etmiyor."

"Bunu biliyorum. Ama bu onu durdurabileceğim anlamına gelmiyor."

Sözlerimde bir ısırık vardı onlara. Adam'ı düşünmek *istediğimi* sanmasına duyduğum kızgınlık, çekip gitmesine duyduğum kırgınlıkla birleşti.

"Kahretsin. Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Sadece onu düşünmen fikrinden nefret ediyorum. Zihninin temiz ve mutlu bir yer olmasını istiyorum."

Hayal kırıklığının bir kısmı uçup gitti. "Bunu ben de istiyorum ama sanırım zaman alacak. Babamın şartlı tahliye ile dışarıda olabileceğini bilmek işleri daha da zorlaştırıyor."

Nash battaniyemin kenarıyla oynadı. "Law'la konuştum."

Nash'in ellerinden başımı kaldırdım, gözlerini görmek istiyordum.

"Baban şartlı tahliye edildi. Aşırı kalabalıklaşma sorunu varmış ve iyi halli mahkûmları serbest bırakmak istiyorlarmış." Nash'in kelimeleri sanki güçlkle çıkarabiliyormuş gibi karmakarışık geliyordu.

Ve söylediği şey bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Cedar Ridge'e güvende hissetmek için dönmüştüm ve şimdi bu da elimden alınabilirdi.

"İki hafta daha dışarı çıkmayacak ve Law koruma emri için evrakları hazırladı. Senden her zaman yüz metre uzakta durması gerekecek."

"Peki Cedar Ridge büyüklüğündeki bir kasabada bu nasıl işe yarayacak?"

"Eğer sizin olduğunuz bir yere girerse, oradan ayrılmak zorunda kalacak."

Başımın ağrımaya başladığını hissederek burnumun kenarını sıktım.

Nash elini saçlarımın altından geçirdi ve boynumu yoğurdu. "Evrakları karakoldan aldım. Tek yapman gereken imzalamak. Şu anda ihtiyacın olan güvenlik seviyesi bu. Eğer bir hata yapar ve bunu bozarsa, hapse geri dönecek ve cezasının tamamını çekmek zorunda kalacak."

Dudaklarımı birbirine doladım, dişlerimle ısırdım. Bunun için değeri. Babam nerede yaşadığını bilmeyecek değildi ya. İki saniye içinde öğrenebilirdi. "Tamam."

Nash'in kaşları kalktı. "Tamam mı?"

Yüzündeki şok ifadesi beni güldürdü. "Anlaşılabilir olmama mı şaşırdın?"

"Dürüstçe mi? Evet. Sen tanıdığım en inatçı insansın."

Yan tarafını çimdikledim. "İnatçı değilim."

Nash'in dudakları seğirdi. "Ortaokulun ilk günü tüm kitaplarını taşımaya karar verdiğinde ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Sırt çantamı o kadar doldurmuştum ki yere düşmüştüm. Nash'e ters ters baktım. "Utanç verici anları gündeme getirmek kabalıktır."

Kıs kıs güldü. "Neredeyse kendini bayıltıyordun."

"Sende de birkaç tane var, biliyorsun. Annenin yatağının altında özel dergiler bulduğu ve-"

Nash eliyle ağzımı kapattı. "O günden hiç bahsetmiyoruz. Asla."

Kahkahalarımı tutamadım. Çok geçmeden gözyaşlarım yüzümden akmaya başladı ve Nash beni bırakmak zorunda kaldı. "Sana prezervatif almış."

"Hayal edilebilecek en travmatik seks konuşmasıydı. Bazı şeyleri göstermek için Grae'nin eski Barbie'lerini kullanmaya çalıştı."

Kendimi kontrol altına almaya çalıştıkça gözyaşlarım daha da arttı. "Bir ay boyunca ona bakamadın."

Nash ellerini havaya kaldırdı. "Yapabilir miydin?" Sadece homurdandım.

"Bu konuyu açtığın için teşekkürler. Bize burrito kaseleri aldım ve şimdi iştahım kaçtı."

Gözlerimi devirdim. "Tarih boyunca hiçbir şey senin iştahını kapatamadı."

"Bu olabilir."

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve ayağa kalktım. Nash'in elini tutarak onu yukarı çektim. "Hadi gel. Bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

"Birimizin öyle olmasına sevindim,"
diye mırıldandı. "Tam bir drama
kraliçesi."

Yemek odamdaki piknik masasında durdum. Yanında bir yığın kâğıtla birlikte kocaman bir paket servis vardı. "Bu yasaklama emri mi?"

Nash başıyla onayladı. "Sadece imzalamanız gerekiyor. Şimdi bununla uğraşmak zorunda değiliz.

Yapabiliriz-"

"Hayır. Hadi şu işi bitirelim. Kalemin var mı?"

Cebini karıştırdı ve bir tane çıkarıp bana uzattı.

Lawson'ın yazdıklarını okuma zahmetine girmedim. Ona güvenmiştim. Alttaki satırın karşısına imzamı attım. Adımın kıvrım kıvrım karalanışına bakarken, bu çürük kâğıt parçasının beni koruyabileceğini umuyordum.

OceanofPDF.com

NASH

Gözlerimi kahve fincanıma diktim. Koyu kahverengi sıvı bana hiçbir şey yapmamıştı ama yine de öfkemden güç alıyordu. Sahip olduğum tek çıkış noktasıydı. Çünkü o lanet düşün sesi son on beş dakikadır benimle alay ediyordu.

Maddie'nin görüntüleri. Çıplak. Ellerini kaygan, kremsi teninde gezdiriyor. Onun saçma sapan, akortsuz şarkı söylemesinin sikimi kaldırmayacağı düşünülebilirdi ama hayır. Bu onu daha da sevimli yapıyordu.

Üniforma pantolonumun arkasındaki baskıyı biraz hafifletmeye çalışarak yer değiştirdim. Lanet olsun. Kendimi tutmam gerekiyordu.

Su kesildi ve ben sessiz bir *teşekkür* gönderdim. Ama bu minnettarlık kısa sürdü çünkü o anda zihnim banyo kapısının ardında olup bitenleri doldurmaya başladı. Maddie havluyla kurulanıyordu. Vücudunun her yerine losyon sürüyordu. Danteli çekiyordu.

Başka bir şey düşün. Başka bir şey. Kafamda vaka notlarını gözden geçirdim. Arama kurtarma prosedürleri. İlk yardım kuralları ve yönetmelikleri. Şu anda hem uyanıkken hem de uyurken her anıma musallat olan kadın dışında herhangi bir şey. Maddie'nin, içine girdiğimde beni sardığını hayal edebildiğim uzun, ipeksi pürüzsüz bacaklarını gösteren bu küçük uyku şortuyla uyuması yardımcı olmadı. Ya da göğüs dekoltesine kalıp gibi oturan atleti

Altındaki her şeyi hayal etmemi sağladı.

Bize kahvaltı hazırlarken o lanet şeyleri değiştirme zahmetine girmemişti. Bornoz da giymemişti. Ben de kendime küfrederken kahveme bakıyordum.

Öfkeli düşüncelerime o kadar dalmıştım ki Maddie'nin banyodan çıktığını duymamıştım. Yan tarafımı çimdikleyene kadar yaklaştığını bile duymamıştım. "Hey, huysuz Gus. Bu sabah neyin var senin? İyi uyuyamadın mı?"

Bakışlarım kahve fincanımdan Maddie'ye kaydı ama gözlerimi oldukları yerde tutmalıydım. Lanet olsun. O kadar güzel görünüyordu ki söyleyecek tek bir kelime bile bulamadım. Mürekkep siyahı saçları yine gevşek dalgalar halinde kıvrılmıştı ama saçlarını yüzünden uzak tutan ince bir örgüyü de tepesine örmüştü. Sonsuza dek içinde kaybolabileceğim o unutulmaz mavi gözleri saklayan hiçbir şey yoktu.

Ama elbise. Bu beni öldürebilirdi. Süslü bir şey değildi, ayak bileği botlarıyla eşleştirdiği basit bir güneş elbisesi, ama dilimi yutmama neden olacak şekilde vücudunu sıyrırıyordu.

Maddie'nin kaşları çatıldı. "Tamam, şimdi beni korkutuyorsun. Ne oldu?"

Başımı salladım. "Yok bir şey. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece pek iyi uyuyamadım."

Maddie dudağının kenarıyla oynadı. "Burada iyi uyuyamıyorsan evine geri dönebilirsin."

Konuşmadan önceki hafif tereddütü bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Beni burada istiyordu. Ben buradayken daha iyi uyurdu. Bu bende lanet bir goril gibi göğsümü yumruklama isteği uyandırdı.

Bir kolumu ona doladım ve yanıma çektim. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece dün çok geç saatte kahve içtim." *Kahveden* kastım Maddie'nin yanında yatarken vücudunun bana doğru kıvrılmasının sistemime yaptığı etkiydi.

Bana sıırttı. "Kahve molası vermem gerekiyor mu?"

"Muhtemelen kötü bir fikir değil."

Maddie'nin tezgahın üzerindeki çantasından bir ding sesi geldi. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

"Kim bu kadar erken peşine düştü?" Ben sordum.

Saat daha sekiz buçuktu. Dokuzda istasyonda olmam gerekiyordu ve Maddie Sue'ya sabahları fazladan bir saat çalışıp çalışamayacağını sormuştu, böylece programlarımız biraz olsun uyuşacaktı. Kısa süre içinde vardiya değişikliğim olacaktı ama şimdilik işe yaradı.

Maddie cevap vermeyince ona baktım ve sanki ısırma hazır bir yılanmış gibi çantasına baktığını gördüm. Bu bakış kaslarımı taş gibi sertleştirdi. "Mads?"

Sesime irkildi. "Öyle mi?" "Bana söylemeyi unuttuğun bir şey mi var?"

Tekrar dudağının kenarını kaşımaya başladı. "Birkaç isimsiz mesaj aldım. Adam'dan geldiklerini varsaymak zorundayım."

Onu kendime daha sıkı çekme dürtüsüyle savaştım. Sanki onunla hala bildirimlerle patlayan lanet olası cep telefonu arasında durabilirmişim gibi. Yavaşça nefes verdim ve Maddie'yi bırakarak çantasına doğru yürüdüm ve cihazı çıkardım. "Bana şifreyi vermek ister misin?"

Bakışları benimkilerle kilitlendi. "Sıfır, üç, iki, iki."

İçimde bir enerji patlaması oldu ve başka tarafa bakamadım. Doğum günüm. Tek kelime etmedim. Onun yerine telefonundaki numaralara dokundum. Anında açıldı ve kısa mesaj simgesini seçtim.

Sadece iki gönderen vardı. Biri Grae'ydi ve Maddie'yi yarın brunch'a davet ediyordu, diğeri ise bilinmeyen bir göndericiden geliyordu. Ona tıkladım.

Bakışlarım mesaj üstüne mesaja kaydı.

BİLİNMEYEN ARAYAN

Beni engelleyebileceğini mi sanıyorsun?

BİLİNMEYEN ARAYAN

Seni sen yapan benim. Beni görmezden gelebileceğini mi sanıyorsun?

BİLİNMEYEN ARAYAN

Hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek.

Telefonun ekranını kilitledim. Maddie'nin önünde başka bir şey okumak istemiyordum. Tepkimi gizleyemezdim ve en son isteyeceğim şey onu öfkeme maruz bırakmaktı.

Nefesimi kontrol altında tutmak için mücadele ettim. "Bunlardan kaç tane aldın?"

Maddie ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Birden fazla..."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Neden bir şey söylemedin?"

Tezgâha yaslandı. "Bilmiyorum, belki de başka şeyler yaşadığımız içindir?"

"Bu tür şeyler önemlidir. Tırmanmayı gösterir. Size yeni bir numara ve koruma emri vermemiz gerekiyor."

Maddie doğruldu. "Yeni bir numara alacağım ama Adam'a karşı yasaklama emri çıkartmayacağım. Tüm iletişimi kesmenin en iyisi olduğunu söyleyen sendin. Her ilgi iyi bir ilgidir, değil mi?"

Parmaklarım telefonun etrafında daha sıkı kıvrıldı. Davamı milyonlarca farklı şekilde tartışmak ve savunmak istedim. Ama yapamadım. Maddie'nin kontrole her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Kendi kararlarını kendisi vermeliydi ve ben onun yerine geçmeye çalışmamalıydım.

Onu cephaneliğindeki her şeyle koruma ihtiyacımı bastırdım. "Tamam."

Maddie'nin kaşları havalandı. "Tamam mı?"

"Aynı fikirde olmasam da kararınıza saygı duyuyorum."

Gözleri kısıldı. "Sen kimsin ve benim ısrarcı, zorba en iyi arkadaşşıma ne yaptın?"

Öfkelendim. "Ben zorba değilim." "Tabii ki."

"Çok sakınım."

"Biri çöreklerinizi çalmaya çalışmadığı sürece."

Bakışlarımla Maddie'yi kıstırdım. "Wren sana mesaj attı mı?"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ama işe yaramadı. "Bir tane çaldıklarında insanların kahvesine ex-lax koymakla mı tehdit ettin?"

"Evet, Wren de benim ilk kurbanım. *Son* çöreğimi aldı."

Maddie başını salladı ve **a r a m ı z d a k i** mesafeyi kapatarak kollarını belime doladı. "İtmediğin için teşekkürler."

Çenemi başının üstüne yasladım. "Bu benim için kolay değil. Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

"Bunu anlıyorum. Ama Adam'ı senden daha iyi tanıyorum. En iyi yol bu." "Tamam. Ama telefonunu merkeze götürmek ve en azından Bu kısa mesajlar kayıt altında. Bana hesap şifrenizi verirseniz sizin için yeni bir numara ayarlayabilirim. Bulut geçmişini de çıkaracağım." O dangalağın onunla herhangi bir şekilde iletişim kurmasını istemiyordum.

"Elbette." Maddie bana bakabilmek için başını geriye doğru eğdi. "Az önce uzlaştık mı?"

Ona sıırttım. "Sanırım mucizeler oluyor."

Lawson'ın ofisinin açık kapısını çaldım. Bir eliyle beni içeri davet ederken diğer eliyle de telefon ahizesini kulağına götürdü. "Kulağa hoş geliyor. İrtibatta olacağım."

Lawson telefonu kapatırken ben de kapıyı kapattım. Arkamdaki kapıya baktı. "Sanırım bu sosyal bir ziyaret değil."

Maddie'nin telefonunu masasına bıraktım ve kendimi sandalyelerden birine attım. "Maddie bir sürü isimsiz mesaj alıyor. Eski sevgilisine benziyor."

Lawson'ın çenesi gerildi. "Telefonunun sende olduğunu biliyor mu?"

Kardeşıme ters ters baktım. "Evet. Mesajları kanıt olarak dosyalamam ve numarasını değiştirmem için bana izin verdi."

Lawson telefonu eline aldığında sandalyesinde arkasına yaslandı. "Şu haline bak, sağlıklı bir duygusal ilerleme kaydediyorsun ve onu ezmeye çalışmıyorsun."

"Kapa çeneni ve mesajları oku."

Lawson ekranı taradı. Geçen her anla birlikte parmak eklemleri daha da beyazlaştı. "Bu hiç iyi görünmüyor."

"Hayır, değil." Bu sabah her mesajı iki kez okudum. Her biri kanımı kaynattı.

"O bir manipölator, bir narsist ve görünüşe göre sağlıklı bir dozda saplantısı var."

"Bu da tırmanıyor. Maddie'nin arama ve mesaj kayıtlarını inceledim. Maddie gittikten sonraki günlerde birkaç mesajla başlamış ama Maddie cevap vermedikçe daha fazlasını göndermiş."

Lawson başını salladı. "Sence buraya gelir mi?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Maddie onun işine oldukça bağlı olduğunu söylüyor ama ondan gerçekten korktuğunu da söyleyebilirim."

Lawson telefonu masasına geri koydu. "Ya olduğu yerde kalıp palavra sıkacak ya da gerilimi daha da tırmandıracak."

İçim burkuldu ama panikle savaşmak için elimden geleni yaptım. "Hâlâ bir koruma emri çıkartmak istemiyor. Yine de babasına karşı olanı imzaladı."

"Gerekçesini anlıyorum. Babası buraya döndüğünde onun nerede olduğunu bilecek. Eski kocası tahmin edebilir ama kesin olarak bilemez. Bir yasaklama emri ona söyleyecektir."

"Bundan nefret ediyorum. Sanki korkunç bir şeyin olmasını bekliyormuşuz gibi geliyor."

Lawson öne doğru eğildi, kollarını masasına dayadı. "Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama yakın duruyorsun. O da gözünü dört açıyor. Şimdilik yapabileceğimiz tek şey bu."

"Bu yeterli değil."

Kapı alındı. "İçeri gel," diye
seslendi Lawson.

Kapı açıldı ve Holt kafasını içeri uzattı. Sadece ikimizin olduğunu görür
görmez içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "İkinizin içeride olacağınızı
umuyordum."

Koltuğumda doęrulдум. "Bir Şey mi buldun?"

Holt yanımdaki sandalyeye otururken başıyla onayladı. "En iyi
teknisyenlerimden bazıları Adam'ı araştıırıyor."

"Sana son zamanlarda o Őirkette yarı hisseye sahip olduğun için mutlu
olduğumu söylemiş miydim?" Lawson sordu.

Holt'un ağzının köşesi yukarı kalktı. "Gerçekten de işe
yarıyor." "Ne buldular?" Ben zorladım.

Holt'un yüzünde herhangi bir eğlence belirtisi kalmamıŐtı. "Yüzeyde
mi? Hiçbir Şey yok. Adam Westchester namuslu bir vatandaŐ. Her pazar
kiliseye gider. Her yıl binlerce insana yardım eden bir hayır kurumu
iŐletiyor. Ayda bir kez annesine iek gönderir, sırf bu yüzden."

Parmaklarım sandalyemin kollarına dolandı. "Ama yüzeyin altında?"

"Ona karşı üç farklı suçlama yöneltildi." "Hangi suçlamalar?"

Ben sordum.

"İki tanesi takip ve tacizden. Biri saldırıdan. Ama bunlar normal
aramalarda ya da geçmiş kontrollerinde çıkmaz."

Lawson'ın kaşları birbirine çatıldı. "Neden olmasın?"

Holt dizine vurarak ritim tuttu. "nk ilk ikisi düştü ve ikincisi
mahkeme dışında çözüldü. Bizim oğlanın yüksek mevkilerde dostları olmalı
Çünkü tüm kayıtları sildirdi."

İstismarcı bir narsiste g ve para verdiğinizde olan buydu. Kardeşime
baktım. "Ama onu sen buldun."

Başını salladı ve sonra koltuğunda kaydı. "Anlaşma için bazı evrak işlerine girdim. Bu adam bir pislikten de beter. Eski bir kız arkadaşı saldırı suçlamasında bulunmuş." Holt'un gözleri benimkilerle kilitlendi. "Onu neredeyse öldürüyordu."

OceanofPDF.com

MADDIE

The Brew'un kapısına hafifçe vurulunca elimde bir temizlik beziyle arkamı döndüm. Nash kapının camını doldurdu. Bana gülümsedi ama dudaklarının her kıvrımını biliyordum ve bu seferkinin kenarları gergindi.

Ona doğru koştum ve kapının kilidini açtım. "Hey."

İçeri girdi ve beni kollarıyla sardı, normalde olduğundan daha uzun süre tuttu.

Elim sırtında bir aşağı bir yukarı gezindi. "Her şey yolunda mı?" Endişe içimi kemirdi. "Görevdeyken bir şey mi oldu?"

Nash'in iş başında bir ölümle ilk kez karşılaştığı anı asla unutamam. Bir kaza ihbarına cevap vermişti. Buzlu yollar bir adamı ağaca çarparak sürüklemişti. Nash adamı hayatta tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama adam çoktan ölmüştü. O ağlarken en iyi arkadaşıma sarıldım ve sabah olana kadar bırakmadım.

"Hayır, öyle bir şey değil," diye mırıldandı boynuma karşı, hala izin vermiyordu. Git.

Rahatlamak istedim ama yapamadım. Bir şeyler yanılttı. Tek yapabildiğim bana bunun ne olabileceğini söylemesini beklemektir. Ama bana böyle sarıldığı, dudaklarını boynuma bastırdığı her an, aramızda bir okyanus kadar mesafe varmış gibi hissettiğimde daha da zorlaşıyordu. Yine de tutundum.

Nash sonunda, "Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi. Beni yüzünü görebileceğim kadar serbest bıraktı.

"Tamam..."

"Holt'a Adam'ı biraz araştırmasını söyledim."

Nash'i sıkıca kavradım ama sözlerimin ağzımdan çıkmasına izin vermedim. Kardeşlerine neler olduğunu anlatma konusunda bana zaten dürüst davranmıştı. Elbette Holt elindeki kaynakları yardım etmek için kullanacaktı.

Nefesimi yavaşça bıraktım. "Ne buldu?"

Nash'in bakışları sanki bir şey arıyormuş gibi benimkilere dikilmişti. Ama bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sertçe yutkundum, bu hareketiyle adem elması sallanıyordu. "Eski ortakları tarafından kendisine karşı üç suçlama yöneltildi."

Boğazımın arkasını aydınlatan bir yanmayla kaskatı kesildim. "Sadece ben varım sanıyordum."

Bir parçam, içimde doğuştan var olan bir şeyin beni istismara çağırdığını düşünmüştü. Babam, sonra Adam. Sanki bir şekilde bunu ben istemişim gibi hissetmişim.

Nash boynumun yan tarafını kavradı, sanki beynimdeki her düşünceyi okuyabiliyormuş gibi göz göze gelecek şekilde eğildi. "Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın. Ve yaptığın hiçbir şey buna neden olmadı. O bir manipülatör ve istismarcı."

Gözlerimin arkasında basınç oluştu ama gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. "Suçlamalara ne oldu?"

Tüm bunlar kayıtlara geçseydi Adam'ın bağış toplarken sahip olduğu şansa sahip olacağını hayal bile edemezdim.

"Takip ve taciz suçlamaları düşürüldü."

Parmaklarım Nash'in kollarında daha da derinleşti. Takip. Taciz.

Nash devam etti. "Başka bir eski sevgilisi saldırı için dava açtı."

Nash'in kollarında sarsıldım. "Saldırı

mı?" Yavaşça başını salladı.

"Ne oldu?"

Nash konuşmadan önce bir an durakladı, sanki bana söylemek istediği son şey buymuş gibi. "İfadesinde onu merdivenlerden aşağı ittiğini söylüyor."

Hatıralar zihnimin duvarlarını dövüyordu; babamın sesi bana bağıırıyordu. *"Sen bir çöpsün. Hiçbir işe yaramazsın. Bütün paramı al. Nankör kaltak."* Sinemaya gitmek için fazladan biraz para istediğimde çok kızmıştı. Karavanımızdan kaçmaya çalışmışım. Ön kapıya koştum, hatta araba yoluna çıkan beton basamakların tepesine kadar çıktım - dağın yamacında olduğumuz için yüksek bir setti.

Beni arkamdan tekmeledi ve merdivenlerden aşağı uçurdu. Ama orada durmadı. Dibe ulaştığımda tekmelemeye devam etti. Komşulardan biri çığlıklarımı duymasaydı muhtemelen ölmüş olacaktım. Öyle de oldu, neredeyse ölüyordum.

"Mads," dedi Nash usulca. Bu bir soru değildi, ama o tek hece söylenmemiş her soruyu içinde barındırıyordu.

"O iyi mi?"

Nash gitmeme izin vermedi. "Bir hafta hastanede kaldı ama tamamen iyileşti. Tazminat için onunla mahkeme dışında anlaştı, ancak bu kayıtlar mühürlendi."

Dişlerim birbirine öyle sert çarptı ki çenem ağrıdı. "Yaptığı yanına kâr kaldı. Sadece biraz para ve neşeli yoluna devam etti."

Ama zarar verdiği kadının hayatının geri kalanında bu dehşetle yaşayacağını biliyordum. Bir daha asla merdivenlere aynı şekilde bakmayacaktı. Her zaman omzunun üzerinden bakacaktı, acaba ona zarar vermek için ortaya çıkar mı diye.

"Seni yakalayamayacak," diye yemin etti Nash.

Gözlerim sanki biri içine asit dökmüş gibi yandı. "Ama bunu başkasına da yapabilir."

"Bunun için hazır olduğuna emin misin?" Nash sabah kahvesinin üzerinden bana endişeli bir bakış gönderirken sordu.

"Biraz normale ihtiyacım var. Grae ve Wren'i de özledim. Bu benim için iyi olacak." O kadar kötü uyumuştum ki üç kelimedenden fazlasını bir araya getiremeyebilirdim ama en azından dikkatimi dağıtacak bir şey vardı.

"Neden seni götürmeme izin vermiyorsun?" Nash teklif etti.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ve şu yeni lastiklerle bir tur atmam lazım."

Nash ve Lawson sözlerini tutmuşlardı. Tamir atölyesi yeni lastikleri takmaya devam etmiş ve hatta arabayı bu sabah kapıma kadar teslim etmişti. Sigorta şirketinin işi uzamıştı ama her şey devam ediyordu ve küçük bir kasabanın nezaketi sayesinde arabamı eninde sonunda birilerinin faturayı ödeyeceği onur sistemine göre iade etmişlerdi. Atlanta'da yaşarken bu tür şeyleri özlemiştim.

Nash kahvesini yudumlarken kaşlarını çattı. "Oraya vardığında ve ayrıldığında bana mesaj atacak mısın?"

İç çekme isteğimle savaştım. Bu çılgınca aşırı korumacılığa gerçekten müsamaha göstermemeliydim, ama bunun şefkatli bir yerden geldiği gerçeği beni pes ettirdi. "Pekâlâ."

Bana doğru geldi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. İyi eğlenceler. Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma."

Nash'e kaşlarımı kaldırdım. "Yani bir cesaretle şehir merkezine inebileceğimi mi söylüyorsun?" Yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı.

"Sadece bir kez oldu."

"Baban polisten gelen o telefonda hiç memnun olmadı."

Nash omuz silkti. "Bunu gece yapmak gerçekten zor değil. Gerçek bir heyecan için bunu gündüz yapmalısınız."

Homurdandım. "Örgü kulübünü kesinlikle heyecanlandırdın, tamam mı?"

"O hanımlar bir avuç pis kuş. Darlene'in hala beni her gördüğünde kıcımlı çimdiklediğini ve 'Eğer onu oraya koyarsan, beni bir parça koparacağım' dediğini biliyor muydun?"

Elimle ağzımı kapattım. "O değil."

"Eğer oyununa hayran olmasaydım, onu tacizden tutuklardım."

Başımı salladım ama bunu gülümseyerek yaptım. "Ona bir daha asla aynı gözle bakamayacağım."

"Yapmamalısın."

Tezgâhtan çantamı aldım. "İzin gününün tadını çıkar, ama çıplak dolaşmak yok."

Nash'in dudakları seğirdi. "Kendimi tutmaya çalışacağım."

Ona el salladım ve kapıdan çıkıp cipime yöneldim. Direksiyonun başına geçerek Grae'nin şehrin dışındaki evine doğru yola çıktım. Muhteşem göl manzaralı tek yatak odalı şirin bir kulübede yaşıyordu. Milyonlarca penceresi vardı ve neredeyse her odadan bu manzarayı içeri alıyordu.

Evin önünde durup motoru kapattım ve arabadan indim. Kapıyı çalmak için merdivenleri tırmandım ama ben daha kapıyı çalamadan kapı açıldı ve Grae beni kucaklamak için içeri çekti. "Burada olmana çok sevindim."

Hâlâ hassas olan bir kaburgama vurduğunda irkilmemek için kendimi zor tuttum. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"İçeri gel, içeri gel. Kişleri fırından yeni çıkardım."

Wren, "Hepimize bir iyilik olsun diye yemek yapmadım ama The Brew'dan birkaç hamur işi aldım," diye seslendi.

Kıkırdadım. "Sana bir şeyler getirebileceğimi söylemiştim."

Grae başını salladı. "Bu senin hoş geldin brunch'ın. Sadece kendini getirmen gerekiyordu."

"Evet, öyle yaptım."

"Bizi oturma odasına yerleştirdim," dedi Grae.

Mekânındaki her şey kişiseldi. Aile fotoğrafları. Farklı maceralardan eşyalar. Bir araya gelmeyeceğini düşündüğünüz ama bir şekilde gelen sanat eserleri.

Grae sehpayı bir buket kır çiçeği, narin bir desenle işlenmiş kumaş peçeteler ve muhteşem yemek takımlarıyla hazırlamıştı. Biz

servis tabaklarını ve içecekleri taşıdı ve yerdeki yastıkların üzerine yerleşti.

"En iyi yere sahipsin," diye hayret ettim.

Sırıttı. "Ben de çok severim. Jordan'ın evi sana nasıl davranıyor?"

Wren'den hamur işi sepetini aldım ve bir tane seçtim. "Dürüst olmak gerekirse, kapsamlı bir temizlikten sonra o kadar da kötü değildi. Modası geçmiş ama her şey çalışıyor."

Grae'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ve sizinle kalan bir ziyaretçiniz olduğunu duydum."

Kıpırdamadan durdum, bir ısırık kek dudaklarımın yarısına kadar gelmişti. "Ziyaretçi değil. Nash."

Wren'le bakışırken Grae'nin gülümsemesi genişledi. "Bu, ağabeyimin sonunda kafasını kışından çıkarıp gözünün önündekini gördüğü anlamına mı geliyor?"

Yüzümü buruşturdum. "Aramızdaki öyle bir şey değil. Biz sadece arkadaşız."

Wren bana kuşkulu bir bakış attı. "Holt ve ben sadece arkadaş olarak başladık."

"Sen ve Holt asla *sadece* arkadaş olmadınız. Sadece onun duygularına göre hareket etmesi için çok gençtiniz, o kadar."

Grae kanepeye yaslandı. "Anlamıyorum. İkinizin nasıl birlikte olduğunuzu görüyorum. Sanki başka kimse yokmuş gibi."

İçimi çektim ve çörek parçamı tabağıma bıraktım. Grae her zaman kardeşi ve benim hakkımda meraklı olmuştu ama şimdi geri döndüğüme ve ikimiz de bekar olduğumuza göre? Ona iyi bir sebep göstermediğim sürece bu işin peşini bırakmayacaktı.

"Şu anda işlerin benim için inanılmaz derecede karmaşık olduğu gerçeği dışında mı?" Gururumu ayaklar altına aldım ve ona basit gerçeği söyledim. "Ona karşı her zaman bir şeyler hissettim ama o hiçbir zaman karşılık vermedi. Ve bunu zorlamayacağım. Onun yanında kadınların nasıl olduğunu bilirsin. Onun dikkatini çekmek için kendilerini aptal yerine koyarlar. Ben bunu yapmayacağım."

"Ama sadece oraya koymadınız değil mi?" Grae sordu.

"Gerek yok, G," dedim. "Bir erkeğin ilgilenip ilgilenmediğini bilirsin. Tek bir hareket bile yapmadı." Ve bu, söyleyebileceğimden çok daha fazla acı veriyordu. "Belki de sadece korkuyordur," diye başladı Grae. "Belki-"

"G," diye sözünü kesti Wren. "Bu onların yolculuğu. Kendileri yürümek zorundalar." Uzandı ve elimi sıktı. "Ama konuşmaya ihtiyacın olursa seni dinlemek için buradayız."

Grae, "Ya da yüzünü kickboks mankenimin üzerine koyabilirim ve ona bıçak fırlatabiliriz çünkü o tam bir aptal," diye önerdi.

Homurdandım. "Siz gerçek arkadaşlırsınız."

Grae bir kolunu omuzlarıma doladı. "Hiçbir şey arkadaşlığı bıçak fırlatmak ve unlu mamuller gibi anlatamaz."

Wren başını salladı. "Daha sonra bıçak atacaksak şampanyayı açmayın yeter."

"Not edildi."

Tekrar kolayca arkadaş olabildiğim kadınlara bakıp sıırıttım. Ben yokken olan biten her şeyi konuştuk. Holt'un kasabaya geri dönmesi ve Wren'le birbirlerini takip eden bir delinin ortasında birbirlerine geri dönmenin yolunu nasıl buldukları. Onun sevkiyat işi. Grae'nin Jordan'ın şirketi için yürüyüş gezilerine liderlik etmesi ve ailesiyle ilgili son gelişmeler.

Henüz o konuya girmek istemediğim için Adam hakkında fazla konuşmaktan özenle kaçındım. Bunun yerine onlara The Brew'daki yeni işimden ve kulübeyle ilgili planlarımdan bahsettim. Hatta beni hiç sevmemiş bir adam için kendimden bir parçayı sildiğim köpek eğitimi becerilerimi tazelemeyi düşündüğümü bile paylaştım. Brunch'ı bitirip ortalığı topladığımızda bir an bile boş kalmamış gibi hissediyordum.

Wren bana nazıkçe sarıldı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Boya yapmana ya da mobilya taşımana yardım edebilirim."

Grae, "Boya fırçası konusunda berbatım ama atıştırıcılık getirme konusunda iyiyim," diye öneride bulundu.

"İkinize de teşekkür ederim. Gerçekten."

"Ooooooh!" Grae ağladı. "Bir kızlar gecesine ihtiyacımız var. Dockside'da ne zaman canlı müzik olursa o zaman."

Sırıttım. "Bu eğlenceli olurdu."

"Programa bakıp sana mesaj atarım," dedi Grae.

"Kulağa hoş geliyor."

İkisine de el salladım ve cipime doğru merdivenlerden inmeye başladım. Aracın arkasını döndüğümde adımlarım duraksadı ve kanım dondu. Ön camda beyaz bir zambak vardı.

Adam'ın her tokat ve yumruktan sonra bana verdiği çiçeklerin aynısı. Bir sonraki acımasız darbeden önce kısa bir ertelemeden başka bir şey ifade etmeyen özür. Ve çiçek buradaydı. Arabamın üstünde. Cedar Ridge'de.

OceanofPDF.com

NASH

Eyalet parkının otoparkına girdiğimde tanıdık bir G-Wagon gördüm ve sıırttım. Park ettim ve cipimden indim. "Ayaktakımının antrenmana katılmasına kim izin verdi?"

Caden aracının arka kapağında dengede tuttuğı çantasından başını kaldırdı. "Senin kıcına tekmeyi basacak olan ayaktakımını mı kastediyorsun?"

Çakıl taşlı arsaya doğru yürüdüm. "Son beş yıldır üzerinde pratik yapmak zorunda olduğun tek şeyin New York'taki o zavallı insan yapımı duvarlar olduğunu unutuyorsun. Burada, gerçek dünyada her şey farklı."

Caden gözlerini devirdi. "Seni yok etmek için pratik yapmama gerek yok. Bu sadece doğuştan gelen bir yetenek."

Caden'in karnına yumruk atacakmış gibi hareket ettim ve sonra onu kucaklamak için kendime çektim. "Geri dönmen çok güzel. Buluşacağımızı nereden biliyordun?"

"Dün gece Holt'u aradım ve bir süre daha buralarda olacağım için takıma tekrar girip giremeyeceğimi sordum. Bana bugün gelmemi söyledi."

"Bu harika. Senin çirkin suratını özlemiştik."

Caden'ın bakışları otoparkı ve bazı ekip üyelerimizin toplandığı alanı taradı. "Gigi nerede?"

İnledim. Grae ona böyle hitap edilmesinden nefret ederdi. "Lütfen, kutsal olan her şey aşkına, kız kardeşimi kızdırma. Senin cesedini gömmek zorunda kalmak istemiyorum."

Caden'ın yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ondan daha çok kızdırmayı sevdiğim kimse yok."

"Ta ki seni zehirleyip bir uçurumdan aşağı atana kadar."

İkisi biz gençken arkadaştı ama lisedeyken bir şeyler değişmişti. Anlaşmaktan çok didişmeye başladılar ve şimdi kedi köpek gibi kavg ediyorlar. Ama Caden onunla savaştan biraz heyecan duyuyordu. Belki de kız kardeşini kaybettiği ve erkek kardeşiyle anlaşmaya yaklaşamadıkları içindi. Muhtemelen kardeşler arası şakalaşmayı özliyordu. Ama Grae'yi daha önce hiç bu kadar kızdıran birini görmemiştim.

Caden kıkırdadı. "Deneyebilir ama ben asla böyle bir şey yapmam."

"Neyse ki bugün burada değil. Takımın sadece yarısı toplanıyor. Diğer yarısı gelecek hafta toplanacak. Wren ve Mads ile brunch yapacak."

Caden beni incelemek için bir saniye durdu. "Orada işler nasıl gidiyor?"

Elli milyon dolarlık soru bu değil miydi? Son zamanlarda uyku benim için yok denecek kadar azdı. Maddie'nin yaptığı her hareket beni sürekli onun varlığından haberdar ediyordu. Kokusunu. Hissediyordum. Onun cazibesi.

"Her şey yolunda. Babası hapisten çıkıyor."

Caden'ın çenesindeki bir kas kıpırdadı. Maddie'yle benim kadar yakın değillerdi ama yine de iyi arkadaşlardı. "Kahretsin. Şartlı tahliyeye hak kazandığına inanamıyorum."

Başımı salladım. "O pislik herif neden Cedar Ridge'e geri dönmeyi düşünsün ki? Ama şartlı tahliye kuruluna verdiği adres burası."

"Şehirde bir iş bulmaya çalışmadığına şaşırdım. Dikkat çekmemeye çalışsa daha şanslı olurdu."

Çünkü Jimmy Byrne neredeyse kendi kızını öldürdükten sonra kimsenin ona farklı gözle bakmayacağını düşünecek kadar kibirliydi. Çenemi ileri geri oynatarak gevşetmeye çalıştım. "Muhtemelen hayatın normale döneceğini düşünüyor."

"Kaba bir uyanış yaşayacak."

"Aynen öyle."

Yüksek sesli bir ıslık havayı kesti. "İçeri gelin," diye seslendi Holt, rüzgâr etrafımızdaki ağaçları hışırdatırken bizi kaya yüzeyine doğru sallayarak.

Caden cipinin arkasını kapattı ve biz de gruba doğru yola çıktık.

"Geldiğiniz için herkese teşekkürler. Ve yeni ekip üyelerimize hoş geldiniz."

Yeni gelenler için alkışlar ve sırt tokatları vardı.

Holt ayaklarının dibindeki ekipmanı işaret etti. "Bugün ip kurtarma çalışmaları yapacağız. Yerden bazı basit tırmanma egzersizleriyle başlayacağız ve sonra tepeye çıkıp sırt tahtaları ve mankenlerle biraz emniyet kemeri çalışması yapacağız."

O hayalet enerji grubun içinden geçti. Adrenalin hepimizi ateşledi. Bir arama kurtarma ekibiyle çalışmak her seferinde bir sarsıntıydı. Zaman zaman yorucu ve yıpratıcıydı ama her zaman yaptığımız şeyin gerçekliğinin farkına vardığımız anlar oluyordu. O zaman, bunun gibi bir şey yoktu.

"Tamam," diye başladı Holt. "Eşleşin ve tırmanış malzemelerinizi giyin." "Ne diyorsun?" Caden sordu. "Ortaklar mı?"

"Tıpkı eski günlerdeki gibi."

İkimiz de koşum takımlarını çektik, tokaları ve karabinaları kontrol ettik. Caden bize bir ip tuttu. "Birinci mi, ikinci mi tırmanmak istersin?" Ona sıırttım. "İlk ben çıkacağım. Sana nasıl yapıldığını gösteririm." "Yani bana nelerden kaçınmam gerektiğini mi göstereceksin?" diye takıldı.

Holt'un bakışları ikimizin üzerinde yoğunlaştı. "Kayalıklarda saçma sapan hareketler yapmak yok.

İkinizin nasıl olduğunu biliyorum."

Ona en masum bakışımı attım. "Kim, ben mi?"

Holt homurdandı. "Sen ve Caden'ın kendi paraşütlerinizi yapıp evin yanındaki ağaçtan atladığınız zamanki gibi mi? Boynunuzu kırmadığınız için şanslısınız."

Ona küstah bir bakış gönderdim. "Kendimize aerodinamik öğretiyorduk."

Caden kahkahalara boğuldu.

"Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?"

Altı haftadır alçıda ve askıdaydım. "Her neyse."

Holt uzaklaşırken, "Aptalca bir şey yapmadan önce o cehennem gibi kaşındıran alçıyı hatırla," dedi.

"Hiç eğlenmemi istemiyor," diye mırıldandım.

Caden, "Muhtemelen dört tekerlekli arabayı sıkıştırdığımız ve bunun için onu suçladığımız için hâlâ kızgındır," dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Hay aksi."

Caden kıkırdadı ve sırtımı sıvazladı. "Hadi şu gösteriyi başlatalım."

İpi aldım ve iyi bir tırmanma noktasına yöneldim. Kullanıma hazır olması için ipi sekiz rakamı şeklinde yonttum, parmaklarımın yüzeyde gezinmesine izin verdim, herhangi bir takılma veya zayıflık belirtisi olup olmadığını hissettim. İpin ucunu Caden'a uzattım ve onun ipi kendi karabinasından geçirip benimkine takmasını izledim.

Zihinsel olarak tırmanışımı planlayarak kayaya doğru yürüdüm. Tırmanırken halatı bağlamak için geçmiş tırmanıcılardan kalma metal basamaklar zaten vardı. Parmak uçlarımda yükseldim, parmaklarım altımdaki kayayı fethetmenin getireceği yüksekliğe ulaşmak için kaşınıyordu. "Belay'de mi?"

"Belay on," diye cevap verdi Caden.

İlk kolay tutamağa tutundum ve kendimi yukarı doğru itmek için ayaklarımı kullandım. Her zaman bacaklarınızın en fazla işi yapmasını istersiniz çünkü kollarınızdan daha az yorulurlar. Ama bazen sabırsızlanır ve mantıktan çok hıza önem verirdim.

El ve ayak dayanaklarını aramak eğlencenin yarısıydı. Maraton koşarken tamamlamanız gereken, zar zor görünen bir bulmaca gibiydi. Ritmi yakalamam uzun sürmedi. Ne kadar yükseğe tırmanırsam, o kadar zorlayıcı oluyordu.

İpimi geçtiğim her metal basamağa ve karabinaya bağladım. Aşağıdan sesler yükseliyordu ve ben de hızımı artırdım. Çocukça olabilirdi ama bir uçurumun tepesine ilk ulaşan olmak beni heyecanlandırıyordu.

Son birkaç metreye ulaştığımda kaslarım yanıyordu. Ayakkabım kaya yarığına saplandı ve kendimi yukarı doğru ittim. Elim uçurumun tepesini tokatlayarak dışarı fırladı.

"Gösteriş," diye seslendi Caden aşağıdan.

"Benden birkaç numara öğrenebilirsin," diye karşılık verdim.

Geriye yaslandım ve ipin ağırlığını almasına izin verdim. Dağın yamacından sarkmanın, tırmanış partnerinizin arkanızda olduğuna güvenmenin ve sadece gökyüzünü seyretmenin uhrevi bir yanı vardı. Bugün gökyüzü maviydi ve görünürde tek bir bulut yoktu.

"Nash," diye bağırdı Caden. "Taşı yakala."

Anında alarma geçtim. Caden'ın sesi bana zor anlar yaşatacak türden değildi. Sesi paniklemiş gibiydi.

Kendimi düzelttim, bir el ya da dayanak bulmak için uzandım. Kopma sesi bir silah sesi de olabilirdi. İp havada inanılmaz bir hızla uçuyordu. Ama etrafımdaki her şey yavaşladı.

Tutunacak bir şey ararken düşünceler kalp atışlarımdan arasına girdi, Maddie'nin yüzü zihnimde yanıp sönüyordu.

Parmaklarım bir kaya parçasının kenarına takıldı. Omzum sarsıldı ve eklem yerimden beyaz bir acı yayıldı. Küfrettim ama ayaklarımı ve diğer elimi tutunacak bir yer bulmaya zorladım. Ağır ağır nefes alarak, yönümü bulmak için birkaç saniye düşündüm.

Aşağıdan bağırışlar ve küfürler duyuldu.

"Olduğun yerde kal," diye bağırdı Holt. "İpi kontrol etmedin mi?"

Arka azı dişlerim birbirine sürtündü. "Tabii ki kontrol ettim. Hiçbir sorun hissetmedim."

Holt, "Yukarı tırmanıp size bir ip getireceğim," dedi. "Diğerk herkes yere geri dönsün. Ekipmanı yeniden kontrol etmek istiyorum."

Omzumda ağırı hissederken yere baktım. Daha en az elli metre yolum vardı ama adrenalin sistemimi terk etmeye başlamıştı bile. "Hareket etmeliyim, yoksa vücudum pes edecek."

Holt küfretti. "Yavaş ve istikrarlı. Biri şu lanet paspasları getirsin."

Aşğıda bir kargaşayı duyabiliyordum ve altıma serbest tırmanış için matlar yerleştirdiklerini biliyordum. Ama bu yükseklikten düşersem onlar bana pek yardımcı olmazdı. Bunu düşünmeme izin vermedim. Sadece bir ayağımı diğerkinin altına koymaya odaklandım. Sol kolumu zar zor hareket ettirebiliyordum ama neyse ki elimle hala kavrayabiliyordum - sadece bunu yaparken canım çok yanıyordu.

Aşğı inerken ayağım kaydı. Aşğıdan nefes sesleri geliyordu ama tüm gücümle kayaya tutunarak kendimi tekrar düzelttim. Acıdan gözümün önünde dans eden noktalar vardı.

"Bunu yapabilirsin," diye bağırdı Caden. "Pısıırık olma."

Sözleri beni acı dolu bir kıkırdamaya itti. "Kendinden bahsetmediğine emin misin?"

"Hayır, seni akıntıdan çıkardığım zamanı hatırlıyor musun? Ben olmasam boğulacaktın."

Dudaklarım seğıirdi. "İ tpme bağılı bira soğutucusunu kurtardığın zamanı mı kastediyorsun?"

"Patates, po-tah-to."

Caden, sonunda yere ulaşana kadar hikâye üstüne hikâye anlatmaya devam etti. Ayaklarım mindere değıdiğinde ciğerklerimden bir hava boşluğu çıktı ve bacaklarım titredi.

"Otur," diye emretti Holt.

Omzumdaki ağırı yeniden alevlenirken küfrederek mindere yığııldım.

Holt hemen beni değerlendirmeye başladı. "Omzun yerinden çıkmış." "Biliyorum."

"Seni doktora götürmeliyiz."

 nledim. "Bana çok kızacak."

"Sen  lseydin daha çok kızardı," diye araya girdi Caden.

"Ne oldu böyle?" Holt sordu.

" yi bir fikrim var," dedi Roan, adımlarını hızlandırarak.

Bugün burada olduğunu bile bilmiyordum. Ama yeni olan neydi? Kardeşim orman kedilerinin kıskanacağı türden bir sessizlikle hareket ediyordu.

"Ne?" Holt homurdandı.

Roan bir ip uzattı. "Bir göz atın."

Holt'un bakışları üzerinde gezindi. "Normal görünüyor."

Roan başıyla onayladı. "Ve eğer hızlıca bir göz atsaydın, sen de öyle hissedecektin." Parmaklarını halattaki bir noktanın üzerinde tekrar tekrar gezdirdi. "Ama gerçekten yavaş gidersen, ortada bir çöküntü hissedebilirsin."

 akısını çıkardı ve ipin dış katmanını keserek içini ortaya çıkardı. Filamentler Roan'ın kestiğinin ötesinde ikiye ayrılmıştı.  enesindeki bir kas esnedi. "Bu iplerden en az    yle oynanmış."

OceanofPDF.com

MADDIE

İleri geri adım atarken terliklerim ritmik bir hareketle yıpranmış ahşap zemine sürtünüyordu. Pencerelelerin, ön ve arka kapıların kilitlerini tekrar tekrar kontrol ettim. Midem kendini milyonlarca farklı düğüme bağlamıştı - o ayrıntılı denizci türlerinden.

Telefonumu çıkardım ve Adam'ın en sevdiği sosyal medya uygulamasını açtım. Fotoğraflarına her zaman, en ufak bir şekilde gerçek olsalar çok güzel olabilecek başlıklar eşlik ediyordu. Ama asla öyle olmadılar.

Bu kez, paylaşımlarında herhangi bir gerçeklik pırıltısı bulmaya çalışmıyordum. Nerede olabileceğine dair ipuçları arıyordum. Yeni güncellemeleri taradım. Yardım kuruluşunun yardım ettiği birinden bir alıntı. Çalıştıkları bir siteden bir fotoğraf. Onun ve benim başka bir fotoğrafımız.

Yine eskilerden biriydi. Hep gitmek istediğim için bana sürpriz yapıp açık hava sinemasına götürdüğü zaman. Gülümsemem genişti, kocaman bir kova patlamış mısır tutarken gözlerim parlıyordu. Mutlu görünüyordum. Öyleydin de. Bazen, işlerin nasıl tersine döndüğünü merak etmek beni deli ediyordu. Her nasılsa, hem yavaşça hem de göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu.

İkimizin daha yeni bir fotoğrafına doğru ilerledim. Bu fotoğrafta gözlerimde hiç hayat yoktu. Donuk görünüyorlardı ve en iyi makyaj bile altlarındaki koyu halkaları gizleyemezdi. Bu yan yana duruş kalbimi sıkıştırdı.

Çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi başımı kaldırmama neden oldu. Aceleyle pencereye gittim ve perdenin arkasından baktım. Nash'in cipinin yan tarafındaki polis amblemini gördüğümde göğsümdeki baskı biraz hafifledi. Ama tamamen azalmadı. Çünkü Nash'e arabamın üzerinde ne beklediğini söylemem gerektiğini biliyordum.

Midem yine o karmaşık düğümlerden birini oluşturdu, kafamda milyonlarca düşünce ve endişe dolaşıyordu. Nash kendini kaybeder miydi? Ya da daha kötüsü, deli olduğumu düşünür müydü? Bu bir çiçektir, ölüm tehdidi değil. Tek bildiğim, birinin rastgele bir iyilik yapıp insanların arabalarına çiçek bırakmasıydı.

Ama içgüdülerim bana yalancı dedi.

Nash'e yaptırdığım anahtar kilide girdi ve kapı tokmağı döndü. Nefesimi içime çektim ve konuşmaya hazırlandım. Sonra çenem düştü.

Nash orada duruyordu, kolu askıdaydı, dudaklarında bir kaş çatma vardı ve sarı saçları gelişigüzel dağılmıştı.

"Ne oldu?" Aceleyle yanına giderek sordum.

Homurdandı ama tek kelime etmedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi de Roan'a mı dönüşüyorsun?"

Yanıt olarak kıkırdama ya da dudak seğirmesi bile olmadı.

"Beni korkutmaya başlıyorsun. İyi misin?"

Nash iç çekti. "Ben iyiyim. Sadece kızgıyım. Omzum çıktı."

Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, bana tüm gerçeği söylemediğine dair herhangi bir kanıt olup olmadığını kontrol ediyordu. "Omzunu nasıl incittin?"

Kaşları yine çatılmıştı. "Tırmanırken ipim koptu. Serbest düşüşte kayayı yakalamak zorunda kaldım."

İçimdeki her şey kilitlendi. Nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim beynimin komutuna itaat etmedi. "Böyle bir şey olmaz."

Söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu. Atlanta'ya taşınmadan önce sayısız arama kurtarma operasyonuna yardım etmiştim.

eğitim seansları. K9 biriminde gönüllü olarak çalışmış, görev merkezinde yardımcı olmuş ve sayısız tatbikatın yürütülmesine yardım etmişim. Arama kurtarma ekibi dikkatliydi. Ekipmanlar kontrol edildi ve tekrar kontrol edildi.

Nash piknik masasına geçti ve ayakkabılarını tekmeleyerek oturdu. "Kesinlikle öyle olmamalı, orası kesin."

Ona doğru ilerledim, kendimi bankın üzerine bıraktım ve açıklamasını bekledim. Nefeslerim hâlâ gerektiği gibi gelmiyordu. Her nefes alışım, gerektirdiği güçle canımı yakıyordu. Nash'in içinde olmadığı bir dünyayı hayal etmek istemiyordum. Bu fikre katlanmak çok zordu.

"Birisi bazı teçhizatımızı kurcalamış."

Ona bakakaldım. "Kurcalanmış mı?" Sesim papağan gibi çıkıyordu ama ancak bu kadarını söyleyebildim.

Başını salladı.

"Ölebilirdin!"

Nash masaya yaslandı. "İyi ki kedi gibi reflekslerim var."

"Bu hiç komik değil." Gözyaşlarım ben onları durduramadan geldi, gözlerimi doldurdu ve taşıtı.

"Oh, kahretsin." Nash doğrulup oturdu. "Özür dilerim, Mads."

"Ölebilirdin." Gözyaşları daha da hızlandı.

Sağlam kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. "Ben iyiyim."

Paniğe kapıldıkça gözyaşlarım daha da hızlandı. O benim en iyi arkadaşımdı. Hayatımın büyük bölümünde yanımda olan tek kişiydi. Eğlenceli, şefkatli ve sadıktı. Tanıdığım en iyi adamdı, her şeyimle sevdiğim adamdı.

"Beni bırakma."

"Mads." Beni kendine doğru daha sıkı çekti. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sonsuza kadar benimle kalacaksın. Şimdiye kadar bunu bilmiyor muydun?"

Nash'e sokuldum, hassas omzundan kaçınmaya dikkat ettim. "Söz veriyor musun?"

Dudakları başımın üstünü sıyırdı. "Her zaman."

Duygularımı kontrol altına almaya çalışarak yüzümü sildim. "Ne kadar acıyor?"

"Harika hissettirmiyor. Biraz ağrı kesicim var ama önce bir şeyler yemem lazım."

Elinden kurtuldum ve ayağa kalktım. "Neden bir şey söylemedin?"

Nash'in ağzının köşesi kalktı. "Gerçekten hiç şansım olmadı. Erkeklik yaralarım için ağlıyordun." Ona

ters ters baktım. "Kapa çenenini."

Kıkırdadı. "Bana öğle yemeği hazırlayacak mısın?"

"Seni önemseydiğim gerçeğiyle alay ettiğin için bunu

yapmamalıyım." Nash gülmemek için yanağının içini ısırdı.

"Erkekler," diye homurdandım. "Size bir şey yapacağım ama ne olacağını seçme hakkınız yok."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun."

Buzdolabını açtım ve içindekileri inceledim. Nash'e sevdiği bir şey yapmak istiyordum ama aynı zamanda bir an önce karnının doymasını da istiyordum. Bir kucak dolusu şey alarak, onun en sevdiğini bildiğim sandviçi yapmaya koyuldum.

Arkamdan ayak sesleri geliyordu. "Bu bir Maddie spesiyali mi?" "Belki..."

"Yanında cipsin var mı?" diye sordu umutla.

Bakışlarım ona kaydı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Nash sırttı - bu kolay sırtışı severdim. "Bahse girerim o dolaplarda en az beş çeşit vardır."

"Beş mi? Sana amatör gibi mi görünüyorum?"

Yedi çeşit cipsin bulunduğu dolabı bulana kadar birkaç dolap açtı. Boş şeylere para harcayan biri değildim ama patatesin her türlüünü severdim. Sonunda kendi başıma yaşamaya başladığımda kendime tanıdığım tek lüks buydu: istediğim kadar cips çeşidi.

Nash dolabı karıştırdı ve elinde bir poşetle çıktı. "Kaşar ve ekşi krema var."

Sandviçleri ikiye böldüm. "Evet."

"Ama sen kaşar ve ekşi krema sevmiyorsun."

"Hayır." Kelimenin içindeki P harfini çıkardım.

Nash arkama geçti, sıcaklığı sırtıma sızıyordu. "Sanırım benden hoşlanabilirsin, Mads."

Yaptım. Çok fazla.

The Brew'un yanına park ederken Nash'e el salladım ve bu kez çok daha halka açık bir park yeri seçtim. Yeni lastiklerimle işimi şansa bırakamazdım. Nash el sallamama karşılık verdi ama arabasını sürerken yüzünde gülümseme yoktu.

Zavallı adam ağırlı omzuyla çok kötü uyumuştı ve askıdan çıkana kadar masa başı görevinde olmaktan pek memnun değildi. Lawson dün gece onu kontrol etmek için aramış ve gelişmelerden haberdar etmişti. Nash sakatlananın sol kolu olduğunu ve sağ elini kullandığı için iyi olacağını savunmaya çalışmıştı. Lawson kabul etmemişti.

Nash hareketsiz oturmayı pek beceremezdi. Cipimden inerken sırttım. İkinci sınıfta su çiçeği geçirdiği zamanı hatırladım. O kadar çıldırmıştı ki evden gizlice çıkıp kasabaya doğru yürümeye başlamıştı. Annesi onu tam kapıya varmışken yakalamış ve aklını kaçırmıştı. Ona oturmanın sıkıcı olduğunu ve beni bulmaya gideceğini söylemiş. Annesi

özüm, kapısına bir zil koymaktı, böylece her açtığında ona haber verecekti.

Nash'in gününü neşelendirmek için öğle yemeğinde ona ne götüreceğimi planlayarak The Brew'a doğru yola çıktım. İnsanlar etrafta dolaşıyordu, turistler ve kasaba halkı. Yüzlere çok dikkat etmedim ama etmeliydim.

İri bir figür yoluma çıktı. Bembeyaz gülümsemesi tüylerimi diken diken etti.

"Selam, bebeğim. Seni özledim."

OceanofPDF.com

NASH

Kendimi masamdaki sandalyeye bırakırken CLINT KIZDI. "Acı verici görünüyor." Çatık kaşlarımı yüzümden uzak tutmak için mücadele ettim. "Güneş ışığı ve güller değil.

Özellikle de çalışıyorsam tek yapabildiğim Tylenol iken."

Başını iki yana salladı. "Dostum, en azından bir ya da iki gün ara vermeliydin."

"Ve ne yapacaktın? Çıldırırdım."

"Kitap oku. Biraz beyzbol izle. Yüzlerinde çılgın kimyasallar olan zengin ev kadınlarıyla ilgili reality şovlardan birine bağımlı olun."

Homurdandım. "Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor."

"Nash hareketsiz oturmasını gerektiren hiçbir şeyi sevmez," dedi Lawson yukarı çıkarken.

Kaşlarımı çatmaya çalışmadım; doğrudan kardeşime yönelttim. "İşte bu yüzden beni yedek bırakman çok can sıkıcı. Hâlâ atıcı elim var."

Lawson başını arkaya eğmiş, sabır diliyormuş gibi tavana bakıyordu. "Az önce kolunu yuvasından çıkardın ve tekrar yerine taktın. Hiçbir şey kaldırmaman gerekiyor. Koşabileceğinden şüpheliyim. Bir şüpheliyle mücadele etmen gerekirse ne olacak?"

"Sağlam omzumu kullanacağım."

Clint kıkırdadı ve Lawson ona ters ters baktı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Clint iki elini de havaya kaldırdı. "Üzgünüm, Şef."

Lawson bana döndü. "Doktorun tamamen iyileşmen için gerekli olduğunu söylediği altı hafta boyunca seni bir masaya oturtmalıyım."

Ona bakakaldım. "O hain Holt sana ne dediğini söyledi mi?"

Lawson içini çekti. "*Kardeşimiz* senin deli kışının ne durumda olduğu konusunda beni bilgilendirdi mi? Evet."

"Onu gizli tıbbi bilgileri ifşa etmekten tutuklamalıyım," diye homurdandım.

"O bir doktor değil. Ya da avukat. Bir davanız olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi Lawson.

"Her neyse."

Lawson bir elini sağlam omzuma koydu ve sıktı. "Birkaç gün içinde askıdan kurtulacaksın ve ben de seni tekrar aktif hale getireceğim."

"Evet, evet."

"Tam bir drama kraliçesi," diye mırıldandı Lawson.

Clint gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Lawson cebinden telefonunu çıkardı. "Bu sabah birkaç SAR üyesiyle görüşeceğim. Bakalım o halatlarla kimin oynadığını bulabilecek miyiz?"

"Dan ya da Kevin olması gerektiğini biliyorsun," diye homurdandım.

"Takıma giremeyen pek çok kişi vardı. Hepsini incelememiz gerekiyor" dedi Lawson.

Sandalyemde doğruldum. "Görüşmeye yardımcı olabilirim." En azından bu evrak işi değildi.

Başını iki yana salladı. "Sen yaralı tarafsın. Seni bu davaya dahil edemem."

"Ciddi misin sen?"

Lawson *baba* bakışlarıyla beni kıstırdı. "Eğer bu pisliği yakalarsak, sırf sen de işin içinde *olduğun* için davamızı tehdit etmek mi istiyorsun?"

Sandalyeme geri yaslandım. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bana ihtiyacınız olursa Mülakat Bir'de olacağım." "Kalemlerimi açarken yardıma ihtiyacım olursa gelip seni alacağımdan emin olabilirsin." Lawson uzaklaşırken kafama bir şaplak attı.

"Hey, burada yaralıyım."

"Görünüşe göre yeterli değil," diye bağırdı omzunun üzerinden. "Kardeşler," diye homurdandım.

Clint sırttı. "Onlarla yaşayamam, onlarsız da yaşayamam."

"Nash Bash." Wren aceleyle odanın karşısına geçti. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Çok huysuz," diye araya girdi Clint.

"İçimde bir his vardı. Umarım bunlar yardımcı olur." Wren masamın üzerine kocaman bir fırın kutusu koydu.

Anladığım kadarıyla birkaç kez göz kırptım ve sonra kahkahayı patlattım. Kutu sivri uçlarla süslenmişti ve üstüne *Nash'in çöreklerini ye, Wren senin için gelecek!* yazmıştı.

Ona baktım. "Küçük Williams, sen en iyisisin."

Sırttı ve yanağımlı öpmek için eğildi. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Yapacağım."

İstasyonuna doğru yöneldi ve ben de kutuyu açtım. Büyük bir kahvaltı yapmışım ama kızarmış hamur kokusu burnuma geldiği anda midem guruldamaya başladı.

"Paylaşacaksın, değil mi?" Clint sordu. "Kokusunu buradan alabiliyorken paylaşmamak zalimlik olur."

Ona sert bir bakış gönderdim. "Bir. İşte bu." Gülümsedi. "Çikolata parçacıkları var mı?"

Kutudan bir tane aldım ve ona uzattım. İçindekilere dönerek seçeneklerimi gözden geçirdim. Günün ilk çöreği olarak ne yiyeceğiniz önemli bir karardı.

"Nash..."

Clint'in sesi başımı kaldırmama neden oldu ama bakışlarım ona ulaşmadı. Onun yerine istasyondaki masaların arasından süzülen bir figüre takıldı. Maddie normalden daha da solgundu. Ve buradan titrediğini görebiliyordum.

Bir anda ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. Sağlam kolum içgüdüsel olarak ona dolandı ve onu içeri çekti. "Ne oldu?"

"A-Adam. O burada."

Kanım dondu. Bu herif Cedar Ridge'e gelmeye nasıl cüret etmişti? Maddie'yi korkutmak için mi?

Kelimeler ağzımdan dökülürken Maddie'nin vücudu benimkine karşı daha sert bir şekilde sarsıldı. Onu Lawson'ın ofisine doğru yönlendirdim ve Clint'e doğru bir bakış attım. "Bana Law'ı bağla."

Clint çoktan ayağa kalkmış, Mülakat Bir'e doğru ilerliyordu.

Yedek kulübesinde ilerlerken bakışların üzerimizde olduğunu hissettim. Bundan nefret ettim. Maddie'ye bakmalarından ve kafalarında milyonlarca farklı soru sormalarından nefret ediyordum.

Kardeşimin ofisine girer girmez kapıyı kapattım ve Maddie'yi manevralarla kanepeye götürüp üzerine yatırdım. Bir robot gibi hareket ediyordu, sanki etrafında olup bitenlerin hiçbir şekilde farkında değildi.

Bu uyuşukluk canımı sıktı. Her yönden yanılttı. Bu Maddie değildi. Hayat dolu ve küstah biriydi. Bana hep zor anlar yaşatırdı.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdım ve elimle yanağını kavradım. "Konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat."

Bana baktı ama sanki beni gerçekten görmemiş gibiydi. "Arabamdan çıktım. Kendi kendime gülüyordum."

"Gülüyor musun?"

Ağzı çok az bir miktar kıvrıldı. "Su çiçeği olduğun ve evime yürümeye çalıştığın zamanı düşünüyordum."

Gölmek istedim ama boğazımı harekete geçiremedim. "O zili kapıma annem taktı."

"The Brew'a doğru yürürken bunu düşünüyordum. Etrafta bir sürü insan vardı. Turist sezonuna giriyoruz."

Ve The Brew ziyaretçiler için popüler bir yerdı.

"Tam önüme gelene kadar onu görmedim bile."

Maddie'yi gevşek tutmak için mücadele etmek zorunda kaldım. "Sana dokundu mu?" Kelimeler zar zor dizginleniyordu, içime öfke pompalanıyordu.

Maddie başını salladı. "Hayır. O sadece her şey normalmiş gibi davrandı. Dedi ki, 'Hey, bebeğim. Seni özledim' dedi." Sesi son cümlede kesildi. "Beni deli gibi hissettiriyor. Sanki hatırladığım şeylerin hiçbirı doğru değilmış gibi."

Alnımı onunkine bastırdım. "Sen deli değilsin. O sadece çok iyi bir manipölatör." Maddie'ye yaşattığı her şey için onun bağırsaklarını deşmek istiyordum.

"Ya zihnim bana oyun oynuyorsa? Ya-?"

Elimi saçlarının altından geçirdim ve boynunu sıktım. "Öyle değil. Doktor röntgen çekti. Yan tarafınızda hâlâ çürükler var."

Maddie sanki gömleğinin içinden lekeli tenini görmeye çalışıyormuş gibi kendine baktı. "Gerçeğı biliyorum."

Başımı salladım. "Gerçeğı biliyorsun."

Kapı açıldı ve Lawson içeri girerken Maddie sarsıldı. Onun solgun tenini ve vahşi gözlerini görür görmez yaklaşmasını yavaşlattı ve kapıyı usulca arkasından kapattı. "Herkes iyi mi?"

"Adam gösterdi." Kelimelerim eşitti. Dünyayı yakıp yıkmak istediğimi asla anlayamazdınız.

Lawson'ın gözünün altındaki bir kas titredi.

"Nerede?" "Brew'in dışında," diye cevap verdim.

"Maddie'ye yaklaştı mı?"

Başımı salladım. "Her şey yolundaymış gibi davrandı."

Lawson bir sandalyeyi kanepeye yaklaştırıp otururken çenesi ileri geri hareket etti. "Seni herhangi bir şekilde tehdit etti mi?"

Maddie yutkundu. "Hayır. Onu gördüğüm anda kaçtım."

"Çok zekiceydi." Lawson bana doğru baktı. "Kadının lastiklerini kesen kişi o olabilirdi."

Başımı salladım. "Holt'un Adam'ın ne zaman geldiğini öğrenip öğrenemeyeceğine bakması gerekiyor."

Maddie'nin titremesi şiddetlendi. "Dün arabamın üzerinde bir çiçek vardı. *Özür dilerken* bana her zaman verdiği türden."

Midemde asit çalkalandı. O pisliğin ne için özür dilediğini çok iyi biliyordum. "Neden bana söylemedin?" Sesim kısıktı, kelimeler zar zor duyuluyordu.

Bana baktı, gözlerinde özür vardı. "Sana söyleyecektim ama eve geldin ve incindin. Ben sadece... unuttum."

Çünkü benim ucuz atlattığım olay onu çok etkilemişti. Suçluluk duygusu pençelerini geçirdi. Ya Adam Maddie'yle uğraşmaya razı olmasaydı? Ya ona zarar verseydi?

"Bu her şeyi değiştirir," dedi Lawson, girdap gibi dönen düşüncelerimi keserek. "Bunu rapor etmeye hazır mısınız? Koruma emri için başvurmaya?"

Maddie hemen başını sallamaya başladı. "Bu her şeyi daha da kötüleştirecek. Onu tanımıyorsun. Bunu sadece bir meydan okuma olarak görecektir. Gitmesini sağlamanın başka bir yolu olmalı."

Söylemek istediğim bir düzine farklı şeyi ısırdım ve sadece kolumu ona doladım.

Lawson yutkundu ve kelimelerini seçmek için bir an düşündü. "Korkutucu olduğunu biliyorum ama yasaklama emri şu anda sizi korumak için elimizdeki araçlardan biri."

Maddie dudağının kenarını çiğnedi. "Bunu düşünebilir miyim?"

"Elbette. Bu arada, *Adam*'la konuşmak istiyorum. Kasabadaki polisin dikkatini çektiğini bilmesinin ona yardımcı olacağını düşünüyorum. Dikkat çekmeyi istemeyecek kadar tanınmış bir profili var."

"Hukuk," diye başladı Maddie.

Omzunu sıktım. "Lütfen Mads. Bir şeyler yapmamız gerekiyor. En azından bunu deneyelim."

Gözlerimin içine baktı, arıyordu, o bakışlarda çok fazla güven vardı. "Tamam."

"Teşekkür ederim." Kardeşimle bakışlarımızı paylaşırken şakağına bir öpücük kondurdum. İkimizin de ne düşündüğünü biliyordum.

Adam'ın Maddie'yi buraya kadar takip etmesi, ülkenin öbür ucuna uçuşması, lanet arabasına bir çiçek bırakması ve iş yerine gelmesi? Bunların hiçbiri iyi değildi.

OceanofPDF.com

MADDIE

Nash beni polis karakolundan ön kapıya doğru yönlendirirken gözlerimi yere dikmişim. Meraklı bakışları görmek istemiyordum. Gerçeği öğrenmeleri çok uzun sürmeyecekti; tarihin tekerrür etmesine izin vermişim. Ama bu sefer çok daha kötüydü. Çünkü gidecek yaşıyordum ve kalmayı seçmişim.

Nash ön kapıyı açtı ve benim için tuttu. Dışarı çıkmadan önce sokağı taradım, gözlerimi Adam'dan bir iz var mı diye dört açtım. Ama yoktu.

Nash elini benimkinin içine soktu ve park yerine doğru yürümeye başladı. Onu durdurmak için çekiştirdim. "Arabamı almam gerek." Aspen'e çoktan mesaj atmışım ve bana bugün işe gelmemem gerektiğini kesin bir dille söylemişti.

"Kardeşlerimden birine kulübeye getirmesini

söylerim." "Onları zorlamak istemiyorum-"

Elimi sıktı. "Bırak seninle ben ilgileneyim." Kalbim

kırıldı. Bunu istiyordum. Çok fazla. "Tamam."

Nash beni cipine götürürken elimi bırakmadı. Ta ki yolcu kapısını açana ve ben içeride güvende olana kadar. Aracın etrafında dönerek sürücü koltuğuna tırmandı.

Birden sinirlerim gerildi. Parmaklarım büküldü ve çözüldü. Sonra kalçalarım vurdular.

Nash uzandı ve tekrar elimi tuttu. "Bu işte yalnız değilsin." Boğazım düğümledi. Hastanedeyken bunu duymayı ne kadar çok istemiştim.

Atlanta'da kendimi yalnız ve sevdiğim herkesten kopmuş mu hissediyordum? "Teşekkür ederim. Bu karmaşayı buraya getirdiğim için özür dilerim."

Nash'in yeşil bakışları bana doğru kaydı. "Tam olarak olman gereken yer burası. Ve Adam'ı buraya sen getirmedin. O getirdi. Ve burada uzun süre kalmayacak."

Nash'in son sözleri midemi bulandırdı. Sanki bir yemin gibiydi. "Pervasızca bir şey yapma. Eğer müdahale etmeye kalkarsan Adam hayatını cehenneme çevirir."

Adam'ın ne yapabileceğini düşünmek bile istemedim. Nash'ten zaten nefret ediyordu. Doğruca eve geldiğim ve Nash'in benimle kaldığı gerçeği? Adam çok kızardı.

Nash ana yoldan ayrılıp bizi kulübeme götürecek olan yola saptı. "Mads, ben her zaman seni savunacağım. Bu konuda aptallık etmeyeceğim, ama bu pislik seninle uğraştığı günlerin sona erdiğini anlayacak. Burada kalamaz. Senin havanı soluyamayacak."

Kalbim göğsümde tekledi. "Nash..."

Eli benimkini sıktı. "İşler böyle yürüyor. Büyürken böyle bir şeye sahip olmadığınızı biliyorum, sana göz kulak olan birine-"

"Yanılıyorsun," diyerek sözünü kestim.

Nash soru sorarcasına bana baktı.

Bakışlarına karşılık verdim ve başka tarafa bakmadım. "Bana göz kulak olan biri vardı. Sen vardın."

Sesler bilinçaltımı kemirirken derin uykunun etkisi azaldı. Gözlerim çırpınarak açıldı ve etrafımı inceledi. Pencereden içeri süzülen güneş ışığı çıplak yatak odamı aydınlatıyordu. Birkaç saniye içinde

uykunun üzerimdeki etkisi azalmaya başladı. Bu sadece derin bir öğle uykusundan gelen puslu bir histi.

Yatağımın başucundaki saate baktım ve irkildim. Saat neredeyse üçtü. Beş saattir uyuyordum. Sırt üstü yuvarlandım ve kaburgalarım eskisi kadar ağrımadı. Anlaşılan uykuya ihtiyacım vardı.

Koridordan başka sesler de geliyordu. "Biraz sola çevir," dedi Grae. "Hayır, bu çok uzak."

"Kız kardeşimin kusuruna bakmayın," dedi Nash.

"Çok otoriterdir." "Sadece en iyi tasarım gözüne sahibim," diye homurdandı Grae. "Bu konuda haklı," diye onayladı Wren.

Kendimi oturur pozisyona ittim. Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü ve dünyanın kendini düzeltmesi için kendime bir saniye verdim. Düzeldiğinde ayağa kalktım ve ayaklarımı terliklerimin içine kaydırdım. Yine en rahat eşofmanlarımı giymiştim. O kadar büyüklerdi ki beni bir Oompa Loompa gibi gösteriyorlardı ama umursayacak bir şey bulamıyordum.

Kapıya doğru ilerledim, açtım ve bir süre dinledim. "İşte," dedi Grae. "Mükemmel!"

"Sen bir ev dekorasyonu dâhisisin," diye kabul etti Wren, sesinde bir gülümsemeyle. "Böyle söyleme. Bu onun aklını başından alır," diye homurdandı Nash.

Bir itiş kakış oldu ve Nash bağırdı. "Cidden beni çimdiklemeye mi çalıştın? Yaralandım."

"Bebeğim," diye karşılık verdi Grae.

Koridorda ilerleyip oturma odasına girdim ve olduğum yerde durdum. Oturma odam artık kocaman, boş bir alan değildi. Mobilyalarla doluydu.

Gözlerim ilk olarak, içine gömülüp günlerce kaybolabileceğiniz gibi görünen büyük bir kesit koltuğa takıldı. Ama sadece rahat görünmekle kalmıyordu; aynı zamanda muhteşemdi de - mobilyalarda her zaman sevdiğim pirinç çivilerle güzel bir gri kumaş. Antika görünümlü bir sehpa ve iki tane aşırı doldurulmuş koltuk vardı.

Mavimsi gri sandalyeler bana fırtınalı bir günde gökyüzünün renklerini hatırlattı. Birisi de mekana daha parlak renkler getiren yastıklar seçmişti.

Ama hepsi bu değildi. Yemek alanındaki piknik masası gitmişti. Yerine sekiz kişilik rustik koyu ahşap bir masa konmuş, masa mumlarla süslenmişti.

Çenem gevşedi. "Ne...?"

Grae aceleyle, "Kızma," dedi. "Senin için bir şey yapmak istedik."

"Onlara hiçbir şey söylemedim," diye hızla ekledi Nash.

Grae ona yan gözle baktı. "Hayır, kardeşim olan biten hakkında sinir bozucu bir şekilde ağzını sıkı tutuyor. Ama tek bilmemiz gereken senin üzgün olduğundu ve seni daha iyi hissettirmek için bir şeyler yapmak istedik."

Wren bana yaklaştı, yüzünü endişe kaplamıştı. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Çok daha iyi hissediyorum." Sonra başımı salladım, hâlâ evime bakıyordum. "Nasıl?"

Nash kıkırdadı. "G kararlı olduğunda hiçbir şeyin ona engel olamayacağını artık biliyor olmalısın."

Grae ofladı pufladı. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Bana döndü. "Jordan'ın buradan iki parça mobilyayla ayrıldığını biliyorum. Nash ikinci el mağazasından bir kanepi almayı planladığını söyledi ama Brookdale'deki o mağazanın kapanacağını duydum, ben de Wren'i aldım ve hızlı bir yolculuk yaptık."

Wren'den kahkahalar yükseldi. "Onu görmeliydin. Kimsenin bu kadar hızlı bir görünüm oluşturduğuna tanık olmamıştım. Sonra da dükkan sahibiyle konuşarak teslimat kamyonlarından birinin bizi buraya kadar takip etmesini sağladı."

Boğazımdaki yanma gözlerimi yaşarttı. "Siz çocuklar..."

Grae'nin elleri kalçalarına gitti. "Bu konuda benimle kavga etmeyi aklından bile geçirme Maddie."

"Bu çok fazla..."

Wren bir kolunu bana doladı. "Bu Hartley'lerle tartışmamak en iyisi. Ne yapacaklarını bilemeyecek kadar çok paraları var ve hayatlarındaki insanları deli gibi seviyorlar."

Grae çenesini kaldırdı. "O haklı. Tartışmaya çalışmayın. Her şey indirimde olduğu için, zaten hepsi son."

"G..."

"Seni seviyorum, Maddie."

Bu kadınlar evimi yuva yapmak için her şeyi bırakmışlardı ve ben onlara beni Cedar Ridge'e neyin geri getirdiği konusunda gerçeği bile söylememiştim. Nash'e baktım. "Bize birkaç dakika verebilir misin?"

Gülümsemesi nazikti. Bana doğru geldi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ben yatak odasında olacağım. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Acıktıysan buzdolabında şarküteriden aldığım dürümler var."

"Teşekkürler." Tüm duygularımı bu tek kelimeye sığdırmaya çalıştım. Çünkü Nash'in kızlara en sevdiğim renklerin ne olduğunu söylediğini biliyordum. Pirinç çivili mobilyalara olan tuhaf sevgimi paylaşmış ve onlara umutsuzca bir kanepeye ihtiyacım olduğunu söylemişti.

"Yanımdayım Mads. Her zaman," diye fısıldadı.

Kalbim kaburgalarıma doğru panikle çarptı - panikledim çünkü bu adamı çok seviyordum ve asla benim olamayacağını biliyordum.

Nash koridorda gözden kayboldu. Kapının kapanma sesi kulaklarıma ulaştığında, Wren ve Grae'ye döndüğümde ikisinin de bana baktığını gördüm.

Grae kollarını havaya kaldırdı. "Eğer aptal kardeşimin sana sırılsıklam aşık olmadığını düşünüyorsan, ondan daha aptalsın demektir," diye fısıldadı.

Wren gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Kimseye aptal demekten hoşlanmam ama bu konuda hemfikir olmak zorundayım."

Başımı salladım ve kanepeye doğru ilerledim. "Beni sevdiğini biliyorum. Sadece bana aşık değil." Aramızda çok büyük bir fark vardı.

İki. Bir insanın kalbini onarılamaz parçalara ayırabilecek türden bir fark.

Kanepeye uzandım ve gözlerim kocaman oldu. "Bu bir bulutun üzerinde oturmak gibi."

Grae zıpladı ve yanıma indi. "Tarzın önemini biliyorum ve rahatlık. Burada sadece birkaç fotoğrafa ihtiyacımız var."

Wren karşı tarafıma oturdu. "Bunun için bolca vaktimiz var. Çerçeve seçmenize de yardımcı olabiliriz."

İkisine de baktım. İkisini de hak etmemiştim ama yine de onlara sahip olduğum için çok mutluydum. Ben de en başından beri yapmam gerekeni yaptım ve içimdekileri döktüm.

"Adam kötü davranıyordu." Ellerimi sıktım ve parmak eklemlerimdeki kanın kayboluşunu izledim. "Bu şekilde başlamadı. Ne zaman başladığını bile bilmiyorum." Tutuşumu bıraktım ve kan geri geldi. "Küçük şeyler. Beni aşağılaması, kiminle konuştuğumu sorgulaması, beni gerçekten yanımda olan tek kişinin o olduğuna inandırması."

Oda ölüm sessizliğine bürünmüştü ve bakışlarımı zorla arkadaşlarıma yönelttim. Wren'in yüzündeki keder çizgisini gördüm ama Grae'nin gözleri öfkeyle doluydu. "Sana vurdu mu?"

Bir damla gözyaşı kaçtı. Çabucak sildim ama başımı salladım. "Ayrılmadan hemen önce beni bir duvara fırlattı ve üç kaburgamı kırdı."

Grae, "O kamyoncu anayı tereyağı bıçağıyla hadım edeceğim," diye homurdandı.

Kendimi tutamadım. Güldüm. Ve bir kez başladığımda, duramadım. O kadar çok güldüm ki gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü. "Beni korkutuyorsun, biliyor musun? Sen ve bıçaklara olan takıntın."

"Korkutmak istediğim kişi o." Derin bir nefes aldı, cesaretlendi. "Gerisini bize anlat."

Ben de kanepede birbirimize sokulurken onlara her şeyi anlattım. Titreyerek nefes aldım. "Çok utanıyordum."

Wren'in gözleri parladı. "Senin utanacak hiçbir şeyin yok. Utanmayı hak eden tek kişi göt herif Adam. Ne var biliyor musun? O bir ismi bile hak etmiyor. Bundan sonra ona sadece Pislik diyeceğim."

Grae, "Küçük canavarlar için çoğunlukla temiz tutmaya çalıştığım için Douche Canoe ile gideceğim," dedi.

Dudağımın kenarını kaşımaya başladım. "Bunun tekrar başıma gelmesine izin verdim."

Wren elimi kendi elinin içine aldı. "Güzel yalanlar söyleyen biri tarafından zihninizin çarpıtılmasına izin vermek kolaydır."

Grae'nin gözlerinin üzerinden gölgeler geçti. "Ve sırf çok istediğin için bir ilişkinin aslında olmadığı bir şey olduğuna inanmak çok kolay."

Grae'nin sözleri ona sormak istediğim deneyimlerle doluydu ama bir saniye sonra gölgeler kayboldu ve bana doğru eğildi. "İyileşmen ve gerçeği olduğu gibi görmen zaman alacak. Ama yolun her adımında yanında olacağız."

"Yapacağız," diye yineledi Wren.

Ve onlara inandım. Grae'ye doğru eğildim. "Son zamanlarda sizi sevdiğimi söylemiş miydim?"

Beni kucakladı. "Olabilir. Ama bunu tekrar duymak her zaman güzeldir."

OceanofPDF.com

NASH

Kolumu Maddie'ye doladım, onu kendime çektim ve o hafif şeftali ve vanilya kokusunu içime çektim. The Brew'un dışında durmamız ve yerel halkın muhtemelen ikimiz hakkında dedikodu yapacak olması umurumda bile değildi. Ona sarılma ihtiyacı çok güçlüydü.

Bütün gün burada korunmasız çalışması fikrinden nefret ediyordum. Ama Maddie kararlıydı, ki bu yeni bir şey değildi. Kızım inatçıydı ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmayı reddediyordu.

"İyi olacağım. Söz veriyorum. Bütün gün etrafımda insanlar olacak. Adam herkesin içinde bir şey yapacak değil ya. İtibarına çok değer veriyor."

Ama özel olarak bir şeyler yapacaktı. Maddie'nin söylemediği kelimeler bunlardı. Onu incittiğini.

Bu bir daha asla olmayacaktı.

Maddie'nin bakışlarıyla buluşabilmek için geri çekildim. "Onu görürsen arayacak mısın?"

"Söz veriyorum."

Alnına hızlı bir öpücük kondurdum. "Evde görüşürüz."

Maddie'nin gözleri bir an için parlamış ve sonra başını sallayarak elimden kurtuldu ve kafenin içinde kayboldu.

Kelimeler ağızımdan kaçırıldı. *Evime*. O zamandan beri birkaç kıyafet değişikliği dışında hiçbir şey için şehrin dışındaki evime dönmemiştim.

Maddie geri döndü. Ve bir süre sonra onun kulübesi benim evimden daha çok evim gibi gelmeye başladı. Yine de sorun boşluk değildi. Maddie dolduruyordu. Onun kokusu. Onun ışığı. Onun özü. O benim için her zaman ev olmuştu. Ve bu asla değişmeyecekti.

Cipime geçtim ve içine tırmanarak istasyona doğru ilerledim. Bir park yerine girdiğimde Lawson'ın park alanında ilerlediğini gördüm. Aracımdan indim ve ona doğru ilerledim. "Hey."

Lawson'ın çenesi bir parça gerildi. "Günaydın. Kendini nasıl hissediyorsun? Maddie nasıl?"

"Bu sabah çok daha iyi." "Ya sen?"

Omzumu test etmek için küçük bir hareket yaptım. "Ben iyiyim. Doktor askıyı yarın çıkarabileceğimi söyledi."

Lawson'ın kaşları kalktı. "Bundan emin misin?"

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. "Bana inanmıyorsan onu arayabilirsin."

Dudakları seğirdi. "Bunu yapmak zorunda kalabilirim."

"Nereye gidiyorsun?" Lawson aklında bir varış noktası olmayacak kadar kararlı görünüyordu.

İç çekti. "Sonunda Adam Westchester'ın nerede kaldığını buldum."

Bakışlarım kardeşimin üzerinde yoğunlaştı. "Ben de seninle geliyorum."

"Yapamazsınız. Davayla kişisel bir bağınız var."

"Sen tanımıyor musun? O karakoldaki herkes Maddie'yi tanıyor. Küçük bir kasabada böyle olur. SAR soruşturmasından çekildim ama burada bunu yapmayacağım. Ya beni de yanında götürürsün ya da yalnız giderim."

Lawson nefesinin altında bir küfür mırıldandı. "Bu yüzden siz içeri girmeden önce buradan çıkmaya çalışıyordum."

"Biliyorsun bunu öğrenir ve kışına tekmeyi basardım."

"Deneyebilirdin."

Haklı olabilirdi. Lawson ve Holt şeytanlarını yenmek için dövüşürlerdi. Holt'unki Wren'in hayatına geri dönmesi sayesinde büyük ölçüde azalmıştı ama Lawson hâlâ her gün en az bir saat ağırlık torbasına vuruyordu. Benim tarafımda hız vardı, ama Lawson'da saf güç vardı.

Omzuna bir tokat attım. "Neyse ki öğrenmek zorunda kalmayacağız ve annem bu işe bulaştığımız için ikimizi de kızartmayacak."

Lawson onaylarcasına homurdandı. "Gel bakalım. Benimle gelebilirsin. Senin tek kollu sürüşüne güvenmiyorum."

"Hey. Ben mükemmel bir sürücüyüm. İki kola ihtiyacım yok."

"Sen birden fazla kez tutuklamam gereken pervasız bir hız iblisisin."

Lawson'ın cipinin yolcu tarafına tırmandım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Motoru çalıştırdı. "İnkâr sadece Mısır'da bir nehir değildir." "Baba şakaları mı? Gerçekten mi?"

"Ben bir babayım."

"Mizah anlayışınız üzerinde çalışmalıyız. Eğer bir kadını güldüremezsen onu asla elde edemezsin."

Lawson arabayı otoparktan çıkardı ve şehir dışına doğru yola koyuldu. "Bir kadın aklımdaki son şey. Sadece başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyorum."

Hartley'lerden bazıları ilişkiler için yaratılmamıştı: ben, Roan, hatta bir süre Holt. Ama Lawson alnında evlilik ve aile damgası olan biriydi. İstikrarlı, güvenilir ve koruyucuydu. Her kadının isteyeceği türden bir erkekti ve kasabamızdakilerin büyük bir kısmı da bunu istiyordu. Ama geçmiş bu konudaki fikrini çarpıtmıştı. Ona ne söylersek söyleyelim, bunun hak ettiği bir şey olduğunu düşünmüyordu.

"Nerede kalıyor?" Lawson'a acıyarak ve konuyu değiştirerek sordum.

"The Peaks."

Çenemdeki o kasın kasıldığını hissettim. "Caden'a onu kaldırıma attırmalıyım."

"Yapabilirsin ama o zaman nerede olduğunu bilemeyiz. En azından bu şekilde onu takip edebiliriz."

"Haklısın." Ve tabii ki Adam orada kalıyordu. Dangkalak için sadece en üst düzey yer.

"Öfkenizi kontrol altında tutmalısınız. Bu adamı yere serdin ve suç duyurusunda bulunacağını biliyorsun."

Parmaklarım sanki onu yumruklamak üzereymiş gibi istemsizce kıvrıldı. "Biliyorum."

"Umarım polislerin işin içinde olduğunu öğrendiğinde, bunun zahmete değmeyeceğini anlar ve Atlanta'ya geri döner."

Tanrım, umarım öyledir. Ama böyle bir adamla bunu asla söyleyemezsin. Küçük ziyaretimiz onu korkutup kaçırabilir ya da ayaklarını yere sağlam basmasını sağlayabilirdi.

Lawson bekçi kulübesine yanaştı ve camını indirdi. Bekçi bize başıyla selam verdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Caden Shaw benim için bir pas istedi. Şef Lawson Hartley."

Adam hemen kapıyı açmak için düğmeye basmak üzere harekete geçti. "Haritaya ihtiyacınız var mı?"

Lawson başını salladı. "Böyle iyiyiz." "İyi günler dilerim."

"Sen de."

Lawson camını açtı ve kapıdan içeri girdi.

"İyi bir güvenlik görevliniz var. Buraya son geldiğimde kimlik göstermemi istediler ve adam bana burayı soyacakmışım gibi baktı."

Lawson homurdandı. "Sende öyle bir bakış olmalı."

"Kaba." Kardeşime baktım. "Caden'a neler olduğunu anlattın mı?"

"Ona buradaki bir misafirin Maddie'ye sorun çıkardığını ve konuşmak istediğini söyledim. O da bana kabin numarasını verdi."

Caden'in babası bilseydi ona çok kızardı ama ikimiz de onu ispiyonlamazdık. "Mads'e ona söyleyip söyleyemeyeceğimi sormam gerek. Bilmeyi hak ediyor. Özellikle de o dallama burada kalıyorsa."

"Bize söylediğın için sana hala kızgın mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Dün Grae ve Wren'e de söyledi. Bu onun için çok zor. Bunun ikinci kez başına gelmesinden dolayı çok utanç duyuyor."

"Bunun onun kafasını ne kadar karıştırdığını hayal bile edemiyorum. Tüm bunları çözmesi zaman alacak. Ama bunu başaracaktır."

"İyileşeceğini biliyorum. Ve iyileşirken etrafını saran harika bir topluluk olduğunu görmeye başlıyor."

Lawson arabayı büyük kulübelerden birinin önünde durdurdu. "Bu iyi bir şey. Bu konuda yalnız olmadığını ve kimsenin ona farklı gözle bakmadığını bilmesi gerekiyor. Bunların hiçbirisi onun hatası değil."

"Aynen öyle." Kapımı iterek açtım. "Hadi şu işi bitirelim."

Lawson dışarı çıktı ve kapısını öyle bir güçle kapattı ki kabinde kim varsa bizi duymuş olmalıydı. "Konuşmaya ben başlayayım."

"İyi," diye kestirip attım.

Lüks kulübeye giden taş basamakları tırmandık. Lawson elini kaldırdı ve kapının ziline bastı. En az bir dakika boyunca sessizlikten başka bir şey duymadım.

"Dengemizi bozmaya, yeniden güç kazanmaya ve topu tekrar kendi sahasına sokmaya çalışıyor," dedim.

Lawson başını salladı. "İşe yaramayacak. Evde üç küçük canavarım var. Tüm numaralara alışkınım."

Homurdandım. "Belki de onları yaşlı Adam'ın üzerine salmalıyız. Bir saat içinde merhamet için ağlamaya başlar."

İçeriden ayak sesleri geldi ve yüzümdeki mizah anında silindi.

Kilit tıkladı ve kapı açıldı. Karşımdaki adamla daha önce iki kez Maddie taşınmadan önce onu ziyaret etmek için Cedar Ridge'e geldiğinde tanışmıştım ama hiçbir zaman şimdiki kadar yapmacık görünmemiştir. Açık kahverengi saçları o kadar özenle taranmıştı ki, tek bir telinin bile yerinden oynaması muhtemelen kalp krizi geçirmesine neden olurdu. Ve sanki sözde bir tatile değil de bir iş toplantısına katılıyormuş gibi giyinmişti.

"Memur beyler, bu zevki neye borçluyum?" Gri gözleri üzerimde parladı. "Nash. Çok uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil," diye mırıldandım nefesimin altında.

Lawson bir adım öne çıktı. "Bay Westchester. Ben Cedar Ridge Polisi'nden Şef Hartley."

Adam elini uzattı. "Hartley klanından bir başkası. Buralarda sizden çok var."

Lawson ona en rahatlatıcı gülümsemesini verdi. "Öyle."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Adam sordu.

"Maddie Byrne hakkında seninle konuşmam gerek."

Adam sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Nişanlım iyi mi? Kaza geçirmedi, değil mi?"

"O senin nişanlın değil," diye homurdandım.

Adam bize mahcup bir gülümseme gönderdi. "Korkarım Madison ve ben evde biraz tartıştık. Bir noktaya değinmek için hışımla gitti ama kısa sürede halledeceğiz. Kadınların nasıl olabileceğini bilirsiniz. Aşırı dramatik."

Maddie'nin onunla bir daha hiçbir şey yapmayacağını söylemek için ağzımı açtım ama Lawson ayağıma bastı. Sertçe. Bir küfür savurdum.

"Korkarım Bayan Byrne olaylara aynı şekilde bakmıyor. Sizden ona istediği mesafeyi vermenizi ve onunla hiçbir şekilde temas kurmanızı rica etmek zorundayım. Yasaklama emri gibi şeylerle uğraşmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum," dedi Lawson kayıtsızca.

Gerçek öfkenin ilk titreşimi Adam'ın gözlerinde parladı. Ama görüldüğü kadar çabuk kayboldu. "Madison'ın elinde bir yargıcı yasaklama emri çıkarmaya ikna edecek ne gibi bir kanıt olabileceğini hayal bile edemiyorum. Elbette denemekte özgürdür ama o kadar ileri gidebileceğinden şüpheliyim."

"Peki ya bir doktorun kırık üç kaburgasının fotoğraflarını ve röntgenlerini çekmesine ne demeli?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

Adam'ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Gerçekte nasıl bir piç olduğunu bilmeseydim ona inanırdım. Başını iki yana salladı. "Bu korkunç. Madison düştü mü? Oldukça sakardır. Bu ilk kez olmazdı..."

İçimde öfke kabardı ve saldırdım. Lawson beni geri çekti. "Yapma. Bu tam da onun istediği şey."

Adam kıkırdadı. "Ağabeyini dinle. Bana bulaşmak istemezsin. Hem sen kimsin ki? Madison taşınır taşınmaz ortadan kaybolan bir hiç."

İçimde dönen öfke nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Bay Westchester. Bu uyarı kayıtlara geçecek. Bu davayla ilgili titiz notlar tutacağım ve tüm memurlarım gözlerini dört açmaları konusunda bilgilendirildi. Geçici de olsa bir yasaklama emrinin kamuya açıklanması utanç verici olur. Bahse girerim bu büyük şehir haber kanallarından bazıları size yöneltilen suçlamalarla ilgili bir haber yapmak isterler," dedi Lawson ve beni sıkıca tutmaya devam etti.

Adam'ın boğazında bir kızarıklık belirdi. "Bu bir kolluk kuvveti memurunun tehdidine çok benziyor. Bu kasabadaki güçlerin, memurlarının bugün buradaki davranışlarını duymaktan hoşnut olacaklarını sanmıyorum."

Lawson omuz silkti. "Ben sadece bazı şeyler kamuya açık hale geldiğinde neler olabileceği konusunda sizi bilgilendiriyorum. Bunun olduğunu görmekten nefret ederim."

"Avukatıma haber vereceğimden emin olabilirsiniz." Adam kapıyı yüzümüze çarptı.

Lawson beni serbest bıraktı. "Cipe binin."

Araca doğru yürürken tek kelime etmedim. Arabaya tırmanıp kapıyı çarptım. Lawson daha sakin bir şekilde bindi. Motoru çalıştırdı ve geri geri giderek yoldan çıktı. "İşte tam da bu yüzden seni getirmek istemedim. Ona çarpmış olsaydın ne olurdu biliyor musun?"

"Özür dilerim. Onu incittim." Sesim çatallaştı. "Çok korkmuş ve kırılmış durumda ve bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok çünkü bana ihtiyacı olduğunda yanında değildim. Ona her zaman yanında olacağıma söz vermiştim."

Lawson arabayı yolun kenarına çekti ve park etti. "Bunun olacağını bilmenize imkân yoktu."

"Yapmalıydım. O farklıydı. Uzaklaşıyordu. Bunun sadece bu ilişkide olduğu için olduğunu düşündüm. Beni geride bıraktığını."

Lawson, "Bu doğal bir şey," dedi. "İnsanlar birbirinden uzaklaşır. Her şey değişir."

Boğazımda bir ateş yandı; gerçeğin acısı içimi yakıp kavuruyordu. "Daha önce de kaçırmıştım. Babası onu eşek sudan gelinceye kadar dövüyordu ve ben her işareti kaçırdım. Neredeyse onu öldürüyordu ve ben bunun olmasına izin verdim. Bir daha kimsenin ona zarar vermeyeceğine dair kendime yemin ettim. Ve işte buradayız."

"Nash," dedi Lawson sessizce. "Kurbanlar bu tür şeyleri saklamakta ustalaşırlar. Bu senin suçun değil."

Bakışlarım ona doğru kaydı. "Onu herkesten daha iyi tanıyorum. Dünyada yalnız olduğunu biliyordum. O çürüklerden birkaçını gördüm ve takılıp düştüğünü sandım. Ama yalan söylediğini anlamalıydım. Mads'in berbat bir yalancı olduğunu biliyorsun."

Lawson konuşmadan önce birkaç saniye bana baktı. "Ona aşık mısın?"

Kalbimin her atışı kulaklarımda gümbürdüyordu. Bu kelimeleri hiç yüksek sesle söylememiştim. Bir kez bile. "Anaokulunda o lanet kabadayıya çelme taktığı andan beri ona aşığım."

"Neden ona söylemedin? Onun da sana aşık olduğunu biliyorsun. Neden ikinize de işkence ediyorsun?"

Pencereden dışarı bakmak için döndüm. Göle bakan dağ manzarası muhteşemdi ama içimdeki kırgınlığı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyordu. Maddie'nin bana aşık olduğunu biliyordum. Ona bunu verememek beni öldürüyordu. Ama tek yolu buydu.

"Onu hayal kırıklığına uğratan o kadar çok insan oldu ki. Onu sevmesi ve onunla ilgilenmesi gereken insanlar en kötüsünü yaptı."

Lawson, "O kişi sen olma," diye itti.

Ona döndüm. "Biliyorsun ben berbat biriyim. Bunu da batırırdım ve sonra ne olurdu? Maddie yalnız kalacaktı. Bu yüzden oraya asla gitmeyeceğime dair kendime yemin ettim. Onu her gün, her an içimde hissetmemin bir önemi yok. Onu bir sonraki nefesimden daha çok istemem önemli değil. O çizgiyi geçemem çünkü onu kaybetme ve yalnız bırakma riskini göze alamam."

Ama zayıflıyordum. Maddie'yi dışarıda tutmak için özenle inşa ettiğim duvarlarda çatlaklar vardı. Dikkatlice yerleştirilmiş bir darbe ve uzak durmak için güçsüz kalacaktım...

OceanofPDF.com

MADDIE

"Bu hafta balede öğrendiğim yeni dönüş bu, Bayan Maddie. Bakın, bakın!" Cady, kırmızı saç örgülerinin uçuşmasına neden olan orantısız bir dönüş yaptı.

"Bu harika," dedim başka bir masayı silerken. "Belki işim bittiğinde bana nasıl yapıldığını gösterebilirsin."

Cady başını aşağı yukarı salladı. "Sana kesinlikle gösterebilirim! En iyi arkadaşım Charlie'yi benimle birlikte derslere katılması için ikna etmeye çalıştım ama baleyi sevmediğini söyledi. Yine de yapabilirsin!"

Bir grup beş yaşındaki çocukla birlikte bir bale sınıfında tütü giydiğimi hayal ederek kıkırdadım. "Hey, Charlie'nin soyadı Hartley mi?"

Biraz daha dönerken başını coşkuyla salladı. "Charlie Landon Hartley. Anaokulunun ilk gününden beri en iyi arkadaşız."

Kalbim sıkıştı. Cady, Nash'in yeğenine sırılsıklam aşık olacak ve Nash aynı şeyi hissetmezse küçük kalbi parçalanacak mıydı?

Aspen kızına doğru sıırttı. "İki çocuğun daha fazla oyun randevusu istediğini hiç görmemiştim."

Kıkırdadım. "Hartley'ler benim iyi arkadaşlarım. Charlie çok tatlı ve çok iyi biri."

Aspen'in gülümsemesi genişledi. "Sadece Charlie'nin babası Lawson ve Charlie'nin iki ağabeyiyle tanıştım ama harika görünüyorlar."

"Lawson en iyisi. Luke ve Drew baş belası olabilirler ama iyi çocuklardır." Bezimi son masanın üzerinde gezdirdim. "Sanırım hepsi bu kadar."

Aspen, "Mutfak tamamen temiz, yani sanırım kilitlemek için hazırız," diye onayladı.

Ona doğru baktım. "Cady'yi aldıktan sonra geri geldiğin için teşekkürler. Gerçekten yapmak zorunda değildin-"

Uzandı ve kolumu sıktı. "Bununla uğraşırken yalnız değilsin. Ve roller tersine dönseydi arkamı kollayacağını biliyorum."

Buraya tekrar gelme ihtimali olduğu için Aspen'e Adam'a neler olduğunu kısaca anlatmak zorunda kalmıştım. Anlayışlı ve empatik davranmıştı. Ayrıca bana yakın zamanda yalnız kapanmayacağımı da söylemişti.

"Kafede çalışmayı seviyorum," diye ekledi Cady yardımsever bir şekilde. "Ben iyi bir işçiyim."

Güldüm ve küçük sevimli burnunu okşadım. "Sen en iyi işçisin."

Küçük göğsü kabarmıştı. "Duydun mu anne?"

"Ben yaptım." Aspen kızını kollarının arasına aldı. "Bence tatlı olarak bir dondurma hak ettin. Ne dersin?"

Cady yumruğunu havaya kaldırdı. "Evet, evet, evet!" Sırıttım. "Bana iyi bir ödöl gibi geldi."

Çantalarımızı aldık ve yola koyulduk. Aramızda sadece birkaç araçlık mesafe vardı ve ben SUV'uma binerken Aspen bekledi. Ona el salladım ve o da Cady'yi steysin arabalarına bindirdi. Aspen direksiyona geçene kadar bekledim ve sonra arabadan indim.

Kulübeye geri dönerken biraz daha derin nefes aldım. Bütün gün diken üstündeydim, Adam'ın yüzünü göstermesini bekliyordum. Ama onu bir an bile görmemiştim. Derinlerde bir yerde umut alevlendi. Belki de işi onu uzaklara çağırmıştı ve beni tamamen unutmuştu. Naif bir umuttu ama diğer seçenekten çok daha iyiydi.

Çakıl taşlı arabama döndüm ve kulübeye doğru ilerledim. Etrafa baktığımda başka birine ait bir iz göremeyince dışarı çıktım ve aceleyle kapıya yöneldim. Kilidi açıp içeri girdim ve tekrar kilitledim. İçimden hava fışkırdı. Evim. Güvendeydim.

Etrafıma bakındım ve tüm yeni mobilyaları inceledim. Bu parçaların her zaman simgeleyeceği şey içime bir sıcaklık yaydı: dostluk, özen ve sevgi.

Kanepeye geçip üzerine uzandım. Kaburgalarım artık neredeyse hiç itiraz etmiyordu, bu yüzden iyileştiklerini biliyordum. Çantamı sehpanın üzerine bıraktım ve telefonumu çıkardım. Kilidini açarak mesajları taradım. Bir tanesine odaklandığımda kalbim duracak gibi oldu.

BİLİNMEYEN NUMARA

Benimle eve gel yoksa en iyi arkadaşın rozetini kaybeder.

Midem bulandı ve ağzımda tükürük birikti. Böyle bir şey olamazdı. Ama Adam'ın tehditlere başvurmasının uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Burası Atlanta değildi. Adam'ın burada bir etkisi yoktu. Ama Hartley'lerin vardı. Aileleri derin köklere sahipti ve muhtemelen kasabanın en saygın sakinleriydi. Adam Nash'le uğraşmayı deneyebilirdi ama başaramazdı. Yine de bu Nash'in hayatını bir süreliğine çekilmez hale getirmeyeceği anlamına gelmiyordu. Bu fikir içimde suçluluk duygusu uyandırdı.

Tekerlekler çakılların üzerinde gıcırdadı ve ayağa fırladım, aceleyle pencereye gidip dışarı baktım. Polis departmanına ait iki cip yola çıktı ve park etti. Nash birinden, Lawson da diğerinden indi.

Kapıya doğru ilerledim ve onlar ön basamakları tırmanırken kapıyı açtım. "Selam." Bakışlarım ikisinin üzerinde gezindi. Nash'in ifadesi okunamıyordu. Bunda midemi bulandıran bir şey vardı. "Her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Sadece uzun bir gündü." İçeri girerken şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bir duş alıp üstümü değiştireceğim."

"Tamam..."

Ben başka bir şey söyleyemeden Nash koridorda kayboldu. Lawson'a endişeli bir bakış gönderdim.

Bana güven verici bir gülümseme verdi ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Buralarda hiç gazoz var mı?"

"Tabii. Kola olur mu?"

"Mükemmel olur."

Buzdolabından iki soda aldım ve oturma odasında Lawson'la buluşup birini ona uzattım.

"Teşekkürler," dedi kendini kanepeye bırakırken.

Açmadan önce kolamın kapağıyla oynadım. "Charlie'nin en iyi arkadaşıyla tanıştım."

Bunun üzerine Lawson'ın ifadesi hafifledi. "Cady gerçek bir fişek." "Bana onu bale sınıfına katılması için ikna etmeye çalıştığını söyledi."

Lawson kıkırdadı. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur. Onun için gidici. Sadece bunun farkında olduğundan emin değilim."

İçime bir sızı saplandı. "Bu çok şirin."

Lawson koridora bakarak başını salladı. "Bu sabah Adam'la konuştuk."

Aldığım mesajdaki zaman damgasını hatırlamaya çalışırken mideme kramplar girdi. Saat on biri geçiyordu. Muhtemelen ziyaretlerinden sonra. Yepyeni bir numaram olmasına rağmen.

Telefonumu sehpanın üzerinden aldım ve Lawson'a uzattım. "Eve geldiğimde bunu gördüm."

Lawson'ın gözünün altında bir kas kıkırdadı. "Mesajı almayacağından endişelendim. Mesajı kanıt olarak kaydedebilmek için bulut hesabınıza tekrar erişmemizin bir sakıncası var mı?"

"Elbette. Çok üzgünüm, Law. Bunun istemediğin türden sorunları beraberinde getirdiğini biliyorum-"

"Sakın o pislik için özür dilemeye kalkma."

Ağzımın köşesi kalktı. "Pislik, ha?" "Onun için daha iyi bir kelimen var mı?"

"Dangalak kanoya biraz düşkünüm."

"Kesinlikle kulağa hoş geliyor." Lawson'ın ifadesindeki eğlence azaldı. "Dikkatli olman gerekiyor. Şu an için seni yalnız istemiyorum."

"Dikkatli davranıyorum. Ve içimden bir ses senin de bu konuda yardımcı olduğunu söylüyor. Daha önce hiç bu kadar çok polis The Brew'e uğradığını görmemiştim.

Mola."

Lawson'ın yanakları kızardı. "Sadece seni önemseyen insanlar yardım etmek istiyor."

İlk içgüdüm, herkesin ne olduğunu bilmesinden dolayı utanmak ve mahcup hissetmektir. Ama bir an durdum ve bu içgüdülerimi dizginledim. CRPD'deki memurlar bunu *önemsedikleri* için yapıyorlardı. Benim yanımda olan insanlar vardı ve bunu hatırlamamın zamanı gelmişti. "Teşekkürler, Law."

"Yardım etmek için elimden geleni yapacağımı biliyorsun." "Yaparım. Ve bu benim için söyleyebileceğimden çok daha anlamlı."

Lawson duş seslerinin yükseldiği koridora tekrar baktı. Yutkundu, boğazı çalışıyordu. "Nash kendini suçluyor. Bugüne kadar bunu fark etmemiştim. Bunun ona ne kadar ağır geldiğini bilmiyordum."

Daha dik oturdum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Lawson bana baktı. "Babanın ne yaptığını göremediği için kendini suçluyor. Adam'la olan bu şeyi görmediği için. Seni koruyamadığı için."

Elim kolayı sıkıca kavradı, tuttuğum alüminyum çatırdıyordu. "Ne?"

Lawson başını salladı. "Yıllar önce olanlara çok üzüldüğünü biliyordum. Seni koruduğunu biliyordum. Ama bu kadar suçluluk duygusu taşıdığını bilmiyordum. Bir şey söylesem beni öldürürdü ama bu suçluluk duygusunu yenmesine sadece bir kişinin yardım edebileceğini biliyorum."

Ben.

Göğsümde kuduz bir hayvan serbest bırakılmış gibi acı içimi parçaladı. "Bilmiyordum." Ben hastanedeyken üzgün olduğumu biliyordum. Hatta sonraki bir yıl boyunca yanımdan neredeyse hiç ayrılmamıştı. Ama kendini mi suçluyordu?

Lawson dizimi sıktı. "Hiçbirimiz bilmiyorduk. Bir şeyleri saklamakta ve parti hayatını oynamakta iyidir."

"Ama o bundan çok daha fazlası."

"Onun gerçekte kim olduğunu her zaman gördünüz."

Nash'i herkesten daha iyi tanıdığımı sanıyordum. "*Bunu görmeliydim.*"

Lawson'ın ifadesi yumuşadı. "Senin yapmanı istemedi." Lawson'ın gözlerinden bir şey geçti. "Bence siz ikiniz birbirinizden en önemli şeyleri saklıyorsunuz. Belki de bunu aşmak için tek gereken, ikinizden birinin basit gerçeği söyleyecek kadar cesur olması."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Nash Hartley'den sakladığım tek bir gerçek vardı. Hatırlayabildiğimden çok daha uzun süredir ona aşık olduğum gerçeği. Ve bu en korkunç gerçektir.

OceanofPDF.com

NASH

Bir çift eşofman ve tişört giyerek rahat bir nefes aldım. O askıdan kurtulduğum için çok mutluydum. Durup dinledim. Oturma odasından gelen kısık sesleri artık duymuyordum. Maddie'yi bilgilendirmesi için Lawson'a izin vermek tam bir kaçıştı ama onu tekrar hayal kırıklığına uğratacak gücü kendimde bulamıyordum.

Adam'ın yüzündeki kararlılık ifadesini görmüştüm. Gerçeği çarpık bir şekilde manipüle edişini. Yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecekti. Çantamı gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak yere bıraktım.

Adam'ın Maddie'nin aklını nasıl çeldiğini ancak hayal edebilirdim. İyiydi, hakkını vermeliyim. Bir tepki almak için hangi düğmelere basacağını çok iyi biliyordu. Ve ben de doğrudan onun tuzağına düşmüştüm.

Tanrıya şükür Lawson beni uçurumun kenarından çekmek için yanımdaydı. Kasabaya dönerken söylediği sözler zihnimde yankılandı. *"Söyle ona. Birini sevmek her zaman bir risktir, ama kendini tutarak da aynı riski alırsın."*

Bu beni çok üzdü. Maddie'yi neredeyse kaybediyordum çünkü ona nasıl hissettiğimi söylememiştim. Adam'ın pençelerine düşmüştü, onu sonsuza dek kaybedebilirdim.

Bu düşünce içimde mide bulandırıcı bir korku dalgası yarattı. Dolu dolu bir hayatım vardı; harika arkadaşlarım, çılgın ama sevgi dolu bir ailem, beni tatmin eden bir işim ve rahat bir evim. Ama Maddie olmadan bunların hiçbiri o kadar tatlı değildi.

benim yörüngem. Her şeyi daha iyi hale getirdi, kahvaltı yapmak ya da bulaşıkları yıkamak gibi sıradan rutin işleri bile.

Kaslarımda biriken gerginliği hafifletmek için ayak ayak üstüne attım; sanki derim bedenime çok dar geliyordu ve hareket etmem gerekiyordu. Şifonyerden telefonumu aldım ve koridora çıktım.

Oturma odasına girdiğimde adımlarım duraksadı. Maddie kanepede oturmuş, bacaklarını göğsüne doğru kıvrımış, pencereden dışarı bakıyordu. Ayakları çıplaktı ve parmaklarındaki pembe cila görünüyordu. O küçücük parmaklar bile çok sevimliydi.

Bir kadının ayak parmaklarını fark edersem işim biterdi. Ama bundan fazlası vardı. Maddie'yle ilgili her şey beni içine çekiyordu. Her şey biraz daha uzun süre bakmam için yalvarıyordu. Gece yarısı saçlarının omuzlarına dökülüşü, parmaklarımı saçlarında gezdirmek için kaşınmama neden oluyordu. Uzun kirpikleri o büyüleyici mavi gözlere bakma arzusu uyandırıyordu. Dolgun dudaklarının onu öpmem için yalvarırcasına ayrılması.

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. Sanki onları dizginlemezsem kendi iradeleriyle hareket edeceklermiş gibi. Kendimi kontrol altında tutmak için yanağımın içini ısırdım.

Acının parıltısı beni uçurumun kenarından geri getirdi. Kanepeye geçtim ve kendimi onun yanına indirdim. İçgüdülerimle hareket ederek bacaklarını kucağıma aldım. "İyi misin?"

Maddie'nin bakışları pencereden bana kaydı. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi inceledi. "Öyle misin?"

Sertleştım. "Tabii, neden?" Kardeşimi öldürecek ve o koca ağzını açarsa cesedini kimsenin bulamayacağı bir yere saklayacaktım.

"İçeri girdiğinde bana iki kelime bile söylemedin. Ve şimdi bile..." Elini kaldırdı, parmakları gözlerimin altında gezindi ve dokunuşuyla tenimi canlandırdı. "Burada gölgeleriniz var."

Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalışarak sertçe yutkundum. Maddie'ye yalan söylemedim. Asla yalan söylemedim. Ama atladım. "Eski sevgilinden nefret ediyorum."

"Sen de ben de."

Parmaklarım baldırlarına girip masaj yapıyordu. "Neredeyse kendimi kaybediyordum. Law beni geri çekmek zorunda kaldı."

Maddie'nin elleri benimkilerin üzerine geldi. "Benim güvenliğimin senin sorumluluğunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Sertleştım, boğazım düğümlendi. "Bu dünyada en çok değer verdiğim kişi sensin. Bu da seni güvende tutmak isteyeceğim anlamına geliyor." Bunu defalarca başaramamış olsam bile.

Maddie yaklaştı, elini çeneme götürdü ve bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorladı. "Bana olanlar senin suçun değil."

Kaburgalarım daraldı ve tam bir nefes almam zorlaştı. "Hukuk seninle konuştu." Bunun için onun kıcını öyle bir tekmeleyecektim ki. İlişkilere bu kadar karşı bir adam için, başkalarının ilişkilerine karışmayı kesinlikle seviyordu.

"Ne taşıdığını bilmemi istedi. Bunu daha önce göremediğim için kendime kızıyorum." Başparmağı çenemdeki kirli sakalı ileri geri okşadı. "Biz çocuktuk Nash. Korkudan aklımı kaçırmıştım ve kimsenin neler olduğunu bilmesini istemiyordum çünkü bir şekilde daha da kötüleşeceğinden korkuyordum."

Ellerim baldırlarında kenetlendi. "Sana en yakın kişi bendim. Bir şeylerin doğru olmadığını bilecek kadar yaşlıydım. Ama bunu görmek istemedim. Ve sen neredeyse ölüyordun."

Her kelime jiletle kaplanmış ve boğazımdan koparılmıştı, her biri on yıldan uzun bir süredir peşimi bırakmayan acımasız bir gerçeğin parçasıydı. Eğlenceye odaklanmam ve hiçbir şeyi ciddiye almamam beni en çok sevdiğim insana yardım etmekten alıkoymuştu.

"Nash." Maddie'nin dili ismimin etrafında öyle bir şefkatle kıvrıldı ki göğsüm ağrıdı. "Neredeyse ölüyordum çünkü sarhoş bir pislik

ve beni merdivenlerden aşağı itti. Onu kızdırmak benim suçum mu?"

"Tabii ki hayır," diye kestirip attım.

"Taciz başladığında kimseye söylememek benim suçum mu?" Çenemdeki bir kas gerildi. "Tabii ki hayır."

Maddie'nin eli omzuma düştü ve sıktı. "O zaman bir ebeveynin sırf hayatı berbat olduğu için çocuğuna zarar verebileceğine inanmak istememek senin suçun değil."

"Mads..." Aramızdaki mesafeyi kapattım ve alnımı onunkine yasladım. "O hastane yatağındaki görüntünü asla unutmayacağım. Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Aklıma her gelişinde içimi parçalıyor. Birinin sana zarar vermesi düşüncesine dayanamıyorum. Ve yine oldu. Ve ben orada değildim."

"Orada değildin çünkü olmana izin vermedim. Çünkü ben gittim ve arkama bakmadım."

Kalbim kaburgalarımın çarptı. Çünkü nedenini biliyordum. Onu kendimden uzaklaştırmıştım. Ne zaman bir kızla çıksam ya da sıradan bir ilişkiyi eve getirsem. Maddie'nin siren şarkısını duymamaya çalışıyordum. Ama onun çekimi asla bastırılamazdı. "Mads..."

Maddie'nin eli enseme kısıldı. "Benim hakkımda ne hissediyorsun?"

İçimdeki her şey kilitlendi. Ciğerlerimden tek bir nefes bile çıkmadı. Daha önce bana hiç açıkça sormamıştı, muhtemelen cevabı duymaktan çok korkuyordu. "Mads, ben..." Kelimeler yoktu. Çünkü ona yalan söylemedim. Asla.

"Gerçeği. İstedığım bu olmasa bile, bunu duyarsam ikimizin de özgür kalmasına yardımcı olabilir diye düşünüyorum."

Defalarca bastırdığım bir parçam Maddie'yle başka birinin birlikte olması fikrini protesto etmek için kükredi. Onu neredeyse iki kez kaybediyordum, bunu bir daha yapamazdım, bu benden milyon kat daha iyi bir adamla gün batımına doğru gitmesi anlamına gelse bile.

Ellerim kalktı, yüzünü çerçeveledi. Korku, Maddie'yi uzak tutmak için inşa ettiğim tüm zihinsel duvarları sarstı. Ona karşı hissettiğim her şeyi inkâr etmek için. Ama artık onun çekimine karşı koyamıyordum.

"Seni hep sevdim. Belki seninle tanışmadan önce bile. Seni küçük bir çocukken, garip bir ergenlik çağındayken ve nihayet bu duygunun ne anlama gelebileceğini fark ettiğimde sevdim. Liseden mezun olduğumuzda ve üniversite boyunca ve o zamandan beri her gün seni sevdim. Sen gittiğinde bile, senin yankıların hala içimde yaşıyordu ve sırf sesini kaybetmemek için onları zihnimde tekrar tekrar çalışıyordum. Seni her bedenlenişinde sevdim ve bu asla bitmeyecek."

Maddie bana baktı, dudakları bir nefesle aralandı ve gözleri parladı. Tek kelime etmedi ve panikle bir an için her kelimeyi geri almak istedim. Ama sonra Maddie'nin ağzı benimkinin üzerindeydi.

Bu harekette belirsiz hiçbir şey yoktu. Hiçbir şüphe ya da korku onu doldurmadı. Maddie sadece aldı, dili dudaklarımın arasından kayarak benimkini okşadı.

Onun ilk tadına baktığımda inledim. Bunu tarif edecek kelimeler yoktu. Tek bildiğim içinde boğulup mutlu bir adam olarak ölebileceğimdi.

OceanofPDF.com

MADDIE

DOYAMADIM. Nash'in sözlerine. Kokusuna. Hissine. Tadına. Tek düşünebildiğim daha fazlasına ihtiyacım olduğuydu.

Bacaklarım Nash'in üzerine binene kadar kendi istekleriyle hareket etti. Ama dudaklarını bir saniye bile kaybetmedim. Göbeğim sertleşen sikine baskı yapıyordu ve ağzımdan Nash'inkine doğru kayan küçük miyavlamaya engel olamadım.

Bu onu daha da cesaretlendirdi. Nash'in elleri kalçalarımda sıkılaşılarak beni kendisine doğru daha sert çekti. Baskı lezzetli bir sürtünme yarattı ve içime bir heyecan gönderdi.

Nash ağzını benimkinden ayırdı, gözleri araştırıyordu. "Bu seni tepelere doğru kaçmaya göndermediğim anlamına mı geliyor?"

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı; bu his bana yabancı ve paslı geldi. Döndüğümünden beri gülümserdim ama bu şekilde değil. Noel'de listesindeki her şeyi almış bir çocuk gibi sıırtmamıştım. Çünkü Nash Hartley beni seviyordu. "Bunu elde edeceğimi hiç düşünmemiştim, istediğim her şeyi."

Kendime ait bir ev. Güvenlik. Beni önemseyen arkadaşlar. Kan bağıyla değil, seçimle kurduğum bir aile. Nash.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Seni seviyorum Mads." İçimden bir heyecan geçti. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

Gülümsemem daha da genişledi.

"Tekrar." "Seni seviyorum."

En kızsı, tiz ciyaklamamı çıkardım. Nash güldü.

"Bir şey mi unutuyorsun?"

Yüzünü bazen kendiminkinden daha iyi tanıdığımı düşündüğüm adama baktım. Her açısını ve kıvrımını ezberlemiştim. Kaşının altındaki silik yara izi, takla atmaya çalışırken kafasını yatağının köşesine vurduğu yerden geliyordu. Bisikletle atlamaya çalışırken kırdığı burnunun sola doğru hafifçe bükülüşünü. Koyu sarı kirli sakalının onu nasıl daha yakışıklı gösterdiğini.

"Seni tanıdığım her gün sevdim. Hiç kimse beni daha güvende hissettirmedi. Daha fazla önemsendiğimi. Daha fazla kendim. En basit şeyleri en eğlenceli hale getirebiliyorsun ve her şeyi bir maceraya dönüştürebiliyorsun. Günlerimi birlikte geçirmeyi tercih edeceğim kimse yok. Seni seviyorum Nash. Her zaman da seveceğim."

Nash'in boğazından alçak bir hırıltı çıktı ve sonra hareket etti. Ayağa kalktı ve bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolandı. Koridorda tökezleyerek ilerlerken ağzı benimkine çarptı. Duvarlara ve kapı pervazlarına çarptık, ama Nash kaburgalarımı korumaya çalışarak bunun yükünü üstlendi ve dudaklarımız bir saniye bile ayrılmadı -sanki ikimiz de bu temas noktasını kaybetmenin rüyayı tamamen yok edeceğinden korkuyormuşuz gibi.

Nash bir şekilde bizi yatak odasına taşıdı. Yavaşça beni yatağa yatırdı, dudakları hâlâ benimkilerle birbirine dolanmıştı. Sonunda geri çekildi, gözleri biraz vahşiydi. Parmakları gömleğimin düğmelerini buldu, ancak bir an durakladı, sessizce izin istedi.

Başımı salladım, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. İçimde milyonlarca farklı duygu savaşıyordu. İstek, endişe, heyecan, korku. Ama en çok da umut. Bu an için. Bizim için.

Nash'in parmakları her düğmeyi ustalıkla açtı. Ama hiç acelesi yok gibiydi. Sürecin devam etmesine yardımcı olmak için ellerimi üst düğmelere doğru kaldırdım.

"Yapma." Sesi boğuk bir dumandı.

"Neden?"

"Çünkü kendimi bildim bileli vücudundaki giysileri soymayı hayal ediyordum. Ve her lanet saniyenin tadını çıkaracağım."

Ellerim tekrar yatağa düşerken gözlerim parladı. "Oh."

Nash üzerime eğildi, dudakları boynumun sütununu sıyırdı. "Bu tenin nasıl hissettireceğini hayal ettim. Tadının nasıl olacağını. Sayamayacağım kadar çok kez zihnimde senin resimlerine geldim. Ve gerçeğinin beni sonsuza dek mahvedeceğini biliyorum. Ama buna değecek."

Nefeslerim kısa kısa kesiliyor, parmaklarım çarşafı yumrukluyordu. "Nash..."

Düğmeden düğmeye geçerek geri çekildi. "Hmm?"

Odak noktası, sanki şimdiye kadar gördüğü en büyüleyici manzaraymış gibi, parçalanmış gömleğimin ortaya çıkardığı her bir deri parçasına odaklanmıştı. Nash'in başparmağı göbek deliğimin etrafında dolaştı. Bu en masum hareketti ama içimdeki her şeyi yukarı çekip daha da sıkılaştırdı.

"Lütfen."

Nash bir düğmeyi daha açtı. "Beni acele ettirme."

Dilimin ucunda milyonlarca küfürle olduğum yerde kıpırdandım. Ama bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Çıplak ayağımı baldırından kalçasına kadar bacağının iç kısmında gezdirdim ve aramızda hazır olda duran şeye ulaştım.

"Maddie..." diye hırladı.

Sırıttım. "Ne? Sen dokunabiliyorsan, ben de dokunabilirim." Nash'i eşofmanının üzerinden okşadım.

Dudaklarından dökülen ses pek de insani değildi. Nash bluzumun iki yanından tutup çekti. Kalan düğmeler odanın içinde uçtu.

Ona bakakaldım. "Bunu az önce yapmadın."

Nash bluzu kollarımdan aşağı kaydırırken sırıttı. Kumaş daha fazla ayrıldığında, bakışları üzerimdeki renk kaleydoskopuna odaklanarak durdu.

yan.

Yutkundum. "Artık acımıyor."

Parmakları yaralı deriyi hafifçe sıyırdı, sonra eğildi ve dudaklarını solmakta olan morlukların üzerinde gezdirdi. "Çok özür dilerim. Orada olmadığım için çok üzgünüm. Yapmadığım için-"

Nash'in tişörtünü tuttum ve sertçe çektim. "Hayır. Bu senin suçun değil. Ve onun burada yeri yok. Sen ve ben varken olmaz. Bunca yıldır istediğim şeye sonunda sahip olduğumda olmaz."

Nash uzun, yavaş bir öpücükle ağzımı aldı. "Sen ve ben."

"Her zaman sen ve ben," diye fısıldadım dudaklarına karşı.

Parmakları kot pantolonumun düğmesini buldu ve sonra aşağı çekmeye başladı. Yere düştükleri anda gözleri yine benim üzerimdeydi. "Çok güzel." Parmakları iç bacaklarımda geziniyor, tam merkezime doğru ilerliyordu. Erkek şortumdaki dantellerin arasından beni okşadılar.

"Ne giydiğini hep merak etmişimdir. Sade pamuk mu? Saten ve ipek? Dantel mi?"

Nefesim kesildi. "Gününe göre değişir."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Her seferinde bir sürpriz olacak."

Nash'e tekrar tekrar sahip olma düşüncesiyle kalbim göğsümde taklalar atarak tekmeledi ve yuvarlandı.

Parmakları erkek şortumun kemerine takıldı ve yavaşça aşağı doğru çekti. Parmak eklemlerinin tenime her sürtünüşü, o görünmez kordonu çığlık atmak isteyene kadar daha da sıkılaştırdı. "Nash..."

"Evet."

"Lütfen."

Yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı. "Yalvarmana bayılıyorum."

O anda yalvaran tek kişi olmayacağıma dair yemin ettim. Nash bir gün intikamını alacaktı. Ama şu anda? Ona ihtiyacım vardı.

Arkama uzandım ve sütyenimi çözerek yere fırlattım.

Nash'in yeşil gözleri göğüslerime odaklandığında parladı ve içimde bir güç dalgası oluştu. Başparmağı meme ucumda gezindi. "Pembenin mükemmel tonu." Başını eğdi ve dudakları tepe noktasının etrafına kapanarak derin derin emdi. Mırıldanarak içime bir dizi karıncalanma gönderdi. Ama beklemekten bıkmıştım.

Ayak parmaklarımı eşofmanının kemerine geçirdim ve garip bir hareketle aşağı doğru ittim. Ama umurumda değildi. Çaresizdim ve Nash'e ulaşmak için her şeyi yapardım.

Dudakları göğsümden kalkarken kıkırdadı. "Acelen mi var Mads?"

Lakabımı daha önce hiç bu kadar sert söylememişti. Sadece sözleriyle, parmaklarıyla, diliyle yaktığı ateşi körükledi.

Cevap olarak Nash'in tişörtünü tuttum ve başının üzerinden çektim. Bir kas okyanusunun üzerine gerilmiş, hafif bronzlaşmış bir tenle karşılaştım. Geniş omuzlar ve belirgin göğüs kasları sayılamayacak kadar çok karın kaslarına doğru iniyordu.

Nash'in sırtışı daha da genişledi. "Kedi dilini mi yuttu?"

Parmaklarım karın kaslarından aşağıya, V kaslarına doğru indi. Nash'in sırtışı kayboldu. Parmaklarım boyunun etrafını sararken küfretti. "Bekle. Prezervatif almam lazım."

O yeşil gözlere baktım. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve kontrol edildim." Adam'la yakınlaşmayalı uzun zaman olmuştu ve onun bana sadık olduğundan hep şüphe duymuştum.

Nash yutkunurken boğazı düğümlendi. "Daha yeni kontrolden geçtim. Emin misin?"

Başımı salladım. "Aramızda hiçbir şey olsun istemiyorum." Onun her şeyini hissetmek istiyordum.

Nash eşofmanını çıkarıp yana doğru tekmeledi. Eli kalçalarımın arasına daldı, okşadı ve alay etti. "Çok ıslak."

Kalçalarım, kendi iradeleriyle onu arayarak, onun bakımlarını karşılamak için yükseldi. Nash'in güzel ağzındaki o gülümseme geri gelmişti. "Bu kadar açgözlü olduğumu hiç bilmiyordum, Mads. Bunu sevdim."

Beni bu hale o getirdi. Bana verdiği her şey için açgözlüydüm. "Seni tatmam gerek. Yıllardır bunun hayalini kuruyorum. Bazen uyanırdım rüyamdan uyandım ve dilimde olduğuna yemin ettim."

Çekirdeğim sıkıştı, Nash'in bana verebileceği her şeyi istiyor, ona ihtiyaç duyuyordum.

Diz çöktü, kalçalarımı araladı. Dili klitorisimin etrafında dönerek dışarı fırladı ve ben daha fazlası için yalvaran bir inilti bıraktım.

"Hayal ettiğimden çok daha iyi." Nash'in boğuk sözleri içime titreşimler gönderdi ve beni sadece daha yükseğe çıkardı.

Diliyle oynadı ve alay etti, her darbesi beni uçurumun kenarına sürükledi ama sonra tam kenarında durdu.

Ellerim battaniyenin içinde yumruk oldu. "Nash..."

"Hmm?" Soru, klitorisime karşı neredeyse beni parçalara ayıran bir uğultuydu.

"Seni içimde istiyorum."

Nash geri çekildi, gözleri yeşil bir sıcaklıkla parlıyordu. "Beni öldürüyorsun, Mads." Ayağa kalktı, üzerime eğildi ve orada asılı kaldı. Çok yakın ama bir o kadar da uzaktı. Ucu girişime çarptı ve bacaklarım belini sararak onu içeri buyur etti. Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Seni seviyorum."

Duymaktan asla bıkmayacağım o iki kelimeyle içeri kaydı. Ağzım açık kaldı ve o nefis esneme karşısında havayı içime çektim. Nash'in alnı benimkine değdi. "Tanrım, Maddie. Sen cennetsin."

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Nash bir şekilde beni ateşledi ve aynı nefeste kendimi evimde hissettirdi.

Kalçalarım onunla buluşmak için yükseldi. Önce küçük, deneme hareketleri, sonra daha derin, daha uzun, istekli itişler.

Nash daha derine inerken inledi. Daha fazlasını istediğim için sırtım kamburlaştı. Temposu arttı, açısını değiştirdi, böylece titreyen bir noktaya

çarptı.

Ben.

"Nash..." Tek söyleyebildiğim buydu. Onun adı hem bir yakarış hem de bir duaydı. Eli a r a m ı z a girdi, başparmağı klitorisimin etrafında dönüyordu. "Yapmayacağım

Sonuncusu. Sen çok iyisin. Her şeyde."

Sözleri bu kordonu sıkıca bağladı ve parmağı aşağı doğru bastırdığında, etrafımdaki her şey çözüldü, bir renk ve his çağlayanına dönüştü. Bağırarak bir kez daha içime girdiğinde, sanki ondan önceki her şey siyah ve beyazdı. Şimdi Nash'le birlikte sadece renk vardı. Ve bir daha hiçbir şeyi aynı şekilde göremeyeceğimi biliyordum.

OceanofPDF.com

NASH

Kollarımı Maddie'nin beline doladım ve o sabah kahvesinin sonunu yudumlarken boynuna sokuldum. Ona dokunmadan duramıyordum. Onu koklamayı. Onu *hissetmeyi*.

Sanki yıllarca bastırılmış ihtiyaçlar, baraj yıkıldığı için serbest kalmış gibiydi. Feci bir hata yaptığıma dair panik her yükseldiğinde, onu aşağı ittim. Kendimi Maddie'de kaybettim.

"İşe gitmen gerektiğine emin misin?" Nabız noktasını ısırdım. "İkimiz de hasta olduğumuzu söyleyebiliriz."

Kıkırdadı, uykusuzluktan sesi boğuk çıkıyordu. "Çünkü herkes bunun doğru olduğunu göremez."

"Kendi işlerine baksınlar."

Maddie elindeki bardağı tezgâhın üzerine bıraktı ve kollarımda döndü. Ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu. "İşimi seviyorum. Ve iş arkadaşlarımı daha da çok seviyorum. Bu yüzden, seninle hınzırca bir ilişki yaşayabilmek için onları yüzüstü bırakmayacağım. Bu geceye kadar beklemek zorunda."

Ağzımın köşesi kalktı. "Kötü bir yol, ha?" "Evet."

"Bu kulağa hoş geliyor." Eğildim, dudaklarım Maddie'ninkilerle buluştu ve onu içime çektim. Asla doyamayacaktım.

Maddie bir iniltiyle geri çekildi. "Ne yaptığını biliyorum."

"Ne? Günaydın diyemez miyim?"

Beni  akacı bir şekilde itti ve elimden kurtuldu. "Bu dil tehlikeli bir silah olarak kaydedilmeli."

Sırıttım. "Bir etkim olduğunu bilmek güzel."

Maddie ba ını salladı. "Hiç egon yok."

Maddie'nin çantasından bir ses geldi ve Maddie kaskatı

kesildi. Anında alarma ge mi tim. "Ne oldu?"

"Sana d n söyleyecektim ama dikkatim da ıldı..."

Dikkat da ınlıklı ını anlıyordum. Hayatının en ateşli seksi insana bunu yapabilirdi. Ama Maddie'den yayılan endişe beni germi ti. "Adam'dan haber aldın mı?"

Onun adını söylemek bile içimde öfke titreşimlerine neden oluyordu.

Başını salladı, çantasından telefonunu çıkardı, kilidini açtı ve ekranı taradı. "Bu Grae'den ama d n isimsiz bir mesaj aldım. Lawson buradayken ona söyledim." Birkaç tu a bastıktan sonra telefonu bana uzattı.

Ekrandaki metni taradım. Gönderen yine bilinmeyen bir numaraydı. I imden akan öfke, mesajı okuduğum anda hiddete dönüştü. *Benimle eve gel yoksa en iyi arkadaşın rozetini kaybeder.*

Maddie'nin numarasını kendim de i tirmi tim. Bu pislik ona nasıl bu kadar çabuk yeni bir numara bulmuştu? Telefonumu çıkardım ve Holt'un numarasına bastım.     nc   alı ta cevap verdi.

"Saat sabahın sekiz bu u u olduğuna göre, bunun karde  e bir ba  kurma görüşmesi olmadığını tahmin ediyorum."

Arka planda Wren'in sesini duydum, her şeyin yolunda olup olmadığını soruyordu. "Benim için birkaç bilinmeyen numarayı ara tırmanı istiyorum," dedim.

Holt kısa bir süre sessiz kaldı. "Bir veri tabanına erişimin var."

"Biliyorum, ama bazen benim ula amadı ım bilgilere ula abiliyorsun."

Kardeşim satır aralarını okudu. Holt'un yasal olmayan bilgilere erişimi vardı.

"Bana numaraları mesaj atın, ben de adamlarımı göndereyim. Biraz zaman alabilir. Bu tür şeyler hafif bir el gerektirir" dedi.

"Anladım." Geride iz bırakmadığınızdan emin olmak zaman alıyordu. "Teşekkürler, Holt."

"Tabii ki. Siz orada mı takılıyorsunuz?"

Maddie dudağının kenarıyla ilgilenirken ona baktım. İçine yayılan endişeye rağmen çok güzeldi. Sabah ışığı mavi gözlerini neredeyse parlatıyordu. "Dayanmaya çalışıyoruz."

"Güzel. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Göndereceğim." Aramayı sonlandırdım ve Maddie'nin mesajları arasında gezinerek Holt'a göndermek için bilinmeyen numaraları seçtim. En az dört tane vardı. Bu da kötüye işaretti. Adam sadece eski nişanlısını korkutmak amacıyla kaç tane telefon almıştı?

Maddie'ye telefonunu uzattım. "Mesajları karakolda kaydetmemiz gerekecek."

Başını salladı. "Law'a bulut hesabıma girip istediği her şeyi alabileceğini söyledim."

Lawson'ın neler olup bittiğini benden önce öğrenmiş olmasından duyduğum rahatsızlığı bastırdım. Ama Maddie'nin ve benim kafamız dün gece başka bir yerdeydi, çaresizce ihtiyacımız olan şeyi çözmeye çalışıyorduk.

"Elbette." Kollarımı Maddie'ye dolayarak ve onu sıkıca tutarak onun alanına girdim. "İyi misin?"

"Senin için endişeleniyorum. Bu bir tehdit değildi. Bir sözdü. Adam elinden geldiğince senin için sorun yaratacaktır."

"Deneyebilir," diye homurdandım.

"İnsanları kendi tarafına çekme konusunda ne kadar iyi olduğunu bilemezsiniz."

Belki değildi, ama bir anlığına görmüştüm. Adam usta bir manipülatördü. Ama buralı değildi. Geçmişim ve derin ilişkilerim vardı.

"Aklına girmesine izin verme. Sana o mesajı göndermesinin bir sebebi var.

Çünkü kalbinizin ne kadar büyük olduğunu ve sizi etkileyecek tek şeyin değer verdiğiniz birini tehdit etmek olacağını biliyor."

Çünkü Maddie, insanın başını belaya sokabilecek türden bir özveriye sahipti.

İçini çekti. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Ama bu karmaşayı kapınıza kadar getirdiğim için sorun yaşayabileceğiniz fikri? Bu beni öldürüyor."

Bir elimi kaldırıp çenesinde gezdirdim, böylece yüzünü benimkiyle buluşacak şekilde kaldırabildim. "Yükleri paylaşıyoruz. Her zaman yaptığımız şey buydu. Ne olursa olsun birbirimiz için buradayız. Senin mücadele ettiğin her şey benim de sorunum. Anladın mı?"

Maddie'nin gözleri parladı. "Anladım. Ama aynı şey senin için de geçerli." "Evet, hanımefendi."

Parmakları belimi yoğurdu. "Omzun nasıl?"

Dün geceki şenlikler yüzünden biraz ağrıyordu ama çok da kötü değildi. "Her şey düşünüldüğünde oldukça iyi."

Maddie soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Bir sırtıış ağzımı kavislendirdi. "Dün gece yaptığımız antrenmanı düşünürsek." Maddie'nin yanakları pembenin güzel bir tonuna dönüştü. "Oh."

Elimde olmadan onu öptüm. "Evet, oh."

Öpücüğü daha da derinleştirmeye çalıştığımda beni durdurdu. "Oh, hayır, yapamazsın, Kazanova. İşe gitmemiz gerek."

İnledim ama geri çekildim, onu inceliyordum. "Metinler dışında bilmem gereken bir şey var mı?"

Maddie'nin gözlerinde bir şeylerin titreştiğini gördüm. Yalan söylediği zamanki gibi bakmıyordu ama bir şeyler ters gidiyordu. Başını iki yana salladı. "Mesajları ve muhtemelen o çiçek dışında onu görmedim ya da ondan haber almadım."

Bakışlarım ona doğru bir parça daraldı. "Emin misin?" Başını salladı. "Gel hadi. Gitmemiz gerek."

Ama birkaç saniye daha yerimde kaldım. İçimden bir ses Maddie'nin bir bilgiyi sakladığını söylüyordu. Ve böyle bir durumda, bu gizlilik ölümcül olabilirdi.

Lawson'ın kapalı kapısına vurdum.

Tahtaların arasından boğuk bir "içeri gel" sesi duyuldu. Kapıyı açtım ve içeri girdim.

Lawson bir yığın evraktan başını kaldırıp baktı. Çenesinde sağlıklı bir kirli sakal vardı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar daha belirgindi.

İçimi bir endişe kapladı. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Sadece dün gece geç yattım. Luke'la tartıştık ve sonra da halletmem gereken bir sürü evrak işi vardı."

Kardeşimin en büyük oğlu resmen huysuz ergenlik yıllarına girmişti ve Lawson'a ebeveynlik bölümünde bir egzersiz yaptırıyordu.

"Luke'la her şey yolunda mı?"

Lawson içini çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ona neler olduğunu anlamıyorum. Sanki benim yetiştirdiğim çocuk ortadan kayboldu ve yerine sadece homurdanan ve kapıları çarpan bu öfkeli genç geldi."

"Belki de Roan'ın etrafında çok fazla takılıyordur."

Normalde böyle bir şaka Lawson'ın en azından kıkırdamasına neden olurdu ama bu sefer dudaklarını bile kıpırdatmadı. Hissettiğim endişe daha da derinleşti.

"Omzum tamamen iyileştikten sonra neden onu dört tekerleğe bindirmeme izin vermiyorsun? Onunla bire bir zaman geçirir ve neler olduğunu anlamaya çalışırım."

Luke'la her zaman iyi bir ilişkimiz olmuştu ama son altı aydır dışarı çıkma tekliflerimi reddediyor, bunun yerine video oyunlarına gömülmeyi tercih ediyordu.

Lawson başıyla onayladı. "Eğer gitmesini sağlayabilirsiniz, bu harika olur."

Kendimi masanın karşısındaki sandalyeye bıraktım. "Gerekirse ona rüşvet veririm."

Bunun üzerine Lawson'dan yumuşak bir kıkırdama geldi. "Her zaman sağlam bir plan." Bir an için beni inceledi. "Mutlu görünüyorsun."

"Kafanız karışmış gibi görünüyor. Mutlu olmak iyi bir şey değil mi?"

"Elbette, ama dün seni nasıl bıraktığımı düşününce bu pek de beklediğim bir şey değildi..." Lawson'ın sözleri kesildi ve sonra yüzüne bir mil genişliğinde bir sırıtma yayıldı. "Sen ve Maddie her şeyi çözdünüz."

Hemen gülümsememi gizlemeye çalıştım. Kardeşimin ihtiyacı olan son şey, karışmasının aslında işlere yardımcı olduğunu bilmektir. "Ne demek istediğinden emin değilim ama Maddie söz konusu olduğunda burnunu sokmandan hoşlanmıyorum."

Lawson'ın sırıtışı daha da genişledi. "Siz ikiniz birlikte oldunuz." "Law..."

Masasına vurdu ve bir ıslık çaldı. "Zamanı gelmişti. Annemin bunu öğrendiğinde aklını kaçıracığının farkındasın, değil mi? Sen daha Maddie'yi yemeğe getirmeden düğünü planlıyor olacak."

Omurgamın dibinde ter birikti, bu işi berbat edeceğim ve Maddie ile ben sonsuza dek mahvolacağız korkusu içimi kemiriyordu.

Lawson'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Hey, az önce nereye gittin?"

Yutkundum, kuru boğazım hareketle yapıştı. "Ben sadece bunu mahvetmek istemiyorum. Ve bu konuda iyi olduğumu biliyorsun."

Lawson'ın kaşları çatıldı. "Nash, eğlenceyi ve zararsız sorunları seviyorsun, ama önemli şeyler söz konusu olduğunda her zaman başarılı oluyorsun."

Bundan pek emin değildim. "İnsanların yardım için başvurduğu kişi ben değilim. Güvenilir olan. O sensin." Ailem benden gülmekten başka bir şey istemedi.

"Ben en yaşlısıyım. Bence bu doğal. Ama kimse senin güvenilmez olduğunu düşünmüyor."

Omuz silktim, ne katıldım ne de katılmadım.

Lawson öne doğru eğilerek kollarını masasına dayadı. "Sen iyi bir kardeş ve evlatsın. Öyle olmadığın mesajını nereden aldın bilmiyorum ama bu saçmalık."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Onu kaybedemem."

Lawson'ın ifadesi yumuşadı. "Yapmayacaksın. Bu her adımda her şeyi mükemmel yapacağın anlamına gelmiyor ama sen ve Maddie bunu çözeceksiniz. Hata yaptığında özür dileyecek ve işleri yoluna koyacaksın. Seni neredeyse tüm hayatın boyunca tanıdığını unutuyorsun. İkiniz de daha önce hata yaptınız ve her zaman işleri yoluna koydunuz."

Göğsümdeki baskı biraz olsun hafifledi. Kardeşim haklıydı. "Her şeyi teker teker ele al," dedi.

"Bunu yapabilirim."

Lawson'ın telefonu çaldı ve açtı. "Şef Hartley." Kısa bir duraklama oldu. "Merhaba, Başkan."

Lawson'ın telefonu tutuşu sıkılaştı ve yüz ifadesi donuklaştı. "Bunun neyle ilgili olduğunu biliyorsun. Küçük kıskançlık. O beladan başka bir şey değil."

Belediye başkanını dinlerken kardeşimin sözleri kesildi, çenesi sertleşti. "Evet, hanımefendi. Anlıyorum. Tabii ki soruşturmada tam bir işbirliği içinde olacağız." Bir duraklama daha. "Yakında konuşuruz."

Lawson telefonu kapattı.

"Bu neyle ilgiliydi?" Ben sordum.

Bakışlarına karşılık verdi. "Birisi belediye başkanlığına senin hakkında şikayette bulunmuş."

İçimden bir huzursuzluk damlası geçti. "Adam?"

Lawson başını salladı. "Dan McConnell. Belediye Başkanı da davranışlarınızla ilgili resmi bir soruşturma başlatıyor."

MADDIE

Kulübemin önünde durduğunda Aspen'e "Beni bıraktığın için çok teşekkür ederim," dedim.

"Hiç sorun değil. Yolumuzun üzerindesiniz."

Cady yükseltici koltuğunda zıpladı. "Bizim eve gelmelisin. Bir sürü hayvanımız var. Kediler ve bir köpek ve bir keçi ve iki kuzu ve bir gerbil ve... başka neyimiz var anne?"

Aspen kıkırdadı. "Orada biraz hayvanat bahçesi gibiyiz."

Cady'nin listesine eklenen her yeni şeyle birlikte gözlerim daha da büyümüştü. "Öyle görünüyor."

Aspen bana mahcup bir gülümseme verdi. "Bir eve ihtiyacı olan yaratıklara karşı zaafım var."

Göğsümde derin bir özlem kök saldı. "Ben de öyle. Özellikle de köpekleri." "Ne tür bir köpeğiniz var Bayan Maddie?" Cady sordu.

Cady'ye bakarken boğazımdaki yanmaya karşı yutkundum. "Şu anda bir tane yok." Atlanta'ya taşınmadan önce de yoktu. Adam'ın yanına yerleştikten sonra bir köpek alacağımı düşünmüştüm ama Adam beni bunun çok fazla seyahat edeceğimiz için kötü bir fikir olduğuna ikna etmişti. Bunu bir numaralı kırmızı bayrak olarak görmeliydim.

Cady'nin yüzünü hüznü kapladı. "Bir köpeğe ihtiyacın var."

Yüzündeki ciddiyet dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu. "Sanırım haklısınız Bayan Cady. Belki bir tane seçmeme yardım edebilirsiniz."

Cady koltuğunda daha da yükseğe zıpladı. "Evet! Evet! Evet! Evet! Ben gerçekten iyi bir toplayıcıyım. Değil mi anne?"

Aspen dikiz aynasından kızına sıırttı. "En iyisi." Bana döndü. "Hangilerinin bir yuvaya en çok ihtiyacı olduğunu biliyor gibi görünüyor."

"Buna bayıldım."

Aspen boş kulübeme baktı. "Nash dönene kadar neden seninle gelmiyoruz?"

Yeni arkadaşşıma gülümsedim. "Beş dakika uzaklıkta olduğunu söyledi ve bu üç dakika önceydi. İyi olacağım. Söz veriyorum."

İkna olmuş görünmüyordu. "İçeri girip etrafı kontrol ettikten sonra bana el sallayarak her şeyin yolunda olduğunu söylemeye ne dersin?"

"Kontrol etmek bizi güvende tutar!" Cady arka koltuktan neşeyle konuştu.

Soru sorarcasına Aspen'e baktım. Etraflarını kontrol etmek bu ikisi için rutin bir şeymiş gibi geliyordu ve ne aradıklarını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Aspen bana tereddütlü bir gülümseme verdi. "Yalnız yaşarken çok dikkatli olamazsın."

Özellikle de genç bir kıza bakarken.

Aspen'i hızlıca kucakladım. "Bana göz kulak olduğun için teşekkürler."

O da kucaklamaya karşılık verdi. "Ne zaman isterseniz. Siz iyi insanlarsınız Maddie." "Ve biz de iyi insanları severiz," diye araya girdi Cady.

Güldüm. "Ben de, Cady."

Çantamı kaptım ve steysin arabadan atladım. Ön kapıya doğru ilerleyerek anahtarlarımı çıkardım ve kilidi açtım. İçeri adımımı atar atmaz etrafıma göz gezdirdim. Hiçbir şey yerli yerinde değildi. Odadan odaya geçtim, dolapları bile kontrol ettim. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Verandaya geri dönerken el salladım. "Her şey y o l u n d a .
Teşekkürler, Aspen."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni
ara." "Sana da."

Aspen her ne kadar arkadaş canlısı olsa da, yanında pek fazla insan
varmış gibi görünmüyordu ve bir orduyu hak ediyordu.

Üç noktalı bir dönüş yaptı ve yola geri döndü. Tam içeri girmek
üzereydim ki, tekerlek seslerini tekrar duydum. Nash'in cipi çakıllı yolun
tepesinde belirdi.

Sırıttım, onu düşündükçe bedenimde düşük seviyeli bir uğultu kök
salıyordu. Bu adamın vücudum üzerinde bu kadar kontrol sahibi olması
utanç vericiydi. Ama bu konuda hiç de üzgün değildim.

Nash cipimin yanına park etti ve dışarı çıktı. "Hey."

Yüzündeki sırıtış iyi tanıdığım bir sırıtişti. Ve bana bir şeylerin peşinde
olduğunu söylüyordu. "Ne yaptın, Nash?"

Sırıtişi daha da genişledi. "Kim, ben mi?"

SUV'den sessiz bir havlama sesi geldi ve ben sustum.

Nash ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Bugün bir ihbar üzerine dışarı
çıktım; McKenzie'lerin tavuk kümesine girmeye çalışan bir köpek ihbarı.
Oldukça kötü görünüyordu ve yarı aç olduğu belliydi."

Aklıma gelen görüntü karşısında kalbim sıkıştı.

"Onu Dr. Fitzpatrick'e götürdüm. Kötü bir kulak akarı ve solucan vakası
var. Kilosu da çok düşük. Bunun dışında sağlıklı. Ama çok çekingen.
Erkeklerden pek hoşlanmıyor gibi. Birkaç hamburger köftesiyle onu biraz
kazandım ama sizin onun için iyi bir koruyucu olabileceğinizi düşündüm."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Telefonuma bir çeşit dinleme cihazı mı
yerleştirdin?" Nash'in kaşları birbirine yaklaştı. "Ha?"

"Aspen'in kızı Cady, bir köpeğe ihtiyacım olduğu konusunda bana sert
bir ders veriyordu. Bu beni bir köpek için yalnızlaştırdı."

Nash aramızdaki mesafeyi kapatarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Neden bana bir köpeği ne kadar çok istediğini söylemedin?"

Omuz silktim, ona sokuldum. "Pek iyi bir zamanlama gibi görünmedi. Son zamanlarda dramdan payımıza düşeni aldık."

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bu da dikkat dağıtmak için iyi bir sebep."

Omzunun üzerinden cipe baktım. Camlar içeride ne olduğunu tam olarak göremeyeceğim kadar renkliydi. Sadece ara sıra bir hareket yakaladım.

"Onunla tanışmak ister misin?"

İçimi bir heyecan dalgası kapladı. "Evet."

Nash beni bıraktı ve cipe doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve eğildi. "Sorun yok. Burada kimse sana zarar vermeyecek."

Arkasına geçtim ve köpeği inceledim. Tüyleri keçeleşmişti, bu da tam olarak hangi cinsten olduğunu görmeyi zorlaştırıyordu ama içinde biraz kurt köpeği varmış gibi görünüyordu. İri yapılıydı ama uzun, çetrefilli bacakları bunun yarısını oluşturuyordu. Araçtan inmek istediğine dair herhangi bir belirti göstermedi.

"Deneyebilir miyim?" Ben sordum.

Nash ayağa kalktı. "Buyurun. Yem dükkanına uğradım ve ihtiyacımız olan tüm malzemeleri aldım, onları arkadan getireceğim."

Arka koltuğun kapısında Nash'in yerini aldım. "Hiç ikram aldın mı?"

"Evet, birkaç çeşit."

"Bana en küçüklerini getir."

Birkaç saniye sonra Nash bana bir torba uzattı. Yırtıp açtım ve elime birkaç tane döktüm. Bir tanesini koltuğun üzerine köpeğe yakın bir yere koydum. İlk başta bu hareketim karşısında geri çekildi ve kalbimi kıran bir inilti çıkardı ama sonra burnu seğirdi ve havayı kokladı. Sonunda ağzını indirdi ve ödül mamasını arayıp buldu, yalayıp yuttu.

Her seferinde ödülleri bana daha da yaklaştırarak aynı adımları tekrarladım. Köpek yaklaştıkça, bir koku da onunla birlikte geldi.

Burnumu kıvırdım. "Çürümüş balık gibi kokuyor."

Nash homurdandı. "Camımı neden açık bıraktım sanıyorsun?" "Banyo yapması gerekecek."

"Yem dükkanındaki John'a kokan köpekler için en iyi şampuanı sordum." "Neyse ki b u r a d a fazladan tuvaletimiz var." Elimi uzattım Elimde bir ödül vardı. Köpek bir an tereddüt etti ve sonra nazikçe avucumdan aldı. "Ne kadar iyi bir çocuk."

Yavaşça uzandım ve çenesinin altını kaşıdım. Birkaç saniye sonra dokunuşuma doğru eğildi. "İşte böyle. Çok iyi anlaşıcağız."

"Onlarla her zaman iyi anlaşmışsındır."

"Benimle de bir ilişkileri var." Derinlerde bir yerde bir sızı başladı. Bu, kaybettiğim parçamla yeniden bağlantı kurmak için bir fırsattı. Nash'in ona aldığı belli olan tasmaya bağlı yeni tasmayı aldım. "Hadi dostum. Seni içeri götürelim ve temizleyelim."

Köpek bir an etrafına bakındı ve sonra arka koltuktan yere atladı.

"Aferin oğlum." Onu içeri girmeye teşvik ederken övgü dolu sesler çıkardım. Ben onu en büyük küvetin olduğu misafir banyosuna doğru yönlendirirken köpek deli gibi kokluyor, her köşeyi ve bucağı keşfediyordu.

Nash arkamdan sessizce, "Şampuan ve havlu getirdim," dedi. Daha önce benimle çalıştığı için ani hareketler yapmaması ya da yüksek ses çıkarmaması gerektiğini biliyordu.

Onu banyoya götürdüğümüzde, eğildim ve köpeği hızlı bir hareketle küvetin içine kaldırdım. Bu hareket kaburgalarımı sızlattı ama yapacak bir şey yoktu.

"Onu kaldırmamalısın."

Acı içinde nefes aldım. "Sorun değil. Kendi başına içeri giremezdi ve omzunla bir şey kaldırmama izin verilmiyor."

Nash bana sert bir bakış gönderdi. "Yardım edebilirdim."

"Artık çok geç." Yavruya bir ödöl daha verdim ve onu övdüm. Suyu açtığımda kederli bir uluma sesi çıkardı. "Sorun yok, dostum. Sen farkına varmadan her şey bitmiş olacak."

El duşu başlığını çıkardım ve açtım. Bu hızlı ve kirli bir iş olacaktı. Köpeği ıslattım. Havlayarak hoşnutsuzluğunu belli ediyordu ama ısırıyor ya da sinmiyordu. Nash ve ben onu sabunlayarak ovma işine ortak olduk.

"Onu durulayacağım." Tam tekrar duş başlığına uzandığımda, köpek durulama işinde bize yardım etmeye karar verdi. Daha önce hiç görmediğim bir güçle salladı. Sabun her yere uçtu. Küvetin her tarafına, duvarlara, yere... Nash'i ve beni kapladı.

Kendime baktım. Tamamen sırlıklam olmuşum.

Nash başını sallayarak gülmeye başladı. "Ona kızamıyorum bile çünkü sana bu ıslak tişört yarışmasına katılman için harika bir fırsat veriyor."

İntikam için Nash'e sprey sıktım.

OceanofPDF.com

NASH

MADDIE bana bir seyahat bardağı uzattı, yüz hatlarında bir miktar endişe vardı. "Tekrar antrenman yapmanın iyi bir fikir olduğundan eminler mi?"

Kolumu ona doladım ve dudaklarımı şakağında gezdirdim. "Lawson her şeye göz kulak oluyor. Ve kullandığımız tüm teçhizatı iki kez kontrol ediyoruz."

SAR teçhizatını kimin kurcaladığını bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydedilmemişti. Holt eşyaların saklandığı deponun kilitlerini değiştirmiş ve daha fazla sorun çıkmasını önlemek için bir kamera yerleştirmişti ama birilerinin bizimle bu şekilde uğraşmak istediğini düşünmek hâlâ tedirgin ediciydi.

Maddie dudağını dişlerinin arasında yuvarladı. "Dan'le konuştu mu?" Bu isim karşısında yüzümün buruşmasını engellemeye çalıştım.

Maddie geri çekildi. "Bu bakış ne için?"

"Dan söz konusu olduğunda dikkatli davranmak zorundayız çünkü belediye başkanlığına benim aleyhimde bir rapor sundu."

Çenesi düştü. "Şaka yapıyor olmalısın."

Elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "Şikâyeti kabul edeceğinden şüpheliyim ama tedbirli olmamız gerekiyor."

"Belediye başkanının ofisinin bunu ciddiye aldığına bile inanamıyorum." "Başka seçenekleri yok."

Maddie'nin ağızı sert bir çizgi halinde sıkıştı. "Bu da Lawson'ın onu sorgulaması için bir başka neden. Belli ki sana zarar vermek istiyor."

Başımı salladım. "Ama aynı zamanda tembel. Dan'ın bir depoya girip ekipmana bu kadar dikkatlice zarar verecek kadar kendini toparladığını hayal etmekte zorlanıyorum. İlk başta insanların fark etmemesi için ipleri nasıl keseceğini de araştırman gerekirdi. Duyduğuma göre hırdavatçıdaki işini kaybetmiş çünkü çoğu zaman işe gelme zahmetine bile katlanmıyormuş."

Maddie'nin başparmağı karnımın üzerinde ileri geri hareket etti. Dokunuşu o kadar rahattı ki sanki yıllardır yapıyormuş gibiydi. "Sanırım ben de bunu gerçekten göremiyorum." Bakımları durakladı. "Peki ya Adam?"

Bir parça geri çekildim. "Sadece beni hedef almak yerine herhangi birine zarar verebilecek bir şey yapması biraz zorlama gibi görünüyor."

Parmakları tişörtümün içinde kıvrıldı. "Haklı olabilirsin ama istediğini elde ettiği sürece kimi incittiği umurunda değil."

İçime bir ağırlık çöktü. "Eminim Law da onu kontrol edecektir. Ama aynı zamanda ekibe giremeyen diğer herkesle ve kurtarmayı başaramadığımız herkesin ailesi ve arkadaşlarıyla da konuşacak."

Yüzü soldu. "Bu korkunç."

"Keder insanları garip şekillere sokabilir."

"Sanırım haklısın. Sadece dikkatli olacağına söz ver."

Dudaklarımı Maddie'ninkilerin üzerinde gezdirdim. Öpüşmeyi derinleştirmenin cazibesi çok güçlüydü.

Şakacı bir hırlama sesi bizi ayırmaya zorladı.

"Tam bir pisliksin." Bu sabah çok daha iyi görünen köpeğe ters ters baktım.

Maddie göğsüme bir şaplak attı ve sonra çömeldi. "O değil. O tam bir aşk." Köpek ona doğru yaklaştı ve yanına sokuldu.

O zaman ağızında bir şey olduğunu gördüm. "Hey! Onlar benim lanet spor şortum."

Onlara uzanmak için hamle yaptım ve köpek bir başka şakacı hırıltı çıkararak uzaklaştı. İleri atıldım ama benden kaçtı ve neredeyse beni yere seriyordu.

Maddie güldü. "Onları kovalarsan bunun bir oyun olduğunu düşünürler."

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Peki, ey bilge köpek eğitmeni. Kasıklarında bir delik açmadan önce lanet olası şortumu nasıl alacaksın?"

Maddie sırttı ve tezgâhtan doldurulmuş bir kunduz aldı. İki kez ciyakladı ve köpeğin kafası yana eğildi. Şortumu bıraktı ve Maddie'ye doğru koşmaya başladı.

Çömeldi, ona oyuncağı verdi ve bol bol övdü.

"Lanetleneyeceğim," diye mırıldandım.

Maddie onun çenesinin altını kaşdı. "Bir isme ihtiyacı var." "Kadın hırsızına ne dersin?"

Başını salladı ama sırttı. "Bence Clyde'a benziyor."

"Uyuyor. Kadınımı ve şortumu çalıyor. Bir ayakkabımın da eksik olduğuna eminim."

Maddie'nin kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı.

"Bonnie ve Clyde? Destansı soygun ikilisi mi? O ikilinin Clyde yarısı olabilir."

Maddie güldü, bu ses içimde üşüdüğümü bile fark etmediğim yerleri ısıttı. Köpeğe döndü ve yanlarını ovuşturdu. "Clyde, öyle." Daha yakına eğildi ve sesini sahne fısıltısına indirdi. "Sadece Nash'in ayakkabılarına git, benimkilere değil."

"Kaba," diye homurdandım.

Maddie ayağa kalktı. "Gitmem gerek yoksa geç kalacağım. Annenin bugün ona bakmasının sorun olmayacağından emin misin? Onu henüz yalnız bırakmak istemiyorum."

"Yeni torunuyla tanışmak için sabırsızlanıyor - onun sözleri, benim değil."

Maddie sırtıttı. "Onu kısa sürede kazanacaksın, Clyde."

Köpek mutlu bir havlama sesi çıkardı.

Maddie'yle aramdaki mesafeyi kapattım ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Adam'ı görürsen beni arayacak mısın?"

Maddie'nin eli tişörtümü yumrukladı. "Yapacağım ama umarım mesajı alır ve gider. Uzun süre kalamayacak çünkü her zaman işle ilgili taahhütleri var."

Haklı olmasını umuyordum ama eski nişanlısının yüzünde hoşuma gitmeyen bir kararlılık görmüştüm.

Kasabanın dışındaki korucu istasyonunun otoparkından geçerken HOLT bana sırtıttı. Normal bir gülümseme değildi. Bu gülümseme onu Joker gibi gösteriyordu.

"Yüzünün nesi var?"

Holt'un sırtışı daha da genişledi. "Ben mutluyum. Bunda yanlış bir şey mi var?"

Onu dikkatle inceledim. "Kudurmuş bir palyaçoya benziyorsun."

Sırtıma bir tokat attı. "Kardeşimin sonunda kendini toparlamasına ve her zaman sevdiği kadına doğru bir hamle yapmasına sevinemeyecek miyim?"

Düşük bir hırıltı çıkardım. Lawson'ın çenesini kapalı tutamayacağını bilmeliydim. "Law bir gün dayak yiyecek bir dedikoducudur."

Holt bir kahkaha attı. "İşinize karışan kardeşleriniz olmasa ne yapardınız?"

"Huzurlu, rahatlatıcı bir hayat yaşayın."

Holt sadece daha çok güldü. "Senin adına sevindim dostum.

Gerçekten." "Ne için mutluyum?" Caden yaklaşarak sordu.

Holt'a, ölüm cezasına çarptırılması halinde dilini ısırmasını söyleyen bir bakış gönderdim.

Tabii ki bu uyarıyı dikkate almadı. "Nash'in sonunda kafasını kışından çıkardığı haberinin keyfini çıkarıyorum. Yirmi yıldan fazla sürmüş olabilir ama sonunda kızı elde etti."

Caden'ın gözleri büyüdü. "Bok yok mu?"

Ayaklarımı sürüyerek yürüdüm, bir tür harekete ihtiyacım vardı. Seğirmeye başlamıştım. "Siz ikiniz neden birdenbire benim flört hayatımla bu kadar ilgilenmeye başladınız?"

"Ah, bilmiyorum. Belki de yirmi yıldır Maddie'ye aşık değilmişsin gibi davranmanı izlemek zorunda kaldığımız içindir," dedi Lawson yardımsever bir tavırla.

Grae onun arkasından fırladı, bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. "Sen ve Maddie sonunda bir araya mı geldiniz?"

Lawson'a ters ters baktım. "Koca bir ağzın var."

Bana en masum gülümsemesini verdi. "Bunun bir sır falan mı olması gerekiyordu?"

Grae bana kaşlarını çattı. "Maddie'yi sır olarak saklamasan iyi edersin."

"Ben kimseyi sır olarak saklamıyorum. Ama aynı zamanda bir sırrı gazetede duyurulacak."

Caden kıkırdadı. "Oh, buna ihtiyacın olmayacak. Gigi bunu senin için hemen halledecektir."

Caden'a doğru bakarken Grae'nin kaşları birkaç ton daha soğuklaştı. "*Onun* burada ne işi var?"

"Hadi ama. Beni özlediğini biliyorum, Gigi. Numara yapmana gerek yok."

Caden'ın bu çocukluk lakabını sırf kız kardeşimi daha çok kızdırmak için kullandığına yemin edebilirim.

"Seni kötü bir hemoroid vakasını özlediğim gibi özledim," diye karşılık verdi.

Lawson kahkahalara boğuldu. "Duymadın mı, G? Caden geri taşındı ve SAR için yeniden hak kazanıyor."

Grae'nin yüzü soldu ve bir şey beni rahatsız etti. Bu, sizi rahatsız eden vekil bir ağabeye vereceğiniz türden bir tepki değildi. Bu

daha fazla bir şey. Bakışlarım kız kardeşimin yüzünde daraldı. Ama yüzündeki panik ifadesi ne kadar çabuk ortaya çıktıysa o kadar çabuk kayboldu.

Omurgasını dikleştirdi ve Holt'a döndü. "Bana bir iyilik yap ve beni o moronla eşleştirme. Bir Süpermen numarası çekmeye çalıştığı için ölmek istemiyorum."

Caden'ın çenesi sertleşti, çenesindeki bir kas deli gibi titredi. Ama tek kelime etmedi.

Holt ikisinin arasına baktı. "Bu bir sorun olacak mı?"

Grae, Caden'la aynı takımda olmamaları gerektiğine dair sebepleri sıralamaya başladı ama grubumuzun hemen dışında gezinen bir figür dikkatimi dağıttı. Roan'la yüzleşmek için döndüm. Onun dışarıdaki görüntüsüyle ilgili bir şey göğsümde bir ağrının kök salmasına neden oldu.

Onu içeri davet etmediğimiz için değildi. Çünkü orada daha rahat görünüyordu. Ama ara sıra, belki de bir parçasının bir şeylerin parçası olmayı arzuladığını hissediyordum.

Çenesini kaldırdım. "Hey." Roan sadece başını salladı.

Başka bir şey olacak mı diye merak ederek bekledim.

Elleri sanki sözcükleri bulmakta zorlanıyormuş gibi iki yanında kenetlenmişti. "Sen ve Maddie. Bu iyi bir şey. Sizin adınıza sevindim."

Bu muhtemelen kardeşimin aylardır bana söylediği en büyük sözdü ama yüzümdeki şoku gizlemek için mücadele ettim. "Teşekkür ederim. Sende durumlar nasıl?"

Sanki soruyu yabancı bir dilde sormuşum gibi bana baktı. "Güzel. Meşgulüm."

Çünkü Roan kendini Balık ve Vahşi Yaşam'daki işine verdi. Ve mesaide olmadığı zamanlarda, hiçliğin ortasındaki kulübesinin yakınındaki hayvanları takip ediyordu.

Şansımı zorlamamam gerektiğini biliyordum ama yine de yaptım. "Akşam yemeği için Maddie'ye gelmelisin."

Roan yutkundu. "Belki."

Bu *kesinlikle hayır* demekti ama başımı *salladım*. "Boş bir gecen olursa bana haber ver."

Başını salladı ama sonra bakışları uzaktaki bir şeye takıldı. "Bu... değil mi?"

Döndüm ve içimdeki her şey durdu. Damarlarımdan buz geçti, o kadar soğuktu ki üçüncü derece yanıklar bıraktı. Sokağın karşısındaki adam gözlerinde ölü bir ifadeyle bana bakıyordu. Onu nerede görsem tanırdım. Jimmy Byrne. Maddie'nin babası.

OceanofPDF.com

MADDIE

Ödülü parmaklarımın arasına yerleştirdim ve elimi yavaşça kaldırdım. Clyde hareketi bir şampiyon gibi takip etti ve poposunu yere koydu. Sol elimdeki cihazla hareketi tıkladım ve ona ödölünü verdim. "Aferin oğlum. Kısa sürede sana numaralar yaptıracağız."

Telefonum tezgâhın üzerinde vızıldadı ve başparmağımı ekranda kaydırarak onu aldım.

GRAE

Kızlar gecesine ihtiyacım var ve yalvarmaktan çekinmem. Tek bekar arkadaşına acıyıp bu gece benimle Dockside'a gelir misin? Bir grup var... Ve ilk içkilerinizi ben ısmarlayacağım...

Başka bir metin ortaya çıkmadan önce cevap yazacak zamanım olmadı.

WREN

Tek arkadaşın mı? Maddie? Bize bir şey söylemeyi mi unuttun?

Yüzümü buruşturdum. Grae ve Wren'i bilgilendirecek vaktim olmamıştı ve Nash'in kız kardeşiyle tüm bunları konuşmak garip hissettiriyordu.

GRAE

Evet. Maddie şnitzel listemde, yani o da gelmek zorunda. Tabii kardeşimi bara kadar becermeyi bırakabilirse.

Mesajından sonra çok renkli birkaç öğürme surat emoji'si ekledi.

BEN

Şnitzel listesi
mi?

GRAE

Küfür etmem için beni kandırmaya çalışma. O zaman sana
gerçekten kızarım.

Buna gülmekten kendimi alamadım.

BEN

Bu akşam bir şeyler içmek için
buluşabiliriz.

GRAE

Birkaç içki.

Telefonuma baktım ama cevap yazamadan Wren sorumu dile getirdi.

WREN

Her şey yolunda mı,
G?

Birkaç saniye boyunca yanıt gelmedi ve sonra bir tane çıktı.

GRAE

İyiyim. Sadece kızlarımla biraz stres atmam lazım.

Kulağa pek *hoş* gelmiyordu ama belki bu gece daha fazlasını öğrenebilirdik.

WREN

Orada olacağız. Bize sadece saatini
söyle.

Kilitteki anahtar sesi kafamı kaldırmama neden oldu. Grae'nin mesajlarıyla dikkatim o kadar dağılmıştı ki arabanın geldiğini bile duymamıştım. Nash kapıyı açtı ve içeri girdi.

Clyde alçak sesle havladı ve koşarak Nash'in yanına gitti. Görünüşe bakılırsa Nash'in etrafındaki kaygısı eriyip gitmişti. Nash köpeğe güzel bir

vurdu, sonra bana doğru yürüdü. Elini saçlarımdan altından geçirdi ve başımı geriye yatırdı. Ağzı benimkinin hemen yanında durdu. "İyi günler mi?"

Parmak uçlarıma uzanıp aramızdaki mesafeyi kapatma dürtüsüyle savaştım. "Harikaydı."

"Adam'ı gören yok mu?"

Başımı salladım, hâlâ bütün gün umutsuzca özlediğim teması bekliyordum.

"Ve başka sorun yok mu?" Nash bastırdı.

Bir parça geri çekilip yüzünü inceledim. Başkaları için son derece rahat görünebilirdi ama ben gözlerinin etrafındaki küçük gergin çizgileri gördüm. "Ne oldu?"

Nash içini çekti ve elini boynumdan çekti. "Hadi oturalım."

Hiçbir iyi konuşma bu şekilde başlamazdı. Nash beni kanepeye doğru yönlendirirken midem bulandı. Beni yanına çekti, böylece bana bir santim bile kişisel alan bırakmadı.

"Bir an önce bitsin," diye fısıldadım. Yara bandını tek seferde koparmak daha iyiydi.

Nash'in eli tekrar boynumun arkasını buldu ve oradaki kasları yoğurdu. "Bugün babanı gördüm. Çıkmış. Hukuk, hapishaneyi aradı ve başlangıçta planladıklarından daha erken tahliye edildi."

Mideme bir kurşun ağırlığı yerleşti. Jimmy dışarıdaydı. Ona baba demekten hoşlanmıyordum, aklımdan bile geçirmiyordum. Bu unvanı hak etmemişti. Boğazıma kaçmaya çalışan safrayı yuttum. "Tamam."

"Hapishaneden çıkmadan önce koruma emri kendisine tebliğ edildi, bu nedenle yüz metre mesafeyi koruması gerektiğini biliyor."

"Bu iyi." Ve öyleydi. Ama iyiyi hissedemiyordum. Uyuşmuştum, o iğnelenme hissi tüm vücudumu sarmış ve kemiklerime kadar işlemişti.

"Mads."

"Hmm?"

Nash sessizce, "Bana bak," dedi.

Gözlerimin itaat etmesini sağlayamadım.

Nash yer değiştirerek görüş alanımı doldurdu. "Sana zarar vermeyecek. Ona izin vermeyeceğim."

SEKSENLERİN KAPAK GRUBU *Don't Stop Believin'* şarkısını söyledi ve kalabalık da ona eşlik etti. İnsan kalabalığının arasından manevralar yaparak köşedeki kabine geçtim. Üç içkiyi yere bırakıp koltuğa kaydım. "Bunları alırken neredeyse bir gözümü kaybediyordum. Bana borçlusun."

"Sen bir melek tanrıçasın," dedi Grae yanağıma şapırtılı bir öpücük kondurarak. Kalçasındaki insülin pompasına bir şeyler yazdı ve ardından kokteyli tek dikişte mideye indirdi.

Wren ve ben ona bakakaldık.

"G," diye başladı Wren. "Konuşmaya başlasan iyi olur."

Omuz silkti. "Ne? Sana biraz stres atmak istediğimi söylemiştim."

"Zil zurna sarhoş olmak istediğini söylemedin, bunu yapmaya devam edersen olacak olan da bu."

Grae minyondtu. Beyaz-sarı saçları ve neredeyse elf yüz hatlarıyla kesinlikle muhteşemdi. Ama küçük bedeni bir ton alkolü kaldıramazdı.

Wren'e kaşlarını çattı. "Kardeşlerimden biri gibi konuşuyorsun. İkinizi Holt ve Nash'ten uzaklaştırmak yeterince zordu. Sizin aracılığınızla konuşmalarına da ihtiyacım yok."

Wren'in gözlerinde acı parladı.

Koltuğumda kayarak Grae'ye doğru döndüm. Kardeşlerinin aşırı korumacı olduğunu biliyordum. En küçükleri olduğu için bu doğaldı ve bir keresinde onu neredeyse kaybediyorlardı. Nash'in bu gece beni bırakma konusunda ısrar etmesinin, fedaiyle konuşmasının da yardımcı olmadığından emindim.

ve ona babamın ve Adam'ın fotoğraflarını göstererek içeri alınmamaları konusunda ısrar etti. Ama Grae'ye başka bir şeyler oluyordu.

Bakışlarına karşılık verdim. "Bize gerçekte neler olduğunu anlatacak mısın, yoksa seni seven ve önemseyen arkadaşlarına söylenmeye devam mı edeceksin?"

Grae'nin gözleri kısa bir an için parladı ve omuzları çöktü. Wren'e baktı. "Biznatch olduğum için özür dilerim."

Wren omzunu Grae'ninkine çarptı. "Affedildim. Bize sorunun ne olduğunu söylediğin sürece."

Grae parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Caden geri döndü."

"Ailesini ziyaret etmek için mi?" diye sordum. Nash bundan bahsetmemişti, bu bana tuhaf gelmişti ama son zamanlarda başka şeyler de yaşamıştık.

Başını iki yana salladı. "Sanırım öngörülebilir bir gelecek için geri taşındı. Nash tatil köyüne yardım etmesiyle ilgili bir şeyler söyledi."

"Onun en büyük hayranı olmadığını biliyorum ama ondan uzak durabilirsin, değil mi?" Wren sordu.

Grae'nin çenesi gerildi, sonra ileri geri hareket etti, arka dişleri birbirine sürtündü. "Benimle hep aşağılayıcı konuşuyor. Sanki kendi hayatımı idare edemezmişim gibi. O benim kardeşim değil. Arkadaşım bile değil. Artık değil. Bu beni kızdırıyor. Ve şimdi SAR'a geri dönecek ve her zaman etrafta olacak. New York'tayken daha kolaydı."

"Ne oldu?" Nazikçe sordum. "Siz ikiniz eskiden çok yakındınız."

Hepimiz büyük bir grup halinde koşardık: Grae, Wren, Caden, Nash ve Holt. Aramızda sadece birkaç yaş fark vardı, bu yüzden mantıklı geliyordu. Caden, Nash ve Holt'un yaptığı gibi Grae'ye göz kulak oluyor gibiydi ama o zamanlar bu Grae'yi kızdırmamıştı.

Oturduğu yerde kıpırdandı ve boş bardağına baktı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bir gün, sanki artık arkadaşım olmak istemiyor gibiydi. Bir duvar ördü. Benim için neyin daha iyi olduğunu benden daha iyi biliyormuş gibi davranmaya başladı."

Wren yüzünü Grae'ye döndü. "Özür dilerim G. Aranızın bu kadar soğuk ve sıcak olduğunu bilmiyordum."

Grae zorlukla yutkundu. "Bana kendimi... Bilmiyorum, sanki hayatımda yaptığım her seçimi değerlendiriyormuş gibi hissettiriyor. Ve ben her seferinde başarısız oluyorum."

Sırtım sertleşti. "Ona kısa bir iskeleden uzun bir yürüyüş yapmasını söyle."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "O kadar kolay, ha?"

"Kimse hayatını nasıl yaşadığın konusunda seni kötü hissettiremez." Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum ve hiç kimse bu şekilde yaşamayı hak etmiyordu, özellikle de Grae gibi muhteşem biri.

Yüzünde derin bir hüznün ifadesi belirdi. "Eskiden bana her şeyi yapabileceğimi düşündüren oydu."

Sesindeki keder göğsümün ağrmasına neden oldu.

Bir saniye sonra silkindi. "Biliyor musun? Siktir et onu. Benim enerjimi hak etmiyor."

Wren sırtıttı. "Aynen öyle."

Grae omuzlarını dikleştirdi. "Hadi dans edelim." Güldüm. "Dans etmek her şeyi iyileştirir mi?"

"Zararı olmaz."

Kabinden kayarak çıktık ve dans pistine doğru ilerledik. Çalkalandık, sallandık, zıpladık ve utanmam gereken ama utanmadığım hareketler yaptık. Güldük ve hiçbir erkeğin muhteşem üçlümüzü bozmasına izin vermedik.

Sırtımda ter lekeleri vardı ve yan tarafım ağrımaya başlamıştı. Wren ve Grae'ye doğru eğildim. "Gidip biraz su ve hava alacağım. Hemen dönerim."

"Seninle gelmemi ister misin?" Wren sordu. Başımı salladım. "Beş dakika içinde dönerim."

Bara doğru ilerledim ve bir şişe su kaptım. Bakışlarım bir kadeh içen tanıdık bir yüze takıldı. Annemin saçları yüzüne yapışmıştı ve belli ki bu onun ilk içkisi değildi. Çünkü

Farkına vardı ve gözlerini bana dikti. "Burada ne işin var? Eğlenceyi sevmiyorsun bile."

İçimi çektim. Babamla birlikte evde olmadığına göre belli ki cennette işler iyi gitmiyordu. "Benim neşemi bozamazsın. Bu gece olmaz anne."

Gitmek için döndüm ama dirseğimi tuttu. "Babanı utandırdın. Ona yasaklama emri mi gönderdin? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Kolumu onun elinden kurtardım. "Kendini korumak için ne gerekiyorsa yapacak biri."

Arka avluya açılan kapıya doğru ilerledim. Kalabalığın çoğu içeride kalmıştı ama birkaç çift öpüşüyor, bazıları da sigara içiyordu. Küçük kalabalıktan uzaklaşıp suya yaklaştım.

Göl benim için her zaman rahatlatıcı bir yer olmuştur. Pürüzsüz yüzeydeki bir şey en pürüzlü yanlarımı yatıştırabilirdi. Çam havasını içime çekerek derin bir nefes aldım.

Annemin beni etkilemesine izin veremezdim. Bu hakkı kazanmamıştı.

Bir dal kırıldı ve ben döndüm. Şakağıma bir şey çarptı. Acı çiçek açtı. Ve sonra karanlığın içine düşüyordum.

OceanofPDF.com

NASH

Kartlarını yere bırakırken Holt'un dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Full house." Ben de benimkileri masaya fırlattım. "Hile yapıyor."

Roan onaylarcasına homurdandı.

Holt parayı ona doğru uzattı. "Hayır, sadece çölde yıllarımı geçirdim ve zaman öldürecek pek bir şey yoktu."

Lawson birasından bir yudum alarak, "Eh, şimdi buna degecek bir şey yapıyorsun," dedi.

Wildfire'ın sahibini kandırarak gece kapanıncaya kadar kullanmamıza izin verdiği arka odaya baktım. Tüm kardeşlerim bir araya gelmeyeli ne kadar olmuştu, sadece dördümüz? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Ama artık Holt döndüğüne göre, bu tür şeyler daha çok olabilirdi. Roan'ı bile bir şekilde bize katılmaya ikna etmiştik.

Holt, "Bu parayla kız arkadaşımı randevuya götüreceğim," dedi. "Teşekkürler çocuklar."

Bunun üzerine kıkırdadım. "Sanki paraya ihtiyacın varmış gibi."

"Hey, param var diye siz eziklerden daha fazlasını almayı sevmediğim anlamına gelmiyor." Holt bana doğru bir bakış gönderdi. "Maddie'yi daha doğru dürüst bir randevuya çıkarmadın mı?"

Evet demek için ağzımı açtım ama sonra demediğimi fark ettim. Eve paket servis getirdim, neredeyse evine taşındım, mobilya almasına yardım ettim,

onu sevdiğimi söyledim, ama onu yemeğe götürmedim.

Lawson başını salladı. "Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum."

Ona doğru bir bakış gönderdim. "Sanki sen konuşacak birisin de. Bir keşiş gibi yaşıyorsun. Randevunun ne olduğunu bile hatırlıyor musun?"

Bakışlarıma kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Şu anda önceliklerimin bu olmaması, bir bayana nasıl davranılacağını bilmediğim anlamına gelmez. Görünüşe göre kardeşimin aksine."

Biramı elime aldım ve bir yudum aldım. "Eğer fark etmediysen, buralarda işler biraz karıştı."

Roan kartları aldı ve karıştırmaya başladı. "Bu gece dışarıda. Sadece seninle değil."

Holt kahkahaya boğuldu. "Roan sana bok atıyorsa, başının belada olduğunu biliyorsun."

"Sizler çok kötüsünüz. Hepiniz."

Açık kapı çalındı ve Caden içeri adım attı. "Bir kişilik daha yer var mı?"

Lawson ona el salladı. "Her zaman. Nash'e kadınları öğretmeye çalışıyoruz."

Caden kaşlarını kaldırdı. "Uzun bir gece olacak..."

Pizza artıklarından birini alıp ona fırlattım. "Arkadaşım olman gerekiyordu."

Güldü ve kabuğu havadan kaptı, otururken masaya geri fırlattı. "Kabul etmelisin ki Maddie söz konusu olduğunda biraz beceriksizce davranıyorsun."

"Biliyor musun, bu masada bana ders verme izni olan tek kişi Holt. Hayatında gerçek bir kadın olan tek kişi o."

Caden'ın ağzının köşesi kalktı. "Hayatımda bir sürü kadın var."

Holt, "Evet, iki saniye boyunca etrafta takılanlar," diye mırıldandı.

Caden masanın ortasından bir dilim pizza kaptı. "İki saniyeden çok daha uzun süre dayanırım."

Homurdandım. "Sadece onları asla yirmi dört saatten fazla yanında tutmuyorsun."

"Doğru değil. Birkaç hafta sonu içmişliğim var."

Ona sııttım. "Ve bu seni cehennem gibi seğırtti, değil mi?" Caden sandalyesinde kaydı. "Belki de."

Arkadaşım karşılaşmalar konusunda bir pislik değildi. Her zaman kendisiyle aynı şeyleri arayan kadınlar bulurdu: bağısız, sıradan, duygusuz. Yetiştirilme tarzıyla ilgili bir şey, gerçek yakınlıktan vebadan kaçır gibi kaçmasına neden oluyordu. Eskiden bunu anlardım ama şimdi onun için biraz üzüliyorum.

Ama Maddie'yle o fiziksel çizgiyi geçmediğim zamanlarda bile olabildiğince yakındık. Beni içten ve dıştan tanırdı. Dünya tersine döndüğünde ve çıkış yolumu görmeme yardım edecek birine ihtiyacım olduğunda gitmek istediğim ilk kişiydi. İnanılmaz bir şey olduğunda anlatmak istediğim ilk kişiydi. İyi günde de kötü günde de yanımda olmasını istediğim tek bir kişi vardı... O.

Lawson, "Eminim bu ailenizi pek mutlu etmemiştir," diye araya girdi.

Caden'ın yüzünden bir şey geçti ama ifadesi tam olarak ne olduğunu anlayamayacağım kadar hızlı değışti. "Ailem bunun için Gabe'e sahip. Uygun bir nişanlısı var. Büyük bir düğün yapacak ve onlara ihtiyaç duydukları iki nokta beş torunu verecek."

Caden'ın kardeşinin benzersiz bir rekabetçi çizgisi vardı. Kendisinin daha iyi olduğu tüm yönleri Caden'ın yüzüne vurmaya bayılırdı. Caden'ın ailelerinin doğu yakasındaki otellerini başka bir seviyeye taşımış olması Gabe'i çileden çıkarmıştı.

Holt bana baktı. "Peki ya sen ve Maddie? Çocuk istiyor musunuz?"

Bunun üzerine içimdeki her şey durdu. Paniğe kapılmayı bekledim ama hiçbir gelmedi.

Bunun yerine, etrafımızda koşuşturan küçük bir kız ve küçük bir oğlanın görüntüleri, özelliklerimizin bir karışımı -benim sarı saçlarım ve Maddie'nin büyüleyici mavi gözleri, onun

Gece yarısı buklelerim ve yeşil gözlerim beni vurdu. Bunu onunla istiyordum. Bir aile. Büyürken hiç sahip olmadığı şeyi yaratma şansı.

Caden alçak sesle ıslık çaldı. "Bizim oğlan şimdiden onu hamile bırakmayı düşünüyor."

Lawson kıkırdadı. "Ve onu bir randevuya bile götürmedi."

Caden başını salladı. "Oyununu geliştirmelisin yoksa Maddie senin çirkin suratından milyon kat daha iyisini yapabileceğini fark edecek."

Bu doğruydı. Benden çok daha iyisini yapabilirdi. O da bunu hak ediyordu. Ama aramızdaki bağ çok güçlüydü. Bu yüzden her günümü onun hak ettiği kişi olmaya çalışarak geçiriyordum.

"Onu lanet olası bir randevuya götüreceğim, tamam mı?"

Holt, "Bir gece dördümüz akşam yemeği yemeliyiz," diye teklif etti.

Caden sıırttı. "İşte bu dilleri uçklatırdı. Örgü çemberinin ne kadar heyecanlanacağını hayal edebiliyor musunuz?"

Roan önündeki kartlara ters ters baktı. "İnsanlar kendi işlerine bakmalı."

Hepimiz bir an sessiz kaldık. Kasaba dedikodusu onu hiçbirimizin tam olarak anlayamayacağı bir şekilde yakmıştı. Bu onu damgalamış ve kendisine tekrar düşman olabilecek herkesten uzak durmasını sağlamıştı.

Odadaki sessizliği bir zil sesi böldü ve Lawson telefonunu cebinden çıkarabilmek için yana kaydı. "Şef Hartley."

Birkaç saniye içinde Lawson'ın ifadesi tamamen değişti. Kardeşleriyle şakalaşırkenki o tembel rahatlığı gitmişti. Anında tetikteydi.

"Nerede?"

Daha fazla sessizlik oldu.

"Tanıklar mı?"

Bir duraklama daha.

"Yola çıkıyoruz. Aradığın için teşekkürler, Abel."

Holt sandalyesini geriye itmeye başlamıştı bile. "Neler oluyor?"

Lawson'ın bakışları bana yöneldi. "Maddie'ye bir şey oldu."

OceanofPDF.com

MADDIE

Acil yardım görevlisi kafama buz torbası bastırırken ben KIZDIM.

Bana nazik bir gülümseme verdi. "Üzgünüm ama bu sizi uzun vadede biraz acıdan kurtaracak."

"Sorun değil. Teşekkürler Greg." Sözlerim zar zor duyuluyordu. Polis arabalarının ve ambulansın ışıkları başımın daha da fazla zonklamasına neden oluyordu. "Arkadaşımı görmek istiyorum!" Grae, bir polis memurunun tuttuğu yerden

O ve Wren geri döndü.

Grae'nin dilinin diğer ucundaki kişi için kötü hissederek yüzümü buruşturdum.

Clint Greg'e bakarak yaklaştı. "Hastaneye gitmesi gerekiyor mu?"

"Muhtemelen kötü bir fikir değil. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyor."

"Hastane yok." Babamın saldırısından sonra bir tanesinde uzun süre kaldığımdan beri onlardan nefret ediyordum.

Clint, "Tedbirli olmakta fayda var," diye söze başladı.

Ama bir hareket telaşı dikkatimi dağıttı. Birkaç kişi çimenlerin üzerinde koşuyordu ama ben sadece öndekini görebiliyordum. Karanlıkta bile gözlerinin parlak yeşilini seçebiliyordum. Ama bu gece, öfkeyle parlıyorlardı.

Nash toplanan kalabalığın arasından hışımla geçerek Clint ve Greg'i itip kaktı. "Mads."

Adım dudaklarından dökülürken çatırdadı. Ellerini kaldırdı, sanki yaralarımı kontrol etmek istiyormuş ama bana dokunmaya korkuyormuş gibi üzerimde gezdirdi.

Aradaki mesafeyi kapattım, ona doğru eğildim ve yüzümün yaralanmamış tarafını göğsüne bastırdım. "Ben iyiyim."

"Ne oldu?" diye hırladı.

Nash'in bana sarılmasıyla kendimi anında daha güvende, biraz daha az gergin hissettim. "Tam olarak emin değilim."

Lawson onun yanına, Holt, Caden ve Roan da arkasına geçti. "Bize sadece bildiklerini anlat."

"Geçmelerine izin mi verdin?" Grae bağırdı. "Bu saçmalık!" Ama memur yerinden kımıldamadı.

Doğruldu ama Nash'in tişörtünü tutmaya devam ettim, onunla bağlantı kurmaya ihtiyacım vardı. "G ve Wren ile içerideydim. Dans ediyorduk ve sıcak bastı, ben de biraz hava almak için dışarı çıktım. Verandada sigara içen insanlar vardı, ben de suya doğru yürüdüm."

Bozulmamış yüzeyi hâlâ görebiliyordum ama eskisinden biraz daha karanlıktı. Belki ay bulutların arkasına geçtiği için, belki de geceki olaylar yüzünden. "Tam göle bakıyordum ki bir dalın kırıldığını duydum. Döndüm ama bir şey göremeden biri kafama bir şeyle vurdu."

Nash'in kasları dokunuşumla taş gibi sertleşti. Bir kolunu bana doladı, beni daha da yakın tuttu.

"Sonra ne oldu?" Lawson dürttü.

"Bir an için her şey karardı ama sonra birinin bağırdığını duydum."

Clint başını başka bir memurla konuşan bir çifte doğru eğdi.

"Seattle'dan birkaç günlüğüne gelen turistler. Kocası bir boğuşma gördüğünü sanıp seslenmiş. Maddie'ye kim vurduysa kaçmış."

"Ona bakabildiler mi?" Nash öfkesini zorlukla dizginleyerek homurdandı.

Clint başını salladı. "Çok karanlıktı ve her kimse kapüşonlu giymişti."

"Peki ya boyut?" Lawson sordu.

"Somut bir şey yok. Çok uzaktaydılar." Clint içinde bir parça odun bulunan bir kanıt torbasını havaya kaldırdı. "Maddie'yi vurmak için bunu kullandıklarını düşünüyoruz."

Lawson'ın bakışları tahta parçasının üzerinde daraldı. "Planlanmamış o zaman. Fırsat suçu."

Nash çubuğa ters ters baktı. "Baskılar için acele etmeliyiz." Lawson başını salladı. "Bir arama yapacağım."

"Bence zor olabilir," dedi Clint. "Tahta ıslak. Kabuğu soyuluyor. Bir şey bulmak zor olacak."

Nash küfretti ve sonra bana döndü. "Bir şey bulabildin mi? Sadece bir bakış? Bir boyut hissi ya da bir koku?"

Bir an için gözlerimi kapattım, işe yarayabilecek herhangi bir şey hatırlamaya çalıştım. Ama hiçbir şey yoktu. Gözlerim açıldı. "Özür dilerim. Ben yapmadım."

İşaret ışıklarından biri gözlerimin üzerinden geçti ve irkildim. "Işıkları kapat," diye bağırdı Nash.

Lawson şaşkınlıkla ona baktı.

"Maddie'nin kafasına zarar veriyorlar," diye kardeşine çıkıştı.

Lawson diğer memurlardan birine işaret etti ve ışıklar teker teker söndü.

Greg bana buz torbasını uzattı. "Sanırım seni hastaneye götürüp kontrol ettirmemiz gerekiyor."

"Bu iyi bir fikir," dedi Nash. "Ben de seninle geleceğim."

"Hayır." Elim Nash'in tişörtünde sıkılaştı. "Hastane yok. *Lütfen*."

Gözlerim, tüm bu insanların önünde dile getirmek istemediğim her şeyi söylüyordu. Nash hastanelerin beni ne kadar korkuttuğunu biliyordu.

Kararsızlığın içinde s a v a ş t ı ğ ı n ı gördüm. "İyi olduğundan emin olmalıyız."

"İyi olduğuma eminim," dedim aceleyle.

Nash cebinden telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı, ama bunu yaparken bir kolunu bana doladı. "İşimi şansa bırakamam. Seninleyken olmaz."

Nash'in sesindeki korku içimde bir şeyleri kırdı. Ona doğru döndüm. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Nash'in telefonu çaldı. "Doktor sana klinikte bakabileceğini söyledi." Bana baktı. "Hastaneye gitmen gerektiğini söylerse gideriz. Tamam mı?"

Başımı salladım, acı kafatasımı delip geçtiğinde yaptığım hareketten anında pişman oldum. "Teşekkür ederim."

Nash'in dudakları başımın üzerinde gezindi. "Ödümü kopardın, Mads." "Özür dilerim."

"Hayır, öyleyim. Seninle olmalıydım."

Ben yastıklara yerleşirken CLYDE'in yumuşak horultuları köpek yatağından geliyordu. Etrafına dizilmiş ayakkabı ve diğer çalıntı eşyaları gözden kaçırmadım. Gülümseyebilirdim ama Doktor'un ofisinden ayrıldığımızdan beri midemde korku birikiyordu.

Komodinin üzerine bir fincan çay koyarken Nash'in yüz ifadesi dikkatle boştu. Bütün gece sessizdi; beni Doktor'un ofisine götürürken, Doktor beni muayene ederken, eve dönerken ve yatağıma yerleşmeme yardım ederken.

Doktor hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi ve Nash'in bu gece beni birkaç saatte bir uyandırması gerektiğini söylediğinde tek tepki titreşimi oldu.

Ona baktım, arıyordum. "Benimle uzanır mısın?"

İtiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra başını salladı.

Nash botlarını tekmeledi ve diğer tarafa tırmanmak için yatağın etrafında döndü. Kolunu nazikçe bana dolayarak yanıma geldi. "Başın şimdi nasıl?"

"İlaçlar yardımcı oldu. Gerçekten çok kötü değil." Nash hiçbir şey söylemedi.

Ona doğru yuvarlandım, yüzüm göğsüne yaslandı. Kalbinin düzenli atışı umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir şekilde güven vericiydi. Başparmağımı karnının çıkıntıları üzerinde ileri geri gezdirdim. "İyi misin?"

Nash bir süre sessiz kaldı. "Yine yaralandın."

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım. "Ama ben iyiyim."

"Kızlarla tek başıma dışarı çıkmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Seninle olmalıydım. Yapmalıydım-"

Elimi karnına bastırarak sözlerini kestim. "Yirmi dört-yedi benimle olamazsın. İkimizin de işi var. Hayatlarımız var."

"Normal şartlar altında sana katılırdım ama şu anda işler pek de normal değil. Adam hala şehirde. Baban dışarıda. Tedbiri elden bırakmamalıyız."

Yavaşça uzun bir nefes verdim. Nash haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. "Normal halimi özledim."

Nash saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kız arkadaşlarla dışarıda bir gece. Atlanta'da hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Wren ve G ile birlikte olmak bile çok iyi hissettirdi. Güldük. Dans ettik. Kafamda asılı duran tüm ağır şeyleri unuttum."

Nash'in ifadesi yumuşadı. "Ve bundan daha fazlasına sahip olacaksın. Söz veriyorum.

"Şimdi bunu yapabilmeniz için güvenli yollar bulacağız."

Gözlerine bakabilmek için başımı geriye doğru eğdim. "Senin köşede oturup korumacılık oynaman gibi mi?"

Nash'in dudakları seğirdi.

"Belki." Bir nefes çektim.

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Hey, küçük bir bodyguard rolü eğlenceli olabilir..."

Dudaklarına karşı sııttım. "Haklı olabilirsiniz."

Temasın içine gömüldüm ve öpücüğü derinleştirdim. Dilim Nash'inkine karıştı, ta ki o biraz daha ağır nefes alarak geri çekilene kadar. "Yapamayız. Bu gece olmaz."

İnledim ve başımın göğsüne düşmesine izin verdim. "Tamam."

Parmakları saçlarıma dolanırken Nash kıkırdadı ve nazikçe okşayarak hareket etti. "Gelecek hafta sonu The Wharf'a gitmek ister misin?"

Yüzümü bir parça geriye çektim. "The Wharf?" Cedar Ridge'in en havalı restoranıydı. Yıllar boyunca oraya birkaç kez gitmişim, çoğunlukla Hartley ailesiyle birlikte özel bir durum için. Yemekler çok lezzetliydi ama Nash'in pek sevdiği bir yer değildi.

Yutkundum. "Çıktığınızda yaptığınız şey bu değil mi? Süslü yemeklere gitmek?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "İstediğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nash içini çekti, parmakları yine saçlarıma okşuyordu, bu his cennetten çıkmaydı. "Seni doğru dürüst bir randevuya götürmediğim için çocuklar bana zorluk çıkarıyorlardı. Bu tür şeylerde iyi değilimdir ama sen bunu hak ediyorsun. Bir ilişkiyle birlikte gelen her şeyle şımartılmayı."

Nash'e bakabilmek için dirseğimin üzerinde doğruldum. "Haklısın. Şımartılmayı hak ediyorum. Benim için en önemli olan şeylerle. Bunların ne olduğunu biliyor musun?"

Bana baktı, o yeşil derinliklerde çok fazla duygu vardı. "Ne?" "Kollarını etrafımda hissetmek. O rahatlık ve yuva hissine sahip olmak Sadece senin varlığıyla. Beni o kadar iyi tanıyorsun ki, daha ben sana bir köpeğim olmasını özlediğimi söylemeden eve bir köpek getireceğinden eminim." Bir elimi Nash'in göğsüne bastırdım. "Beni güvende, anlaşılmış, görülmüş... sevilmiş hissettiriyorsun. Tüm hayatım boyunca bunu yaptın. Bunu milyonlarca süslü yemeğe değişmem."

Uzandı, eli çenemde gezindi. "Süslü akşam yemeklerini de yiyebilirsin."

"Dürüst olmak gerekirse, onları gerçekten istemiyorum. Kanepemizde otururken Wildfire'dan tüm malzemelerin olduğu pizzamızı yemeyi tercih ederim." Süslü akşam yemekleri ve abartılı galalar yaşamıştım ve gerçek şu ki bunlardan pek hoşlanmıyordum. "Aramızdaki ilişkiyi seviyorum. Her zaman olduğu gibi. Sadece karışıma biraz ateşli seks eklemek istedim."

Nash bir kahkaha attı. "Hayalimdeki kadını bulmayı nasıl başardım?"

Sırıttım. "Sadece şanslıydım sanırım."

Yukarı itti, ağzımı aldı. "Çok şanslısın."

Nash'in telefonu bir dizi sinyal verdi ve geri çekilirken küfretti.

Cebinden çıkardığı cihaza ters ters baktım. "Şimdi engel olan senin telefonun."

Başını sallayarak gülümsedi. Ama ekranı tararken bu gülümseme kayboldu.

"Ne oldu?"

Nash'in parmak eklemleri beyazlaştı. "Lawson bu gece Adam'la görüşmeye gitti. Senin saldırın için bir mazereti var."

Midem bulandı. "Babam da olabilirdi. Ya da rastgele de olabilirdi."

"Ya da Adam onu koruyacak birini buldu."

Bu onun yapabileceği bir şey gibi geliyordu.

Endişe Nash'in yüz hatlarına işledi ve gözlerinde gölgeler dolaştı.

Parmaklarım yüzünde gezindi. "Bunu çözeceğiz. Ve bu arada, söz veriyorum daha dikkatli olacağım." O anda Nash'in içindeki fırtınayı dindirmek için her şeyimi verebilirdim.

Yüzümü avuçladı. "Sana bir şey olmasına izin veremem Mads. Bu beni mahveder."

NASH

Adımlarım yavaşladı ama Maddie'nin elini tutmaya devam ettim. The Brew'den birkaç adım ötede durduk. Güneş pırıl pırıl parlıyor, gölü sabah ışığında pırıl pırıl yapıyordu. Sadece saatler önce o derinlikleri böylesine bir karanlığın kuşattığını asla bilemezsiniz.

Sanki tek başına onu güvende tutabilirmiş gibi kollarımı Maddie'ye doladım. "Bugün çalışmak istediğine emin misin?"

Elini kalbimin üzerine koydu. "Eminim. Biraz başım ağrıyor, o kadar."

Maddie'nin saç çizgisine yakın bir yerde küçük bir morluk vardı ama saldırıya uğradığına dair tek işaret buydu. Koyu renk saçları şişliğin en kötü kısmını gizliyordu. Ama bu o kadar çabuk ayağa kalkması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Maddie öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Kendimi iyi hissetmezsem sana mesaj atarım. Söz veriyorum."

Bakışların onun üzerinde daraldı. "Yalan söyleyip söylemediğini anlayacağım." Kıkırdadı. "Şu anda normal olmak iyi. Buna ihtiyacım var."

Bunu anlıyordum. Maddie normalin bu dilimine geri dönmek için çok mücadele etmişti ve bu onun etrafında olup biten tüm çılgınlıkların ortasında bir mola yeri olmuştu. Dudaklarımı hafifçe şakağına bastırdım, sadece yarasının üzerine. "Sıra dışı bir şey olursa beni ara. Ve hiçbir yere gitme-"

"Yalnız," diye tamamladı. "Yalnız kalmayacağım. İnanın bana, bu konuda dersimi aldım."

Bu sözler üzerine içime bir ağırlık çöktü. Bunun Maddie'nin düşünmek zorunda olduğu bir şey olmasından nefret ediyordum. "Özür dilerim," diye fısıldadım tenine karşı.

Maddie'nin eli göğsüme bastırdı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Bu bana vuran kişinin suçu, başka kimsenin değil."

Ağzım kıvrıldı. "Patronluk taslaman hoşuma gidiyor."

Burnundan çekti. "Güzel, çünkü bunu tekrar yapmak üzereyim." Elimden kurtuldu. "İşe git. Birkaç hız cezası yaz. Birkaç hırsızın ödünü kopar."

Daha ciddi vakaları listesinin dışında bırakmasını özlemedim. Ama bunu ona bıraktırdım. "En önemli görevi unutma."

"Neymiş o?"

Sırıttım. "Çörek yiyorum."

Maddie başını salladı. "Ne kadar klişe."

Kıkırdadım. "Bazen bazı şeylerin klişe olmasının bir sebebi vardır. Ve çörekler çok güzeldir."

"Kendi kendilerini yemeyecekler, o yüzden işe koyulun."

Bakışlarıyla buluşmak için başımı eğdim. "Sen içeri girdikten sonra." Nefes nefese kaldı. "Evet, Memur Aşırı Koruyucu."

Maddie arkasını döndü ve kafenin içine yöneldi. Onu Aspen'le konuşurken görene kadar uzaklaşmadım. Güvendeydi. Bütün gün etrafında insanlar olacaktı ve Aspen onu kollayacaktı.

Yine de birkaç vuruş daha bekledim. Dönüp gitmek her açıdan yanlış geliyordu ama yine de yaptım. İstasyona doğru geri döndüm. Ana Cadde bu sabah kalabalık değildi ama boş da değildi. Turistler ve yerlilerin karışımından oluşan bir avuç insan dışarıdaydı.

Bakışlarım bana doğru gelen tek bir tanıdık figüre takıldı. Yüzeye çıkmak isteyen iniltiyle savaştım.

Yaklaşırken Dan'in ağzında bir sırıtma belirdi. "Selam Hartley. Belediye başkanıyla başının biraz derde girdiğini duydum."

Yeme gelme. Kafamın içinde tekrar tekrar söyledim. Bu şakacıya bulaşırsam Lawson beni öldürür. "Neden bahsettiğinden emin değilim."

Dan'in sırıtışı duraksadı, sonra tekrar zorladı. "Sanırım polislere soruşturma altında olduklarını söylemiyorlar."

Büyük bir şey değilmiş ve kariyerimi bitirecek bir şey değilmiş gibi omuz silktilim. "Ya da orada kimsenin endişeleneceği bir şey yok."

Yanağındaki bir kas kıpırdadı. "Hak ettiğini bulacaksın."

"Umarım çörektir." Dan'in başka bir şey söylemesine fırsat vermedim. Sadece yanından geçtim ve istasyona doğru ilerledim.

Masanın arkasındaki yeni memurumuza el salladım. O da bana başıyla selam verdi. "Şef Hartley onunla ofisinde buluşmanızı istiyor."

Harika. Lawson'ın başımın belaya gireceği konusunda psişik radarı vardı. Muhtemelen o pisliği yere sermeme iki saniye kaldığını biliyordu.

"Teşekkürler, Smith." Diğer memurlar ve personelle merhabalaşırken masa denizinin içinden geçtim.

Lawson'ın kapısı kapalıydı ve hızlıca iki kez çaldım. Bir saniye sonra beni içeri çağırdı. İçeri adımımı attığımda kaşlarım kalktı. "Kimse beni Hardy'lerin bu toplantısına dahil etmedi."

Üç kardeşim de küçük ofis alanını doldurmuştu. Roan herkesten en uzak koltuk olan kanepede oturuyordu, Lawson masasının arkasındaydı ve Holt da sandalyelerden birini işgal etmişti. Diğer koltuğa geçtim ve kendimi oraya bıraktım.

Lawson arkasına yaslandı. "Onları ben çağırmadım. Kendileri geldiler."

Holt en büyük kardeşimize kaşlarını çattı. "Ve Law, Maddie'nin davası hakkında pek bilgi vermedi."

"Siz kolluk kuvveti değilsiniz," diye savundu.

Roan boğazını temizledi. "Affedersiniz?"

Lawson ona kızgın bir bakış gönderdi. "Bu bir kaçak avlanma davası mı?"

Roan omuz silkti. "Olayların nasıl bağlantılı olabileceğini asla bilemezsiniz. Başka bir çift göze sahip olmanın asla zararı olmaz."

Holt öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine dayadı. "Beni danışman olarak işe alsaydınız bu iş çok daha kolay olurdu. Zaten ilçe acil servisleri için çalışıyorum. Özgeçmişim dosyada mevcut."

Lawson inledi ve burnunun kenarını sıktı. "Beni erkenden mezara göndermeye çalışıyorsunuz."

Law hayal kırıklığına uğramış olabilir, nedenini anladım. Kurallara göre oynuyordu. Bu onun dünyasının güvenli ve düzenli kalacağını hissetmesine yardımcı oluyordu. Ama benim için, kardeşlerimin kesinlikle girmemeleri gereken yerlere girmeleri sevgi gösterisinden başka bir şey değildi.

Holt ve Roan'a baktım. "Teşekkürler. İkinize de."

Roan sadece başını salladı, biraz rahatsız görünüyordu. Holt omzuma bir tokat attı. "Ben senin arkadayım. Ve eğer sevgili kardeşim beni gemiye getirirse, bulduklarımı grupla paylaşacağım."

Lawson'ın gözleri Holt'a dikildi. "Bana rüşvet mi veriyorsun?"

Holt sandalyesine doğru kaydıldı. "Buna ne **d e r s e n i z** deyin, ama *takım arkadaşları* bilgi paylaşır."

Lawson nefesinin altında bir şeyler homurdandı ama bir çekmece açtı ve içindekileri karıştırdı. Bir saniye sonra bir kâğıt çıkarıp Holt'a uzattı. "Bunu imzala."

Holt sayfayı taradı. "Bu sözleşmeyi zaten hazırlamıştınız."

"Geri döndüğüne göre meraklı bir piç olmaya devam edeceğini hissediyordum. Tebrikler, danışmanlık yaptığın her dava için sana tam bir dolar ödeniyor."

Bir kahkaha attım ve Roan'ın dudakları bile seğirdi. "Çok acımasızsın," diye mırıldandım.

Holt kâğıdın üzerine imzasını karaladı. "Her neyse. Sadece ihtiyacım olduğunda döngüde olmak istiyorum."

Yüzümü ona döndüm. "Ne öğrendin?"

Holt'un yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. "Maddie'ye mesaj atan tüm numaralar Atlanta dışındaki üç farklı marketten satın alınan yakıcı telefonlarla ilişkilendirilmiş."

Gerginlik bir boa yılanı gibi etrafımı sardı. "Piç kurusu."

"Hepsi bu kadar değil." Holt telefonunda bir şeyler karıştırdı. "Adam Westchester üst düzey bir özel dedektiflik firmasıyla anlaşmış."

Lawson'ın gözünün altındaki bir kas seğirdi. "Peki bir hayır kurumunun CEO'su neden bir özel dedektiflik şirketine ihtiyaç duyar?"

Roan'ın gözlerinde gölgeler dönüyordu. "Tüm iskeletlerin gizli kaldığından emin olmak için."

Bunların hiçbirisi iyi şeyler söylemiyordu. Maddie'nin Adam'ın ilk kurbanı olmadığını zaten biliyorduk ama bu daha karanlık bir şeyden bahsediyordu.

"Onları ne için kullandığına dair bir fikrin var mı?" Ben sordum.

Holt'un ağzının köşesi kalktı. "Bir grup özel dedektif için gerçekten de daha iyi bir siber güvenliğe yatırım yapmaları gerekiyor."

"Bunu duymadım," diye mırıldandı Lawson.

Holt gözlerini devirdi. "İsimsiz bir ihbar olarak geldiğini söyle."

"Çünkü bu mahkemede her zaman çok işe yarar," diye karşılık verdi

Lawson. "İkiniz de çenenizi kapatın." Holt'u işaret ettim. "Neler oluyor?"

"Çenemi kapatıp sana neler olduğunu anlatamam." "Holt..."

Roan, Lawson'ın masasından bir lastik bant aldı ve Holt'a doğru fırlattı. "Bu Maddie ile ilgili. Wren'e eve neden morarmış bir gözle geldiğini açıklamak istiyor musun gerçekten? Çünkü Nash seni yumruklayacak."

Holt yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim." Telefonunu biraz daha kaydırdı. "Adam Westchester şu anda on farklı kadını takip ediyor -Maddie de dahil."

İçimde taze bir öfke titreşirken havayı bir küfür kakofonisi doldurdu. "Ve bu şirket, birinin bunu yapmasının etik olmayan bir nedeni olabileceğini düşünmedi mi?"

Holt parmaklarıyla sandalyesinin koluna vurdu. "Dosyada bazı notlar var. Kadınlarla ilişkiye girdiğinde, gerekçesi her zaman serveti nedeniyle hedef olabilecekleri oluyor."

Bununla alay ettim. "Peki ya ilişki bittikten sonra?"

"Ondan para koparmaya çalışmak gibi bir fikre kapılmadıklarından emin olmak için."

Lawson, "Bu adam tam bir baş belası," diye mırıldandı.

"Bundan çok daha kötü," dedi Roan sessizce. "Bu bir seri. Saplantılı. İlişki bittikten sonra onları takip etmesi? Bu hiç iyi değil." "Roan haklı," dedi Holt. "Firma her kadınla ilgili dosyayı Adam her ay."

Bunun ne olduğunu anladım. "Onları alt ettiğini bilmek onu heyecanlandırıyor. Şikayetçi olan iki kişiyi bile. Yine de paçayı kurtardı. Belki birine biraz para ödemek zorunda kaldı ama bu ona asla zarar vermedi."

Lawson, "Bu pisliğin kasabamdan gitmesini istiyorum," diye homurdandı. "Dün gece için mazereti ne?" Ben sordum.

"Avustralya'da biriyle iş görüşmesi yapıyordu. Corina Saltzman adında bir kadın olan o iş arkadaşıyla konuştum. Maddie'nin saldırıya uğradığı sırada telefonda görüştüklerine dair yemin billah etti ama adam kendisini koruması için birine para ödüyor olabilir."

Holt, "Ya da kancaya taktığı yeni bir kadın olabilir," diye ekledi.

"O da var," diye kabul etti Lawson. "Diğer şüphelileri de düşünmeliyiz. Jimmy Byrne ile konuşmam gerek-"

"Ben de seninle geliyorum." Maddie'nin babasının yüzündeki ifadeyi görmem ve yalan söyleyip söylemediğini anlamam gerekiyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye itiraz etti Lawson. Holt doğruldu. "Roan ve ben de geliyoruz."

Lawson tekrar burnunun kenarını sıktı. "Bir danışman ve bir Balık ve Vahşi Yaşam memuru, Cedar Ridge Polis Departmanında bir şüpheliyi sorgulayamaz.

soruşturma."

Roan kardeşimizi inceledi. "Arabada bekleyebiliriz ve Nash'in telefonu hoparlörde olabilir."

Dudaklarım kıpırdadı. "İnsanları sürekli ters çeviriyorum. Bu gerçekten kötü bir alışkanlık."

Lawson hepimize ters ters baktı. "Kafesin arkasına biniyorsunuz ve bu umurumda bile değil."

Roan omuz silkti. "Son içtiğin sarhoşun kusmuğunu temizlediğin sürece sorun yok."

Holt burnunu kırıştırdı. "İğrenç." Bana baktı. "Ama buna değer." Kardeşlerim en iyileriydi.

LAWSON, buraya en son geldiğimde olduğu gibi görünen karavanın önünde durdu, sadece biraz daha yıpranmıştı. Aradan yıllar geçmişti. Maddie on sekiz yaşına girer girmez taşınmış, kasabadaki dükkânlardan birinin üzerinde küçük bir stüdyo daire kiralamıştı. Gerçek bir mutfak bile yoktu ama bu ahırdan milyon kat daha iyiydi.

Lawson bana baktı. "Kendini kontrol altında tutabileceğinden emin misin?"

"Onun gözlerinin içine bakmam gerek. Yalan söyleyip söylemediğini görmeliyim." "Bu tam olarak bir cevap sayılmaz," dedi Lawson.

Öyle değildi. Çünkü Maddie'ye yaptıklarından dolayı Jimmy Byrne'ü durduğu yerde vurmaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değildim. Bu, seve seve hapse girebileceğim bir şeydi.

Holt öne doğru eğildi ve omzumu sertçe sıktı. "Nash'te bu var. Jimmy'yle bu işe girmenin kendisine karşı açılan davaya zarar vereceğini biliyor."

Biliyordum. Ve bu beni dizginleyebilecek tek şey olabilirdi. Hızlı bir ölüm Maddie'nin babası için fazla merhametli olurdu. Ömrünün sonuna kadar parmaklıklar ardında çürümeyi hak ediyordu.

Gözlerimi eve diktim. "Yapabilirim."

Lawson başıyla onayladı ve cipten çıkmak için kapısını açtı.

Telefonumu çıkardım ve Roan'ın bağlantı numarasına bastım. İlk zil sesinde kabul tuşuna bastı ve bana daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir sırtış versiyonu gönderdi. Ben de ona baktım. "Kendini sessize al."

Başını salladı ve telefonundaki bir tuşa dokundu.

Araçtan indim ve Lawson'ı takip ederek karavana doğru yürüdüm. Bir dizi çimento basamağı gözümün önüne getirdiğimde boğazım düğümlendi. Jimmy'nin kızını hiç umursamadan aşağı attığı merdivenler.

Lawson, "Kendine hakim ol," diye uyardı.

Başımı salladım, konuşursam kontrolümün en iyi ihtimalle zayıf olduğunu anlamasından çok korkuyordum.

O lanet basamakları tırmandık ve Lawson kapıya vurdu. Alüminyum paravan kapı her temasta ahşap olana çarpıyordu.

Bizi sadece sessizlik
karşıladi. Lawson
kapıyı tekrar çaldı.

"Pantolonunu çıkarma, olur mu?" diye seslendi içeriden sert, kadınsı bir ses.

Birkaç saniye sonra Betsy Byrne kapıyı çekerek açtı. Kadın istese de Maddie'ye daha az benzeyemezdi. Koyu renk saçları can havliyle ağarmış, makyajı akmış ve cildi bitkin bir haldeydi.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra yüzünü öfke kapladı. "Ağlak kızım barda onunla tartıştım diye polisi mi arıyor?"

Sertleştım. Maddie dün gece annesiyle karşılaştığından hiç söz etmemiştı.

Lawson yüz ifadesini dikkatle boş tuttu. Bu konuda her zaman usta olmuştı. "Burada olmamızın nedeni bu değıl. Dün gece Dockside'da mıydınız?"

Betsy omurgasını dikleştirdi. "Burası hâlâ özgür bir ülke, değıl mi? Bana karşı bir yasaklama emri yok, değıl mi? Ama yine de, görünüşe göre

Bugünlerde incinmiş duygular için veriyorlar."

Öfke tekrar nabız gibi atmaya başladı. Kızıyla ilgilenmesi gerekirken onun yerine pislik kocasının tarafını tutan bir kadına karşı kör edici bir öfke. "Cinayete teşebbüs, incinmiş duygulardan biraz farklıdır, Betsy."

"Pfft. O kız her zaman bir baş belası ve drama kraliçesiydi. Tanıştığı herkes için her zaman acıklı bir hikayesi vardı."

"Kim var burada, Bets?"

O ses. Duruşmadan beri duymamıştım. Ailem katılmamı istememişti ama Maddie'nin bunu tek başına yaşamasına izin veremezdim. O zaman bile aramızdaki özel bağı anlamışlardı. Ama fotoğrafları asla unutamayacaktım. Tanıklıkları asla unutamayacaktım. Ve tüm bunlar olurken Jimmy en ufak bir tepki göstermemişi. Tek bir duygu bile.

"Siktiğimin domuzları, işte onlar," diye karşılık verdi.

Jimmy koridorda belirdi. Üzerinde buruşuk bir tişört ve boxer vardı. Gözlerini bize dikti. "Ne istiyorsunuz?"

"Bay Byrne, dün akşam sekiz ile on bir saatleri arasında nerede olduğunuzu bilmemiz gerekiyor," dedi Lawson sakın bir sesle.

"Neden?" Jimmy'nin bakışları kardeşime doğru kaymadı; bakışları Ben.

"Soru soran sen değilsin," diye kestirip attım.

Jimmy'nin yüzüne çirkin bir sırıtma yayıldı. "Tahmin etmeliydim bir domuz ol. Her zaman her şeye karışan bir piçtin. Çocukken bile."

Lawson duruşunu değiştirdi. "Bay Byrne, şartlı tahliye memurunuzu aramaktan ve ona yardımcı olmadığınızı bildirmekten mutluluk duyarım. Ancak böyle bir aramanın uyuşturucu testlerini ve rastgele denetimleri artırabileceği konusunda uyarmak isterim."

"Siz bir grup piçsiniz!" Betsy çığlık attı.

Jimmy karısına, "Kapa çenenin," diye bağırdı. "Yatak odasına gir."

Betsy ağzını kapattı, yüzü soldu. Ama itaatkâr bir şekilde uzaklaştı. Bütün bu sahne midemi bulandırdı. En çok da Maddie'nin çok uzun zamandır yaşadığı şey bu olduğu için.

Jimmy soğuk gözlerini Lawson'a çevirdi. "Evdeydim. Birkaç adamla ateş ediyordum. Bu yasalara aykırı mı?"

"Uyuşturucu ya da alkol var mıydı?"

Jimmy'nin elleri kenetlendi. "Alkolün etrafında olmak şartlı tahliyeme aykırı değil. Sadece içemiyorum."

Lawson başıyla onayladı. "İsimler lütfen."

Jimmy geç mişt e k i en yakın arkadaşlarından ikisinin adını saydı. Onu korumak için her şeyi yapabilecek olanları.

"Son zamanlarda Dale ya da Mitch'ten senin için bir şey yapmalarını istedin mi?" Ben sordum.

Jimmy'nin gözlerinde bir kıvılcım çaktı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Onlardan benim için pek çok şey yapmalarını istiyorum. Yağımı değiştirmeme yardım etmelerini. Öndeki yontulmuş basamağı tamir etmelerini. Sonuçta onlar benim arkadaşlarım ve dostlar birbirlerine yardım eder."

Lawson doğruldu. "Maddie'nin aracının tahrip edilmesiyle ilgili bir şey biliyor musun?"

Jimmy alçak sesle ısıklık çaldı. "Bu gerçekten utanç verici, ama sanırım ispiyoncu olduğunuzda böyle şeyler olabiliyor."

Dişlerimi o kadar sert sıktım ki bir tanesinin çatladığını hissettiğime yemin edebilirim. "Peki ya dün gece Maddie'ye yapılan saldırı?" Lawson bastırdı.

Jimmy'nin gülümsemesi daha da genişledi. "Benim kızım beladan uzak duramıyor."

Lawson'ın bakışları daraldı. "Mazeretinizi kontrol edeceğiz. Ayrıca bölgedeki tüm dükkânların kamera görüntülerini alıyoruz. Eğer dün gece Dockside yakınlarında bir yerdeysen, seni bulacağız."

Jimmy sadece güldü ve o ölü gözlerini bana çevirdi. "Kızıma dikkatli olmasını söyle. Karma'nın bir yolu vardır."

MADDIE

The Brew'daki kalabalık bütün gün hiç azalmamıştı. Resmi olarak turizm sezonuna girmiştik ve işler sonbahara kadar durmayacaktı. Ama bu hoş bir ertelemeydi. Bu, durup düşünmek için bir şansım olmadığı anlamına geliyordu-şu anda olduğu gibi biri beni zorlamadığı sürece.

Janice Peabody bana acıyan bir bakış attı, ama gözlerinde heyecan vardı, tıpkı bir uyuşturucu bağımlısı gibi. Sadece onun seçtiği uyuşturucu dedikoduydu. "Buna inanamıyorum. Son zamanlarda sevgili kasabamızda neler oluyor?"

Gerçek şu ki karanlık her yerdeydi. Beklediğiniz ve beklemediğiniz yerlerde.

"Ben iyiyim, endişelenecek bir şey yok."

Janice bana bakakaldı. "Endişelenecek bir şey yok mu? Aramızda bir saldırgan var! Muhtemelen o korkunç babandır -neden hapisten çıkmasına izin verdiler, asla bilemeyeceğim- ama-"

"Bayan Peabody," dedi Aspen, kadının yanına gelip ona bir fırın poşeti uzatarak. "Öğle yemeğinizi paketledim. Fazladan bir kurabiye bile koydum."

Janice hayal kırıklığına uğramış bir sesle, "Oh, çok çabuk oldu," dedi.

Tüm kasabanın muhtemelen benim hakkımda konuştuğunu hatırlatmasaydı gülerdim.

Aspen ona parlak bir gülümseme ve el sallama verdi. "Gelecek hafta görüşürüz."

Janice itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra kapattı. "İkiniz de güvende kalın. Aramızda bir canavar var."

Janice ön kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda Aspen'in omuzları çöktü. "O kadın..."

Yüzümü buruşturdum. "Kapıya bir kez daha dram getirdiğim için özür dilerim."

Beni bakışlarıyla kısırdı. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Cady'nin babası hakkında benden kaç kez bilgi almaya çalıştığını size anlatamam."

Çenem gevşedi. "Ciddi misin sen?"

"Keşke şaka yapıyor olsaydım. Tam bir baş belası."

Yirmili yaşlarının başında görünen bir adam kapıyı açtı, elinde vazo içinde kocaman bir buket vardı. "Madison Byrne için bir teslimatım var."

Aspen kısık bir ıslık çaldı. "Birileri şanslı bir kız."

Üzerimden bir tedirginlik geçti. Ama onlar beyaz zambak değildi.

Onun yerine, soluk pembe güllerden oluşan sanatsal bir dizi vardı. "Bu benim." Çiçekleri bana uzattı. "Keyfini çıkarın."

"Teşekkür ederim." Çiçeklerin arasından kartı çektim.

*Madison,
Benimle eve gel, güvende olursun.
Seninle ilgileneceğim.
Sevgi
ler,
Adam*

İçimi mide bulantısı kapladı. Ama bu tepki bile kendimi ikinci kez tahmin etmeme neden oldu. Tehdit edici bir şey söylememişti. Başını belaya sokacak bir şey söylememişti.

Cebimden telefonumu çıkardım ve Nash'in numarasını tuşladım. İkinci çalışta cevap verdi. "Sorun nedir?"

"Ben iyiyim. Bir şey olursa arayacağıma söz verdim ve Adam'dan çiçek aldım."

Nash bir süre sessiz kaldı. "Yola çıkıyorum."

"İşi bırakmana gerek yok."

"Yola çıkıyorum," diye

homurdandı. "Bir saniye içinde görüşürüz."

Aspen yüzünde endişeli bir ifadeyle beni izledi. "Eski sevgilin mi?" Görebilmesi için kartı ters çevirdim.

Yüz ifadesi değişti, giderek koyulaştı. "Açıkça söylemeseniz de bu bir tehdit."

Kartı tekrar inceledim. Haklıydı. "Kelimelerle arası her zaman iyiydi." Bir insanın canını yakacak şeyleri çok iyi bilirdi.

Kapının üzerindeki zil şingırdadı ve Nash içeriye doğru adım attı. Sanki bu olanlar onların suçuymuş gibi çiçeklere ters ters baktı. "Bir bakayım."

Ona kartı uzattım.

Alçak bir hırıltı çıkardı. "O iyi. Hakkını vermeliyim. Kendisine daha sert bakılmasına neden olabilecek hiçbir şey söylemeden seni tehdit ediyor."

"Aspen de az önce aynı şeyi söyledi."

Nash'in bakışları arkadaşşıma kaydı.

Omuz silkti. "Bu tür pisliklere aşınayım."

Bunu duyunca midem bulandı. Cady'nin babasının hikâyesinin bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Ama Aspen bu konuyu hiç açmamıştı ve Janice'in aksine ben burnumu sokmayacaktım.

Aspen, Nash bir şey söyleyemeden onu başından savdı. "Neden Maddie'yi eve götürmüyorsun? Ben kapatabilirim."

"Hayır, ben kalabilirim. Sen de Cady'yi almalısın."

Aspen çiçekleri benden aldı. "Charlie ile oyun randevusu var, o yüzden kuş gibi özgürüm. Zaten beyin sarsıntısıyla çalışarak kendini zorluyorsun. Eve git ve dinlen. Ben bunları çöpe atacağım."

"Teşekkürler," dedim. Ama bunu Aspen için kabul etmemiştim; Nash'in yüzündeki ifadeden dolayı kabul etmişim. O muhteşem yeşil gözlerde çok fazla gölge vardı.

Nash kartı bir kanıt torbasına koydu. "Bunu karakola bırakmam gerekiyor."

"Tamam." Çantamı aldım ve onu kafeden çıkarken takip ettim.

Nash elimi tutmadı ya da kolunu bana dolamadı. Sanki dünyayı yakıp yıkmaya gidiyormuş gibi sokakta sinsice ilerledi. Her adım içimi daha da sıkıyordu.

Karakolun kapısını açtı, ben de arkasından girdim. Nash çantayı görevli genç kadına uzattı. "Bunu Law'a ver. Geldiğini biliyor."

"Elbette." Aceleyle istasyonun derinliklerine doğru ilerledi.

Nash kapıya doğru ilerledi, ben de arkasından takip etmeye devam ettim. Binanın etrafından park yerine doğru yürüdü, cipinin kilitlerini öttürdü, sonra yolcu kapısını açtı ve benim için tuttu.

İçeri girdim ve kapı kapanırken emniyet kemerimi taktım. Bir saniye sonra Nash direksiyonun başına geçmişti ve otoparktan çıkıyorduk.

Eve dönüş yolculuğu boyunca sessiz kaldı. Geçen her saniye sinirlerimi daha da geriyordu. Sessizlikten ve Nash'in kendini benden uzak tuttuğu anlamına gelen her şeyden nefret ediyordum.

Park ettiğinde, o gelip kapıyı açmadan önce hızla cipten indim. Gözlerimin içine bakmadığı ya da bir şey söylemediği bir ana daha katlanamazdım.

Çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve kapıya doğru ilerledim. Ondan önce oraya vardım, kilidi açtım ve çekerek açtım. Clyde'ın mutlu havlaması

bizi karşıladı. Bu ses içimdeki bir şeyleri yatıştırdı. Nash'in çalınan ayakkabılarından oluşan yığını görünce dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Köpeği bir güzel tırmaladım. "Hadi seni dışarı çıkaralım." Arka

kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.
arka bahçede güzel bir boğuşma olabilir.

Clyde çimenlik alana doğru koştu ve sık sık kendisi için havaya fırlattığı ipli oyuncağa yöneldi. Hazır olduğunda içeri girebilmesi için kapıyı açık bıraktım ve oturma odasına geri döndüm.

Nash mutfak adasına yaslanmış, pencereden dışarı bakıyordu, gözlerinde beni öldüren bir hiçlik bakışı vardı.

Tam önünde durana kadar hareket ettim. "Beni dışarıda bırakma." Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Kapatmıyorum."

"İstasyondan ayrıldığımızdan beri tek kelime etmedin. Yüzüme bile bakmıyorsun."

Nash'in çenesi ileri geri hareket etti. "Sadece kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Kontrol altında mı?"

"Maddie... şu anda ne kadar kızgın olduğumu biliyor musun? Dün gece biri sana saldırdı. Bugün boktan babanı sorgulamak zorunda kaldım. Ve şimdi de eski sevgilin sana kesinlikle bir tehdit olan çiçekler gönderiyor. Kendimi kaybetmeme iki saniye kaldı."

Ve bunun beni korkutacağını düşündü. Bu bilgi bana bir ton tuğla gibi çarptı. Nash'in asla yapmak istemeyeceği bir şey varsa, o da bana korku aşılardı. Kendi kolunu kesmeyi tercih ederdi.

Ellerimi yüzüne doğru kaldırdım. "Benden saklanma."

Parmaklarımın altında çenesi gerildi. "Bunu istemiyorsun." "Evet, istiyorum. Her şeyini istiyorum.

Her ne hissediyorsan."

"Yapamam."

Ellerim çenesi boyunca ilerledi ve parmaklarım saçlarına dolandı. "Beni asla korkutamazsın."

"Bunu bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Beni içeri alın."

"Mads..." Benim adım bir yalvarıştı.

Ağzım onunkıyla buluştu, aldı. "Bırak gireyim."

Nash'in elleri kalçalarımaya düştü. "Yapamam. Kafam pek yerinde değil."
Onu tekrar öptüm.

Nash bu kez bana cevap verdi, dili nazikçe benimkini okşuyordu. Ama bu naziklik bir yalandı, Nash'in kendini benden saklamasından başka bir şey değildi. Kendimi ona doğru bastırırken alt dudağını ısırđım, parmaklarım saçlarını daha sıkı çekiyordu.

Nash'in kontrolü kırıldı.

Parmakları elbisemin pamuğunun arasından kalçalarımaya saplandı ve beni kendisine doğru çekti. Bana karşı sertleştiğini hissettim ve bu his içimdeki her şeyin daha da gerilmesine neden oldu. Bedenim Nash'i, onun her şeyini, hatta öfkesini bile arzuluyordu.

"Mads..." Bu sefer ismim, alçak sesle hırladığı bir uyarı oldu.

Elinden kurtuldum. Yüzünde rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade belirdi.

Eğildim, elbisemin eteklerini tuttum ve başımın üzerinden çektim. Pamuğun yere düşmesine izin verdim ve dantelli bir tanga, sütyen ve ayak bileği botlarımdan başka bir şey olmadan onun önünde durdum.

Nash sertçe yutkundu, gözleri üzerimde geziniyordu. "Elbisenin altında bunun olduğunu bilseydim, bu sabah evden asla çıkamazdın."

Ona doğru ilerlerken ağzımın kenarı kalktı. "Bu doğru mu?"

"Aynen öyle."

Bir kol mesafesine geldiğim anda Nash beni yakaladı ve yüzüm adaya dönük olacak şekilde döndürdü. Serin yüzey, içimde akan sıcak kanın tam tersiydi.

Nash'in eli yavaşça omurgamda gezindi. "Her şeyimi istiyor musun?" "Evet," diye nefes aldım.

Eli daha aşağıya indi ve kıcıımı sıktı. "Olabileceğim canavar bile mi?"

Ona doğru geriledim. "O bile."

Nash'in parmakları bacaklarımın arasından kayarak tangamı yana çekti ve hassas tenimle alay etti. "Bu seni tahrik ediyor mu?"

İki parmağını içeri sokup okşadı.

"Beni tahrik *ediyorsun*."

Nash, beni asla incitmeyeceğine güvendiğim için onunla her şeyi keşfetme konusunda kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Parmakları içimde dönerken dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"İşte bu kadar. Bana nasıl hissettiğini söyle," dedi Nash.

Gerilen ereksiyonuna karşı daha sert geri ittim. Diğer eli klitorisimi bulurken kulağımı ısırdı. Daireler çizdi, daireler çizdi, tam olarak onu istediğim yere yaklaştı. Ona *ihtiyacım olan yere*.

"Nash..."

"Anlat

bana."

"Daha fazla," diye

yalvardım. "Daha

fazla ne?"

Parmakları tam istediğim yerdeydi. "Daha

fazla sen."

Nash kıkırdadı. "Bana kelimeleri ver, Mads."

"Sen içimdesin. Parmakların klitorisimde." Sözcükler, onları ikinci kez tahmin edemeden yuvarlandı. Hiç böyle konuşmazdım. Ama Nash'le konuşabilirdim.

Bir saniye sonra parmakları gitmişti ve tangamı kabaca ayak bileklerime doğru çekti. Dönmeye çalıştım ama Nash'in elleri bileklerimi yakaladı. "Ellerini tezgâha koy."

Sesi kaba bir taleple kaplıydı.

Parmaklarım adanın üzerine yayıldı ve hareket etmedim. Nash beni serbest bıraktı. Bir saniye sonra fermuarın sesini duydum, her bir metal dişin serbest bırakılması sessiz mutfakta yankılanıyordu.

Eli omurgamda gezindi. "Çok güzel." Nefesimi içime çektim.

"Son şansın Maddie. Yürüyüp gidebilir ve *çok* soğuk bir duş alabilirim." "Seni istiyorum. *Hepinizi istiyorum.*"

Nash'in ihtiyacı olan tek şey buydu. Tek bir güçlü darbeye içime girdi.

İşi kolaylaştırmak yoktu, sadece aldı. Ve ben de onun her hareketine karşılık verdim. Nash beni daha da sertleştirirken ellerimi tezgâha dayadım, her hamlesi acıdan biraz daha uzaktı; hassas denge beni sadece daha yükseğe itiyordu. Bacaklarım

titredi ve iç duvarlarım titremeye başladı.

Sessiz bir yalvarışla ağzım açık kaldı -az ya da çok, bilmiyordum. Çok fazla his vücudumu sarstı.

Nash elini uzatıp göğsümü sütyenimden kurtardı. Parmağı sivri meme ucumu buldu ve bükte.

Bu sefer yalvarışım sessiz değildi. Havayı deldi, ihtiyaç ve istekle doluydu.

Eli aşağıya indi ve sinir yumağını buldu. Nash bu sefer daire çizmedi. Doğrudan üzerine gitti. Bastırdı ve ben paramparça oldum. Orgazmda hafifleme yoktu; tamamen yok oluş vardı.

Duvarlarım Nash'e kenetlendi ve kendini içime boşaltırken bir çığlık attı, orgazmım onu kuruttu.

Artçı sarsıntılar hafiflediğinde Nash başını omzuma koydu ve sertçe nefes aldı. Benden uzaklaşırken vücudum titredi.

"Bu çok mu fazla oldu? Seni incitmedim, değil mi?"

Nash'in kollarında döndüm ve sevdiğim adama baktım. Hâlâ çoğunlukla giyinik olan bu adam az önce bana hayatımın en yoğun orgazmını yaşatmıştı. "Eğer öfke ve stresle böyle başa çıkıyorsan, seni kızdırmak için başka yollar bulmam gerekecek."

Bir kahkaha patlattı ve beni kendine çekti. "Seni seviyorum." "Düşündüğümde çok daha fazla," diye fısıldadım.

Koridorda gözüme bir şey ilişince elini tutarken kaskatı kesildim. Nash hemen doğruldu. "Neyin var?"

"Sanırım Clyde bizi gördü," diye tısladım.

Nash döndüğünde köpeğimizin oturma odasının kenarında durduğunu gördü, Nash'in çoraplarından biri ağzından sarkıyordu ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Nash omuz silkti. "O bir köpek."

Nash'in göğsüne bir şaplak attım. "Onu travmatize edebilirdik."

Nash sırttı. "Buna alışsa iyi olur çünkü bunu tekrar yapmayı planlıyorum."

OceanofPDF.com

NASH

MADDIE, on beş dakika önce kulübeden ayrıldığımızdan beri en az onuncu kez sundress'indeki görünmez kırısklıkları düzeltti. Elini kendi elimle kapattım. "Çok güzel görünüyorsun."

"Belki de yeşil olanı giymeliydim."

Gülmemek için yanağımın içini ısırđım. "Bu gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor."

Maddie'nin ifadesi yumuşadı. "Seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Belki bir ya da iki kez. Ama bunu duymaktan asla bıkmayacağım." Yavaşlayarak durdum ve ailemin kapısının şifresini girebilmek için camımı indirdim.

"Sanırım hasta olabilirim," diye mırıldandı Maddie.

"Sayamayacağım kadar çok kez buraya geldin. Ailem seni seviyor. Endişelenecek bir şey yok." Ayağımı frenden çektim ve açıklıktan yavaşça geçtik.

"Ama o zamanlar senin arkadaşındım. Şimdi her şey farklı. Ya bizi birlikte istemezlerse?"

Cipimi yolda durdurdum ve ona döndüm. "Gerçekten böyle düşüneceklerine inanıyor musun?"

Maddie konuşmadan önce dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayatına bir sürü sorun getirdim. Ve ailen benim yeterince iyi olmadığını düşünebilir.

senin için."

Göğsümde bir acı hissettim ve Maddie'nin yanaklarını okşamak için ellerimi kaldırdım. "Sen başıma gelen *en güzel* şeysin. Bunu biliyorlar."

Titreyerek başını salladı.

"Ama zaten kimin ne düşündüğü önemli değil çünkü benim için o sensin Mads."

Maddie'nin nefesi kesildi. "Nash..."

"Erken olduğunu biliyorum ama değil de. Seni neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. Günlerimin geri kalanını birlikte yaşamak istediğim başka kimse yok."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Nash Hartley, bu makyaj için neredeyse bir saatimi harcadım. Eğer bu kadar tatlı davranarak bunu mahvedersen, gerçekten çok kızarım."

Kıkırdadım ve onu öpmek için öne doğru eğildim. Sıcaklık, rahatlık ve ev gibiydi. "Seni seviyorum."

"Düşündüğümünden de fazla," diye fısıldadı Maddie dudaklarıma karşı.

"Güzel. Şimdi gidelim çünkü açlıktan ölüyorum."

Güldü. "Yeni olan başka ne var?"

"Hey, bazen tahmin edilebilir olmak iyidir."

SUV'umu çocukluk evime giden dik yola yönlendirdim. Bir sıra başka aracın yanında derme çatma bir yere çektim. En son gelen bizmişiz gibi görünüyordu.

Maddie'nin yüzünü panik dolu bir ifade kapladı. "Akşam yemeğinin altıda olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle. Sanırım insanlar buraya içki ve aperatif için erken gelmişler."

Arka koltuktan bir tabak alırken bana kaşlarını çattı. "Geç kaldık."

İçimi çektim. "Geç kalmadık."

Ama Maddie beni duymadı bile çünkü çoktan SUV'den çıkmıştı. Gülmekten kendimi alamadım. Neyi bu kadar önemseydiğini sevmiştim.

Ailem öyle düşündü. Ama onlar zaten onu bizim çılgın ailemizin bir üyesi gibi seviyorlardı.

Maddie merdivenleri çıkarken elini tutarak ona yetişmek için acele ettim. Kapıyı çalmadan ön kapıyı açtım ve neredeyse Lawson'ın en büyük oğluyla karşılaşıyordum.

Luke sadece homurdandı ve bodruma doğru yürümeye devam etti.

Küçük kardeşi Drew onu takip ederken gözlerini devirdi. "Luke'un *keyfi* yerinde."

Luke arkasına bakmadan, "Kapa çeneni," diye seslendi.

Drew sırtıttı. "Muhtemelen Halo'da onun kışını tekmelediğim için kızgındır." Yumruk tokuşturmak için boştaki elimi kaldırdım.

"Adamım benim."

Drew omuzlarının tozunu almak için bir gösteri yaptı. "İstersen sana ders veririm."

Sırttım. "Yemekten sonra. Sen ve ben. Seni mahvettiğimde babana ağlayarak gitme yeter."

Drew başını salladı, yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Seni yeni ateşli kız arkadaşının önünde ağlattığımda sakın sızlanma." Söz konusu *kız arkadaşına* göz kırptı. "Hey, Maddie."

Bir kahkahaya boğuldu. "Kaç yaşındaydın sen?"

Tam boyuna doğru doğruldu. "On üç." "Yirmi ikiye giriyorum," diye mırıldandı Maddie.

"Sakın kızımı çalmaya kalkma," diye yeğenimi uyardım.

Drew koridorda ilerlerken gülümsemesi daha da genişledi. "Kazanmak istemesi benim suçum değil."

"Maddie!" diye bağırdı küçük bir ses, bir hareket bulanıklığı gözüme çarparken.

Charlie kayarak önünde durduğunda Maddie sırtıttı. "Hey, Charlie."

"Cady bir köpeğin olduğunu söyledi. Aldın mı? Aldınız mı?"

"Evet. Bugünlerde gelip onunla tanışmak ister misin?" Başını aşağı yukarı salladı. "Ona ne isim verdin?"

"Clyde."

Charlie kıkırdadı. "Komik bir isim." "O da komik bir köpek sayılır."

Charlie parmak uçlarında gerindi. "Ne getirdin?"

Maddie elimi bıraktı ve çömeldi. "Browniler." Charlie'nin gözleri büyüdü. "Buzlanma ve serpme ile mi?"

"Konu brownie olunca hiç şakam yok."

"Yemekten önce bir tane alabilir miyim?" diye sordu umutla.

Kıkırdadım. "Büyükannemin bundan pek memnun olacağını sanmıyorum."

Charlie ellerini önünde birleştirdi ve ileri geri sallandı. "Bilmesi gerekmezdi..."

"Bunu duydum, Charlie Bear," dedi annem yürürken. "Kahretsin!" diye homurdandı.

Annem sırtıttı. "Buralarda kafanın arkasında gözlerin olmalı."

Maddie doğrulurken annem onu kucakladı. "Geri döndüğün için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Sanki her şey olması gerektiği gibi."

Maddie onun sarılışına karşılık vererek eridi. "Teşekkür ederim."

Annem onu bıraktığında öne çıktım ve kolumu Maddie'nin beline dolayarak dudaklarımı onunkilere sürttüm. "Doğru hissettiriyor."

Annemin gözleri Maddie ve benim aramda gidip gelirken genişledi. "Sen iki misin?"

Charlie öğürür gibi bir ses çıkardı. "Öpüşmek iğrenç."

Anneme bakarken kıkırdadım. "Dedikodunun şimdiye kadar sana ulaşmış olacağını düşünmüştüm."

"Öyleydi ama ben dedikodudan ibaret olduğunu sanıyordum. Biliyorsun, çıkmadığınız halde herkes ikinizin çıktığını düşünüyordu." Annem Maddie'nin elindeki tabağı kaptı ve bana doğru itti. Sonra da onu içeri çekti.

başka bir sarılma. "Bu beni daha fazla mutlu edemezdi. Oğlumu hizada tutabilecek tek kız."

"Hey," diye kestirip attım. "Kendimi hizada tutuyorum."

Annem bana kızgın bir bakış fırlattı. "Zavallı annene her hafta kalp krizi geçiriyorsun."

Maddie annemi serbest bırakırken kıkırdadı. "Kimsenin bunu yakalayabileceğinden emin değilim." Bana baktı. "Ama vahşi olduğunda ona biraz düşkün oluyorum."

Onu usulca öpmek için eğildim.

"Öpüşme!" Charlie bağırırken aynı anda annem de "Sanırım ağlayacağım" dedi.

"Daaaaaad!" Lawson yaklaşırken Charlie seslendi. "Nash Amca'yı tutuklamalısın. Maddie'yi öpüp duruyor."

Lawson kaşlarını kaldırdı. "Bu tam bir suç."

Charlie'ye kek tabağını uzattım. "Neden bunları mutfağa koymuyorsun?"

"Tamam." Tabağı alıp gitti.

Annem beni tokatladı ve onun peşinden gitti. "Oraya varmadan hepsini yer."

Lawson, Maddie ve bana sırtıttı. "İlk resmi aile yemeği. Nasıl bir duygu?"

"Biraz gergindim," diye itiraf etti Maddie.

Lawson onun omzunu sıktı. "Harika olacaksın. Nash'in en iyi oyununu oynaması konusunda endişelenmesi gerekiyor. Seni üzerse annem ve babam onu asla affetmez."

Maddie'nin gözlerindeki ışık dans etti. "Bu kozun arka cebimde olması iyi bir şey."

Gözlerimi onlara diktim. "Biliyorsunuz, birine karşı birlik olmak hiç hoş değil."

Lawson kıkırdadı ama bu hareket gözlerine ulaşmadı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Omzunun üzerinden mutfaktaki kalabalığa baktı. "Seninle konuşmam gereken bir şey var. Babamın ofisinde beş dakika bekleyebilir misin?"

Maddie sertleşti. "Bunun benimle bir ilgisi var mı?" Lawson'ın bakışları tekrar bize kaydı ama bir şey söylemedi.

Maddie, "Eğer ben de bu işin içindeysem, neler olup bittiğini duymayı hak ediyorum," diye bastırdı. Lawson iç çekti. "Tamam."

Yaşam alanından uzaklaşıp babamın çalışma odasına geçtik.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Lawson ikimizin arasına baktı. "Biraz önce belediye başkanından bir telefon aldım. Şu anda hakkınızda iki şikayet var."

Maddie elimi kavrarken çenem ileri geri hareket etti. "Başka kim olacak? Jimmy?"

Maddie'nin eli benimkinin etrafında kasıldı.

Lawson başını salladı. "Adam Westchester. Onu taciz ettiğinizi ve departmandan kovulmanızı istediğini söyledi."

OceanofPDF.com

MADDIE

"BU SENİN HATAN DEĞİL."

Eve dönerken Nash'in sesi cipinin karanlık odasını dolduruyordu. Aile yemeğinde kendimi tutmaya çalışmışım. Nash'in kardeşleri ve ebeveynleri sonunda bir hamle yaptığı için onunla alay ettiklerinde gülümsedim ve güldüm. Sorulara cevap verdim ve sohbet ettim.

Ve gerçek şu ki, aralarındaki yeni rolümde bana inanılmaz derecede hoş karşılandığımı hissettirdiler. Bu anın tadını çıkarmam gerekirdi. Ama bunun yerine, endişe tüm zaman boyunca içimi kemirdi.

"Onun burada olması benim suçum. Senin için sorun yaratıyor. Bunun için daha iyi bir radarım olmalıydı. O zaman bu karmaşanın içinde olmazdık."

Nash benim yüzümden işini kaybederse kendimi asla affetmem.

Uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Neyle karşı karşıya olursak olalım, bunu birlikte yapacağız, unuttun mu?"

Midem bulandı. Nash, Adam'ın ona olan nefretinin ne kadar derin olduğunu bilmiyordu. Adam'ın ona nasıl kafayı taktığını bilmiyordu.

Nash ayrıca Adam'ın ne kadar manipülatif olabileceğini de anlamamıştı. İnsanları kendi tarafına çekmekte ne kadar iyiydi. Güçleri kendi çıkarları için kullanmakta.

Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm: bir rakibin karakteri hakkında şüphe uyandırmak, insanların başka bir hayır kurumunun değil de kendi bağış kampanyalarına gitmek istemesi için olayları çarpıtmak,

Bu hayır kurumlarının liderleri hakkında bilgi toplayıp basına sızdırmak.

Nash'e bunu yapmasına izin veremezdim.

Nash elimi sıktı. "Yolumuza ne çıkarsa çıksın, bu işte birlikteyiz."

"Bu işte beraberiz," diye yineledim. Ama Nash'i korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum.

The Brew'un dışında dururken güneş Nash ve benim üzerime vuruyordu. O mükemmel sabahlardan biriydi ama midemdeki düğümler azalmamıştı. Hatta daha fazlası vardı. "Toplantınız ne zaman?"

"İkiye kadar olmaz."

Nash'in ellerini daha sıkı kavradım ve onu kendime doğru çektim. "Hemen sonra bana mesaj atacak mısın?"

Nash dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Haber alır almaz."

Kasabanın denetleme kurulunun yalanları göreceğini ummak zorundaydım. Nash'in kim olduğunu bilmeleri gerekiyordu. "Belki ben de gelmeliyim. Onlara Adam'a ne olduğunu anlatabilirim-"

Nash başını salladı. "Mecbur kalmadıkça bunu yapmanı istemiyorum. Lawson'a ifadenizi verdiniz."

Ama bu, birisinin bunu kurbanın ağzından duymasıyla aynı şey değildi. Ve Adam ikna ediciydi. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

Nash'in ifadesi yumuşadı ve alnını benimkine bastırdı. "Biliyorum. Ben de senin için aynısını yapardım."

"Düşündüğünüzde, etrafımızda dönen onca çirkinliğe rağmen oldukça şanslıyız. Çoğu insan ruh eşini bulamaz. Ve biz neredeyse tüm hayatımız boyunca bizimkine sahip olduk."

Nash kollarını bana doladı ve çenesini başımın üstüne yasladı. "Böyle düşünmeyi seviyorum."

"Ben de."

Gitmesine izin vermek istemedim ama buna mecbur olduğumu biliyordum. Vardiyama zaten birkaç dakika geç kalmıştım. Kendimi geri adım atmaya zorladım. "Bir haber alırsan beni ara."

Nash başıyla onayladı. "Sen de aynısını yap. Herhangi bir mesaj ya da görülme olursa bilmek istiyorum."

"Arayacağım." Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim ve kafeye doğru döndüm. Her şey yoluna girecekti. Olmak zorundaydı. Nash ve benim bulduğumuz mutluluğu kimsenin mahvetmesine izin veremezdim.

İçeri adım attığımda kapının üzerindeki zil çaldı. Bir avuç müşteri masaların etrafına dağılmıştı. Tanıdığım müşterilere merhaba dedim ve önlüğümü giymeden önce çantamı bir dolaba yerleştirdim.

"Günaydın Maddie," dedi Aspen geniş bir gülümsemeyle. "Clyde nasıl yerleşti?"

"Harika gidiyor. Artık Nash'i bile seviyor."

Kıkırdadı. "Eminim Nash'in ona verdiği ikramlar yüzündendir."

Sırıttım. "Haklı olabilirsin." Kafenin etrafına göz gezdirdim. "Beni nerede istiyorsun?"

Aspen uğultulu bir ses çıkardı. "Neden kasayı almıyorsun?"

"Tamamdır." Tezgâhın arkasına doğru ilerledim. Sipariş alma ve ödeme ritminde kendimi kaybetmem uzun sürmedi. Müdavimlerle sohbet ettim ve turistlere ziyaret edilecek yerler hakkında tavsiyelerde bulundum.

Para çekmecesini kapatırken bir sonraki müşteriyi selamlamak için başımı kaldırdım. "The Brew'e hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Babamın eski ahabası Dale Nixon'a bakarken kelimelerim dudaklarımda kayboldu. Tanıdık çatık kaşları yüzünü buruşturmuştu. Bu adamın güldüğünü gördüğüm tek an, babamın annemi ya da beni tokatladığını gördüğü andı. Ayrılmadan önceki haliyle aynıydı, sadece daha yaşlı ve bir şekilde daha sert görünüyordu.

Boğazımdaki kuruluğu gidermeye çalışarak yutkundum. Ona sinme zevkini tattırmayacaktım. "Size ne getirebilirim?"

"O sümüklü, sıkı kıçını hangi delikten çıktıysan oraya geri sokabilirsin."
Dale'in arkasındaki çift birbirlerine temkinli bir bakış atıp geri çekildi.

Lanet olsun. İhtiyacım olan son şey onun iş yerimde ortalığı karıştırmasıydı. "Saat dörtte işten çıktığımda senin kin dolu sözlerini duymaktan mutluluk duyarım. O zaman bana bağırabilirsin. Ama şimdilik sana ne verebilirim?" "Vitriol," diye homurdandı. "Büyük kelimeler kullandığın için benden daha iyi olduğunu sanıyorsun. Ama nereden geldiğini bildiğimi unutuyorsun. Sen pislikten daha aşağı. Kendi ailene sırtını döndün."

İçimde bir şeyler koptu. İnsanların beni tekrar tekrar yenebileceklerini ve benim de bunu kabullenip asla karşılık vermeyeceğimi düşünmelerinden çok yorulmuştum.

"On iki yaşındaki kızınızı beton merdivenlerden aşağı atmanın *ailenize sırt çevirmek* olarak nitelendirileceğinden oldukça eminim. O adam yüzünden kafatasım çatladı. Neredeyse *ölüyordum*. Burada durup bana atacağın her saçmalığa katlanacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun. O bir pislik ve senin onu savunman senin de öyle olduğunu gösteriyor."

Biri alkışlamaya başlayana kadar etrafımızdaki tüm kafenin sessizleştiğini fark etmemiştim. Sonra bir başkası. Ve bir başkası.

Katılan her müşteriyle birlikte Dale'in yüzü daha da kızardı, ta ki domates rengini alana kadar. "Bunu hak ettin. Hiçbir zaman beladan başka bir şey olmadın. Hak ettiğini bulacaksın."

Topuklarının üzerinde döndü ve The Brew'den hışımla çıktı. Küçük bir el sallamak için elimi kaldırdım ve müşteriler güldü.

Aspen yanıma taşındı. "İyi misin?"

Doğrudum ve ona baktım. "Biliyor musunuz? Gerçekten öyleyim. Kendimi harika hissediyorum."

Ağzı kıvrıldı. "Gördüğüm kadarıyla o çelik omurgayı bulmuşsun." Sırıttım. "Sanırım buldum."

Ve bu çok iyi hissettirdi.

NASH

LAWSON, Belediye Binası'nın arkasındaki otoparkta bir yere park etti. Motoru kapattı ama araçtan inmek için herhangi bir harekette bulunmadı. Ben de öyle. Bana doğru baktı. "Böyle olduğu için üzgünüm."

"Sen de ben de." Binaya doğru baktım. "Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Koltuğumda kıpırdandım. Bundan pek emin değildim. "Dan'i iğneledim."

Lawson ellerini direksiyona dayadı. "O bir dangalak. Ondan fıskıran saçmalıkların bir kısmını geri vermek anlaşılabilir bir şey. Ve bu onun bunu yapmakta haklı olduğu anlamına gelmez. Gerçek şu ki, bence o mutsuz ve herkesin de öyle olmasını istiyor. Jane'in geçen hafta onu terk ettiğini duydum."

"Aferin ona," diye mırıldandım. Birlikte büyümüş olmamıza rağmen kadını pek iyi tanıımıyordum ama yeterince nazık görünüyordu. Gerçi ne zaman ona doğru baksanız kızaran utangaç bir tipti - Dan'e hiç uymuyordu.

Pencereden dışarı baktım, içim çalkalanıyordu. "Adam'ı görmeye yalnız gitmene izin vermeliydim. Beni etkileyeceğini biliyordum. Sadece yüzünü görmek bile bunu yapabilirdi."

Lawson uğultulu bir ses çıkardı. "Muhtemelen yapmalıyım. Ama sevdiğim kadını incitmiş olsaydı, benim de bu konuşmayı yapmam gerekirdi."

Kardeşıme bir göz attım. Lawson'ın hiç gerçekten aşık olduğundan emin değildim. Bir keresinde aşık olduğunu düşünmüştü. Ve yanlış kadına aşık olduğu için kendini asla affetmemişti. Ama onu gerçekten sevdiğinden de emin değildim. Gençti ve karasevdalıydı elbette ama bunun ötesine geçtiğini sanmıyordum.

Telefonum çaldı ve düşüncelerimi böldü. Holt'un adı ekranda parladı. İki simgeye dokundum. "Selam. Law ve benimle konuşuyorsun."

"Mahremiyetiniz var mı?"

Lawson'a baktım. Böyle bir soru hiç de iyi şeyler çağrıştırmıyordu.

"Evet, Belediye Binası'nın dışında onun cipindeyiz."

"Güzel," dedi Holt. "Şu Westchester tam bir hıyar." Lawson koltuğunda döndü. "Bunu zaten biliyorduk."

"O araştırma şirketini Nash'in üzerine saldı."

Kızgınlık titredi. "Sanırım bu o kadar da sürpriz olmadı." "Dan'in seni kasabaya şikâyet ettiğini öğrendiler. Bu Holt bizi bilgilendirdi" dedi.

Lawson küfretti. "İkinci bir şikayetin muhtemelen daha fazla ilgi çekeceğini biliyordu."

Çenem ileri geri hareket etti. "Bunun Maddie'ye ulaşacağını da biliyor. Bunun için kendini suçlayacağını da."

Holt, "Onunla ilgili elimizdeki bilgileri kamuoyuna açıklamak zorunda kalabiliriz," dedi. "Adamlarım hâlâ araştırıyor ama isim vermeden basına sızdırabiliriz. Bu onu geri adım attıracak tek şey olabilir."

Ama bu Maddie'yi ifşa etmek anlamına gelirdi. Çünkü basın nişanlısına bakacak ve onun da kurbanlarından biri olup olmadığını merak edecekti. Bu tür bir ilgiyi daha önce de yaşamıştı, babasının saldırısından sonra. Bu sadece yerel bir olaydı ama yine de onu endişelendirmiş ve utandırmıştı.

"Mads'e bunu yapamam," dedim sessizce.

Lawson ve Holt birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra Holt konuştu. "İşlerin daha da kötüye gitmesi ihtimaline karşı bunu arka cebimizde tutalım."

"Elbette." Ama yapmayacağımı biliyordum. Polis olmayı seviyordum. Uzun zamandır hayatımda eksikliğini hissettiğim bir amaç duygusunu da beraberinde getiriyordu. Maddie gibi insanlara işler o kadar kötüye gitmeden önce yardım edebilmem umutsuzca ihtiyacım olan bir şeydi. Ama Maddie'yi korumak için bundan milyonlarca kez vazgeçebilirdim.

Holt, "Kazmaya devam edeceğim ve ne bulduğumuzu size bildireceğim," dedi. "Teşekkürler."

"Bugün iyi şanslar."

Parmaklarım telefonumun arkasına dokundu. "Sonra mesaj atarım." "Atsan iyi olur."

Bağlantıyı kestim ve Lawson'a baktım. "İçeri girsek iyi olur. Disiplin duruşmama geç kalmak istemem."

O da bana baktı. "Maddie sana sahip olduğu için çok şanslı."

Göğsümün derinliklerinde bir şeyler yandı. Beni daha çok etkileyecek bir iltifat olduğundan emin değildim. "Şanslı olan benim."

"İkiniz de öylesiniz."

Telefonumu cebime soktum ve kapıyı açtım. "*Kumbaya*'yı söylemeye başlamadan önce buradan gidelim."

Lawson kıkırdadı ve cipten indi. "Bunu istemezdim.

Şarkı söyleyen sesin tüm camları kırar."

"Sanki seninki daha mı iyi? Koroda başarısız olduğuna eminim."

Sırıttı. "Yine de çabam için A aldım. O yüksek notalar için gerçekten uğraştım."

Başımı salladım. Tanrım, böyle bir aileye sahip olduğum için şanslıydım. Kardeşlerim benim için her şeyi yapardı ve ben bunu biliyordum.

Araziyi geçip binaya girdik. Küçük bir kasaba olduğumuz için binada birkaç tesis bulunuyordu: belediye başkanının ofisi, biri belediye meclisi toplantıları için olmak üzere bazı toplantı odaları, bir mahkeme salonu, kasaba için çalışanlar için birkaç ofis ve bir halk salonu.

Lawson bizi toplantı odalarından birine götürecek koridora saptı. Endişe içimi kemiriyordu ve derin bir nefes alarak endişemi yatıştırmaya çalıştım. İhtiyacım olan son şey orada birinin kafasını koparmaktı.

Lawson kapıyı çalmak için elini kaldırdı, sonra durakladı. "Hazır mısın?" Başımı salladım. "Hadi şu işi bitirelim."

Yumruğu iki kısa vuruşta kapıya değdi. "İçeri gel," diye seslendi içeriden kadınsı bir ses.

Lawson kapıyı açtı ve içeri girip arkamızdan kapattık. Uzun bir konferans masasının karşı tarafında oturan beş kişiyi görünce boğazım kurudu. Bu kadar resmi bir ortamın olması beni geriyordu.

"Geldiğiniz için teşekkürler Nash. Lawson," dedi Belediye Başkanı Higgins ve oturmamızı işaret etti.

Elli yaşlarındaki kadın birkaç yıldır belediye başkanlığı yapıyordu. İşleri nasıl yürüttüğüyle ilgili herhangi bir sorunum yoktu, ancak her durumun *optiklerinin* çok farkında olduğunu biliyordum. Bu olayda saçını başını yolduğunu tahmin edebiliyorum.

Lawson ve ben kendimizi konseyin karşısındaki sandalyelere attık.

Belediye Başkanı Higgins bir yığın kâğıda baktı. "Sana karşı iki şikâyetle bulunuldu, Nash. Biri uygunsuz davranış ve iltimas, diğeri ise taciz."

İçim burkuldu. Bunları okuma şekli sanki ben bir sürüngeymişim gibi geldi.

Bana baktı. "Bunlar çok ciddi suçlamalar."

Parmaklarımı kucağımda birleştirdim. "Katılıyorum. Ve eminim ki araştırdığınızda bunların kanıtlanamayacağını anlayacaksınız."

Belediye Başkanı sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bundan emin olduğunuzu duyduğuma sevindim."

Konseydeki yaşlı adamlardan biri olan Peter Tolle, Lawson ve beni inceledi. "Ben de öyle. Tanrı biliyor ya Dan McConnell beladan başka bir şey değil."

"Ama," diye araya girdi Belediye Başkanı Higgins, "en ufak bir uygunsuzluğu bile göze alamayız."

Lawson boğazını temizledi. "İşte bu yüzden bu tür şeyler için prosedürlerimiz var. İddia edilen her iki olayda da oradaydım ve bu suçlamaları gerektirecek hiçbir davranış olmadığına tanıklık edebilirim."

Konseydeki bir başka kadın, Henrietta White, "Sen de onun kardeşisin," dedi. "Ve bu Adam Westchester'ın mükemmel bir ünü var."

Beni ısırarak bir şey söylememek için tırnaklarımı ellerimin arkasına geçirdim.

Lawson tarafsız bir ifade takındı ama bunun ona pahalıya mal olduğunu biliyordum. "Durum böyle olabilir, ancak kendisi aynı zamanda birçok kez aile içi şiddetle suçlanmıştır."

Belediye Başkanı Higgins sandalyesinde doğruldu. "Buna dair kanıtınız var mı?" "İki dava mahkeme dışında çözüldü, diğeri ise hiç mahkemeye gitmedi.

Ama Madison Byrne'ün istismarıyla ilgili bir ifadesi var." Lawson masanın üzerinden bir kâğıt parçası uzattı.

Belediye Başkanı sayfayı taradı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Suç duyurusunda bulundu mu?"

Başımı salladım. "Bunun neden olacağı halk gösterisiyle uğraşmak istemedi. Ama ona gayri resmi bir uyarıda bulunmamızı kabul etti."

Belediye Başkanı Higgins'in dudakları inceldi. "Bunların çok azı onun bir suçu örtbas etmeye çalıştığını kanıtlamak için kullanabileceğimiz şeyler. Tamamlanmamış üç dava ve sanığın eski eşinin ifadesi pek bir şey ifade etmiyor."

Yanağımın içini ısırdım.

Lawson doğruldu. "Bu bir davranış biçimi gösteriyor."

Belediye Başkanı bir elini kaldırdı. "Nash ayrıca kız arkadaşıyla ilgili bir konuyu araştırırken Adam Westchester'ın yakınında bile olmamalıydı."

"O zamanlar benim kız arkadaşım değildi," diye araya girdim.

Belediye Başkanı Higgins bana kızgın bir bakış gönderdi. "Yakın arkadaşın o zaman."

"Başkan, burası küçük bir kasaba. Eğer memurlarım kişisel bağları olan bir şeyi soruşturamazlarsa, hiçbir şey soruşturulamaz," diye savundu Lawson.

"Bu biraz zorlama oldu," diye iç geçirerek cevap verdi. "Tüm bunları araştıracağız. Ama kapsamlı bir soruşturma yapmamız gerekiyor."

"Anlıyorum," dedim sesimi eşit tutmaya çalışarak.

Belediye Başkanı Higgins kâğıtlarını karıştırdı. "Korkarım bu soruşturma yürütülürken sizi görevden uzaklaştırmak zorundayız."

Ve bir anda halı altımdan çekildi.

OceanofPDF.com

MADDIE

Telefonumdaki mesaja baktım.

NASH

Bir soruşturma yapılana kadar beni açığa aldılar.

Mideme şiddetli bir kramp girdi. Bu gerçek olamazdı. Parmaklarım ekranın üzerinde uçtu.

BEN

Neye ihtiyacın var? Erken çıkıp eve gelebilirim.

Bir yanıt beklerken başparmağımın ucuyla endişelendim.

NASH

Ben iyiyim. Bu aslında ücretli bir tatil. Tüm yalanları görecekler.

Ama ben o kadar ikna olmamıştım. Adam zaten Nash'i uzaklaştırmıştı. Bunu çok daha ileri götürebilirdi.

BEN

Tamam. Birkaç saat içinde evde olurum.

Eve. Nash benim için hep öyle olacaktı. Ama onun hayatını bu şekilde mahvederken nasıl onun için aynı şeyi yapabilirdim?

Telefonum gelen bir aramayla yanıp söndü. *Bilinmeyen numara*. Ama alan kodu Atlanta'nın dış mahallelerinden biriydi.

Derinlerde bir yerde öfke kabardı ve tam olarak düşünmeden kabul et düğmesine bastım. "Evet mi?"

"Madison," diye mırıldandı Adam. "Sesin üzgün geliyor. Her şey yolunda mı?" "Ne istiyorsun?" Kırptım.

Kıkırdadı. "Kesinlikle üzgün. *Arkadaşının* başını biraz belaya soktuğunu duydum. Çok yazık."

"Bu yanına kalmayacak. O yanlış bir şey yapmadı."

Adam iç çekti. "Bebeğim, nasıl bir üne sahip olduğumu biliyorsun. İnsanların kime inanacağını sanıyorsun?"

İçimi mide bulantısı kapladı. "Ne istiyorsun?" Tekrarladım.

Çünkü Adam'ın *bir şey* istediğini biliyordum.

"Nişanlımla konuşmak için, hepsi bu."

Göğsüm daralırken nefeslerim daha hızlı gelmeye başladı. "Konuşuyoruz."

"Şahsen, bebeğim."

Tanrım, bu sevgi sözcüğünden nefret ediyordum. Başta çok sevmiştim. Kendimi özel ve önemsendiğimi hissettirmişti. Şimdi ise bir marka gibi hissettiriyordu, sanki beni sahipleniyormuş gibi.

"Benimle görüşün, ben de çocuk hakkındaki şikayetimi kaldırayım. Tatil köyündeki kulübeme gel."

Telefonumu daha sıkı kavradım. "Kesinlikle olmaz."

"Bundan emin misin? Küçük *arkadaşının* başına her türlü belayı yağdırabilirim. Ne tür bir pislik çıkarabileceğimi merak ediyorum. Ne tür bir resim çizebileceğimi."

Mideme kramplar girdi. Adam'ın bunu daha önce de yaptığını görmüştüm; tamamen masum gerçekleri kullanarak birinin korkunç bir resmini çiziyordu. Ama işe yaramıştı. Kararlılığım parçalanmaya başladı.

Salak, salak, salak. Ama bir parçam, Adam'ın yüzüne her şeyin bittiğini söylersem, belki sonunda mantıklı düşünebileceğini umuyordu. Tehditlerin beni ikimiz için de korkunç olan bir ilişkide rehin tutmasına imkân yoktu. "Benimle Dockside Park'ta buluş."

Adam bir an sessiz kaldı ve yüz hatlarında titreşen kızgınlığı neredeyse görebiliyordum. "Bu talepkârlık sana göre değil Madison."

"Belki de beni hiç sandığın kadar iyi tanımadın. Dockside Park ya da hiçbir yer."

Park günün bu saatinde kalabalıktı. Ve Adam herkesin içinde bir şey çekecek tipte biri değildi.

"On beş dakika," diye kestirip attı ve ben cevap veremediğim telefonu kapattı.

Elim titreyerek telefonu kulağımdan çektim. Kafe o gün için büyük ölçüde boşalmıştı ama birkaç müşterimiz kalmıştı. Aspen kızını alıp The Brew'e geri getirmişti. Şimdi Cady yerde pirouette yapıyordu.

Arkadaşımı aradım ve onu kasada kalan unlu mamulleri düzenlerken buldum. Ona yaklaştığımda başını kaldırdı. Gülümsemesi bozuldu. "Neyin var?"

"Nash'le aramda düzeltmeye çalışmam gereken bir şey oldu. Şimdi çıksam sorun olur mu?"

"Tabii ki. Seninle gelecek birine ihtiyacın var mı? Erken kapatabilirim."

Başımı salladım. Cady'yi de yanında getirmesi gerekiyordu ve bu bir çocuğun maruz kalması gereken bir şey değildi. "Hayır. Ama teşekkür ederim." Tezgâhın etrafında döndüm ve onu kucakladım. "Sen çok iyi bir arkadaşsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Aspen de bana sarıldı. "Bunu duymak her zaman güzeldir. Nash iyi mi?"

Onu serbest bıraktım. "Olacak." Buna tüm benliğimle inanmak zorundaydım. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

"Yapacağım." Çantamı aldım ve kapıya yöneldim.

"Hoşça kalın Bayan Maddie," diye
seslendi Cady. "Güle güle, Cady.
Spinleriniz çok güzel görünüyor."
Sırıttı ve el salladı.

Cady'nin karşılaştığı herkesle paylaştığı mutluluk kıvılcımına tutunmaya çalıştım. Ve annesinin bana nasıl bulacağımı gösterdiği cesaretin bir kısmını. Artık zorbarların karşısında sinmeyecektim.

İki tarafa da baktım ve sonra yaya geçidine adım attım. Sesler esintiyle taşınyordu. Çocuklar oyun alanında birbirlerini kovalıyordu. Yetişkinler konuşurken gülüyor ve güzel manzarayı seyrediyorlardı. Kalabalık rahatlatıcıydı. Burada bana bir şey yapamazdı. Güvendeydim.

Kelimeleri zihnimde tekrar tekrar söyledim. Ama tüm bu olanlardan sonra Adam'la yüzleşme fikri midemi bulandırıyordu.

Boş bir bank bulup oturdum. Beklerken Nash'le ilgili anılarımın zihnimde oynamasına izin verdim. İşler zorlaştığında benim kaçış noktam hep o olmuştu. Her mutlu anımı yeniden oynatabilir ve kendimi onların içinde kaybedebilirdim. Ancak şimdi, zihnimin sinema perdesinde oynayacak daha çok şeyim vardı.

Adam'ı görmeden önce hissettim. Havada bir değişiklik oldu ve üzerime bir serinlik çöktü.

Kendini bankın diğer tarafına bıraktı ve yanağımı öpecekmiş gibi eğildi.
Bir elimi kaldırdım. "Yapma."

Gözlerinde öfke titreşti ve saç çizgimdeki morluğa odaklandıkça derinleşti. "Ait olduğun yerde, evinde olsaydın bu asla olmazdı."

Ona bakakaldım. Ciddi miydi? Onu son gördüğümde beni neredeyse duvara çarpıyordu. "Ben buradayım. Konuş."

Olabildiğince rahat bir şekilde bankın arkasına yaslandı.
"Patavatsızlıkların kolay kolay affedilmeyecek."

"Olmalarını istemiyorum."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırarak sordu.

İçimi çektim. "İşimiz bitti, Adam. Birbirimizi mutlu etmiyoruz. Birbirimizi mutsuz ediyoruz."

Adam'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Biz birbirimizi seviyoruz. Elbette kavga ediyoruz ama bu her çiftin başına gelir."

Ona bakakaldım. "Gerçekten aramızda olanların normal olduğunu mu düşünüyorsun? Bana öyle sert tekme attın ki üç kaburgam kırıldı."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Benimle konuşurken ses tonuna dikkat etmeyi öğrenmelisin. Eğer bunu yaparsan, kendimi kaybetmem."

"Seni mutlu etmek için ses tonuma asla yeterince dikkat edemeyeceğim. Ve hoşnutsuzluğunu sevmesi gereken kişiyi inciterek gösteren birine asla katlanmayacağım."

"Bu *onunla* mı ilgili?"

Birkaç kez göz kırptım. "Söylediğim her şeyden gerçekten bunu mu çıkardın?"

"Senin evinde kalıyor," diye homurdandı Adam.

İçimi bir ürperti kapladı ama Adam'ın bunu bilmesine şaşırmamalıyım. Ya takip ediyordu ya da bunu yapması için birini tutmuştu. Derin bir nefes aldım ve bana kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok acı çektiren adama baktım. "Onu seviyorum."

Adam'ın boğazında bir kızarıklık belirdi. "Bunca zamandır beni aldatıyordun, değil mi?"

"Hayır. Ben asla sadakatsiz olmadım. Ama onu hep sevdim ve bu asla değişmeyecek. Evine git. İhtiyacın olan yardımı al. İlişkimiz bitti."

Adam öne doğru eğilerek aramızdaki mesafeyi kapattı. "Gerçekten bunu yanına bırakacağımı mı sanıyorsun? Beni aptal yerine koymana? Seni mahvedeceğim. Her seferinde hayatının bir parçasını. Ve *onunla* başlayacağım."

NASH

Şehirden aldığım Adirondack sandalyeye sırtımı yasladım. Mükemmel bir uzanma sağlayan şu ayak dayama şeylerinden biriyle birlikte geldi. Biramdan bir yudum alırken kucağımdaki tenis topunu aldım.

"Gördün mü, uzaklaştırılmak o kadar da kötü değilmiş." Clyde şüpheyile bana baktı.

"Bana öyle bakma. Harika olacak. Bütün gün seninle takılmak için burada olacağım."

Havladı.

"Tamam, tamam." Topu arka güverteden bahçeye fırlattım.

Clyde peşinden koştu. En azından benim ayakkabım değildi. Eve geldiğimde başka bir tanesi parçalanmış olurdu. Ve asla aynı seti almazdı. Her çiftten tek bir tane alırdı.

Biramdan bir yudum daha aldım. O anki rahatlamanın gerçekten etkisini göstermesini istedim. Ama olmadı. Onun yerine, kaslarımda hâlâ o düşük endişe uğultusu dolaşıyordu.

"*İnancını koru.*" Lawson beni karakola geri götürüp aracıma bırakırken böyle demişti. Yetişkin hayatımı bir parçası olarak geçirdiğim sisteme güvenmek istiyordum ama her zaman olması gerektiği gibi işlemediğini de biliyordum.

Eve dönerken babamı aradım. Kızgın olduğunu söylemek hafif kalır. Bir avukat tutmamı istedi. Bu insanların böyle top oynadığını söyledi. Ama Adam'ı karakterine hakaret ettiği için dava etme fikri bana kendimi iğrenç hissettirdi.

Dan'le her şeyin kolayca çözüleceğini biliyordum. Yeterince köprüleri yakmıştı, dayanacak bir ayağı yoktu. Ve ilçedeki hiç kimse onu arama kurtarma ekibinde istemiyordu. Ama Adam farklıydı. Manipülasyonu bir sanat haline getirmişti.

Çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi evin etrafından geliyordu. Clyde bir uyarı havlaması çıkardı.

Saatime baktım. Maddie'nin vardiyasının sonuna kadar gelemeyeceğini tahmin etmeliydim. Benim için endişelenirken olmazdı.

Bunu yapmış olmasından da nefret ediyordum. Sanki Adam'ın şimdiye kadar ona yaşattıkları yetmemiş gibi.

Ön kapı kapandı ama Maddie bir şey söylemedi.

"Buraya gel," diye seslendim.

Clyde tenis topunu sandalyemin yanına düşürdü, ben de tekrar fırlattım. O da peşinden gitti.

Arka kapı açıldı ve Maddie dışarı çıktı. Yüzünü gördüğüm anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Teni çok solgundu ve gözleri kocaman açılmıştı.

Ayaklarımı ayaklıktan attım ve ayağa kalkarak ona doğru ilerledim. "Ne oldu?"

"Bilmem gerekirdi."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Neyi bilmeliydim?"

O derin mavi gözler benimkilerle buluştu, hüznü doluydu. "Gitmeme asla izin vermeyeceğini."

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Bunun nedeni uzaklaştırılmış olmam mıydı? "Mads, her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Konsey mantıklı davranacaktır."

Başını kesik kesik bir ritimle ileri geri salladı. "Onu anlamıyorsun. *Onu* anlamıyorsun. O-o-"

Maddie nefes alış verişleri hızlandı kça kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor, paniğe kapılıyordu.

"Mads..." Onu kollarıma aldım, Adirondack sandalyeye oturdum ve ona sarıldım. "Nefes almalısın."

Ardından gözyaşları başladı ve nefes almak için verdiği mücadeleyle noktalandı. *Ne olmuştu b ö y l e ?*

"Güzel ve kolay. Üçte içeri, üçte dışarı." Onun için saydım ve kontrolü ele almak için mücadele etti.

Yavaş yavaş Maddie'nin nefesleri daha kolay, daha düzenli geliyordu. Onu kollarımın arasında tuttum.

"Bunun nedenini bana söyleyebilir misin?"

Tişörtümü kavradı. "Adam aradı."

Kaskatı kesildim, kaslarım taş a döndü. "Bana sesli mesajı sakladığını söyle."

"Cevap verdim," dedi usulca.

Sertçe nefes aldım.

"Çok kızmıştım," diye açıklamak için acele etti Maddie. "Sadece durmasını istedim." "Ne dedi?" Sesim son derece sakindi. Kendimi hiç içimde o sakinliğin bir kırıntısı vardı ama en azından Maddie'yi korkutmayacaktım.

Yutkundu, kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Uzaklaştırılmanla benimle alay etti."

Tabii ki vardı. Ama bu aynı zamanda konseyi yakından izlediğini ve içeride kendisine bilgi veren birileri olabileceğini de gösteriyordu.

"Eğer onunla görüşürsem, sana karşı olan şikayetini geri çekeceğini söyledi."

Nabzım boynumda gümbür gümbür atıyordu. "Lütfen bana buna inanmadığını söyle."

Alay etti. "Tabii ki yapmadım. Ama işimizin bittiğini ona yüz yüze söylersem belki gider diye düşündüm."

Maddie'yi nazikçe tutmak için mücadele ettim. "Yaptı. O. dokundu mu? dokundu mu?" Başını salladı. "Hayır. Benimle Dockside Park'ta buluşmasını sağladım.

Bir sürü insan olacağını biliyordum. Beni herkesin içinde asla incitmezdi."

Sadece özel olarak. Daha önce birçok kez yaptığı gibi. Bu düşünce beni hasta etti.

Maddie yüzümü görebilmek için geri çekildi. "Senden nefret ediyor." "Benden nefret etmesi umurumda bile değil. O bir çöp."

"Hayır, senden *nefret ediyor*. Her zaman nefret etti. Çok geç olana kadar bunu göremedim..."

Maddie'nin sesindeki umutsuzluktan dolayı içine bir korku düşmüştü.

"Ne demek istiyorsun?" Sesim kulaklarıma bile çok uzak geliyordu.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Sana karşı gerçekten ne hissettiğimi biliyor olmalıydı."

Buzlu pençeler karnıma saplandı.

"İlk başta, sen ve ben konuştuğumuzda sadece sinirleniyordu. Sonra sinirlendi. Bana bağıırırdı. Beni sadakatsizlikle suçlardı."

Omurgamın dibinde ter birikti. "Benim yüzümden sana zarar vermediğini söyle."

Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı ve cevabımı almıştım. "Ne sıklıkla?" diye sordum.

Son birkaç yılın nasıl geçtiğini hatırladım. Başlarda her gün konuşuyorduk, sonra giderek daha az konuşur olduk. Sinirlenmişim. İncinmişim. Maddie'nin sanki sıradan bir tanıdıkmişim gibi hayatına bu kadar kolay devam edebilmesine kızmıştım. Ama onca zaman.

"Önemli değil," dedi yumuşak bir sesle.

Maddie'yi ayağa kaldırdım. Kıpırdamadan oturamazdım. Hareket etmek zorundaydım.

Clyde bunun bir oyun olduğunu düşünerek aramıza atladı.

"Elbette önemli. Ne sıklıkla?" Sesimde bir ısırtık vardı. Maddie'ye yönelik değildi. Hepsi benim içindi. Nasıl bu kadar kör olabildim? Bir kez daha.

Gözyaşları çenesinden kayarak yere düştü. "Her zaman değil."

Kalbim durdu. "Ama yakın." Sözlerim zar zor duyulabiliyordu.

"Bana her zaman vurmazdı. Bazen sadece bağırırdı. Ama onu terk ettiğim gün... Beni arayıp Drew'in lakros maçını söyledin. Saatlerce eve gelmemesi gerekiyordu. Eski günlerdeki gibi konuşabildiğimiz için çok mutluydum."

Konuşma zihnimde tekrarlandı. Aylardır konuşmadığımız kadar uzun konuşmuştuk. Çok rahatlamıştım. Maddie'nin bir parçasını geri almış gibi hissetmiştim.

"Eve geldiğini duymadım. Genelde daha dikkatli ve tetikte olurum ama hakem kararlarına bağırarak çılgın ebeveynlere gülüyorduk."

"Şu dışarı atılan anne." Sesim donuktu, tüm duygulardan arınmıştı.

Maddie başını salladı. "Telefonu kapattığımda oturma odasına girdi. Ne kadar zamandır konuştuğumuzu tam olarak biliyordu. Zaman tutmuştu. Kaçmaya ve kapıya doğru koşmaya çalıştım ama çok hızlıydı." Bir damla gözyaşı serbest kalarak yanağından aşağı süzüldü. "Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Beni öldüreceğini sandım."

Nefesimi içime çektim. Asit her atomu kapladı ve geride asla iyileşemeyeceğim yanıklar bıraktı.

Kafamda hesap yapmaya çalıştım. Maddie'nin işkencesi için kaç kez katalizör olduğumu hesapladım. Ama sayılamayacak kadar çoktu.

"Neden aramalarımı engellemedin?" Mırıldandım.

"Yapamazdım. Bir uzvumu kesmek gibi olurdu."

Onun yerine, ikimiz için de bedel ödedi.

MADDIE

TÜM VÜCUDUM TİTREŞTİ, her titreşim son derece acı vericiydi. Bu acı, anılarımın ve Nash'i incittiğimi bilmenin bir karışımıydı - yapmak istediğim en son şeydi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Çok şey için. Adam'ın güzel yalanlarına kandiğim için. Gitmem gerekirken kaldığım için. Beni incitmesine izin verdiğim için. Her şeyi paylaştığım kişiden sakladığım için. Ve şimdi hepsini Nash'in üzerine yıkıyorum.

Hiçbiri adil değildi. Hiçbiri. Ama ona söylemek zorundaydım. Nefretin ne kadar derin olduğunu anlamalıydı. Adam Nash'e zarar vermek için her şeyi yapardı çünkü o benim için önemliydi.

Nash sessizdi, ama vücudu hiç de sessiz değildi. Sanki enerji yüzeyin altında fokurduyor ve serbest kalmak için can atıyormuş gibi kesik kesik hareketlerle hareket ediyordu. "Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Onun sözleri kalbimi daha da kırdı. Çünkü gerçeği görmüştüm. Nash *her* şeyi omuzlarına alıyordu. "Senin de değil."

Onu rahatlatmak için elimi uzattım ama Nash elimi çekip gitti. Bu küçük hareket içimde bir şeyleri paramparça etti.

"Bir dakikaya ihtiyacım var. Yapamam." Nash arka kapıya doğru ilerledi ve sonra durakladı. "Seni yalnız bırakamam."

Parçalanmış parçalar daha da derine gömüldü. "Grae buraya geliyor." Bu söylemek istediğim son şeydi. Gitmemesi için ona yalvarmak istedim. Atmak istedim

kendimi ona bırakırdım ve bırakmazdım. Ama onu rehin tutamazdım. Bunu ona yapamazdım.

Başını sarsak bir şekilde salladı ve sonra gitti.

Neden bu bir veda gibi hissettirdi? Sessiz kelimeler boğazımı tırmaladı, kalması için ona yalvaran kelimeler. Beni bedenem ve ruhen tükettiğinin bilgisıyla aşılarmış kelimeler. Ama ben onları ittim.

Onun yerine Nash'in evin içinde kayboluşunu izledim. Birkaç saniye sonra bir motor sesi duydum ve tekerlekler çakıl taşlarına çarptı.

Her saniyenin tik taklarını hissettim. Her biri göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi.

Clyde yanağıma yaladı. Ellerimi boynuna doladım ve yüzümü kürküne gömdüm. "Her şey yoluna girecek. Geri dönecek. Bunu halledeceğiz."

İnanmak zorundaydım. Nash'i en çok inciteceğini bildiğim şeyle gafil avlamıştım. Çünkü Nash her zaman benim koruyucum olmuştu. Acımın katalizörü olabileceği gerçeği onun kaldırılabileceğinden çok daha fazlaydı.

İçimdeki her şey sıkı bir endişe sarmalına dönüştü. Nash'in bunun ötesini asla göremeyeceğinden ve hep kendini suçlayacağından korkuyordum. Bunun ilişkimizi kanser gibi yiyip bitireceği korkusu.

Ne kadar süre öyle kaldığımı bilmiyordum, sadece tatlı bir köpeğe tutunuyor ve onun rahatlığını kabulleniyordum. Sonunda yavaş ve titrek bir nefes verdim ve Clyde'ı serbest bıraktım. "Her şey yoluna girecek" der gibi yanıma sokuldu ve sonra topunu aramaya koyuldu. Ayaklarımı iterek arka kapıya doğru ilerledim. Gözlerim şiddetle ağrıyordu ve banyoya doğru yöneldim.

Suyu gidebildiği kadar soğuşa çevirdim ve yüzüme defalarca sıçrattım. Suyun ısırmasını ve yıpranmış gözlerimin üzerindeki rahatlatıcı serinliği memnuniyetle karşıladım. Birkaç dakika sonra bir havluya uzandım ve kurulandım.

Başımı kaldırdığımda aynadaki yansımamı gördüm ve irkildim. Yüzüm şiş ve kızarıktı. Gözlerim kan çanağına dönmüştü.

Arka cebimden gelen zil sesi beni muayenemden uyandırdı. Telefonumu cebimden çıkarmak için el yordamıyla uğraştım.

Nash. Ekranda Grae'nin adını gördüğümde içimi bir hayal kırıklığı kapladı.

Bir an için çağrışı görmezden gelmeyi düşündüm ama sonra kabul tuşuna bastım.

"Selam,

G."

"Biraz geç kalıyorum, üzgünüm. Bekle, hasta mısın? Sesin garip."

Bunu söylemenin güzel bir yoluydu. Sesim bir kurbağa ile seksen yaşında bir sigara tiryakisinin karışımı gibi çıkıyordu. "Sanırım her şeyi berbat ettim."

"Ne oldu? Sen iyi misin? Bazı hız kurallarını çiğniyorum. Birazdan orada olurum."

Tanrım, o kadar iyi bir arkadaştı ki.

"Bilmiyorum." "Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?"

Koridora çıkıp oturma odasına doğru yürürken telefonumu daha sıkı kavradım. "Nash'ten bir şey sakladım."

Hattan Grae'nin arabasının uğultusu geliyordu. "Ne tür bir şey? İkinizin her zaman sipariş ettiği o berbat pizzayı gerçekten sevmediğin ya da gizliden gizliye bir seri katil olduğun gibi mi?"

Boğazımdan bir ses kaçtı, kahkaha olmak isteyen ama tam olarak başaramayan bir ses. "Adam'ın en büyük tetikleyicilerinden biri Nash'ti."

Grae anlık bir anlayışla keskin bir nefes çekti.

"Onun bilmesini hiç istemedim ama Nash bunu anlamıyordu. Adam'ın ondan ne kadar nefret ettiğini anlamıyordu. Adam'ın onu ne kadar mahvetmek istediğini. Anlaması gerekiyordu."

"Maddie..."

Sonra gözyaşları geldi. "Onun bilmesini hiç istemedim," dedim tekrar. "Onu asla incitmek istemedim."

"Biliyorum," diye beni temin etti Grae. "Nash de bunu biliyor ama eminim kafayı yemiştir."

"Çıldıracak kadar sakinleşti ve sonra gitti."

Grae küfretti. "Çok özür dilerim. O hep böyleydi. Bir şeyleri çözmek için zamana ihtiyacı var. Geri gelecektir."

Daha önce o boşluğu aldığıında, bunu benimle yapmak istemişti. Nash'in kaç kez evime ya da işime gelip onunla arabayla gezmeye çıkmamı istediğini unutmuştum. O her şeyi konuşmaya hazır olana kadar sessizce otururduk.

Beni yanına almak yerine benden uzaklaşmak mı? Bu beni çok etkiledi.

"Ben korkunç bir insan mıyım?" Mırıldandım.

"Hayır!" Grae aceleyle konuştu. "Cehennemi yaşadın ve kendine bakmak için ne gerekiyorsa yapmalıydın. Nash'e acının her ayrıntısını borçlu değilsin."

"Eskiden birbirimize her şeyi anlatırdık..."

"Sana sıırıslıklam aşık olduğunu hep sakladı, sanırım artık ödeşiniz."

Buna gülümsemek istedim, ama dudaklarımı itaat ettiremedim.

Grae içini çekti. "Bunun iyi bir cevabı yok. Nash sizi güvende tutmayı kendi görevi olarak görüyor. Her zaman da öyle oldu. Bu onun kafasını karıştıracak ama bilmesi gerekiyordu. Sen doğru olanı yaptın."

Grae'nin sözleriyle gelmesi gereken rahatlamayı bekledim. Ama gelmedi. "Bunun onun kafasını çok fazla karıştırmasından korkuyorum. Bunun üstesinden gelemeyeceğiz."

Sesim ikinci cümlede kesildi. Bu benim en büyük korkumun yüksek sesle söylenişiydi.

"Sizler cehennemi yaşadınız ve bunu birlikte atlattınız. Bunu da atlatacaksınız. Yapabileceğiniz tek şey, o kötüleşirken onu sevmek. Ona bunun onun hatası olmadığını söylemeye devam edin. Eninde sonunda seni duyacaktır. Söz veriyorum."

Nash'i hayatımın büyük bölümünde sevmiştim. Onu karanlıkta yankılanan sessiz kelimelerle sevdim. Onu fısıltıyla söylenen sözlerle sevdim.

Rüzgar. Onu her gün sevmiştim, bu duyguya karşılık vereceğine dair hiçbir umut olmadığını düşündüğüm zamanlarda bile. Onu şimdi de sevecektim.

"Ben inatçıyım. Yersiz bir suçluluk duygusundan daha uzun süre dayanabilirim."

Grae bunun üzerine kıkırdadı. "Ayrıca bir azizin sabrına sahipsin, bu yüzden bunu yapabileceğini biliyorum."

Arkamdaki döşeme gıcırdadı ve Clyde'ı aramak için döndüm. Bunu yapamadan eller beni kabaca geriye doğru çekti. Kuvvet telefonumu yere fırlattı ve dudaklarımdan bir çığlık çıkmasına neden oldu.

Arka bahçeden havlama sesleri geliyordu, panik içinde ve şiddetliydi. Yan tarafıma bir şey saplanırken bir el ağzımı kapattı. Bağırdım ve geriye doğru tekmeledim. Yüksek bir homurtu duydum.

Dönmeye, o kişinin elinden kurtulmaya çalıştım. Tırmaladım ve tırmaladım ama kaslarıma sanki aniden kurşunla kaplanmışlar gibi bir ağırlık sızdı. Görüşüm tünelleşti ve sonra hiçbir şeyin içine batıyordum.

OceanofPDF.com

NASH

MADDIE'NİN SÖZLERİ YANKILANDI, aklımda gerçek bir hedef olmadan araba sürerken kafamın içinde dönüp durdu. *"Bana her zaman vurmazdı. Bazen sadece bağıırdı."* Sanki onu azarlamak bir şekilde benim için sorun olmayacakmış gibi.

Zihnimde milyonlarca farklı görüntü canlandı, her biri bir öncekinden daha kötüydü. Maddie morarmış ve kırılmıştı, hepsi benim yüzümden.

Bardaklığımdaki telefonum çaldı ve aşağıya baktım. Caden'ın adı ekranda yanıp sönüyordu. Görmezden gel tuşuna bastım. Bir saniye sonra tekrar başladı.

Homurdandım ve direksiyon simidimdeki aramayı kabul etmemi sağlayan düğmeye bastım. "Ne?"

"Tanrım. Sadece benimle Dockside'da buluşup bira içmek ister misin diye sormak için aramıştım. Cheerios'una kim işedi?"

Ona yöneltmek istediğim, Caden'in hak etmediğı sözleri ısırarak geri aldım. "Özür dilerim. Bir gün oldu."

Caden sesimden bir şeyler duymuş olmalı çünkü bir saniye sonra daha sessiz bir yerdeydi. "Kulağı ihtiyacın var mı?"

Cipimin ön camından dışarı bakıp nerede o l d u ğ u m u anlamaya çalıştım. Kasabadan çok uzakta değildim. "Kalabalık havasında değilim."

Açığı alınmamla ilgili dedikoduların kasabada çoktan yayıldığından emindim ve insanların işime burnunu sokmasını istemiyordum. Bu yüzden

İçinde bulunduğum kötü ruh hali yüzünden birinin kafasını koparabilirdim. "Beni Dockside'ın önünden al," diye teklif etti Caden. "İki dakika içinde orada olurum."

"Bekliyor olacağım."

Ben yapamadan bağlantıyı kesti. Onun gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıydım. Huysuzluğuma katlanan ve bunu kişisel algılamayan biri. Ama ikimiz de o yollardan geçmiştik - öfke ve acının umutsuzca bir çıkışa ihtiyaç duyduğu zamanlar. Birbirimize karşı bunu her zaman yapabileceğimizi biliyorduk.

Birkaç dakika sonra Caden'ı kaldırımda gördüm. Sokağın kenarına çektim, o da atladi ve elinde iki şişe bira tuttu. "Buna ihtiyacın olursa diye."

Ana caddeye geri döndüğümde homurdandım. "Çok daha güçlü bir şeye ihtiyacım var."

Ama hiçbir şey Maddie'nin bugün bana söylediklerini silecek kadar güçlü değildi. "Kahretsin," dedi Caden, biraları bardak tutucularına yerleştirirken. "Bu da ne böyle? ne oldu?"

Buna nasıl cevap vereceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Nasıl başlasam? Ona söylemek istedim. İçimdekileri başka bir insana dökmem gerekiyordu ama ağzımdan kelimeleri çıkaramıyordum.

"Nash, beni korkutuyorsun."

Kasabanın hemen dışındaki manzaralı yollardan birine çektim. Mutluluk verici bir şekilde boştu. Cipimi park ettim ve aşağıdaki göle baktım. "Aradığımda ona vuracaktı."

Konuşurken boğazım kelimelerin etrafında kilittlendi, her birini söylemek acı veriyordu. Ama bu hak ettiğim bir acıydı.

Öfke aracın içinde titreşiyordu. Kendini kaybetmesine bir saniye kaldığını görmek için Caden'a bakmama gerek yoktu.

"Son birkaç yıldır onu kaç kez aradığımı biliyor musun? Sayılamayacak kadar çok. Ve açmadığımda çok sinirlenirdim. Ya da

Beni geri araması için üç ya da dört kez araması gerekti. Ve tüm bu süre boyunca onu *dövüyordu*."

Göğsüm acı dolu bir mengene gibi daraldı.

Caden uzun bir süre sessiz kaldı. "Şu anda ne hissettiğini hayal bile edemiyorum. Ama bunun senin yüzünden olmadığını bilmelisin. Gerçekten değil. Senin çağrılarının olmasaydı, başka bir şey olurdu. Böyle canavarlar her yerde bahane bulur."

"Ama bu benim kararımdı. Bu beni öldürüyor. Bana bakmaya nasıl dayanıyor bilmiyorum."

"Çünkü seni seviyor. Her zaman sevdi. Ne olduğunu bile anlamadan önce bunu gördüm. Ve sen de onu sevdin. Bu pisliğin bunu yok etmesine izin verme."

Direksiyonu sıkıca kavradım. Caden haklıydı. Adam zaten Maddie'den çok şey almıştı. Bunu da alamazdı -mutluluğa ve her zaman istediğimiz ama asla sahip olamayacağımızı düşündüğümüz hayata dair şansımızı.

"Oraya nasıl ulaşacağımı bilemiyorum," dedim. "Bilmediğimi nasıl unutacağımı bilmiyorum."

"Yapamazsın. Ama tek bir adım atabilirsin. Ona geri dönebilirsin. Birlikte inşa ettiğiniz şeye geri dönebilirsin."

"Bana söylediğinde kaçtım. Benim neyim var böyle?" Caden yüzünü buruşturdu. "Bunun bedelini ödüyor olabilirsin."

Her türlü bedeli öderdim. Çünkü Maddie'yi kaybetmek istemezdim. Özellikle de aptal olduğum için.

Telefonum çaldı ve aşağıya baktım. Ekranda Grae'nin adı yanıp sönüyordu. Muhtemelen bana isyan yasasını okumak için arıyordu. Direksiyon simidindeki düğmeye dokundum. "Hey, G."

"N-Nash."

Kız kardeşimin sesindeki titreme beni anında gerdi. "Neyin var?"

Ciddi bir ağlama krizinin ardından hıçkırarak aldığı nefesler arasında kelimelerini çıkarmakta zorlandı. "Geç kalıyordum. Maddie'yi arayıp söyledim."

İçimdeki her şey kilitlendi, kaslarım o kadar gerildi ki birinin kopacağından emin oldum.

"Üzgündü."

Benim yüzümden. Çünkü ben gitmiştim.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Konuşuyorduk ve sonra çığlık attı. Sanırım telefon düştü. İyi duyamadım ama boğuşma sesi gibiydi. Sonra hiçbir şey olmadı."

Çoktan harekete geçmiştim, cipimi vitesle takıp ışıklarımı ve sirenimi açmıştım.

"Başka bir ses duydun mu?" Ben talep ettim.

"Hayır. Hiç sanmıyorum. Evine varmak üzereyim. Beş dakika falan kaldı. 911'i aradım. Çok üzgünüm Nash. Kim olduğunu bilmiyorum."

Zihnimde milyonlarca şeyi gözden geçirdim. Ön kapıyı kilitlemiştim. Ama Maddie, Clyde'la birlikte arka bahçedeydi. Herhangi biri ona ulaşabilirdi.

Ayağım gaz pedalına bastı. "Ne kadar zaman önce?"

"Bilmiyorum. Belki on dakika? Bir süre telefonda merkezle konuştum."

Kaybedilen değerli anlar. "Gitmeliyim,

G." "Tamam."

"Gigi, kenara çek ve birinin seni almasını sağla. Araba kullanmamalısın," diye emretti Caden.

Grae'nin sesindeki kızgınlığı neredeyse duyabiliyordum. "Arkadaşımın yanına gidiyorum. Ben aptal değilim Caden. Arabamı kullanabilirim."

"Eğer üzgünsen olmaz. Ve kulübede ne olduğunu bilmiyorsun. Sen-"

"Yeter!" diye bağırdım. "Grae, biz sana izin verene kadar ana yolda bekle. Ve dikkatli sür."

O ya da Caden tekrar konuya girmeden önce bağlantıyı kes tuşuna bastım. "Bunun bir açıklaması var," dedi Caden sakın bir sesle. "Bir şey görmüş olabilir

telefonunu düşürdü. Belki kırılmıştır ve Grae'yi geri arayamamıştır."

Tanrım, böyle olmasını istiyordum. Çünkü öyle olmasaydı, kendimle asla yaşayamazdım.

Kulübeye giden çakıllı yola döndüm, lastiklerimden taşlar fıskırıyordu. Üç polis aracı dışarıda park etmişti, ışıkları hâlâ yanıp sönüyordu. Motoru durdurdum ve dışarı atladım.

Lawson verandada belirdi ve hızlı adımlarla bana doğru geldi. "Maddie nerede? O iyi mi?"

Lawson'ın yüzündeki keder ifadesi saklayamayacağı kadar hızlı bir şekilde parladı. "Üzgünüm Nash. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Maddie gitti."

OceanofPDF.com

MADDIE

Boğuk bir ses beni kendine çekti. Bir parçam ses tonunun öfkeli olduğunu fark etti. Öfke için bir radarım vardı ve geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmeden önce onu yakalayabilirdim.

Göz kapaklarım çırpındı. Her küçük hareket bir ışık patlaması getirdi. Anlık görüntüler zihnimi doldurdu ama hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu.

Bir arabanın içindeydim. Hayır, bir SUV. Siyah bir iç mekanı ve renkli camları olan bir araç. Ama ön camdan görebiliyordum ve ormandan başka bir şey yoktu. Odaklanmaya çalıştıkça ağaçlar dalgalı çizgiler halinde yüzüyordu.

Aracın kendisi tanıdık değildi. Doğrulmaya çalışırken kaşlarım birbirine çarptı. Bunu başaramadım. Hareket etmeye çalışırken bileklerim ve ayak bileklerimdeki baskı arttı.

Yere baktım ve hareketsiz kaldım. Ellerim ve bacaklarım fermuarlı bağlarla bağlanmıştı. Sanki bu sahnenin anlam kazanmasına bir şekilde yardımcı olacakmış gibi küçük plastik parçalarına baktım.

Hafızamı yoklarken panik dalgalar halinde yükseliyordu. Anlık görüntüler belirdi: Nash ile yaptığım konuşma, onun gidişi, Grae ile yaptığım telefon görüşmesi.

Birinin beni arkamdan yakaladığını hatırladığımda kalbim sıkışmıştı.

Ellerim yan tarafıma doğru kayarken iğnenin battığı yeri yokladım. Parmaklarım hassas bir noktaya takıldı. Bunu sadece hayal etmemiştim.

Biri bana ilaç vermişti.

Aracın dışından küfür sesleri geliyordu. Beynim kaydetmeden önce bedenim sesi tanıyordu. Sahibine karşı korunmaya ve onun öfkesini çekmeye hazırlanmaya o kadar alışmıştı ki ekstra uyumluydu.

Arka koltuğun kapısı açıldı ve geriye doğru sıçradım. Ellerim ve ayaklarım bağlı olduğu için bu hareket en iyi ihtimalle beceriksizceydi ama yine de açıklıktaki adamla aramda bir boşluk yaratmayı başardım - bir zamanlar yüz hatlarını nazik ve kibar olarak gördüğüm adamla. Geleceğim olacağını düşündüğüm adamla.

Adam'ın her zamanki gibi mükemmel şekillendirilmiş saçları gelişigüzel dağılmıştı ve düğmeli gömleği buruşmuştu. "Nihayet."

Sanki planladığımız randevuya geç kalmışım gibi konuştu. Kalbim kaburgalarımın daha sert vururken cevap verecek kelime bulamadım.

Adam parmaklarını şıklattı. "Uyanık mısın?"

"Yani bana sapladığın ilaçların etkisi geçti mi?" Ona karşılık vermek aptalcaydı, bunu biliyordum ama kendimi durduramıyordum. Belki de Nash'le geçirdiğim son birkaç haftanın ya da Grae, Wren ve Aspen'le geçirdiğim zamanın etkisi vardı. Bana kim olduğumu hatırlatmışlardı: insanların onu ezip geçmesine izin vermeyen biri. Artık öyle biri değilim.

Adam sanki hiçbir şey olmamış gibi beni başından savdı. "Acelelerimiz vardı ve olay çıkarmanı istemedim."

Ona bakakaldım. *O gerçek mi?*

Telefonuna dokundu ve ekranı bana bakacak şekilde çevirdi. "Buradan başka nasıl çıkabiliriz?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, kafam karışmıştı.

Adam telefonu daha sıkı kavradı ve yüzüme doğru salladı. "Nasıl. Nasıl. Biz. Çık. Çık. Of.

Buradan mı?"

"Nereden?"

Bir dizi küfür savurdu. "Bir moronu eş olarak seçmemem gerektiğini bilmeliydim."

Geri çekilmemek için yanağımın içini ısırdım.

"Telefonda kiminle konuştuysan lanet olası polisi aramış. Cedar Ridge'e giren ve çıkan iki ana yolda kontrol noktaları var. Bana bir arka yol söyle."

İçimde küçük bir rahatlama hissettim. Elbette, Grae polisi olaya dahil etmişti. Lawson ve Nash işi şansa bırakmazdı. Bana karşı değil.

"Cedar Ridge'e giren ve çıkan sadece iki yol var." Bakışlarım etrafımızı tararken sesimi sakın tutmaya çalıştım. Tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyordum ama kasaba sınırlarını geçmediğimizi biliyordum. Bir orman servisi yoluna benziyordu ama buralarda milyonlarca yol vardı ve bunun hangisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kaçıp bağları koparabilsem bile hangi yöne gideceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Adam yine küfretti, bu sefer tekerleğe hızlı bir tekme atarak noktaladı. "Lanet olası hiçbir yerin ortasında yaşamak zorundaydın, değil mi? Bu moron köylü domuzların beni alt etmesine izin vermeyeceğim."

O kadar hızlı hareket etti ki, beni gömleğimden tutup cipten dışarı çekmeden önce bunu fark edecek zamanım bile olmadı. "Bana buradan çıkmanın bir yolunu söyleyeceksin."

Her kelimesinde beni sarsıyor, tükürükleri uçuşup yanaklarıma çarpıyordu. "Cevap ver bana!"

Kulaklarımda kan uğuldadı. "Başka yolu yok." Kelimeler zar zor duyuluyordu. Ne kadar yumuşak olduklarından, sesimin nasıl titrediğinden nefret ediyordum.

Adam beni cipe çarptı. Başım geriye savruldu ve cama çarptı. Etrafımdaki dünya tünel gibi oldu ve bacaklarım titredi.

"Sakın üzerimde bayılma," diye tersledi.

"Başım," diye mırıldandım. "Hâlâ acıyor."

Yaralarımı biliyordu çünkü Dockside'ın dışında yaralarımı onun açtığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Adam'ın beni tutuşu anında yumuşadı. "Kahretsin, bebeğim. Özür dilerim. Sadece stresliyim."

Tanıdık kişilik değişimiyle midem bulandı, bulantı içimi kasıp kavurdu. Acıyı veren o olabilirdi ama aynı zamanda acıyı dindiren de o olmak istiyordu.

"Beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini kontrol ettiler mi?" diye sordu.

Ona göz kırptım. İşime yarayacaksa zayıflığımı öne çıkarabilirdim. Anahtarlarını bir şekilde alabilirsem, buradan çıkabilir, yol yardımı düğmesine basabilir ve yardım isteyebilirdim. Gözlerimi aşağıya doğru çevirdim. "Evet, doktor beyin sarsıntısı geçirdiğimi söyledi."

Adam bir hırıltı çıkardı. "Kimse sana zarar veremez."

Bakışlarım ona kaydı, kafam karışmıştı. "O sendin."

Saldırdı, beni arabaya yapıştırdı, eli boğazımdaydı. "Karanlıkta gizlenip kadınlara saldırdığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, ama ben..." Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"O senin lanet olası babandı. Özel dedektifim filme aldı."

Babam. Şokun beni vurmasını bekledim ama vurmadı. Çünkü onun içinde yaşayan kötülüğü biliyordum. Adam'ın özel dedektifinin saldırımın fotoğraflarını çekmiş olması ama müdahale etme ya da yardım çağırma zahmetine girmemiş olması daha da mide bulandırıcıydı. Ne tür bir canavar bunu yapar?

Adam bir elini boğazımda tutarken diğer eliyle saçlarımı düzeltti. "Merak etme bebeğim. Babanın icabına bakıldı."

Boğazıma bir şey kaçtı. "Halledildi mi?"

Adam'ın yüzüne yavaşça bir sırıtma yayıldı. "Kimse benim olana dokunamaz." "Ne yaptın?"

Nefes nefese kaldı. "Yerel vahşi yaşamın bir kısmının önümüzdeki bir hafta boyunca atıştıracak bir ziyafeti olacak diyelim. Sence bu ne kadar sürer?"

bir cesedin tamamen çürümesi ne kadar sürer? Sanırım onu kesip açmamın bir faydası olacak."

Öfkelenmemek için dudağımı ısırđım. Adam'ın bir canavar olduğunu biliyordum, bunu yıllardır biliyordum ama psikopatlığının *bu* seviyede olduğundan hiç şüphelenmemiştim. "Benimle ne yapacaksın?"

Adam kaşlarını kaldırdı. "*Teşekkür* yok mu?"

Ona öylece baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne hissedeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bana yıllarca işkence eden adam artık bu dünyada değildi. Ama onu bu dünyadan koparan şiddet beni hasta ediyordu.

Adam gözlerini devirdi. "Seni eve götüreceğim elbette. Ve eğer seni bu Allah'ın belası kasabadan çıkaramazsam, o zaman seni ormanda çürümeye bırakacağım. Eğer ben sana sahip olamazsam, başka kimse de olamaz."

OceanofPDF.com

NASH

DÜNYA ETRAFIMDA HAREKET EDİYORDU ama ben zar zor algılayabiliyordum. Her şeyi ağır çekim bir mercekten izliyor gibiydim - İlçe'den gelen olay yeri teknisyenleri parmak izi ve lastik izi arıyor, Lawson, Anderson ve diğer birkaç memur saldırı planı yapıyordu.

Bakışlarım Grae'ye kaydı. Grae göğsünde ağlarken Caden kollarını ona dolamıştı. Bir elini sırtında aşağı yukarı gezdirirken gözlerim kısıldı.

Biri omzumu kavradı. "Bir gelişme var," dedi Lawson. Tüm dikkatim bir anda kardeşimin üzerindeydi. "Onu gören oldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama Byrne'lerin evine ve tatil köyüne memurlar gönderdim."

Konuşmadım, Lawson'ın devam etmesini bekledim.

"Jimmy Byrne evde değildi. Betsy sonunda onu dün öğleden beri görmediğini itiraf etti."

İçim daraldı, düğümlenip acımasız bir düzene girdi. "P.O.'su nerede olduğunu biliyor mu?"

"Hayır, bugün de işe gelmedi."

İçimi kasıp kavuran hisler için bir kelime bulamadım. Bu bir hastalıktı ama aynı zamanda daha fazlasıydı. Jimmy'nin böyle bir şey yapacağını tahmin etmemiştim.

Maddie'nin peşinden gitmek için çaba sarf ediyordu. Ama içeride onu oraya getiren kızı için yıllarca düşünmüştü.

"Ve Adam Westchester kulübesinden ayrıldı. Holt ikisinin de hareketlerini izlemeye çalışıyor. Adam'ın yolcu olarak kayıtlı olduğu ve bu gece kalkacak olan özel bir uçak manifestosu buldu."

"Bana o uçakta birinin olduğunu söyle," diye homurdandım.

"Var. Kalkıştan önce uçakta tam bir arama yapılacak. Ve unutmayın, şehrin her iki ucunda da görev yapan memurlarımız var, araçları ayrılmadan önce kontrol ediyorlar."

Trafik kontrollerini çabucak halletmişlerdi ama bu yeterince hızlı olmayabilirdi. Ya Adam ya da Jimmy çoktan Maddie ile kaçmışsa? Ya çok daha kötü bir şey yapmış olsalardı? Hepsi onu yalnız bıraktığım içindi.

"Böyle düşünme," dedi Lawson alçak bir sesle, muhtemelen yüz ifademi okumuştı.

"Ben gittiğim için biri ona zarar verdi. Çünkü yapmamam gereken bir şeyin aklıma girmesine izin verdim." Yaşadığım sürece bunun için kendimi asla affetmeyecektim.

Lawson omzumu kavradı. "Eğer biri Maddie'ye ulaşmak isteseydi, bir yolunu bulurdu. Bugün değilse bile yarın. Şu anda onu bulmaya odaklanmalıyız."

Çakıl yolda tekerlek sesleri duyuldu ve Holt'un cipinin bize doğru geldiğini görmek için başımı kaldırdım. Durdu ve dışarı fırladı. "Bir şey bulmuş olabilirim."

Bir anda Lawson, Grae, Caden ve ben etrafını sardık.

Telefonunu uzattı. Üzerinde tek bir kırmızı nokta olan bir harita gösteriyordu. "Adamlarımdan biri kiralık araba veri tabanına sızdı."

"Bunu duymadım," diye mırıldandı Lawson.

"Adam'ın aracının takip bilgilerini aldı. Lanet olası ulusal ormanın ortasında duran siyah bir Escalade."

Derimin üzerinde bir şey karıncalandı. Bir dava üzerinde çalışırken zaman zaman hissettiğim bir şeydi bu. "Kız onda."

Lawson, "Jimmy olabilir," diye karşı çıktı. "Kesin bir şey bilmiyoruz."

Holt'un elinden telefonu aldım ve koordinatlara baktım. Lawson'ın ne düşündüğü umurumda değildi. O cipi bulacaktım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Lawson sordu. "Görevden uzaklaştırıldın."

Eğer kardeşim, o araştırırken benim arkama yaslanıp bekleyeceğimi düşündüyse, aptalın tekiydi.

"İyi ki öyleyim. Çünkü artık kayıp kız arkadaşımı bir sivil olarak arayabilirim ve beni davadan alamazsınız."

"Ben de seninle geleceğim," diye teklif etti Caden. "Ben de," diye yineledi Holt.

Grae toplanma yerimize yaklaştı. "Ben de gidiyorum." Caden ona kaşlarını çatı.

"Gitmiyorsun," diye bağırdı.

O da ters ters baktı. "Polis değilsin ve orduda da olmadığın kesin, o zaman nasıl benden daha nitelikli olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü yıllarca ateşli silah eğitimi almış," diye kestirip attım. "Lanet olası bir işaret fişeği taşımaktan bile nefret ediyorsun."

Grae gözlerinden yaşlar süzülürken dudaklarını sert bir çizgiye bastırdı. "Yardım etmek istiyorum."

Holt bir kolunu ona doladı ve sıktı. "Git istasyonda bekle. Wren çalışıyor, Maddie'yi bulduğumuzda ilk sen duyacaksın."

Grae zorlukla yutkundu ve başını salladı, cipine doğru yöneldi ama Caden'a son bir bakış fırlattı.

"Bir grup lanet sivilin bu işle uğraşmasına izin veremem. Bırakalım da yaklaşımı ilçe SWAT'ı halletsin," dedi Lawson.

Kardeşıme baktım, içimde öfke, hiddet ve azap dolaşıyordu. "SWAT'ın toplanmasının ne kadar sürdüğünü biliyorsun. O süre içinde neler olabileceğini biliyorsun."

Lawson bir süre bana baktı. Sonra bir kez daha. "Biliyorsun, Law. Hepimiz biliyoruz," dedi Holt yumuşak bir sesle.

Lawson, Wren'i neredeyse kaybetmenin kardeşimize neler yaptığını görmüştü. Bu onu sadece onun sevgisinin iyileştirebileceği bir şekilde kırmıştı. Ama bu olaydan önce on yıl boyunca yarım bir adam olarak yaşamıştı.

Lawson hepimizin arasına baktı. "Gidin. Ama onları görür görmez beni arayın. Ekibi şimdi bağlantı yolunda topluyorum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bakışlarıma karşılık verdi. "Onu geri alacağız." Yapmak zorundaydık.

"Hadi gidelim. Benim arabamı alacağız," dedi Holt.

Polis departmanının aracını alamayacağımız kesin.

Caden, Holt ve ben aceleyle Holt'un cipine gidip bindik. İkimize de şöyle bir baktı. "Arkada silahlarım ve yeleklerim var."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Artık bir sivil olduğumu sanıyordum."

Dönüp yola doğru ilerlerken omuz silkti. "Hazırlıklı olmaktan zarar gelmez."

Ve öyle olduğuna çok sevinmişim. Telefonumu kaldırdım ve Roan'ın rehberine girdim.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Onu buldun mu?"

"Henüz değil ama Holt, Adam'ın kiralık arabasının yerini tespit etti." Roan'a okudum. "Bana o bölgeden bahset."

"Tam orman servisi erişim yolu üzerinde. Ben olsam güney yerine batıdan yaklaştırdım. Güneyi bekliyor olacak. Çok uzakta değilim. Seninle orada buluşuruz."

"Burada tam olarak kayıt altında değiliz." Ve eğer patronu öğrenirse, başı ciddi belaya girebilirdi.

"Ormanın ortasında durmuş bir araç görürsem, kontrol etmem makul olur. Birinin yardıma ihtiyacı olabilir."

Gülümsemek istedim ama ağzımı bir türlü ikna edemedim. "Teşekkürler, Roan."

"Ben senin arkadayım. Maddie'nin de." Boğazım tılandı. "Biliyorum."

"Beni konumunuzdan haberdar edin."

"Yapacağım." Aramayı sonlandırdım. "Şu yolu takip edin. Roan batıdan yaklaşmamız gerektiğini düşünüyor."

"Akıllıca," dedi Caden. "Eğer kasabadan birilerini arıyorsa, güneye bakacaktır."

Holt, ormanın daha içlerine giden engebeli bir yola saptı. "Çok yaklaşamayız. Bir aracın sesinin onu ürkütmesini istemeyiz."

Bu istediğim son şeydi. İnsanlar korktuklarında pervasız olurlar. Holt sürerken sessizdik. Ne umacağımı bilmiyordum. İstediğim Adam Maddie'ye sahip olacak mıydı, olmayacak mıydı? Sadece onun güvende, bütün ve kollarımda olmasına ihtiyacım vardı. Şu anda bile onu hissedebildiğime yemin edebilirdim, vücudunun benimkine karşı yankısını, sıcaklığını, hayatını. Yaşadığım sürece gerçek bir şeyi asla hafife almayacaktım.

Holt arabayı yolun kenarına çekti. "Hadi hazırlanalım."

Cipten indik ve kapak açıldığında arka tarafa geçtik. Çelik yeleklerimizi giydik ve silahlarımızı seçtik. Hizmet silahımla aynı olan Glock'u kavradım, ağırlığını ve hissini test ettim. "Hadi gidelim."

Yolun dışında bol ağaçlı bir patika seçtik. Holt uydu telefonunu kullanarak bizi Adam'ın aracı olan yanıp sönen kırmızı noktaya doğru yönlendirdi. Yaklaştığımız her adımda kaslarımdaki gerginlik artıyordu. İçlerinden geçen uğultu korku, öfke ve umudun bir karışımıydı.

Holt bir elini kaldırarak bizi durdurdu. Ağaçların arasını işaret etti.

Görmek için zorlandım ama hiçbir şey seçemedim. Ve sonra bir ses havaya karıştı.

"Beni aptal mı sanıyorsun? Gitmene izin verirsem, doğruca

Çöp. Onun için bacaklarını açtın mı Madison? Onun sikini yaladın mı?"

İçime dolan öfke nefesimi kesti.

Holt, Lawson'a bir mesaj attı ama bekleyemedim. Görmem gerekiyordu. Onun iyi olduğunu bilmek için. Caden hemen yanımda, Holt da bana yetişmek için acele ederken ilerlemeye başladım. Ağaçların örtüsünden ayrılmadım, dallar inceldikçe adımlarım yavaşlıyordu.

Maddie'nin yüzü ortaya çıktı, boğazını saran eli pençelerken gözleri panikle irileşmişti. "Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

"Kendini fahişeleştirmene izin vereceğimi ve hiçbir ceza almayacağını mı sanıyorsun?"

Nefes almak için çırpınırken tırnakları Adam'ın koluna battı.

Kırmızı bir sis görüşümü kapladı. Düşünmedim, sadece saldırdım. Ağaçların arasından çıkıp Adam ve Maddie'ye doğru koştum.

Sadece birkaç adım uzaktayken kafasını kaldırdı, gözleri parladı. Ama artık çok geçti. Adam'ı yere düşürdüm. Yumruğu uçarak elmacık kemiğime çarptı ama ben de kaburgalarımın bir aparkatla karşılık verdim.

Adam homurdandı ama karnıma bir dizle karşılık verdi. "Ona asla sahip olamayacaksın," diye tükürdü. "O önce benimdi ve hep öyle kalacak."

Tutunmak için boğuştuk ve kolumu boğazına dayamayı başardım. "Maddie kendine ait ve sen kötü bir anıdan başka bir şey değilsin." Bir kâbus. Ona defalarca işkence eden kişi. O kırmızı sis geri gelmişti.

Maddie öksürdü ve nefes almaya çalışıyordu. Çünkü Adam onu bir kez daha incitmişti.

Adam'ın boğazına daha sert bastırdım, ama kaburgalarımın bir darbe indirdi, bu da tutuşumun bir saniyeliğine gevşemesine neden oldu. Bu kadarı yeterliydi.

Adam kıpırdandı ve belinden bir şey çıkardı. Metalin parıltısı öğleden sonra ışığında parladı ve dünya yavaşladı. Beynimin bir kısmı bunun bir bıçak olduğunu anladı.

Maddie'ye ulaşamadı. Ona izin vermezdim. Ama o istemedi. Maddie onun en çok benden nefret ettiğini söylerken haklıydı. O

Bıçağı derine sapladı ve bembeyaz bir acı böğrüne saplandı. Bağrışmalar duyuldu ve dünya dalgalandı. Ve sonra hiçbir şey duyamadım.

OceanofPDF.com

MADDIE

"TANRIYA YEMİN EDERİM, bir daha yaralanırsan seni tıbbi bakımdan mahrum bırakırım," dedi Doktor hışımla.

Nash ona sırtıttı, ama yarasını deşerken sırtıttışında acı vardı.

"Üzgünüm, Doktor."

Elini olabildiğince sert bir şekilde sıktım, benimki de bu hareketle titriyordu. Nash bana endişeli gözlerle baktı. "Hey, ben iyiyim. Sadece birkaç dikiş, hatırlıyor musun?"

O iyiydi. Bu sözleri zihnimde tekrar tekrar söyledim. Doktor bize bıçağın hayati bir şey almadığını söylemişti. Nash'in birkaç hafta ağırdan alması gerekecekti ve ağrıları olacaktı ama iyi olacaktı. Benim de boğazımda ciddi morluklar olacak, bileklerim ve ayak bileklerim hassaslaşacaktı ama bunun dışında ben de iyiydim.

"Seni bıçakladı." Gözlerimden yaşlar boşandı. "*Denedi*. Bu sadece bir sıyrık."

Bir sıyrık iç ve dış dikiş gerektirmezdi. Gözyaşlarımı bastırdım. Bu benimle ilgili değildi. Nash'in benim gözyaşlarıma ihtiyacı yoktu. Benim desteğime ihtiyacı vardı. "Hadi seni yamalayalım."

Sanki sözlerime inanmamış gibi bir an beni inceledi. "Tamam." Doktor başını salladı ve bir adım öne çıktı. "Küçük bir sızı hissedeceksin."

Ona lokal anestezi enjekte etti ama Nash irkilmedi bile. Etkisini göstermesini beklerken sessizdik ama Nash'in elini bırakmadım.

"Bunu hissedebiliyor musun?" Doktor eldivenli parmağını yaranın üzerine bastırarak sordu.

"Hayır, beni dikiş."

Başını salladı ama dikiş setini çıkardı. Nash,

"Mads, gözler üzerimde," dedi.

Bakışlarım kitten onun yüzüne kaydı.

Bana şefkatli bir gülümseme verdi. "Üzerimde bayılmanı istemem." Yüzümü buruşturdum. "O bir kereydi. Çok uzun zaman önceydi."

"Bisikletimden düştüm-"

"Tekerleği patlatmaya çalışırken düştün," diye düzelttim.

"Evet, evet." Nash bana el salladı. "Koluma dikiş atılması gerekiyordu ve Maddie benimle kalmak istedi. Ama o iğnenin derime girdiğini bir an gördü ve bir ton tuğla gibi düştü."

Yanaklarım kızardı. "On yaşındaydım."

Öne doğru eğildi ve alnını alnıma bastırdı. "İşimi şansa bırakmayacağım."

Ben de istemiyordum. Nash ve Adam'ın dövüşürkenki görüntüsünün aklımdan çıkması uzun zaman alacaktı. Metalin parıltısı. Nash'in yüzündeki acı ifadesi. Holt onu kelepçelerken Adam'ın deli saçmalıklarını hâlâ duyabiliyordum ve Lawson'ın gelmesini bekledik. Küfretti ve hepimizi öldürmekle tehdit etti.

"Hepsi tamam," dedi Doktor eldivenlerini çıkarırken. "Nasıl yapılacağını biliyorsun. Dikişleri kuru tutun. Duşa üzerlerini streç filmle kapatabilirsin. Dikişleri aldırmaq için iki hafta sonra tekrar gel. Ama kızarırsa ya da dokunulduğunda hassaslaşırsa *ara*. Burada ağır kesici reçetem var."

Nash, "Onlara ihtiyacım olacağından şüpheliyim," dedi.

Kağıt parçasını aldım. "Her ihtimale karşı onları dolduracağız."

Doktor bana gülümsedi. "Önümüzdeki iki hafta boyunca bunu hizada tutmada iyi şanslar." Gülümsemesi bir an için duraksadı. "İkinizin de iyi olmasına ve o orospu çocuğunu yakalamanıza sevindim."

Boğazım tılandı. Cevap verecek kelime bulamadım. *Teşekkür* etmek pek uygun gelmedi.

Nash onun omzunu okşadı. "Beni iyileştirdiğin için teşekkürler."

"Dikişlerini aldirmek dışında bir süre geri gelmemeye ne dersin?"

Muayene masasından kayarken kıkırdadı. "Elimden geleni yapacağım." Doktor iç çekti. "Bu beni neden endişelendiriyor?"

Nash beni klinikten çıkarıp Caden'ın Nash'in cipini bizim için bıraktığı otoparka götürdü. Tişörtüne bakmaktan kendimi alamadım. Kan lekesi çok büyük değildi ama midemde bir çukur bırakmaya yetmişti.

Nash'in hayatına soktuğum onca sorun ve kalp acısından sonra bana dokunmak bir yana, benimle nasıl konuştuğunu bile bilmiyordum.

Boğazımı temizledim ve düşüncelerimi bastırmaya çalıştım. "Benim sürmemi ister misin?"

Nash bana nazik bir gülümseme verdi. "Kaburgalarımnda bir kesik var, hepsi bu." Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve başımı salladım.

Eve dönerken ikimiz de sessizdik, motorun uğultusundan başka ses yoktu. Tüm Hartley sülalesinin klinikteki resepsiyonda beklememesine şaşırmıştım ama Nash hepsine iyi olduğuna dair güvence vermiş, hem ailesiyle hem de Grae'yle telefonda konuşmuştu. Aslında o gürültülü, şamatalı enerjileriyle burada olmalarını dilemiştim. Beni bu acı verici sessizlikten uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Nash yavaşlayarak durdu ve cipi kapattı. Daha da garip bir sessizlik oluşmadan önce aceleyle araçtan indim. Ön kapıya doğru koştum ve sonra anahtarlarımın olmadığını fark ettim. Sanırım bu çılgın eski sevgilin seni kaçırdığında oldu. Çantayı almak için zaman yoktu.

Nash yanıma gelerek, "Buldum," dedi. "Teknisyenlerden biri Clyde'ı aileme götürdü."

Kalbim sıkışmıştı. "O iyi miydi?"

"Biraz korkmuş ama iyi. Annem onu her türlü ikramla besliyor." "Buna bayılacak." İçeri girdim, oturma odasında garip bir şekilde durdum. oda. Birkaç yerde parmak izi tozu kalıntılarını görebiliyordum.

"Mads..."

Nash'e dönmek istemedim. Yüzündeki ifadede ne yaşadığını görmek istemedim.

Arkama geçti, sıcaklığı sırtıma sızıyordu. "Bana bak."

Sertçe yutkundum, kendimi dönmeye zorladım. Nash tam oradaydı. Her zaman olduğu gibi. Gözlerinde açık bir kabullenışten başka bir şey yoktu. Ama sonra bunun altında yatan endişeyi gördüm.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım.

Nash'in kaşları birbirine yaklaştı. "Mads, üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Özür dilemesi gereken benim. Eğer gitmemiş olsaydım-"

Elimi göğsüne bastırarak sözlerini durdurdum. "Üzgündün. Olanları senden saklamamalıydım. Sadece seni incitmek istemedim. Ve şimdi, incittim. Sır saklayarak. Bir canavarın hayatımıza girmesine izin vererek."

Nash'in kolları bana dolandı ve beni kendine çekti. "Senin için bir milyon canavara bile katlanabilirim."

Gözlerimden yaşlar boşandı, birkaçı alt göz kapaklarımdan süzülüp yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Sen normal bir aileden geliyorsun. Tacizcileri hayatına kabul etmiyorsun. Berbat durumdayım Nash. Ve yardım edemem ama bensiz daha iyi olacağını düşünüyorum."

Nash'in beni kavrayışı sıkılaştı. "Bana bak." Sulu bakışlarımı onunkilere çevirdim.

"Beni gör. Anaokulundaki o günden beri seni nasıl sevdiğimi gör. Bu dünyada beni senden daha iyi anlayan kimsenin olmadığını gör."

Seni. Beni nasıl özgür, kabul edilmiş ve bütün hissettirdiğini gör. Sensiz bir gün bile yaşamak istemediğimi gör."

Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. "Nash..."

"Seni her şeyimle seviyorum. Ve benim gözümde senden daha mükemmel kimse yok. Her şeyi doğru yaptığın için değil, beni her zaman olduğum gibi karşıladığın için. Sen benim evimsin ve bunun asla değişmesini istemiyorum."

Yüzümü boynuna bastırdım, gözyaşlarım tişörtünü ıslattı. "Seni her bedenlenişinde sevdim. Ve gelecektekileri de kaçırmak istemiyorum."

"Güzel. Çünkü bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bana mahkumsun."

İçimden bir kahkaha yükseldi ve başımı geriye attım. "Yanında kalmayı tercih edeceğim kimse yok."

Nash başını eğdi ve yavaş bir öpücükle ağzımı aldı. Dili alaycı darbelerle dudaklarımı araladı. Ne kadar soğuk olduğumu ancak onun sıcaklığı içime işlediğinde fark ettim.

Kendimi ağızlarımızın dansında kaybettim, her vuruşun tadını çıkarıyordum. Nash'in eli tişörtümün altından kayarak tenimi keşfetti. Parmakları cennet gibiydi ama kendimi geri çekilmeye zorladım. "Yapamayız. Dinlenmen gerek."

Bana baktı, yeşil gözleri parlıyordu. "*Sana* ihtiyacım var."

Kendimle savaştım. Nash'le yakınlaşmak, onun her şeyini hissetmek istiyordum. Ama bundan da öte, onun sağlıklı ve bütün olmasını istiyordum. "Dikişlerini yırtabilirsin."

Nash'in ağzının köşesi kalktı. "Bütün işi sen yaparsan olmaz."

Başımı sallarken yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Çok fazla hareket edersen seni yatağa bağlarım."

"Sapıkça. Hoşuma gitti." Ama beni yatak odasına doğru götürmeye başlamıştı bile. İçeri girer girmez gömleğini başından çekiştirerek yere düşürdü.

Parmağımı ileri geri salladım. "Çok fazla hareket etmene izin verilmediğini söylediğimi sanıyordum."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, bir botun bağını çözdüm. "Kaldır."

O yaptı, ben de çektim. Sonra aynı işlemi diğeriyle tekrarladım. Doğrudum, parmaklarım Nash'in kot pantolonunun düğmesine gitti. Düğmeyi açtım ve fermuarı indirdim. Kotunu aşağı çekerken yukarı baktım. "Dışarı çık."

Sesim kulaklarıma bile boğuk geliyordu. Nash'in gözleri parladı ama itaat etti.

Parmaklarım onun boxer külotunun bel bandına takıldı. Onları aşağı çekerken bakışlarım Nash'inkilere kilitlendi. Acele etmedim, parmaklarım onun kaslı kalçalarında ve bacaklarının geri kalanında gezindi. Aleti hazır olda duruyor, geriliyordu.

Nash'in vücudundan akan ihtiyaç, çaresizce ihtiyaç duyduğum bir şekilde güçlü hissetmemi sağladı. Öne doğru eğildim ve onu ağzıma aldım. Nash inledi. "Mads..."

Nash'in parmakları saçlarıma dolanırken dilim dipten uca doğru dönmeye başladı. Yanaklarımı çukurlaştırdım, onu derinlemesine emdim.

Nash küfretti. "Durmalısın. Daha fazla dayanamayacağım. Sana çok ihtiyacım var." Geri çekildim ve ona baktım.

Nash'in başparmağı yanağımı okşadı. "Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzelsin." Eğildi, gömleğime uzandı ama ben yolundan çekildim.

"Uh-uh-uh." Ayağa kalktım, kumaşı başımın üzerinden çekip yere attım. Ellerim arkama uzandı ve sütyenimi çözdü. Onu da bıraktım.

Nash'in gözlerindeki parıltı yüzümde bir gülümsemeye neden oldu. Kot pantolonumun düğmelerini açtım ve ayakkabılarımı tekmeleyerek külotumu çıkardım. "Yatağa."

Nash yatağa çarpana kadar yavaşça geri çekildi ama gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Arkana yaslan."

Emrettiğim gibi yaptı, başı yastıklara gömülene kadar yatakta geriye doğru kaydı. Yine de gözleri bedenimden hiç ayrılmadı. Her bir eğimi ve kıvrımı sanki beynine dövme yapar gibi izledi.

Dikişlerinden dikkatlice kaçınarak yatağa tırmandım ve üzerine çıktım. İkimizin de istediği yerde durdum ve ona baktım. "Seni seviyorum Nash. Her zaman da seveceğim."

Bu bir söz ve yemindi. Ve bunu bedenimle mühürleyecektim. Onun üzerine çöktüm, gözlerim lezzetli gerginlikle kapandı.

Nash gırtlaktan bir inilti çıkardı. "Hiçbir şey senin kadar iyi hissettiremez. Sen aynı anda hem cennet hem de ev gibisin."

Ben sallanmaya başladığımda elleri kalçalarımdaya duruyordu ve sadece bize ait olan o ritmi buluyordu. Kalçalarımın her eğimi içime bir zevk dalgası gönderiyordu.

"Gözlerine ihtiyacım var, Mads."

Nash ve ben olan denizde, hislerde kaybolmuştum. Ama gözlerimi zorla açtım. Nash'teki ihtiyacı, arzuyu, aşkı görmek sinir uçlarımda alev alev yanan ateşi gönderdi.

Nash'in elleri kalçalarımdaya sıkılaştıkça kalçalarımın hareketleri hızlandı. İçimdeki kordon kopma noktasına kadar gerilirken ağzım açık kaldı.

"Seni seviyorum, Maddie. Sonsuza kadar."

Tek gereken onun sözleriydi. O ip koptu, bir duygu sarmalında yıprandı. Nash'in beni yakalamak için her zaman orada olacağını bilerek kendimi düşmeye bıraktım.

OceanofPDF.com

NASH

KOLLARIM arkadan Maddie'nin beline dolandı ve çenemi omzuna yasladım.

"Bu harika kokuyor."

"Gücünü korumalısın," dedi kahvaltı güvecinden bir dilim alıp üzerinde bisküvi ve meyve olan tabağa koyarken.

"Dikkatli ol, buna alışabilirim."

Maddie kollarımda döndü. "Yapmanı istiyorum."

Ona doğru sıırttım. "Kulağa hoş geliyor." Kapı çalındı.

"Her kimse, kahvaltımı bölmeye çalışmasa iyi olur."

Maddie güldü ve Tanrım, bu ses duymak istediğim her şeydi. Dün geceden sonra daha hafif görünüyordu. Bunu hissedebiliyordum. Olanlardan sonra iyileşmemiz zaman alacaktı ama bunu başaracaktık.

Onu bırakıp kapıya yöneldim ve Lawson'ı görmek için kapıyı açtım.

"Her ne söyleyeceksen, iştahımı kaçırmasan iyi edersin."

İçeri girerken kıkırdadı. "Görünüşe göre Nash gayet iyi iyileşiyor."

Maddie başını salladı. "Sosis ve yumurta güvecim var. Bir tabak ister misin?"

"Elbette," diye kabul etti Lawson.

Ona kaşlarını çattım. "Şimdi de ağızındaki yemeği mi çalılıyorsun?"

Maddie bıkkın bir şekilde iç çekti. "Sadece ikimiz varız ve ben kocaman bir güveç yaptım. *Sen* bile hepsini yiyemezsin."

"Artan yemek için isteyebilirim," diye itiraz ettim. "Sana bir tane daha yaparım."

"Bunu teklif etme alışkanlığı edinmek istemeyebilirsiniz," dedi Lawson. "Nash mutfaktan çıkmana asla izin vermez."

"Her neyse," diye mırıldandım ve üçüncü bardak portakal suyunu doldurdum. Tabaklarımız ve içeceklerimizle masaya doğru ilerledik.

Lawson bir ısırık aldı, gözleri büyüdü. "Bu harika bir şey. Teşekkür ederim." "İstediğiniz zaman bize katılabilirsiniz," dedi gülümseyerek.

"Hayır, değil," diye kestirip attım.

Maddie bana bir parça bisküvi fırlattı. "Kaba olmayı bırak."

Lawson ona el salladı. "Ben buna alışkınım."

Maddie bisküvisini yerken bakışlarını ona çevirdi. "Adam konuştu mu?"

"Hiç susmadı. Haklarını okuduktan sonra bile karakola kadar ve biz işlemlerini yaparken konuşmaya devam etti. Ancak avukatını aradıktan sonra sustu."

"Sanırım bu deliliğin altında biraz kendini koruma var," diye mırıldandım.

Lawson sandalyesinde arkasına yaslandı. "Avukatı aramadan önce bize babanızı nereye koyduğunu söyledi."

Maddie zorlukla yutkundu. "Adam onu gerçekten öldürdü mü?"

Elini tuttum, nazikçe sıktım, ona yalnız olmadığını ve asla olmayacağını hatırlatmak istedim.

"Korkarım öyle. Adli tabip bu sabah kimliğini doğruladı."

Maddie başını salladı. "Anneme söyledin mi?"

"Buraya gelmeden önce oraya uğradım. Pek iyi karşılamadı."

Maddie kucağına baktı. "Onu seviyordu. Bize yaşattığı onca şeyden sonra bile onu severdi."

Başparmağım elinin üzerinde ileri geri gidip geldi. "Bu aşk değil."

Başını kaldırıp bana baktı. "Hayır. Değil, değil mi?" Bakışlarımı bir süre daha tuttu, sessizlik çok şey içeriyordu. "Rahatladım ve bu konuda kendimi suçlu hissetmeyi reddediyorum."

"Bunu yapman için hiçbir neden yok," dedi Lawson, sesi güçlü ve eşitti. "O adam sana cehennemi yaşattı. Özel dedektiften fotoğrafları aldık ve göl kenarında sana saldıranın Jimmy olduğunu doğruluyorlar. Bunun Karma'nın onun için geri dönüşü olduğunu söyleyebilirim."

Onaylarcasına homurdandım. "Bana soruşturma şirketinin bu olaydaki rolü nedeniyle ceza alacağını söyle."

Lawson başıyla onayladı. "Onları rapor ettik ve tahminimce birkaçı bu yüzden lisanslarını kaybedecek."

Yeterli değildi ama bir başlangıçtı.

"Bazı iyi haberlerim var," diye ekledi.

Maddie elimi sıktı ve sonra bıraktı. "Tüm iyi haberler için hazırız."

"Belediye meclisi Nash'in uzaklaştırma cezasını kaldırdı." Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Tanrı'ya şükür."

"Görünüşe göre yarın işe dönebilirsin," dedi Lawson. "Dikişlerin çıkana kadar masa başı görevinde olacaksın-"

"Tatile çıkıyorum o zaman."

Adam homurdandı. "Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm."

Dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Ne?" Şüpheyle sordum.

Lawson telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. "Clint bu sabah The Brew'daydı ve Dan McConnell da oradaydı. O sıradayken belediye başkanının ofisinden suçlamalarının düşürüldüğüne dair bir telefon almış. Yetişkin bir adamın öfke nöbeti geçirmesini görmek ister misin?"

Oynat tuşuna bastı. Ekranı kırmızı suratlı bir Dan doldurdu. Fırtına gibi küfretti, belediye başkanına çok yaratıcı isimler taktı ve sonra kafeden tepinerek çıktı.

Maddie kahkahasını bastırmak için ağzını kapattı. "O çok mutsuz bir adam."

"Öyle," diye kabul etti Lawson. "Ama şimdi istediğini elde edemeyeceğini bilen mutsuz bir adam. Ayrıca, halka açık bir yerde kendini aptal durumuna düşürdü."

Başımı salladım. "Ne iş ama." "Bu nazik bir terim," diye kabul etti Lawson.

Charlie'nin okul için yaptığı diorama ve Drew'un lakros maçı hakkında konuşarak daha keyifli konulara geçtik. Lawson Luke'la ilgili gelişmeleri titizlikle atlıyordu ve bunun yeğenimin ona hâlâ çok zor zamanlar yaşattığı anlamına geldiğini biliyordum.

"Lezzetli kahvaltı için teşekkür ederim. Sen yanımdayken şımarabilirim," dedi Lawson onu kapıya kadar geçirirken.

"Neden sen ve çocuklar bu hafta sonu yemeğe gelmiyorsunuz? Onlarla biraz daha fazla vakit geçirmek eğlenceli olur," diye teklif etti Maddie.

"Bu harika olur," diye kabul ettim. Luke'la bire bir zaman geçirmek ve ona neler olduğunu anlayıp anlayamayacağımı görmek istiyordum.

Onu dışarıda cipine kadar takip ederken Lawson gülümsedi. "Bunu çok isteriz."

Çıtırdayan çakılların sesi hepimizi yukarı baktırdı. Bir kamyon yolda hızla ilerliyor, kayarak duruyordu. Kamyonun kasasından bir adam fırladı ve bize doğru yaklaşmaya başladı. Dan'i tanımam bir saniye sürdü ama kaşlarının çatıklığı onu ele veriyordu.

"Beni aptal yerine koyabileceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı. "Şimdi Dan," diye başladı Lawson.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı. Bakışları manik bir staccato ritmiyle bir insandan diğerine atlıyordu. "Hepiniz benden daha iyi olduğunuzu sanıyorsunuz. Benim patronumdan. Benim patronum."

kız." Gözleri üzerime dikildi. "Ama sen en kötüsüsün."

Dan'in ifadesindeki saf nefret içimde bir şok etkisi yarattı. "Ben sana hiçbir şey yapmadım."

Bir hırıltı dudaklarını büktü. "Öyle değil mi? Jane'in sana nasıl baktığını gördüm. Senin yaptığın her şeyi yapmamı nasıl istediğini. Teşkilata başvur. SAR'a girmemi. Asla yeterince iyi olamadım."

Dan bana ters ters bakarken göğsü kabardı. "Bunun nasıl bir his olduğunu öğreneceksin. Sen benden aldın, ben de senden alacağım."

Her şey yavaş yavaş ama göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Dan elini kaldırdı, silahın metali sabah ışığında parlıyordu. Doğruca Maddie'ye nişan aldı.

Düşünmedim. Sadece daldım.

Çatırtı havayı yırtarken Maddie'yle çarpıştım. Acı sırtımı kor ateş gibi vardı. Tek düşünebildiğim Maddie'nin iyi olması gerektiği idi. Onun daha fazla acı çekmesine neden olmamalıydım. Ve sonra dünya karardı.

OceanofPDF.com

MADDIE

Bir gümbürtüyle yere düştüm, Nash'in vücudu benimkini örtüyordu. Lawson bir şeyler bağırdı ama kulaklarımdaki kan uğultusundan ne dediğini anlayamadım.

Pop. Pop. Pop. Bir el daha silah sesi duyuldu.

Zihnim etrafımdaki sahnenin parçalarını bir araya getirmeye, her şeyi anlamlandırmaya çabaladı. Ama yapamadım.

Nash'in vücudu beni yere yapıştırdı. Hareket etmiyordu. Konuşmuyordu.

Panik başlamıştı. "Nash?"

Ağırlığından kurtulmak ve yüzünü görebilmek için mücadele ettim. Sonunda Nash sırtüstü yatacak şekilde ikimizi birden yuvarladım. İşte o zaman onu gördüm.

Kan.

O kadar çoktu ki, tişörtünü kaplamış, gelgitin sürüklediği korkunç bir deniz gibi yayılmıştı. "Nash?" Mırıldandım.

Gözleri kapalıydı, yüzü solgundu.

Elimi yanağına bastırdım. Hâlâ sıcak. Hâlâ burada.

"Uyan. Uyanmak zorundasın."

Ne yapacağımı bilmiyordum. İlk yardım dersi almayalı ne kadar olmuştu? Hatırlayamadım. Göğüs kompresyonu mu yapmalıyım yoksa kurtarma nefesi mi? İkisini de mi? Bilmiyordum.

"Nash, lütfen." Sesim kırıldı, ruhum gibi paramparça oldu. "Maddie!"
Lawson havlayarak bana doğru yürüdü.

Bir parçam Dan'in yerde yattığını ve hareket etmediğini fark etti.

"O vuruldu. Ne yapacağım?" Ellerim titredi.

"Sağlık görevlileri yolda." Lawson dizlerinin üzerine çöktü ve bir
parmağını Nash'in boynunun yan tarafına bastırdı. "Kurtarma nefesi
verebilir misin?"

Sesi sakindi ama gözleri hiç de öyle değildi.

abucak başıımı salladım.

Lawson, "Nefes al," diye emretti.

Söylediğini yaptım, Nash'in burnunu sıktım ve ağzımı onunkine
kapattım. Ciğerlerimdeki oksijeni onunkine ittim ve sonra arkama
yaslandım.

Lawson kollarını kilitledi ve avuç ilerini Nash'in göğüs kafesine
bastırdı. Her baskı Nash'in göğsünden daha fazla kan akmasına neden
oluyordu. Gzyaşılarım dökülmeye başıladı, gözlerimin üzerinden ve
yanaklarımdan aşıağı kayıyordu.

"Nefes al," dedi Lawson.

Eğildim ve dudaklarımı Nash'inkilerin üzerine kapattım. Gzyaşılarımın
tuzu ağzıma ve onunkine karıştı. *Lütfen*. Nefesimle dua ettim. Tanrı araya
girerse, hayatımı onunkine karşılık vereceğime sessizce söz verdim. O yeşil
gözleri tekrar görmek için her şeyimi verirdim.

Lawson bir kez daha kalp masajına başıladığında siren sesleri duyuldu.
Nash'in göğsünün her pompalanışında daha da yaklaşıyorlardı.

"Nefes al."

Nash'in ağzını tekrar kapattım ve hayatımı onun bedenine
zorladım. "Geri ekilin," diye bağırdı bir acil yardım
görevlisi bize doğru koşarken.

Lawson kesin bir ifadeyle, "Nabız yoktu," dedi.

Acil yardım görevlisi parmaklarını Nash'in boynuna bastırdı. Nash'in
tişörtünü keserken "Defibrilatör!" diye bağırdı.

İşte oradaydı. Bir delik. Kalbine çok yakındı. Benim önüme atladığı için
bir yara.

İkinci acil yardım görevlisi Nash'in göğsüne pedler yerleştirdi.
"Bırakman gerek," dedi bana.

Nash'in omzunu tuttuğumu ancak o zaman fark ettim. Ellerime onu bırakma emri verdim, ama itaat etmediler.

Lawson bana doğru dönerek beni nazikçe geri çekti. "Gel bakalım. Tuttum seni."

"Temiz," dedi ikinci acil yardım görevlisi.

Bir ses duyuldu ve Nash'in vücudu sarsıldı. Yüzümü Lawson'ın gömleğine soktum.

"Hiçbir şey."

"Temiz."

Başka bir ses. Çok doğal değil.

"Kalp atışı var. Hemen harekete geçmeliyiz, yoksa asla başaramayacak."

Kucağıma baktım. Wren hastaneye benim için kıyafet getirmişti. Eşofman altı puantiyelerle kaplıydı. Aralarında görünmez bir takımyıldızı çizdim - odadaki yüzleri görmemek için her şeyi yaptım.

Kederleri ve korkuları zaten ham olan tenimi sızlattı.

Bir el benimkine dolandı ve sıktı. "O güçlü biri. Bir savaşçı," dedi Wren usulca.

"Biliyorum." Bakışlarımı zorla onunkilerle buluşturdum. Wren'in yüzü solgundu ama gözlerinde umut vardı.

Lawson üç oğluyla birlikte köşede oturuyordu. En küçükleri kucağında kıvrılmıştı. Charlie, onu derin bir uykuya sürükleyen bir ağlama kriziyle kendini tüketmişti. En büyükleri Luke, gözlerini elindeki oyun konsoluna dikmişti ama gencin çenesindeki gerginlik onu ele veriyordu

endişesi ve öfkesi. Ortanca çocuk Drew, sanki doktorun gelmesini istiyormuş gibi gözlerini kapıya dikmişti.

Nash'in anne ve babası, Kerry ve Nathan, onların yanında oturuyorlardı. Nathan, Nash'in bana sarıldığı gibi kolunu karısına dolamıştı. Boğazımda bir hıçkırık yükseldi ama onu bastırdım.

Grae karşımda oturuyordu, eli Caden'ın elini sanki can simidiymiş gibi tutuyordu. Yanlarında Roan oturuyordu, ondan dünya dışı bir karanlık yayılıyordu; nefesimi kesen bir keder ve öfke.

Holt eğildi ve sanki onu topraklamak için bu temasa ihtiyacı varmış gibi dudaklarını Wren'in şakağına değdirdi. "Ben bir soda alacağım. Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

Başka kimse bir şey istemedi.

Tam ayağa kalktığı sırada cerrah odaya girdi. Siyah saçlarını topuz yapmış ve yüzünü özenli bir maske şeklinde düzeltmişti. "Nash Hartley'nin ailesi mi?"

Nathan ayağa kalktı. "Evet."

"Ben Dr. Chung. Bay Hartley'nin ameliyatını ben gerçekleştirdim." Sesi düzgün ve ölçülüydü. Sesinde bir nezaket vardı ama aşırı duygusal bir şey yoktu. Ve ben onu hiç okuyamadım. "Atış tam isabetti ama aort damarını deldi."

Tırnaklarım avuç içlerime batıyor, derimi deliyordu.

"Kalbi masada iki kez durdu, ancak her ikisinde de tekrar atmasını sağlayabildik."

"Bu ne anlama geliyor?" Holt talep etti. "O iyi olacak mı?"

Dr. Chung dikkatini Holt'a çevirdi. "Uyanana kadar hasarın seviyesini bilemeyeceğiz. Önümüzdeki kırk sekiz saat kritik olacak. Yanında birinin olmasını isterseniz ikinize yoğun bakıma kadar eşlik edebilirim."

Göğsüm yandı ve Nash'in vurulduğu yeri ovaladım. Kalbi durmuştu. Bir kere değil. İki kez değil. Ama üç kez birden

Hepsi.

"Maddie?"

Kerry'nin sesiyle başımı kaldırdım.

Gözleri dökülmemiş yaşlarla cam gibiydi. "Gelip görmek ister misin?"

Nash benimle mi?"

"Yapabilir miyim?" Sesim her hecede kırılıyor, parçalanmış parçalar ses tellerimin etrafında dönüyordu.

Bana doğru geldi ve elini uzattı. "Hadi gidip oğlumuzu görelim."

Kerry'ye tutundum ve bırakmadım. Ne asansöre doğru yürürken ne de yoğun bakım katına çıkarken. Ne ikinci koridorda yürürken ne de çift kapının dışında durduğumuzda. Onu sadece ellerimizi dezenfektanla kaplamamız gerektiğinde bıraktım.

Dr. Chung bizi kapısı açık bir odaya götürdü. "Ventilatör nefes almasına yardımcı oluyor. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde yaşamsal fonksiyonları iyileştikçe onu bu cihazdan çıkaracağız."

Onu zar zor duydum. Gözlerim sadece Nash'i görüyordu. Kendimi her zaman küçük hissetmeme neden olan adam, hastane yatağında cüce gibi görünüyordu. O kadar çok kablo ve tüp vardı ki hepsini takip edemiyordum.

Ben bilinçli bir komut vermeden ayaklarım hareket etti ve beni her zaman her şeyim olan adama doğru götürdü.

Yatağının yanındaki iki sandalyeden birine çöktüm. İşaret parmağına bir oksijen monitörü takılıydı ve teni çok solgundu. Elini tutarken elim titredi ve bakışlarımı yüzüne doğru kaldırdım.

Gözlerini görememekten nefret ediyordum. Hayat, yaramazlık ve sevgi dolu o yeşil gözlere ihtiyacım vardı. Elini daha sıkı tuttum, gözyaşlarım taşıp ellerine döküldü. "Seni seviyorum Nash. Sen ve ben. Beni terk edemezsin."

OceanofPDF.com

NASH

Keskin bir bip sesi kulaklarıma saldırdı. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım ama söylemek istediğim şey şuydu: "*Kapat şu lanet alarmı.*"

Bir el benimkini sıkıca kavradı. "Gözlerini aç, Nash. Lütfen."

Sesinde öyle bir çaresizlik vardı ki, dehşet ve umudun karışımı göz kapaklarımı kaldırmak için mücadele etmemi sağladı. Ama çok ağırdılar.

Sonunda görüş alanımda ışık patlamaları belirdi. Etrafımdaki boşluğun netleşmesi için birkaç kez göz kırpmam gerekti. Beynimin bir kısmı hastane odasını kaydetti ama gözlerimle görebildiğim tek şey üzerimde gezinen güzel kadındı.

"Mads..."

Sesim sanki biri ses tellerime zımpara kağıdı sürmüş gibi çıkıyordu.

"Al. Bir yudum su iç."

Pipeti dudaklarımın arasına yerleştirdi ve ben de bir yudum aldım. Soğuk su boğazımda cennet gibiydi. "Teşekkürler."

Parçaları bir araya getirmeye çalışarak birkaç kez daha göz kırptım. Anılarım canlanınca sarsıldım. Lawson, Maddie ve ben garaj yolunda duruyorduk. Dan. Silah. "Sen iyi misin? Seni vurmadığını söyle."

Elimi tutarken Maddie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Ben iyiyim. Senin sayende. Ama eğer bir daha böyle bir şey yaparsan, ikimizin arasında gerçek bir sorun olacak."

Gerginlik kaslarımı terk etti ve acı başladı. Göğsüm sanki biri sıcak bir demir çubuk sokmuş gibi hissediyordu. Ama Maddie'nin elini tutmaya devam ettim. "Uzun bir süre daha ateş açılmasa ya da adam kaçırılmasa da olur."

Gülmesini bekliyordum ama gülmedi; gözlerindeki gölgeler daha da derinleşti. "Hey, neler oluyor?"

Maddie bana baktı, sıkıca tutunuyordu. "Üç gündür komadaydın. Kalbin üç kez durdu. Lawson ve ben sana kalp masajı yapmak zorunda kaldık. Yaşayıp yaşamayacağından emin değildik."

Sesi son cümlede kesildi, omuzları sessiz hıçkırıklarla titriyordu.

Kahretsin. "Mads. Ben buradayım. Ben iyiyim." En azından iyi olduğumu sanıyordum. "Buraya gel." Yatağı okşadım ve bu göğsümde bir ateş yaktı.

"Kımıldama," dedi Maddie elimi tutarak. "Açık kalp ameliyatı geçirdin. Hareketsiz kalmalısın."

"Sana sarılmam gerek."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Seni incitmek istemiyorum."

"Şu anda beni inciten tek şey sana sarılamamak."

Maddie dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı. "Lütfen," diye bastırdım.

Ayağa kalktı, yatağın etrafında dönerek yaralanmamış tarafıma geldi. Kabloları yolumdan çekti ve yanıma uzandı. "Hareket etmene izin yok."

Gülmek istedim ama birkaç gün önce yarılan göğsümde bunun pek de iyi hissettirmeyeceğine dair bir his vardı içimde. Başımı çevirdim, dudaklarımı Maddie'nin saçlarına bastırabilmek için çenemi eğdim. "Seni seviyorum."

Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. "Bunu söylediğini bir daha asla duyamayacağımdan çok korkuyordum."

"Bunu uzun bir süre boyunca her gün duyacaksınız." *Sonsuza dek* kelimesi kafamın içinde dans etti. Çünkü Maddie benim için her zaman sonsuza dek var olmuştu. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Eğer yapmazsan gerçekten garip olur."

Ağzı belli belirsiz bir miktar kıvrıldı. "Hemşireyi aramam gerekiyor. Ailene uyandığını söylemem gerek. Bekleme odasında nöbet tutuyorlar."

"Henüz değil." Birkaç dakika daha sadece Maddie'ye ihtiyacım vardı. Kendime onun güvende olduğunu hatırlatmak için. Onu kaybetmemiştim.

"Tamam," diye kabul etti. "Seni özledim. En iyi arkadaşımı özledim."

Göğsüm yepyeni bir acıyla sızladı. Maddie geçen hafta cehennemi yaşamıştı. Bu düşünce beni kaskatı kıldı. Dan'ın takıntısını nasıl gözden kaçırmıştım? Yüzeyin hemen altında yaşayan gerçek karanlığı. "Lawson onu yakaladı mı?"

Maddie battaniyeyi kavradı ama başını salladı. "O öldü. Lawson onunla Kevin arasında bazı mesajlar buldu. SAR ekipmanını sabote edenler onlar. Kevin şu anda hapiste."

İçimi bir rahatlama kapladı, hemen ardından da kardeşimin canına kıymak zorunda kaldığı için duyduğum suçluluk duygusu geldi. Hayatının geri kalanında bunun ağırlığını taşıyacaktı. "Peki Law iyi mi?"

"Senin için aklını kaçırarak kadar endişelenmesi dışında iyi. Çocuklar da öyle. Özellikle Charlie."

O suçluluk duygusu geri gelmişti. "Buradalar mı?"

"Bugün olmaz. Bugün annen, baban, Holt ve Wren var."

"Güzel, çocuklar hastanede takılmamalı. Yakında evde olacağım ve beni orada görebilirler."

Maddie gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi. "Doktor sana güvenli olduğunu söylediğinde evde olacaksın, bir saniye önce değil."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Patronluk taslaman hoşuma gidiyor."

Gözlerini devirdi. "Sen iflah olmazsın. Hastane yatağında bile."

Sırıtişım genişledi. "Eve döndüğümüzde beni sağlığıma kavuşturmak için seksi bir hemşire kıyafeti mi alacaksın?"

Maddie'nin gözleri kısıldı. "Tamamen iyileşene kadar hiçbir komik iş olmayacak."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Bunun ne kadar süreceğini söylediler?"

Burnunun kenarını sıktı. "Erkek arkadaşım ile ne zaman ilişkiye girebileceğimi sormak, doktora soracağım sorular listesinin en başında yer almıyordu."

"Öyle olmalıydı."

Maddie bıkkın bir iç çekiş yaptı. "Seninle ne yapacağım ben?"

Onu kendime doğru çektim ve dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Beni seveceksin."

Benim iyi tarafımda eridi. "Öyleyim. Her günün her saniyesi."

Saçlarını yüzünden çektim. "Benim yanıma taşın."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Bu biraz hızlı değil mi? Daha yeni çıkmaya başladık."

"Birbirimizi beş yaşımızdan beri tanıyoruz ve sen döndüğünden beri birlikte yaşıyoruz."

Maddie dudaklarını birbirine bastırdı ve zihnindeki savaşın yüz hatlarına yansıdığını gördüm. Evet demek istiyordu ama aynı zamanda sorumluluk sahibi olmak da istiyordu. "Kulübemi seviyorum."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Saçma sapan bir çalışmaya ihtiyacı var." "Burası bizim aşık olduğumuz yer."

Bunun üzerine yumuşadım. "Mads, seni anaokulundan beri her gün sevdim."

Gözleri öğleden sonra ışığında parlıyordu. "Sonunda bana istediğim her şeyi verdiğin yer."

O anda o kulübeden başka bir yerde yaşamayacağımızı biliyordum.

"Bugün Jordan'ı arayıp satın alıp alamayacağımı soracağım."

Maddie'den bir kahkaha yükseldi. "Şaka yapmıyorsun."

Onu daha yakına çektim, ağzım onunkinden bir nefes uzaktaydı.

"Önemli olan şeyler söz konusu olduğunda değil. Ve bu her zaman en çok sen olacaksın."

EPİLOG

MADDIE

İKİ AY SONRA

"NEDEN kusacakmışım gibi hissediyorum?" Nash'in cipi eskiden engebeli bir çakıl taşı olan ama şimdi pürüzsüz bir kaldırıma dönüşen yola girdiğinde sordum.

Kıkırdadı. "Lütfen, yapma. Clyde ve benim buna gerçekten ihtiyacımız yok."

Köpek, adının söylenmesi üzerine kafasını koltukların arasına soktu ve Nash'in tişörtlerinden birini kucağıma düşürdü.

"Bunu nereden buldun?" Dudaklarımı büken bir gülümsemeye sordum.

Nash, Clyde'a sert bir bakış gönderdi. "Neden senin hiçbir eşyanı çalmıyor?"

"Bence seni daha çok sevdiği için. Sana yakın olmak istiyor."

Nash beni öpebilmek için cipini yavaşlattı. "Bilemiyorum. Bence sen oldukça sevimlisin."

"Gerçekten mi?" Ben de onu derin ve yavaş bir şekilde öptüm.

Nash geri çekildi, gözleri daha derin bir yeşil parlıyordu. "Ama tüm bunların köpek eğitime becerileriniz hakkında ne söylediğinden emin değilim."

Çenem düştü ve koluna bir şaplak attım. "Pislik."

Omuz silkti. "Reklamcılıkta pek iyi değil."

Gerçek şu ki, reklama ihtiyacım yoktu. Kulaktan kulağa bir müşteriden diğerine yayılıyordu ve giderek daha fazla köpekle çalışıyordum. I

The Brew'daki işim hâlâ devam ediyordu ama özel müşteriler ve SAR K9'larıyla çalışmak arasında bunun daha ne kadar süreceğinden emin değildim.

Nash ayağını frenden çekti. "Hazır mısın?"

Midem bulandı. "Bu işe çok emek verdik. Ya hayal ettiğimiz gibi değilse?"

Nash ve ben inşaat devam ederken onun evine taşınmıştık. Yenilemenin her aşamasında yer almıştık, ancak ekip son aşamalara geldiğinde uğramayı bırakmıştık. O büyük ifşa anını yaşamak istiyorduk. Her gün orada olsaydık, değişimin gerçek hissini alamazdık.

Nash elimi tuttu. "Eğer bir şeyi beğenmezsek, düzelttiririz. o."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Holt'un arkadaşı Chris, bize büyük bir iyilik yapmıştı.

Bizi zaten çılginca yoğun olan programına sıkıştırarak iyilik yaptı. Pazartesi günü Holt ve Wren'in evinin temelini atacaktı. Artık planlanandan biraz daha erken hamile olduklarını bildiklerine göre, evin bir an önce bitirilmesi gerekiyordu.

Nash elimi sıktı. "Biraz inancın olsun."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Bunu yapabilirim."

Çünkü inanç bizim için defalarca başarıya ulaşmıştı. Nash'in iyileşmesi kolay olmamıştı ama sonunda gücünü geri kazanmış ve işine geri dönmüştü. Bu iyi bir şeydi çünkü onsuz çok huysuzdu.

Lawson vurulduktan kısa bir süre sonra aklanmıştı ama hâlâ o ağırlığı taşıdığını biliyordum. O çok iyi bir adamdı; bunu yapmamasına imkân yoktu.

Adam kefaletini ödeyemediği ve ülkeden kaçmaya çalıştığı için hapisteydi. Bu şaşırtıcı değildi. Adam her şeyden paçayı kurtarabileceğini düşünüyordu. Ama bu sefer öyle olmadı. Hikaye haberlere yansırken kadınlar ortaya çıkmıştı, hepsi de istismar ve taciz hakkında tanıklık etmeye hazırды.

onun ellerinde. Cinayet itirafından bahsetmiyorum bile. Hayatının geri kalanını hapiste geçirecekti ve ben her gün biraz daha rahatlıyordum.

Annem elbette babamın ölümünden ve hayatlarına bir deliyi soktuğum için beni suçlamıştı. Ama sözleri her zamanki gibi etkili olmamıştı. Son birkaç ayda yaşadığım her şey, sahip olduğumu bilmediğim bir gücün farkına varmamı sağlamıştı. Onun sözlerinin acı yalanlar olduğunu duyabiliyordum. Onu dinlememe yeteneğim onu o kadar çıldırttı ki sonunda Cedar Ridge'den taşındı. Gitmesine üzülmedim.

Kulübe gözümün önüne geldi ve çenem düştü. Bir zamanlar burada olan yapıyı görmemiş olsaydım, yeni evin daha küçük bir binayı içerdiğini asla tahmin edemezdim. İki katlı, modern bir çiftlik evine dönüştürülmüştü ve etrafını saran bir sundurması vardı. Beyaz dış cephe kaplaması, bir şekilde hem modaya uygun hem de zamansız olan siyah pencereler ve panjurlarla noktalanmıştı.

"Çok güzel," diye nefes aldım. Aynı zamanda çok büyüktü.

Nash park etti ve motoru kapattı. Ben daha ne olduğunu anlamadan, aracın etrafını sarmış ve kapımı açmıştı. Dışarı çıktım, hâlâ ağzım açıktı. Hayatımda gördüğüm en muhteşem evdi.

Nash elimi tuttu ve Clyde için kapıyı açtı, o da dışarı fırladı ve yeni düzenlenmiş ön bahçeyi koklamak için koşmaya başladı. Yürüyüşe çıktık ve ön verandadaki sallanan sandalyelere baktım. "Bizi burada güneşin batışını izlerken hayal edebiliyorum."

Nash'in yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ben de öyle."

Verandanın basamaklarını çıktım, kapıyı açmak için hamle yaptım ama Nash beni durdurdu. Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu kadar bekledikten sonra içeri girmek için can atmıyor musun?"

Sırıışı genişledi. "Bu kadar sabırsız olmana bayılıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sabırsız mısın? Seni yirmi yıldan fazla bekledim."

Nash kıkırdadı. "Haklı olabilirsin." Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "İçeri girmek istiyorum ama bu şekilde değil."

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarptı.

Nash elimi bıraktı ve tek dizinin üzerine çöktü. "Beş yaşımızdan beri seninim. Her zaman olman gereken kişi olarak seninle birlikte o kapıdan içeri girmek istiyorum. Bana hayatımın en büyük onurunu yaşat ve benimle evlen."

Gözlerim yaşlarla doldu ve tek bir kelime bile söyleyemedim. Ama başımı aşağı yukarı sallayarak selam verdim.

Nash cebinden bir yüzük çıkardı ve parmağıma taktı. Taşın rengi neredeyse gözlerime benzeyen koyu bir maviydi ve etrafı elmas deniziyle çevriliydi. Tamamen eşsizdi ve benim için mükemmeldi.

Nash ayağa fırladığında kendimi ona doğru attım. Beni bir *hamleyle* yakaladı.

"Bana her şeyi vermeye devam ediyorsun," diye fısıldadım. "Çünkü bana her zaman verdiği şey buydu."

O muhteşem yeşil gözleri görebilmek için geri çektim. "Seni seviyorum." "Düşündüğümde çok daha fazla," dedi Nash, sesinde boğuk bir ton vardı.

Yolun aşağısından bir dizi korna sesi geldi ve ben de soru sorarcasına ona baktım.

"Herkes buraya gelmelerini söyledim. Grae pizza alacak. Bilmiyorlar ama onlara sürpriz yapmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

Kalbim sıkışmıştı. Nash'in bana verdiği her şeyin bir parçası da hiç sahip olmadığım ailemdi. Ve bu hayal edilebilecek en tatlı hediye idi.

Bir araç geçidi bize doğru ilerliyordu ve ben Clyde'a ıslık çaldım, o da koşarak geldi. Önce Holt ve Wren ciplerinden çıktılar, Wren'in eli hâlâ düz olan karnının üzerindeydi. Roan ikinci olarak kamyonetinden inmişti, Lawson'ın çocukları bağırıp kavga ederek araçtan yuvarlanırken yüzünü buruşturdu. Lawson başını sallayarak onu takip etti.

Caden cipinden indi ve Grae'nin aracına doğru ilerleyerek arka kapağı açtı. Kadın dışarı fırladı ve ona ters ters baktı. "Sana bende olduğunu söyledim. Yardımına ihtiyacım yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu kutu yığını senden daha büyük, Gigi. İhtiyacımız olan son şey göremediğin için tökezlemen. İnatçılığı bırak."

Nash'in hastaneye yatırılması sırasında buldukları ateşkes her ne ise, görünüşe bakılırsa aynı hızla ortadan kalkmıştı. Buldukları her fırsatta birbirlerini iğnelemeye geri dönmüşlerdi.

Grae'nin yüzü kızardı. "Bir keresinde ayağım takıldı."

Caden homurdandı. "En sevdiğim Şükran Günü turtamı mahvettin." "On beş yaşıyordum. Aş artık bunu," diye tersledi.

Kerry, Nathan'la birlikte yürüyüşe çıkarken başını salladı. "Kaos olmadan gerçek bir eve sahip olamazsın. Kaosu biz getirdik." Bir teneke kaldırdı. "Ve ev yapımı kurabiyeler."

Onları almak için hamle yaptım, o da durdu, sonra tenekeyi kocasına doğru itti ve elimi tuttu. "Bu sen misin-?" Bakışları Nash ve benim aramda gidip geliyordu.

Nash sırtıttı. "Benim için fazla iyi olduğunu fark etmeden önce onu kilitlemek zorunda kaldım."

İkimizi de kucağına çekerken Kerry'nin gözleri yaşlarla doldu. "Bebeklerim. Sonunda, her zaman olmaları gereken yerde. Sizi daha fazla sevemezdim."

"Büyükanne neden böyle hüngür hüngür ağlıyor?" Charlie seslendi. "Zırıl zırıl deme," diye karşılık verdi.

"Büyükanne biraz duygusal çünkü Nash amcan Maddie'ye evlenme teklif etti," dedi Nathan kocaman bir gülümsemeyle.

Bağrıışmalar duyuldu ve kısa sürede etrafımız sarıldı. Bu kesinlikle bir kaostu, ama hayal edebileceğim en mutlu türdendi - şimdiye kadar istediğim ve asla sahip olamadığım her şey.

Gözlerim kalabalığın arasından Nash'inkilerle kilitlendi. "*Seni seviyorum,*" diye mırıldandım. Bakışları şefkatle doldu ve o da bana "*Her zaman seveceğim*" diye karşılık verdi. Ve bu her şeydi.

Grae ve Caden için daha fazlası olup olmadığını öğrenmek ister misiniz? Öğrenmek için *Glimmers of You*, Kayıp ve Buluntu Serisi'nin üçüncü kitabı, [BURAYA TIKLAYARAK](#) satın alınabilir veya bir ön bakış için okumaya devam edin!

Nash ve Maddie'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? [BURAYA TIKLAYARAK](#) özel bir bonus sahne edinin.

[*OceanofPDF.com*](#)

GLIMMERS OF YOU'NUN BU
GENİŞLETİLMİŞ

ÖNİZLEMESİNİN TADINI
ÇIKARIN

OceanofPDF.com

GRAE

GEÇMİŞ, ON BEŞ YAŞ

Kayanın üzerindeki tüneğimden yana doğru eğilip patika başındaki park yerini daha iyi görebilmek için gerinirken kolyemi parmaklarımın arasında buruşturdum. Park yerine yanaşan SUV'a baktım ve hava ciğerlerimi hayal kırıklığı içinde terk etti. *O değildi.*

Islak bir parmak kulağıma girdi ve sıçrayarak kolu uzaklaştırdım. "İğrenç! Neyin var senin?"

Ağabeyim Holt, beni kafamdan tuttuğu gibi güldü. "Biri sana ayaklarının üzerinde durmayı öğretmeli."

Kolundaki saçı tuttum ve çektim. Sertçe.

"Kahretsin, G. Acıttı."

"Ateşle oynarsan böyle olur," dedi en büyük kardeşimiz Lawson sırtarak.

"Tazmanya Canavarı gibi. Sevimli ama ölümcül," diye mırıldandı Holt.

Lawson saçımı karıştırdı, ben de elini ittim. "Ama onu bu şekilde eğittik."

Ona kaşlarımı çatmıştım ama haksız da sayılmazdı. Dört ağabeye sahip olmak üç anlama geliyordu: Birincisi, Cedar'daki en aşırı korunan genç bendim.

Ridge. İki, beş yaşıma geldiğimde en iyileriyle nasıl kavga edileceğini öğrenmiştim. Ve üç, yaklaşık otuz yaşıma kadar ilk randevuma çıkmayacaktım. "Sizler çok kötüsünüz," diye homurdandım hiç kızmadan.

Gerçek şu ki, ben onları deli gibi sevdim, ama aynı derecede sinir bozucuydular.

"Dikkatiniz dağılmıştı. Kimi arıyordun?" Holt aniden şüphelenerek sordu. "Rance'in babasıyla antrenman yapmaya geldiğini duydum."

O sırada Roan kaşlarını çatarak yanıma geldi ve ben de çoğunlukla sessiz olan ağabeyimin arama kurtarma eğitimi sırasında tüm öğleden sonra boyunca zavallı sınıf arkadaşımı dikizleyeceğinden hiç şüphem olmadığını anladım.

İnledim. "Hayır. Rance bir *arkadaş*. Belki duymuşsundur."

Sadece onu aradığımı söylemeliydim. Gerçeklerden daha iyi olurdu. Ayrıca, Holt en iyi arkadaşım Wren'le çıktığı için tam bir ikiyüzlüydü.

Lawson'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Erkek arkadaş edinmemelisin. Daha çok gençsin."

"Ben on beş yaşındayım. Sınıfımdaki çoğu kız bekâretini çoktan kaybetti," diye tersledim ayağa kalkarken.

Üçünden gelen bir dizi inilti ve bağırış havayı doldurdu. Babamız yanımıza geldi. "Hey, neler oluyor? Başlamak üzereyiz."

Kendimi bildim bileli babam Harrison County Arama Kurtarma ekibine yardım ederdi. Ekip, Seattle'ın birkaç saat doğusundaki küçük kasabamıza bolca açık hava aktivitesi aramak için gelen turistlerin sayısıyla çok fazla kullanıldı. Babam da çocuklarını arama kurtarma çalışmalarına erkenden dahil etmişti.

Hepimiz bu işe aşık olmuştuk. Açık havada olmak, insanlara yardım etmek... Daha iyi bir kombinasyon olamazdı.

Lawson babamın omzunu sıvazladı. "Bilmek istemediğini söylediğimde bana güven."

Babam bana doğru baktı. "Balkabağım?"

Yanaklarıma sıcaklık vurdu. "Önemli bir şey değil. Sadece sinir bozucu davranıyorlar."

Kıkırdadı. "Ne var ne yok?" Eğitim seanslarımızdan biri için bir araya gelmiş olan grubu inceledi. "Nash."

En küçük kardeşim telefonuna bakarken kafasını kaldırdı. Yüzündeki endişeli ifade mideme kramplar girmesine neden oldu. Son bir haftadır böyle oluyordu. Muhtemelen bugünün geleceğini bildiğim içindi. Parmaklarım tekrar kolyemi buldu, on üçüncü yaş günümde bana hediye edildiğinden beri tılsımım haline gelen pusula baskılı küçük metal disk.

"Buraya gel," diye seslendi babam. "Başlamak üzereyiz." Geri kalanımıza baktı. "Ben herkesi toplayacağım. Hazırlanın."

Nash yavaşça patika başı karşılama alanına doğru ilerledi ve ben de onunla yarı yolda buluştum.

"Ondan haber aldın mı?" Sessizce sordum.

Nash başını salladı. "Mesajlarıma cevap vermiyor."

Karnımdaki kramplar şiddetlendi. "Bugün hiçbir şey yok mu?"

"Hayır. Burada olacağını söyledi ama sonra... tek kelime etmedi." Nash iç çekti. "Belki de yalnız kalmaya ihtiyacı vardır."

Başparmağımın köşesini yokladım. "Belki." Ama Caden'ın istediği bu olsa bile buna gerçekten ihtiyacı olduğundan emin değildim.

"İçeri gelin," diye seslendi babam arama kurtarma ekibimize.

Park yerinin yakınında annemi gördüm ve babamın talimatlarına uymak yerine ona doğru ilerledim. Beni gördüğü anda yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "Her şey yolunda mı?"

Başparmağımın tırnağını işaret parmağımın iç kısmına bastırdım. Kelimelerimi dikkatle seçmem gerekiyordu. "Caden için endişeleniyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Burada olması mı gerekiyordu?"

Başımı salladım. "Nash ondan haber alamadı ama sanırım nerede olduğunu biliyorum."

Bunun üzerine annemin kaşları kalktı.

"Buradan çok uzak olmayan bir yer var. Bir keresinde Nash ve bana göstermişti." Çünkü ben her zaman ikisinin ve Nash'in diğer en iyi arkadaşı Maddie'nin takıldığı kişi olmuştum. Ama Caden bana asla böyle hissettirmedii. Beni her zaman onların saçmalıklarına dahil etti.

Caden'ın bizi götürdüğü yer ne ilk ne de sondu, ama oradayken nasıl rahatladığına dair bir şey oranın onun *yeri* olduğunu anlamamı sağlamıştı. Oraya birden fazla kez gitmişim ve dürüst olmak gerekirse bunu Caden'ı orada bulma umuduyla yapmışım. Bazen oradaydı. Bazen de değildi. Ama zamanla ben de orada huzur buldum.

Annemin ağzı kaşlarını çattı. "Tek başına gitmen doğru mu bilmiyorum."

"ATV'lerden birini alacağım ve oraya vardığımda sana mesaj atacağım. Eğer ortalıkta yoksa hemen geri dönerim."

İç çekti. "Onu önemsiyorsun, değil mi?"

"Elbette önemsiyorum. O Caden."

Ben dört, o beş yaşından beri hayatımızın bir parçasıydı ve Nash ile birlikte futbol oynamışlardı. Beşinci kardeş gibi hissetmeliydi ama hissetmedi.

"Pekâlâ." Annem saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Oraya varır varmaz mesaj at ve kaskını tak."

Sırıttım ve ona çabucak sarıldım. "Teşekkürler. Sarılacağım."

Park yerine doğru koştum ve birkaç mil ötedeki arazimizden getirdiğim ATV'ye atladım. Kaskımı takıp çalıştırdım. Meraklı kardeşlerimden biri beni takip etmeden önce park alanından hızla çıktım.

Ben ata binerken rüzgâr açık sarı buklelerimi yüzümden uzaklaştırdı. Geçen her saniye içimi daha da sıkıyordu. Caden burada değilse, bir sonraki adımda nereye bakacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bağlantı yolundan sapıp bir patikaya girdim. Arabalar için yeterince geniş değildi ama ATV'm için yeterince büyüktü. Aracımı yavaşlattım.

Orman bir açıklığa açılıyordu. Motoru durdurduğumda nefesim kesildi.

İşte oradaydı.

Caden aracımın sesini duyunca kafasını kaldırıp bakmadı. Önündeki dereye bakmaya devam etti, sırtı bana dönüktü. Omuzları bu yıl daha da genişlemiş, açık kahverengi saçları biraz daha koyulaşmıştı. Yine de ela gözleri aynıydı -kimsenin bakmadığını sandığı anlarda gözlerinde gördüğüm hüznün dışında.

ATV'den indim ve kaskımı çıkarıp koltuğun üzerinde bıraktım.

Ben yaklaşırken Caden kımıldamadı. Sudaki koyu mavi ve yeşil girdapları izlerken kaybolmuş gibiydi.

"Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum." Sesi de daha derindi; bir yıl öncesine göre biraz daha çakıllıydı.

Üzerine tünediği kütüğün üzerine tırmandım ve aramızda sadece bir iki santim bırakarak oturdum. "Yalnız kalmanı istemedim."

"Belki de yalnız kalmak istedim."

"O zaman buraya gelmezdin."

Ve bu beni çok rahatlattı. Caden beni dışarıda bırakmıyordu.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Sanırım haklısın. Belki de sadece birinin beni bulacak kadar önemseyip önemsemediğini görmek istedim."

Kaşlarımı çattım. "Birçok insan umursuyor. Nash. Ailem-

" "Ama benim ailem değil."

Yanağımın içini ısırdım. "Hiçbir şey söylemediler mi?"

Caden gökyüzüne bakabilmek için başını arkaya doğru eğdi. "Annem saçma sapan sayıda hap alıp bayılmasaydı bayılırdı. Ama babam ve Gabe bugün her zamanki gibi iş yapıyormuş gibi davranıyorlar."

İçgüdülerimle hareket ettim, elimi Caden'ın elinin içine soktum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "O en iyisiydi. Tanıdığım en nazik insanlardan biriydi. Ve çok komikti."

Caden'ın nefesi kesildi ve birleşmiş ellerimize baktı. "Herkesle ilgilenirdi. Sesini yükselttiği tek zaman

Birisi evdeki bir böceği öldürmek üzereydi. Onu yakalamak ve dışarı çıkarmak için ısrar ederdi."

Kalbim sıkışmıştı. "Clara'nın özeti bu."

"Onu o kadar çok özlüyorum ki." Caden'ın sesi çiğ ve harap olmuş gibiydi.

Tabii ki onu özledi. O onun küçük kız kardeşiydi. Onu şiddetle seviyordu. Onun için her şeyi yapardı. Ama kanseri durduramadı. Ne kadar tedavi denedikleri önemli değildi, iki yıl önce bugün bu dünyayı terk edene kadar gittikçe daha da hastalandı.

Elini daha sert sıktım. "Bu sadece onu ne kadar sevdiğini gösteriyor. O sizin bir parçanız ve onun yokluğunu hissetmemeniz mümkün *değil*."

Caden bakışlarını yüzüme kaydırđı. "Beni damgaladı ve bazen yaranın ilk günkü kadar taze olduğunu hissediyorum."

Gözlerindeki yoğunluk karşısında kalp atışlarım hızlandı. "Kederin doğrusal olduğunu düşünmüyorum. Bazı günler daha kolaydır. Bazı günler ise dizlerinizin bağı çözölür."

Tekrar suya baktı. "Herkes bunu anlamıyor. Bazı insanlar sadece daha iyi olmamı istiyor. Daha önce olduğum kişi."

"Ama bir daha asla o kişi olamayacaksın. Bu seni değıştirdi."

Caden'ın bakışları tekrar bana döndü. "Başka kimse bunu yapamazken sen nasıl yapıyorsun?"

Omuz silkdim, gerçeğı açıklamak istemedim: Caden'ı tek bir düşünceyle hayranlıkla izlediğimi. Yani değışimi görmüştüm. Yavaş yavaş ama bir anda ortaya çıkmıştı. Daha önce orada olmayan bir karanlık. Ama bu onun bir parçasıydı ve onu sevmekten başka bir şey yapamıyordum, tıpkı geri kalanını sevdiğim gibi. Bu sadece onun ışığının parıltılarını daha da parlak hale getiriyordu.

Caden'ın bakışları yüzümde gezindi ve dudaklarımda sabitlendi. Bir saniye sonra dikkatini başka yöne çekti ve elimi bıraktı. "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Hayal kırıklığına izin vermemeye çalıştım. Caden ve ben ne kadar sık birlikte vakit geçirsek de, o hiçbir zaman ilişkimizi daha ileri götürmek için bir hamle yapmamıştı. Hayal kırıklığı içinde yaşamaya alışmıştım. Ayağa kalktım. "Elbette."

Telefonumu cebimden çıkardım ve anneme ne yaptığımızı bildiren bir mesaj attım.

Caden bana baktı. "Çantanı aldın mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Onu SAR eğitiminde bırakmıştım."

Kendininkini kaldırdı ve omzunun üzerinden salladı. "Bizi korumalıyım." "Biraz su çalabilir miyim?"

Caden bana şişesini uzattı ve ben de uzun bir yudum aldım. "Tanrım. İki tane getirdiğim için şanslıyım."

Ona mahcup bir gülümseme verdim. "Burada pedalı sonuna kadar zorluyordum."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Dikkatli olmalısın; bu ATV'ler tehlikeli olabilir."

Gözlerimi devirdim ve su şişesini ona uzattım. "Benim zaten dört ağabeyim var. Beşinciye ihtiyacım yok."

Caden kıkırdadı. "Anlaşıldı. Kuzey yolundan mı gitmek istiyorsun?"

Başımı salladım. Oradan manzara kesinlikle muhteşemdi. Gölün yanında yer alan kasabayı ve kilometrelerce uzanan diğer her şeyi görebiliyordunuz.

Caden dağın yamacına doğru ilerlemeye başladı. Patika bu ilk bölümde yan yana yürüyebileceğimiz kadar genişti. İlk başta çoğunlukla sessizdik, yaz sonu esintisinin etrafımızda dönmesine izin veriyorduk.

Caden'ın yanında konuşmak için hiç baskı hissetmedim. Sadece öyle olabiliyordum. Onun yanımda olmasının verdiği bir rahatlık vardı. Ama herhangi bir şeyi dile getirmek istediğimde, bunu yargılanma korkusu olmadan yapabiliyordum. Caden bir şeyin tüm yönlerini görebilen ve olayların nadiren siyah ve beyaz olduğunu bilen insanlardan biriydi.

Caden başını diğer bitkilerin arasına karışmış mor çiçeklere doğru eğerek sessizce, "Bunları severdi," dedi.

"Çok güzeller. Adı neydi?" "Lupin."

Caden ne kadar ayrıcalıklı bir yaşam sürmüş olursa olsun, doğayı seviyor ve onunla ilgili bilgileri açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi tüketiyordu. Ondan daha çok şey bilen tek kişi Roan'dı. Bunun nedeni de muhtemelen dağlarla insanlarla geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmesiydi.

Fotoğrafını çekmek için telefonumu kaldırdım, sonra da notlar uygulamama not ettim. "Bu ne içindi?" Caden sordu.

Omuz silktim. "Bunu hatırlamak istiyorum. Şimdi onu her gördüğümde bana Clara'yı hatırlatacak."

Caden yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Bu onu bir şekilde canlı tutuyor. Her hatırladığımızda."

Tekrar elini tutmak, elimden geldiğince teselli etmek istedim ama kendimi tuttum. "Onun unutulmasına izin vermeyeceğiz. Söz veriyorum."

Caden boğazını temizleyerek başını salladı. "SAR nasıl gidiyordu?"

Mesajı aldım. Başka bir şey düşünmesi ve bugünün kederinde boğulmasına izin vermemesi gerekiyordu. "Çoğunlukla iyi... Ekibin çoğu oradaydı. Kardeşlerim sinir bozucuydu. Her zamanki gibi."

Kıkırdadı. "Bugün seninle ne hakkında uğraşıyorlardı?"

Saçlarımı dalgalandırarak bir nefes verdim. "Rance Granger."

Caden'ın adımları biraz olsun duraksadı. "Ne olmuş ona?" "Ona aşık olduğumu düşünüyorlar."

"Öyle mi?" Caden'ın sesinde gerginlik vardı.

"Yapsam da fark etmez. Çıkmak istediğim herkesi korkutuyorlar."

Caden homurdandı. "Güzel. Eğer kardeşleriniz bir adamı korkutup kaçırabiliyorsa, zaten zamanınızı harcamaya değmez."

"Bekâretimi asla kaybetmeyeceğim," diye mırıldandım.

Caden hemen boğulmaya başladı. "Kahretsin, Gigi. Böyle bir şey söylemeden önce bir erkeği uyar."

İçimden bir sıkıntı geçti. "Neredeyse on altı yaşındayım, biliyorsun. Benim yaşımdaki çoğu kızın erkek arkadaşı olmuştur. Ben çocuk değilim." Benden sadece bir yaş büyüktü.

ve bir sürü kızla takıldığını biliyordum.

Caden patikada durdu ve bana baktı. "Güven bana, Gigi. Çocuk olmadığını biliyorum. Ama bu konuda acele etmemelisin. Önem verdiğin ve senin bu parçanı onunla paylaşmana değer veren biriyle birlikte olmalısın."

"Peki beklediniz mi? Özel ve değerli miydi?"

Caden yüzünü buruşturdu. "Beni bilirsin. Bu asla aradığım bir şey olmayacak."

Göğsümde bir acı hissettim. "Neden?"

Bakışları benden kaydı. "Öyle değil işte. Oraya gitmek istemiyorum."

Caden her zaman böyle değildi. Ortaokuldayken, randevulara ve danslara götürdüğü kız arkadaşları vardı. Clara öldükten sonra bunların hepsi sona ermişti. Artık romantik hayatında bağlılığa benzeyen hiçbir şey yoktu.

"Suyunuzu tekrar alabilir miyim?" Suyu uzattı. "İyi misin?"

Başımı salladım ama bu parkurun ilk bölümünün beni her zamankinden daha fazla etkilediğini itiraf etmek zorundaydım. Uzanıp biraz kestirmek istedim. "Dün gece pek iyi uyuyamadım." Onun için çok endişelenmişim.

Caden su şişesini geri aldı. "Eğer buna hazır değilsen geri dönebiliriz."

Başımı salladım. "Hayır. Temiz hava iyi gelecektir."

Tekrar patikaya çıkmaya başladık ve kaslarım hareketi protesto etti. Onları görmezden geldim ve ilerlemeye devam ettim. Biraz daha iyi oldu, ama ilk manzaraya ulaştığımızda görüşüm bulanıklaştı, önümdeki manzara dalgalandı.

İçgüdüsel olarak Caden'ın koluna uzandım.

"Whoa." Hemen beni sabitledi. "Neden bir dakika oturmuyorsun?"

Caden bir kayanın üzerine çıkmama yardım etti ama yol boyunca bacaklarım titredi. Önümde çömeldi. "Başın mı dönüyor?"

"Evet ve görüşüm bulanık."

Pek iyi görmeyen gözlerimle bile Caden'ın endişesini görebiliyordum.

"Biraz daha su alabilir miyim?" Dilim damağıma yapışmış gibi hissediyordum.

Şişeyi bana uzattı, ben de kalanını kana kana içtim.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Dünya tekrar eğildi. "Doğru değil. Kafam güzelmiş gibi hissediyorum." Bunun tam olarak nasıl bir his olduğunu bildiğimden değil, ama hayal ettiğim şey buydu.

Caden ayağa kalktı ve telefonunu çıkardı. "Babanı arayacağım." Sövdü. "Yeterince çubuğum yok."

"Onu aramana gerek yok." Ayağa kalktım ama bu bir hataydı. Yana doğru devrildim. Yer, ayaklarımın altında hareket eden bir taşıma bandı gibi hissediyordum.

Caden beni yere düşmeden yakaladı. "Kahretsin, Gigi! Neler oluyor?" "Bilmiyorum." Acı mideme doğru ilerledi.

Beni kollarına alırken Caden'ın yüzü üzerimde bir bulanıklıktı. "Seni tuttum. Sana yardım getireceğiz."

"Beni taşıyamazsın." Patika başına çok uzaktaydı.

"Sen mi? Dağdan indirmek zorunda kaldığımız o iri yarı adamların yanında bir hiçsin."

Ufacık olabilirim ama beni tek başına taşıyordu ve en az bir ya da iki mil gitmiştik bile.

Gözümün önünde karanlık noktalar dans etti ve başım Caden'ın göğsüne yaslandı.

"Gigi?" Panik sesini aydınlattı.

"Hmm?"

"Benimle kal. Uyanık kal," diye emretti Caden.

Ben istedim. Her zaman Caden'la birlikte olmak istemiştim. Ama çok yorgundum.
Karanlık beni altına çekti ama arkamdan seslenen sesini duymadan
nce değil.

"Sen de beni bırakma."

OceanofPDF.com

GRAE

ŞİMDİKİ ZAMAN, ON BİR YIL SONRA

Şehir merkezinin kenarındaki küçük kulübeye doğru yürürken omzumdaki sırt çantasını ayarladım. Patronum Jordan, evi Cedar Ridge Vacation Adventures'ın operasyon merkezi haline getirmişti. Şirket, doğa yürüyüşünden beyaz su raftingine kadar her şey için günübirlik geziler düzenliyordu ve Jordan'ın buna ek olarak bir sürü kiralık kulübesi vardı.

Paravan kapıyı açıp içeri girdim. Bir düdük sesi duyuldu ve Eddie kanepelerden birine sırtını yaslariken sırtıttı. "Döndüm ve biraz daha kötü görünüyorum."

Ona doğru kaşlarımı çattım. "Uzman yürüyüşçü olduklarında *ısrar eden* ama bir mil sonra inlemeye ve şikayet etmeye başlayan iki çiftiniz olsaydı nasıl görünürdünüz?"

Noel'in dudakları kıpırdadı, masasından başını kaldırdı ve koyu renk, dağınık saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Arkamı dönmeliydim."

"Denedim ama lanet olası kocalardan biri döngüyü bitirmeye kararlıydı. Eve döndüklerinde karısının boşanma davası açacağından eminim."

Eddie kıkırdadı, kehribar rengi gözleri bu hareketle aydınlandı. "Kocanın erkeklik kartını aldığı için senden kurtulmak istediğini öğrenmek gibisi yok."

yürüyüşle tehdit etti."

"Aşk bir dolandırıcılıktır," diye homurdandı Noel.

Jordan kafasını ofisinden çıkardı, bakışları üzerimde geziniyordu. "O kadar kötü mü?"

Yüzümü buruşturdum. "Programın üç saat gerisinde olduğum gerçeği size bilmeniz gereken her şeyi anlatmalı."

Yüzünü buruşturdu. "Bunun için üzgünüm. O adamın deneyim seviyesini abarttığını hissetmişim."

"Manhattan'daki numune satışlarından daha fazla yürümüş olsalardı şaşırdım."

Jordan kıkırdayarak ensesini ovuşturdu. "Yukarı Sırt Patikası'na başka bir grup göndermeden önce biraz daha keşif yapmaya çalışacağım."

Koltuğuma çöktüm ve glikoz izleme uygulamamı kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Yoldayken elimden geldiğince idare etmeye çalışmışım ama müşterilerim bunu kolaylaştırmamıştı. Masamın çekmecesini açarak fıstık ezmemi ve M&M'lerimi çıkardım. Şekerli şekerlerden birkaç tane patlattım ve ardından bir kaşık dolusu fıstık ezmesi yedim.

Eddie masasına geçerken bana suratını astı ve ben de kâğıt yığınının üzerine biraz M&M döktüm. Surat asması sırtıma dönüştü. "Bana her zaman çok iyi bakıyorsun."

Çantayı Noel'e doğru uzattım ve o da kaşlarını çattı. "Ne?" Bir ağız dolusu fıstık ezmesinin etrafında mırıldandım.

"İyi olup olmadığını bilmek istiyor," dedi Eddie, Noel'in huysuzluğunu tercüme ederek.

O bakışı biliyordum. Roan'la kardeş olarak homurdanma ve homurdanma konusunda uzmanlaşmışım ama Noel'in sorarsam geri çekileceğini umuyordum.

"Yürüyüş düşündüğümde daha uzun sürdü. Sadece üstümü örtmem gerekiyor." Aksi takdirde, bütün gece peş peşe gelen düşük kan şekeri alarmlarıyla uyanık kalırdım.

Eddie ağzına bir M&M attı. "Bundan emin misin? Haftanın geri kalanında hepimiz izin alıp kaplıcalara gidebiliriz."

"Evet." Dilimi ona doğru uzattım.

Tuhaf biri gibi onu yakalamaya çalıştı.

"İğrenç. Mikroplu ellerini ağzımda istemiyorum."

Eddie kıs kıs güldü. "O zaman dilinin nereye gittiğine dikkat et. Gerçi yakınına gelmesine aldırılmazdım-"

Elimle ağzını kapattım. "Bu cümleyi sakın bitirme."

Jordan iç çekti. "Tacizle ilgili başka bir insan kaynakları videosu göstermem gerekiyor mu?"

"Hayır!" diye hepimiz birden bağırarak ama Eddie'nin sesi avucum tarafından bastırıldı.

Birbirimize cehennemi yaşıyor olabilirdik ama biz kendi küçük uyumsuzlar grubumuzduk ve başka bir yerde çalışmak istemezdim. Hepsini hayatımın büyük bir bölümünde tanımıştım. Noel ve Eddie ile aynı okula gitmiştim ve birkaç yaş büyük olan Jordan ile aile dostuyduk. Yıllar içinde ailem gibi olmuşlardı ve birlikte çalışmayı tercih edeceğim kimse yoktu.

Ailem, Tip 1 diyabet teşhisinden sonra açık hava yürüyüşleri yapmak istememin çılgınca ve umursamazca olduğunu düşünüyordu. Ama bu sadece daha fazla yapmak istememi sağladı. Bunun için mücadele etmek zorunda kalmam ödülü daha da tatlı hale getirdi.

Ama bundan daha fazlasıydı. Dağda olmak bana en güzel anılarımı hatırlattı. Hayatım değişmeden öncekileri. Caden aramıza aşamadığım bir duvar koymadan önceki anıları.

Ofisin kapısı açıldı ve elimi Eddie'nin ağzından çektim. Elinde kocaman bir buket tutan tanıdık bir figür içeri girdiğinde irkildim. Gül ve zambak dizisine baktım ve içimde kelebekler uçuşması gerektiğini biliyordum. Onun yerine korku hissettim.

Jordan boğazını temizledi. "Hey, Rance."

Rance başını salladı. "J." Bana doğru geldi ve çiçekleri uzattı. "Cipini istasyondan çıkarken gördüm. Bunları getirmek istedim."

İtfaiye karakolu, polis karakolunun hemen yanındaydı ve küçük kulübemizin görüş mesafesi içindeydi. Lawson ve Nash'in Cedar Ridge Polis Departmanından beni izleyebilmeleri nedeniyle bu yakınlığa ilk kez lanet etmiyordum. Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Buna gerçekten gerek yoktu."

Rance ile bir avuç buluşmaya asla evet dememeliydim. Hiç bir kıvılcım hissetmemiştim. Ama biz sıradan arkadaşlardık ve o iyi bir adamdı, bu yüzden kimyanın gelişebileceğini düşünmüştüm. Çok yanılmışım. Hep yanılmışımdır. Caden'in yanında yaşadığım farkındalık vızıltısını başka hiç kimsede hissetmemiştim. Ama Rance'in kimyası özellikle kötüydü. Ölü bir balığı öpmek gibi kötüydü.

Omuz silkti ve bana orantısız bir gülümseme verdi. "Yarın akşam yemeğine gelebilir misin diye soracaktım."

Midem çalkalandı. Bunu neden birlikte çalıştığım insanların önünde yapıyordu? Odanın etrafına hızlıca bir göz attım. Noel hançer gibi ona bakıyordu. Eddie yaşanan dramın her anını izlerken patlamış mısır istiyor gibi görünüyordu. Ve Jordan endişeli görünüyordu.

Çiçekleri masamın üzerine bırakarak ayağa kalktım. "Neden dışarı çıkmıyoruz?" Rance'in tartışmasına fırsat vermeden hareket etmeye başladım.

Binanın önünden döndüm ve biraz fazla yaklaşarak durdu. Bir adım geri attım. "Sana daha önce de söyledim; bence arkadaş olarak daha iyiyiz."

Rance bana mahcup bir gülümseme gönderdi. "Biliyorum ama uğruna savaştığın şeyi elde edemezsin. Ve bence birlikte iyi olabiliriz, Grae.

Sadece bana bir vuruldu."

Başparmağımın tırnağı işaret parmağımın üzerine bastırdı. "Yaptım ve sadece o kıvılcımı hissetmedim."

İfadesinde bir parça hayal kırıklığı parladı. "Üç randevu bir atış değil; birbirimizi tanımaya çalışmak bile sayılmaz."

İçimden gelen çılgılık atma isteğiyle savaştım. "Bilmek benim için yeterli. Üzgünüm, Rance. Sadece aynı şekilde hissetmiyorum."

O daha fazla tartışmadan aceleyle içeri girdim.

Paravan kapı arkamdan tokat gibi çarptı ve iş arkadaşlarımlın üçü de hemen son derece meşgulumuş gibi göründüler. Korkunç aktörlerdi. Meraklı kışları muhtemelen bunca zamandır casusluk yapıyordu. Masama geri dönerken hayal kırıklığıyla homurdandım.

Eddie gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ama bu sadece bir süre devam etti. Omuzları titremeye başladı, kumral saçları bu hareketle karıştı.

Ona doğru bir bakış gönderdim. "Hiç komik değil."

Eddie sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Bu biraz komik. Bir yuva için yalvaran kayıp bir köpek yavrusu gibi."

Noel sandalyesini tekmeledi. "Bu hiç hoş değil. Grae hayır dedi. Onu rahat bırakması gerekiyor."

Eddie'nin yüzündeki eğlence kayboldu ve bana doğru baktı. "Seni korkutuyor mu?"

Yaklaşan baş ağrısını engellemek için burnumun kenarını sıktım. İhtiyacım olan son şey, zaten sahip olduğum dört ağabeyime üç vekil ağabey daha eklemektir. "Hayır, bu sadece garip. Duygularını incitmek istemem ama ona karşı böyle hissetmiyorum. Denedim ama kimyamız uyuşmadı."

Onu bulmak istediğim hiç kimsede yoktu. Sadece gezegende olması gereken son kişiyle alevlendi.

Jordan duvara yaslanmış, beni dikkatle inceliyordu. "Eğer seni rahatsız ediyorsa, bir dahaki gelişinde onu kapı dışarı ederim."

"Aynen öyle," diye onayladı Eddie, Rance istasyonda gözden kaybolurken sokağın karşısına bir bakış fırlatarak. "Zaten enayinin teki. O dişler o kadar beyaz ki muhtemelen karanlıkta parlıyorlar."

Noel buna homurdandı. "Saındaki jöle miktarı muhtemelen teknemi cilalayabilir."

"Sizler çok kötüsünüz. O yakışıklı ve nazik biri," diye karşı çıktım.

Eddie'nin dudakları kıpırdadı. "O zaman neden onunla yemeğe gitmiyorsun?" Bu milyon dolarlık bir soruydu.

Yerel lisenin otoparkının yarısı tanıdık araçlarla doluydu. SAR ekibimizin tamamının toplanabileceği kadar büyük pek fazla yer yoktu ama lise spor salonu bunlardan biriydi.

Cipimden çıktım, vücudum hareketi protesto ediyordu. Bugünkü yürüyüşün beklenenden uzun sürmesi beni yormuştu. Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine, telefonum bir uyarıyla bipledi - glikoz izleme uygulamam bana yükselme eğiliminde olduğumu bildiriyordu. Onu cebime soktum ve bardak tutucumdan bir granola bar kaptım, bir parça ısırdım.

Arka koltuktan çantamı alıp omzuma attım ve spor salonuna doğru yöneldim. Tanıdık Mercedes G-Wagon'u gördüğümde adımlarım duraksadı. İçimdeki öfke patlaması canlanırken arka dişlerim birbirine çarptı.

Buraya geri dönmek *zorundaydı*.

Caden New York'ta ailesinin otellerinden birini işletirken hayat milyonlarca kez daha kolaydı. Onu sadece günaha boyun eğip adını araştırdığımda görüyordum. Mankenlerle, sosyetiklerle ya da haftanın modası her neyse onunla çekilmiş fotoğrafları canımı çok acıtıyordu. Ama en azından şahsen görmek zorunda kalmadım.

Artık geri döndüğüne ve ailesinin dağlardaki lüks tatil köyünde çalıştığına göre Caden'la ilgilenmem gerekiyordu. Ama bu kadarla bırakamazdı. Hayır, hayatımın her alanına sızmak zorundaydı. SAR. Arkadaş grubuma. Aile yemeklerime.

Kapıyı kırarak açtım ve spor salonuna girdim.

Nash alçak sesle ıslık çaldı. "Cheerios'una kim işedi?" Ona ters ters baktım. "Hiç kimse."

Kıkırdadı. "Bu gerçekten ikna ediciydi."

Nişanlısı Maddie yaklaştı, endişeyle kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Bu Maddie'ydi, baştan sona. Her zaman önemseydiği herkesin iyi olduğundan emin olmak isterdi. O ve diğer arkadaşımız Wren arasında, hayatımdaki kadınlar söz konusu olduğunda utanç verici bir zenginliğe sahiptim. Ve çok geçmeden ikisi de kardeş olacaktı.

Maddie'ye sarıldım. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum. Uzun bir gündü."

Holt kaşlarını çatarak yanlarına geldi. "Sen iyi misin? Kalmak zorunda değilsin. Akşam yemeği yedin mi?"

Çılgılık atma dürtüsüyle savaştım ve bunun yerine sevdiğim insanları öldürmemi engelleyen o derin, temizleyici nefeslerden birini aldım. "İyiyim dedim ya. Sadece yorgunum."

Sanki bana inanmıyormuş gibi bana baktı. "Değişirse bana haber ver."

Kabul ya da ret anlamına gelmeyen bir mırıldanma sesi çıkardım. "Bu Gigi dilinde *git kendini becer* demek."

Zımpara kağıdıyla kaplanmış gibi çıkan o kısık ses kollarımda tüylerimi diken diken etti. Üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyordum. Bir şekilde beni hâlâ bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum.

Caden Shaw'a bakarak omurgamı dikleştirdim. Şimdiye kadar onun güzelliğine alışmış olmam gerekirdi. İnsanı delip geçen ela gözleri, avucumda hissetmek için kaşındığım kirli sakallarla kaplı çene çizgisi, dünyanın ağırlığını taşıyabilecek geniş omuzları.

Saçlarını artık daha farklı kullanıyordu. Yanlardan yakın kesilmişti ve tepesi uzundu. Bu ona uyuyordu. Uzun tutamlar *kontrollü iş adamını*, yanlar ise *asiyi* gösteriyordu.

"Bakın kedi ne getirmiş. Burada kimsenin istemediği tek kişi."

Caden kıkırdadı ve bu ses onun boğuk sesinden bile daha kötüydü. Etrafımı saran, derinlere inen dumanlı bir sıcaklığı vardı. Bu sesin en ufak bir ipucu bile vücudumun hiç olmadığı kadar uyanmasına neden oldu, tüm gücümle o çekimi aradığımda bile.

"İnkâr sadece Mısır'da bir nehir değildir, Gigi."

Lakabım dudaklarından her çıktığında onu yumruklamak istiyordum. Bana daha basit bir zamanı hatırlatan iki hece öldürüyordu. Gerçekten mutlu olduğum bir zamanı. Dünyanın adil olduğunu ve işlerin her zaman yolunda gittiğini düşündüğüm bir yer.

Bakışlarım sanki kendi isteğiymiş gibi onunkilere kaydı. "Dudağını başının üzerine çek ve yut."

Nash inledi. "Siz ikiniz şunu kesecek misiniz? Daha iyi anlaştığınızı sanıyordum."

Yerimde kıpırdandım. Kısa süreli bir ateşkes olmuştu. Maddie'nin kaçırılması ve Nash'in saldırısının ardından Caden'la eski halimize dönebileceğimizi düşündüğüm bir an. Ama herkesin iyi olacağını öğrendiğimiz anda Caden o duvarı tekrar ördü.

"Oturacak bir yer bulacağım," diye mırıldandım. Gruptan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım.

En az iki düzine katlanır sandalye yarım daire şeklinde toplanmıştı ve bu gece ilk yardım konusunda bizi yeniden eğitecek olan iki acil tıp teknisyeni için bir açıklık bırakılmıştı. Toplanan insanları taradım ve beni sinirlendirmeyeceğini bildiğim tek kişiye doğru bir adım attım.

Çantamı yere bıraktım ve kendimi Roan'ın yanındaki sandalyeye attım. Bana baktı, bakışları yüzümde geziniyor, her zaman yaptığı gibi araştırıyordu. Kardeşlerimin hepsinden daha iyi görebiliyordu. Bazen bunun, hayatını sessizlik içinde yaşamasından kaynaklandığını düşünürdüm. Bu onu etrafındaki dünyadaki en ufak değişikliklerin bile farkına varmasını sağlıyordu.

"Kötü bir gün mü?" diye sordu.

"Everest'e tırmanabilecekmiş gibi davranan aptal turistler, meraklı iş arkadaşları, şapkalı Caden." Rance konusunu bilinçli olarak atlamıştım. Çünkü Roan benim en anlayışlı ağabeyim olsa da, bu onu daha az koruyucu yapmıyordu. Ve ihtiyacım olan son şey, dört ağabeyimin flört hayatım söz konusu olduğunda devreye girmeleri gerektiğini düşünmeleriydi.

"Turistler," diye homurdandı Roan.

Balık ve Vahşi Yaşam için av bekçisi olarak çalışırken onlardan payına düşeni almak zorunda kaldı. Genellikle yiyeceklerini düzgün saklamayıp ayıları cezbettiklerinde.

"Yaz neredeyse bitmek üzere," diye güvence verdim ona. "Yeterince erken değil," diye homurdandı.

Yanımdaki sandalye gıcırdadı ve başımı kaldırdım. Roan'ın varlığıyla bulduğum azıcık sakinlik bir anda yok oldu.

Caden düğmeli gömleğinin kollarını kıvrarak bronzlaşmış, gergin kaslarını ortaya çıkardı. Öfke sistemimde daha sıcak bir şekilde titreşti. Ön kolları bile sıcaktı.

"Başka bir yere otur," diye homurdandım.

Caden kaşlarını kaldırdı. "Senin üzerinde bir etkim olduğunu düşünebilirsin, Gigi." "Evet, hazımsızlık," diye tersledim.

Roan kahkahalara boğuldu.

Caden kolunu uzattı ve sandalyemin arkasına doğru sarkıttı. "Yani derin duygulara neden olduğumu mu söylüyorsun?"

Kolunun iç tarafını çimdiklerken ona hırladım. "Kahretsin!

Pençelerini kınına sok."

"Burada oturmak isteyen sendin." Ve şimdi gecenin geri kalanında gergin olacaktım.

Holt yarım dairenin ortasına adım attı. "Geldiğiniz için hepinize teşekkürler."

Roan'a baktım. "Lawson nerede?" "Çocuklara bakacak birini bulamadım."

En büyük kardeşimiz dünyanın en iyi babasıydı ama bunu tek başına yapmanın kolay olmadığını biliyordum ve çaresiz kalmadıkça yardım isteyecek biri değildi. Holt iki acil tıp teknisyenini tanıştırdı ve onlar da temel yara bakımına başladılar.

İşim için eğitim almak ve SAR'da büyümek arasında, sunumu ezbere okuyabilirdim.

Çantamdaki telefonum çaldı ama görmezden geldim, bir yarayı sarmadan önce nasıl düzgün bir şekilde yıkayıp sterilize edeceğime

odaklanmaya çalıştım. Isı yayıldı

Dalgalar halinde Caden. Bedenim onun yaptığı her küçük hareketin anında farkına varıyordu. Kolu benimkine değdi ve elektrik çarpmış gibi sarsıldım.

Roan bana şaşkın bir bakış gönderdi ve ben de kollarımı kavuşturup vücuduma doğru çektim.

Telefonum tekrar çaldı ve onu çantamdan çıkarmak için eğildim. Parmaklarım cihazın etrafını sararken bir vızıltı daha duyuldu. Ekran dokunarak yüzümü buruşturdum.

RANCE

Söyledikleriniz hakkında çok düşündüm.

RANCE

Gördüğüm en güçlü ilişkiler arkadaşlık olarak başladı.
Kıvılcım daha sonra geldi.

RANCE

Bize bir şans daha ver. Bu hafta sonu seni yemeğe çıkarayım.
Ya da gölde bir gün geçirebiliriz.

Endişe karnıma batarken küçük tırnağımın köşesiyle oynadım. Kapıyı kapatmaya yardımcı olan dürüst konuşmalar için çok fazla.

"Bu pislik ne istiyor?"

Mesajlara o kadar dalmıştım ki, dudakları kulağımın kabuğunda gezinene kadar Caden'in yakınlığını fark etmemiştim.

Dirseğimi böğrüne soktum. "Sen kendi işine bak." "Seni rahatsız mı ediyor?"

Caden'in sesinde fark etmediğim bir gerginlik vardı. Çünkü beni duygusal olarak kabul etme konusunda kapıyı sıkıca kapatmış olsa da, hâlâ beş numaralı ağabeyi oynama hakkına sahip olduğunu düşünüyordu. Bu gerçek, onun kaçıışı olan yaraya tuz basmaktan başka bir işe yaramadı.

"Hayır, o bir arkadaş," diye fısıldadım.

Caden'ın gözleri kısıldı. "Bu senin arkadaşın olmak isteyen birine benzemiyordu."

"Geçen ay birkaç kez çıktık. Önemli bir şey değil."

Caden'ın çenesi sertleşti ve kaslarında bir tik başladı. "O senin için yeterince iyi değil."

Bu sözlerden çok fazla anlam çıkarmak istedim. Kıskançlık, arzu ve milyonlarca başka şey duymak istedim. Ama bunlar yoktu. Hain kalbim bile bunu biliyordu.

Çünkü on beş yaşındaki o gün her şeyi değiştirmişti. Caden hayatımı kurtarmış olabilirdi, ama arkadaşlığımızın kapısını çarpmış, sır saklayıcımlı, dinlenme yerimi, kişiliğimi elimden almış ve yerine soğukkanlı, sıradan bir tanıdık koymuştu. Komadan uyandığımda, planladığım normal geleceği kaybetmekle kalmamıştım. Her şeyi kaybetmiştim. Çünkü onu kaybetmiştim.

[Glimmers of You BURAYA tıklayarak satın alınabilir.](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.